

دايمان پلورنكود استان

د سلطان صلاح الدين ايوبى د وخت ريښتونى پيښې

د التمش ليكنه

مكمل غير سياسى

ايا زمونږ د هيواد اوسنى حال خو همداسې نه دې؟!؟

د قريب الرحمن سعيد ژباړه

ډالۍ:

د صلاح الدين ايوبي دوخت دريښتونو پيښو په لړ کې دايمن پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نوميالي او وتلي شاعر سميع الله ترون ددې شعر په بنسټه چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پرديو سره ده
تورتم زمونږ دې خو رڼا اوس د پرديو سره ده
مونږ بې په خپل کور کې په خپلو وينو ولړلو
ژړا زمونږ ده خو خدا اوس د پرديو سره ده
مونږ ددې لوي جهان بې خاورې بې وطنه قام يو
مونږه بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده
مونږه په ځان کې اوس د «او» او «نه» توان نلرو
مونږه بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده
يهودان گرځي ايوبي صلاح الدين نه شته دې
ملا عمر او اسامه او گلبدین نه شته دې

ټولو هغه وطنوالو ته ته چې د خپل هيواد دصلاح الدين ايوبي په لټه کي دي ، په ډيره مينه ډالۍ کوم.

قريب الرحمن سعيد

ناروی: ۲۹ اگست ۲۰۰۸م کال

Contents

۲.....	ډالۍ
۲.....	دداستان د راټولونکي د زړه خواله
۹.....	د بنځې او ايمان ترمنځ هڅې او هاند
۴۲.....	اومه نجلۍ او نادودې ئې
۷۹.....	دسلطان ايوبي د وژلو پلان
۱۱۹.....	دويمه ميرمن
۱۴۸.....	دخلافت مائې يا د بدکارۍ هډه
۱۹۳.....	هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه
۲۳۴.....	او کله چې عيسائي پادري دمسلمانانو امام وگرځيد
۲۸۱.....	او کله چې «ايونا» په عايشې بدله شوه
۳۱۷.....	زما نورې ژباړې

د قهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړۍ برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا راټوله او په پرله پسې توگه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له بڼه مرغه، د نوموړي راټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دادي ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې د صليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوگونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اريانونو کې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل بڼي، د صليبيانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، دايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو رانده ذهنونه هم درښتینولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته بڼي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، بڼي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنگولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار اخيست.

که صليبيانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسی له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې گورو، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې راوستي دي. لوېديځ، لگيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنگ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاگه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د خپلو او د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره څه ډول توطيې پلې کړې وې. گورو چې نن هم د خپلو موخو د ترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دېن او ايمان اخيستل.

- د بنځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول. (نن زموږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو څخه د فاحشو او د «ایدز» په ناروغۍ باندې د ککړو بنځو واردول. (نن زموږ په هیواد کې د ایدز او ایچ، ای، وي، ناروغتیا، لگیا ده، په چټکۍ خپرېږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا، لسگونو زرو ته رسېږي).
- په ډاگیزه توگه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی..
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو ترمنځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري اغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- د مسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د دغه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وايي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنگ شوې وي».
- خو ایوبی وايي: «یوه عادي بنځه هیچاته هم زیان نشي رسولې، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره بنځه، په یواځې ځان، د یوه هیواد بېرې، ډوبولای شي».
- ایوبی همدا راز وايي چې «زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. گواښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه گویو وروڼو نه دي، هغه وروڼه چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایازمونږ د هیواد او ولس حال، نن سبا، همداسې نه دي؟!؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(۲۰۰۸ کال د اگست پنځمه)

دلوي خداي په نامه

دداستان د راټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنکو دداستان» د ليکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کيداي شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هکله په ډاډ منه توگه ځواب وايي او تر څنګ يې دهغوی هغه ديني، ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ د بنمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې (اته) قصو په هکله په لنډه توگه دا ويل اړين گڼو چې: هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت د ساتونکي صلاح الدين ايوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې يې سارې نه موندل کيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو د په لاس کې نيولو او اخستلو په خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې او ددې تر څنګ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او بنايسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی يې په ډيره بې حيا او بې باکانه توگه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړي. هغوی ته دا څرگنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنگ په ډگر کې ماته ورکول اسانه کار نه دي. د سلطان ايوبي د جنگ تگلاره داسې وه چې صليبيانو به د وگړو او وسايلو د زيادښت سره سره بيا هم ماتې خورله، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې د فساد او گډوډيو د راپيدا کيدو په خاطر او په ځانگړې توگه په مصر کې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې و، د جاسوسۍ او تخريب کاري څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل د کړچار د خرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او بنسټ يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران يې د خپل هيواد، ولس او دين پر خلاف غداری ته هڅول او دهغوی څخه يې د ايمان پلورونکو ډلې تيارې کړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنگ په ډگر کې ور په غاړه و، دا د سترو سترو معرکو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنگونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلې ده. خو دهغو جنگونو کوم تفصيل مونږ ته نه دي را رسيدلې چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبکو، چې په هغوی کې يې له يوه اړخه بنايسته نجونی ورننويستې وې او تر څنګ يې د حسن بن صباح په څير وژونکې ډله هم ورگډه وه، پر خلاف و جنگيد. دغه وژونکو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنګ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدين ايوبي څلور

وژونکي يرغلونه وکړل ، خود الله (ج) ځانگړې لورونه وه چې دا مجاهد ترې په ډرامايې توگه او دخپلو متيو په زور خوندي ووت. دغه د ځمکې لاندې صليبي جنگونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډلې څخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دا ريښتوني پيښې د تفصيلاتو د اورېدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شونې علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شانه شواي تللای داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښولیکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترگو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل څخه بله ته ژوندۍ را غلي دي.

دروند التمش چې د کار د پيدا کولو په خاطر منځني ختيځ ته تللای و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ د ليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو څخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره گڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوی کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيری سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت ريښتوني تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو بنویدني او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او دلارې رڼا گرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه خوا ، دروند التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو څخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوی کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، ولیم آف تآئر ، قاضي بهاؤالدين شداد ، محمدفريدأبو حديد ، اينتي ويست ، واقدی ، هتي ، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير ، سراج الدين ، اسدالاسدي ، الاطهر ، سستين ، بالهوني ، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په اخر کې التمش پاکستان ته راغې او له ماسره يې وکتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده ونه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکاييت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ماد ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتې په گڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ، بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډرامايې کړنې دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، څارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکې او په زړه پورې پيښې لوستلای شئ. دا په حقيقت کې د بنځې او ايمان تر منځ هاند او هڅې او نه ختميدونکې معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان څراغ چيرې هم مړژواندې وي نو هغه به را تازه کړي.

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دي او تر اوسه پورې هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندي لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلي دي.

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم . که چيرې تاسې په ريښتوني توگه غواړئ خپل کوچنيان د فحش ، لوڅولغرو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ .

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکرار يږي او يوه بل صلاح الدين ايوبي ته اواز کوي .

عنايت الله

(د حکايت د مياشتنې مجلې مدير «لاهور»)

د بنځې او ایمان تر منځ هڅې او هاند (۱)

- او کله چې (ذکويي) د سلطان ایوبي څیمې ته ولاړه:

- [ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چاله پاره، چې په بنځو او شرابو کې مست وي، ډیره خطرناکه لوبه ده]

دا ټکې سلطان صلاح الدین ایوبي په ۱۱۷۵ زیږدیز کال خپل د کاکا زوي خلیفه الصالح او د هغې یو امیر سیف الدین ته لیکلي و. دغه دواړو وگړو په پټه د صلیبي ځواکونو څخه د شتمنیو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدین ایوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر یو سازش جوړ کړې و. صلیبیانو هم همداسې غوښتل، هغوی یرغل وکړ، الصالح او سیف الدین د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدین ایوبي د الصالح او سیف الدین په گډون صلیبیانو ته ماتې ورکړه. امیر سیف الدین خپله شتمني او پانگه پرېښووه او و تنبید، د هغې د څیمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، خایسته او ځوانې نځونکې نجونې، سندرغاړي، د موسیقي آلات، او د شرابو ستر ستر منگوتی ترلاسه شول. صلاح الدین ایوبي ټول الوتونکې، نځونکې، سندرغاړي او د هغوی د موسیقي غږونکې ډمان پرېښوول او امیر سیف الدین ته ئې په دې عنوان یو لیک انځور کړ:

[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې وکړې خو دا فکر مونه وکړې چې ستاسو دا سازش به د اسلامی امت نوم او نښان هم له منځه یوسي. که چېرې تاسې له ماسره کپنه درلودای نوزه به مو وژلې وای، تاسې تراوسه پر ما دوه ځلې وژونکې یرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی یاست اوس یوه بله هڅه وکړئ او وینئ.

خو که چېرې تاسې ماته دا ډاډه را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرې کېدو سره به اسلام نور هم ډیر غښتلی او هسک شي نو د کعبې په پالونکې می سوگند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ایښوولو وصیت وکړم. زه تاسې ته همدومره ویل غواړم چې هیڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېدای. تاریخ ستاسې تر منځ دې خپل پخوانې تاریخ وویښ، د شاه فرینک او ریمانډ په څیر د اسلام ستر صلیبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان گړځیدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډگر کې د هغوی مرسته کړې، که چېرې هغوی برې موندلې وای نو بیا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او د هغې د وروسته به د هغوی دا خوب هم پوره شوی وای چې اسلام د نړۍ له یوې مخې پاکه کړي او له منځه ئې یوسي.

تاسې د یوه غښتلی نو میالي قوم وگړی یاست، د عسکریت هنر ستاسې قومي دنده ده، هر مسلمان د الله سپاهی دی، خوددې له پاره ایمان او عمل بنسټیز شرط دي. ته یواځې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحاله او لوبې ورسره کوه، عسکریت د هغه چاله پاره یوه خطرناکه لوبه ده چې په بنځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تانه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې گډون وکړه، او که چېرې دا نشې کولای نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تاته هیڅ ډول سزا نه درکوم. الله دې ستاسې گناهونه وښيي. (صلاح الدین ایوبي)

ایو اروپایي تاریخ پوه (لین پول) لیکې چې: چې د غنیمت دومره زیات مال به د صلاح الدین ایوبی لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و. جنگي بندیان هم د شمیره وتلي و. صلاح الدین ایوبی به د غنیمت ټوله شتمني په درې برخو وویشله. یوه برخه ئې په جنگي بندیانو ویشله او هغوی ئې ازاد ول. دویمه برخه ئې په خپلو فوځیانو او غریبانو ویشله او درېیمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنیل ته څه ورکړل، ددې ویش پایلې دا شوی چې د جنگي بندیانو زیاته برخه که مسلمانان ول او که غیر مسلمان، ټول د صلاح الدین ایوبی په پنده غالي کې را ټول شول او د هغې د اطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پیل کړل. د ایوبی لویوالې او سترتوب تر لرې لرې ځایو پورې مشهور شو. [

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پتې ډلې) فدایانو، چې اروپایي تاریخ پوهانو د وژونکو په نامه یاده کړي ده، په صلاح الدین ایوبی باندې دویم ځلي وژونکې یرغل کړې و خو د سترپالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډیر زیات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې یوه معجزه را څرگندېده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه درېیمه وژونکې حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صلیبیانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امیر سیف الدین د جنگ له ډگر څخه تنبیدلې و. خو هغه د صلاح الدین ایوبی پر خلاف د حسد او کینې په لمبو کې سوځیده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته تر لاسه کړه، دا ډله د یوې اوږدې مودې راهیسې د اسلام په لستونې کې د مار په څیر را ټوکېدل چې پوره ډاگیزه کول ئې ډیر اوږد وخت ته اړتیا لري، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمر د وړانګو څخه په لرې کېدو سره د گناهونو زانګو گرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نیانو او پیغمبرانو په څیر د سترتوب د تر لاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نیو. هغه خپل ځانته مسلمان ویلې او داسې یوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله توګه ئې خلک خپل پیروان گرځول، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره دې ډلې ډیری ښکلې نجونې، نشه راوړونکې بوتې، د هیپنټیزم (Hypnotism) او غوړه مالۍ په څیر لارو چارو څخه کار اخست، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر منځ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تیرې هم ویلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفینو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو یوه ډله جوړه کړه، د وژلو لارې چارې ډیرې پتې تر سره کېدې، ددې ډلې وګړي دومره چالاکه، زیرکه او نه ویریدونکې ول چې د بڼه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې گرځیدل. او کله به چې په پتې توګه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چانه شو موندلای. لږده موده وروسته دغه ډله د «وژونکو ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سیاسي وژنو ماهرین ول، دوی به د ښایسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پیالو کې زهر هم په خپلو ښکار شویو باندې څښل. تر ډیرې مودې پورې دغه ډله د همدې موخو له پاره کارول کېده. چې کار کونکو ته ئې «فدائیان» ویل کېدل.

صلاح الدین ایوبی ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولای شوه او نه شرابو. هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله د هغې د وژلو له پاره یواځې همدا یوه لار وه چې پر هغې وژونکې برید وشي. خو د هغې د ساتونکو تر منځ پر هغې باندې دا ډول برید هم څه اسانه کار نه و. ددې تر منځه پرې دوه یرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدین ایوبی ته ددې هیله پیدا شوی و چې د هغې د کاکا زوی الصالح او امیر سیف الدین به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ویستلې وي، خو هغوی د بدلې اخستلو یو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدین ایوبی هم د خپلو بریادو جشن د لمانځلو پر ځای خپلې فوځي بریادو جاري و ساتلې او په څو نورو کلیو باندې ئې هم ولکه ومونده. په دې نوو سوبو کې د غازه تر نامه لاندې مشهور کلي هم و. ددې

سیمې په چاپیریال کې یوه ورځې صلاح الدین ایوبی ، دامیر جاوالاسدی په خیمه کې د غرمې د خوب او پرکالی له زوره سست شوی و، خو هغه پگړۍ ئې چې د جنگ په ډگر کې ئې د لمر د تودخې او د دښمن د توري څخه د سرد ساتلو په خاطر د تل له پاره په سرووله ، له سره نه وه ښکته کړې. د خیمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلې په پوره بیدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لرڅه وخت له پاره دهغې ځای څخه ولاړ. یو ساتونکې د صلاح الدین ایوبی د خیمې د را پریتو پردو څخه د خیمې دننه حالات وکتل ، گوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترگې ورغلي هغه مخ په شا پروت ویده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لورو کتل ، د ډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لورو کتل ، ساتونکې خپلې سترگې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خیمې ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وویستله ، په ډیره سوکه توگه د صلاح الدین ایوبی په لور ور روان شو، او د ځنگلي پیشو په خیر ئې په بیده صلاح الدین ایوبی باندې توره را وویستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شونو صلاح الدین ایوبی هم یواړخ بدل کړ، دانثی ویل کېدای چې ساتونکې په کوم ځای باندې گذار کاوه. په زړه یا په سینه ، خو پښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدین ایوبی د پگړۍ په پاسۍ برخه کې ورننوت چې دهغې د سر څخه ئې د یوه وینسته په اندازه لریوالې درلود، پگړۍ د سر څخه پریتوه.

صلاح الدین ایوبی د برق په خیر را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهیږي چې څه کېږي؟ ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بریدونه هم شوی ول. هغه پردې هم حیران نه شو چې یرغل کونکې دهغې د ساتونکې په هغوبڼه کې پټ دې چې هغې پخپله دهغوی له پاره تیار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکې، یرغل کونکې دهغې د پگړۍ څخه دخپل خنجر د ویستلو په هڅه کې و او ایوبی لوڅ سر ولاړ و. هغه د یرغل کونکې مخ په یوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د یرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وي. شاته پریوت او دخولې څخه یوه لږزونکې چبغه ووته، دهغې خنجر د صلاح الدین ایوبی په پگړۍ کې بند پاته شو، صلاح الدین ایوبی خپل خنجر را وویست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خیمې ته راننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وي ، صلاح الدین ایوبی هغوی ته وویل چې دا ژوندې ونیسئ ، خو هغوی دواړو هم په ایوبی باندې را کښیښوده ، صلاح الدین ایوبی د یوه خنجر په واسطه د دواړو تورو مقابله وکړه چې نژدې یو دوه دقیقې روانه وه، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خیمې ته راننوتلي ول.

صلاح الدین ایوبی هغه درنگ ډیر حیران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ویشل شوی دي او یو د بل وینې تویوي. خو څرنگه چې هغه ته دانه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دې او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنگ کې گډون ونه کړ.

دلر ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه یو څو د زمکې خلي شول او یو څو نور په تینسته و تښتیدل او یو شمیر نور د زخمی کېدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته برېښه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدین ایوبی دخوندي ساتلو ماموریت ئې درلود، اوه کسان ئې «فدائیان» و، چې غوښتل ئې صلاح الدین ایوبی ووژني. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره یواځې یو فدائې خیمې ته استولې و. خو کله چې دننه په خیمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خیمې ته ور ننوتل هغوی سمدستي پوه شول او صلاح الدین ایوبی د وژونکې یرغل څخه خوندي پاته شو. هغه د لمړي یرغل کونکې په شارگ باندې د توري څوکه کښیښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې؟ او چا را استولې دې؟ په ریښتیا ویلو سره صلاح الدین ایوبی دهغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وویل

چې فدایي دي او د کبمیشتنکن (چې یو شمیر تاریخ پوهانو د گمشتگین په نامه یاد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کبمیشتنکن د الصاح د یوې سیمې والي و.

***** (۲)

د اصلي قصې د اوریدو تر مخه دا اړینه ده چې ددې پیښې د مخه وختونه تر نظره تیر کړل شي. د صلاح الدین ایوبی د نوم، په اسلامي تاریخ کې دهغې دکرونو د ستروالي او ځای او سربښدونو څخه به څوک خبر نه وي؟! اسلامي امت خو ئې هیڅکله هم نه شي هیروالایې. او مسیحی نړۍ په ئې هم د تل له پاره په یاد ولري. په دې اساس دا اړینه نه بریښې چې د صلاح الدین ایوبی د نسب شجره دې په تفصیلي توگه بیان کړل شي. مونږ چې کومې پیښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاریخ لمن سره را ټولوي. دغه تفصیلات د پیښو د لیکونکو او د قلم د خاوندانو په ریکارډ کې ثبت دي، او څه د یوې سینی د سلولونو څخه د بلی سینی سلولونو ته ور رسیدلي دي. د تاریخ په لمن کې یواځې د صلاح الدین ایوبی کړنې یاد کړل شوی دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زیاتیدونکې شهرت او ستروالي د داغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په یوه داسې جال کې د راگیرولو بیا بیا هڅې کړي چې د هغوی په بنایست کې طلسماتي اغیزو.

د اسلامي تاریخ د اړینتونې ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۲۹ زیږدیز کال کې پیلېږي. یعنی هغه وخت چې صلاح الدین ایوبی د مصر وایسرای او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړې د حکمرانې کورنۍ نوي نیالگې و او دویم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړیو کې د جنگ او ځپلو (حرب و ضرب) د فن ماهر گرځیدلی و. عسکریت ورته په میراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانۍ د بادشاهی په معنی نه، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خیر ښیگنې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بیداره شو نو په لمړي ځل یې محسوس کړه چې په مسلمانانو حکمرانانو کې نه یواځې یووالی نشته بلکه یو له بله سره د کومک او بسپنې کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عیاش گرځیدلي و. شرابو او ښکلو نجونو او ښځو که له یوه اړخه دهغوی ژوند رنگین گرځولی و، خو هلته ئې د اسلامي امت او د الله د دغه ستر مذهب راتلونکې د تیاری سره مخ کړې وه. د هغوی دامیرانو، وزیرانو او مشاورینو ناست ځایونه د نامسلمانه بنایسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډیرې نجونې یهودې او عیسایي وي چې د ځانگړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځای ته ور داخلې کړې وي. د حیرانونو کې بنایست او د اداکاری د فن هنرمندانې دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملی غرور د لرگی د چپنجي (دېمک) په څیر ژاوه.

ددې پایلې دا شوی چې صلیبیان چې فرینک (فرنگیان) په کې په ځانگړې ډول د یادولو وړ دي، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې یو پر بل پسې د کومې تیرې کړې او ان تردې چې یو شمیر مسلمان حاکمان فرنگیانو (اوسني انګلیسانو) ته کلنی محصول (ټیکس) او جزیه ورکونکې وگرځیدل. دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم یادېده. صلیبیانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنیو کوچنیو یرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ویرول، په لږې سیمې باندې به ئې قبضه کوله، تاوان او ټیکس به ئې اخسته، او موخې ئې داوي چې په کلار کلار اسلامي امت د کومې (ستوني) تیر کړې. مسلمانانو حکمرانانو به د خپلو رعایاو د وینو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صلیبیانو ته په ئې ورسپاره، دهغوی هدف دا و چې دهغوی د عیش او عشرت په ژوند کې کوم اخلاص منځته رانسي.

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شينده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبې د ځوانۍ څخه نژدې يوه پيرۍ مخته د همدې موخو د ترلاسه کولو له پاره جوړه کړل شوی وه. دا د گټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائیان» ويل . خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشيش دنشه کونکې بوټي د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را نسلول.

صلاح الدين ايوبې د نظام الملک په مدرسه کې بنوونه او روزنه تر سره کړې وه . پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسې بنسټ همهاغه ايښودې و . په دې مدرسې کې به اسلامي بنوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامي تاريخ او نظرياتو څخه پوره پوره خبريدل . د يوه تاريخ پوه «ابن الاثير» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمرني ښکار و . ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنود سياست په مقابل کې لکه دغره په څير ولاړ و . روميانو هغه په ۱۰۹۱ زيږد کال کې د همدې فدائيانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځای پاته شوه . صلاح الدين ايوبې همدلته بنوونه او روزنه وکړه . په همدې عمر کې ئې د عسکریت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه . نورالدين زنګي هغه ته جنګي تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پرمخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه وروښووله . دغې بنونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په څير وگرځوله ، هغه د ځوانۍ په پور کې هغه ډول ذهانت او وړتيا ترلاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي .

صلاح الدين ايوبې د جنګ او ځپلو د فن ترڅنګ د څارکښۍ (Intelligence) ، کمانډو او غلچکي بريدونو (Commando and Guerilla operation) د پوهې د ترلاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه . هغه به کتل چې صليبيان د څارکښۍ په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي . صلاح الدين ايوبې غوښتل چې د نظرياتو په سنگر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وي .

په دې قصه کې به تاسې مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينې گذار ئې د هرڅه سخت وهل کولای شول . د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړې و .

کله چې هغه د مصر د ايسراي او د عسکري ځواکونو د عمومي قوماندان په څير هلته و استول شو ، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبې له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول . د هغوی له انده صلاح الدين ايوبې لا تر اوسه د مکتب شاګرد او کوچنې هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبرې ئې واوريدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و دريد . د «لين پول» تاريخپوه له مخې صلاح الدين ايوبې په ډسپلین (Discipline) باندې ثابت او ولاړ و خوت . هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام و گرځول ، هغه خپل دماغي او جسماني ځواکونه يواځې په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلې کړي او صليبيان ددې مخکو څخه بيرون وشړي . هغه په هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې . د مصر د ايسراي په څير به هغه وويل : [الله ماته د مصر مخکه را کړې نو دهغی ستر ذات به ماته فلسطين هم را و بښي] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې دهغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غړولې دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او دهغوی د فوځي ځواک څخه هم خطرناکه وو .

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسيدو سره د هغه ښه راغلاست ووايه په هغوی کې ناجي نومی یو عسکري سالار ډیر د اهمیت وړ و. ایوبی ټول د سر نه تر پښو پورې وکتل، د هغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دمینی او محبت خواږه ټکې. یو شمیر پخوانیو افسرانو هغه ته داسې وکتل چې د هغوی کتنه د طنز او تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدین ایوبی یواځې نوم اوریدلی و. او یا د هغه په هکله همدومره پوهیدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوی ځای ناستې دې. هغوی په دې هم پوهیدل چې د نورالدین زنگی سره د هغه اړیکې څه ډول دي! د هغوی له انده د صلاح الدین ایوبی اهمیت یواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و، او یانې په دې خاطر هغه ته اهمیت ورکړ چې هغه د مصر د فوځي وایسرای په څیر راغلی دې. ددې پرته هغوی صلاح الدین ایوبی ته هیڅ ډول ارزښت ورنکړ. یوزور فوځي سالار په خپل څنگ کې ولاړ د یو بل سالار په غوږ کې وویل: [کوچنې دې، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاریخ پوهان او دهغې وخت د پښو لیکونکې دا نه شي ویلای چې صلاح الدین ایوبی د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې یو کوچنی معلومیده، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ایوبی په مخ کې بدلون را پیدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړې خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوږه مالو په څیر ټیټ شو او بیا د ایوبی سره ور غاریوت. د ایوبی تندې ئې ماچ کړ او ایوبی ته یې د ډاډ ورکولو په خاطر وویل: [زما د وینی اخیږن څاڅکې به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توتېږي. ته له ماسره د «زنگی» او «شیرکوه» امانت ئې.] (زما ځان د اسلام د عظمت نه ډیر ارزښتناکه نه دې!) صلاح الدین ایوبی د ناجي لاس ښکل کړ او زیاته ئې کړه (درونه! د خپلې وینی یو څاڅکې خوندي و ساته، صلیبیان د تورو وریځو په څیر په امت را خپریږي.)

ناجي ورته په ځواب کې یواځې موسکې شو، داسې لکه د صلاح الدین ایوبی څخه ئې چې کومه ټوکه اوریدلی وي. داسې بریښیده چې په غالب گمان صلاح الدین ایوبی د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهمیت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته یو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و. د نفرو شمیره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسیده. دغه وگړي ټول سوډانیان ول، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاسو کې یوه درنده ځپونکې وسله گرځیدلی وه، او د همدې ډلی په متو ناجي د یوه بی تخته پادشاه په څیر خپل حکومت کاوه. دا وخت د گتې پالنې او سازښونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزیت له منځه تللی و. د صلیبیانو تخریبي کارونه هم په ډیره زړه وړونکې توگه روان و. د زریالني او عیش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنۍ د ټینگښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. د سوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره یو ویرونکې خوب گرځیدلی و. الله هم هغه ته دغسی یو شیطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وایه، په جوړولو او وړانولو کې ئې ځانگړې پوهه درلوده، هغه صلاح الدین ایوبی و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنگه چې یوه کمزورې میږه د یوه ځواکمن لیوه غاښونو ته ور لویږي. ایوبی دغه د زهر و ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وگړی پخپله ناجي و. ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدین ایوبی دې فوځ ته اړتیا درلوده.

صلاح الدین ایوبی ته وویل شول چې: درونده مشره! د ډیر لږې ځای څخه دې تشریف راوړې، لمړې ارام وکړه! خو هغه ورته وویل: [هغه لنگۍ چې زما پرسر ایښوول شوی، زه د هغې وړ نه ووم، دغی لنگۍ زما خوب او ارام له منځه وړې، ایا تاسې درانده شخصیتونه به ما د هغې چت سیوري ته بدرگه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي؟]

(درونده مشره! ایا دکار د پیل د مخه غذا ته میل نه لرې؟ یوه نایب ئې تری و پوښتل.) صلاح الدین ایوبی لږڅه فکر او ځنډ وکړ او بیا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تیاره شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکې ولاړول. ایوبی ددغه گارډ او ساتونکو قد، شکل او وسلې وکتلی نو پر مخ ئې روښنائې را پیدا شوه. خودا روښنائې د ودانۍ دروازی ته د ور رسیدو سره سم پائې ته ورسیده. هلته څلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپری زلفی را پرتې وي او د بنایست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې وې، په لاسو کې ئې د گلونو د پانو ډکې ټوکرې نیولی ولاړې وې. هغوی د صلاح الدین ایوبی په قدمونو کې د گلونو د پانو په بنیندلو پیل وکړ، او تر څنگ ئې د ډول او رباب او اوزونه د اغیزمنو نغمو سره یو ځای را پورته شول. ایوبی په خپله لاره کې د گلانو د پانو په لیدلو سره خپل قدمونه بیرته شاته کړل، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و. هغه دواړه ورته ښکته شول او ایوبی ته ئې د وړاندې تگ بلنه ورکړه. دا هغه تگلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه. [ایوبی د گلونو د پانو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ایوبی په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډیره کمه، کله هم د چا په شونډو کتلی وي.

(مونږ له اسمانه ستوري هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وویل.
[که چېرې زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه یواځې یو شی دې چې زما زړه خو شحاليوي] صلاح الدین ایوبی وویل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وویل: (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پری خو شحالیږي.). [د صلیبیانو لاشونه!] ایوبی ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه، دهغې د سترگو څخه د اور بخرکې را ووتل او په ټیټه اواز ئې، چې قهر او غضب په کې پټ و، وویل: [د مسلمانانو ژوند د گلونو غنچه نه ده، زه نه پوهیږم، صلیبیان اسلامی سلطنت د مړو او مړکانو په څیر خوري، او پوهیږم چې هغوی ولی بریالی کیږي. دا یواځې په دې خاطر چې مونږ د گلونو په پانو تگ پیل کړې دې. مونږ خپل بچیان لوخ کړي او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړي، زما سترگې په فلسطین لگيږي، تاسې زما تر پښو لاندې د گلونو په شیندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بیرغ را کییاسئ،.....] هغه ټولو ته وکتل او په پوره دبدبې سره ئې وویل: [زما له لاری دا گلونه پورته کړئ، که ما پری قدم کښیښود نو زما روح به په اغزیو سوري سوري شي. دغه نجونې زما له لاری لري کړئ، هسی نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وپورونکو زلفو او ښایسته وینتانو کې په نښتو سره بیکاره پاته شي.]
(د حضور دبدبه او.....)،

[ماته حضور مه واښئ] صلاح الدین ایوبی ویونکې داسې و ټوکه، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کیږي. هغه وویل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کلیمه لولئ، او زه ئې هم غلام یم، زما ځان دې دهغې حضور څخه څارشي چې پاک پیغام ئې ما په خپلې سینې کې لیکلی راوړي. ما همدا پیغام له ځانه سره مصر ته راوړي، صلیبیان غواړی زما څخه دغه پیغام واخلي او د روم په بحیره کې ئې ورډوب کړي، په شرابو کې ئې ورو منډي، زه د پادشاه په څیر نه یم راغلی.]

نجونو د چا دسترگو په اشارو سره د گلونو پانې راټولې او دهغې ځاېه لري شوی. صلاح الدین ایوبی په چټکۍ سره د دروازی له لاری دننه ولاړ، یوه پراخه سالون و چې یو اوږد میز په کې ایښوول شوی و. د میز پاسنی برخه په رنگ رنگ گلونو ښایسته کړل شوی وه، د گلونو ترمنځ د گډو او وزو وړیتې کړل شوی برخې، پوره پوره وړیت کړل شوی چرگان، او ... نامعلومه چې څه څه ډول خوراگونه ځای په ځای شوی و. صلاح الدین ایوبی ودرید او د خپل نائب څخه ئې وپوښتل [ایا د مصر هر اوسیدونکې همدا ډول غذا خوري؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غریب خلک خوداسې غذا په خوب کې هم نه ویني.

[تاسې ټول د کوم قوم خلک یاست؟ صلاح الدین ایوبی تری وپوښتل. ایا دهغې خلکو قوم بل کوم دې چې داسې غذا په خوب کې هم نه ویني؟ کله ئې چې دهیڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو ئې ویل: [دلته چې څومره کارکونکې دې، او څومره عسکر چې په دنده مشغول دي هغوی ټول دننه راوغوړئ او دا غذا پر هغوی و خورئ. هغه لاس ښکته کړ او یوه وچه ډوډۍ ئې را پورته کړه. دهغې له پاسه دوه دری د غوښې ټوټې کښیښودې. او په ولاړه ولاړه ئې وخوړې. په ډیره بیره ئې یوه ډوډۍ و خوړله او یو گیلان او به ئې پسې وڅښلې. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئې له ځانه سره کړ او د کمري څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چې د ایسرای د کار ځای و.

دوه ساعته وروسته ناجي بیرون را ووت، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئې لغته ورکړه او په لږه شیبه کې د سترگو پټ شو.

د شپې ناجي په خپلې ځانگړې کوټه کې دخپلو دوه قومندانانو او د راز باوري ملگرو سره ناست و، د شرابو پیالې ئې په لاسو کې، مست ول، ناجي ورته وویل: (د ځوانۍ جوش دې، په لږو ورځو کې په ئې یخ کړم. کمبخته چې هره خبره کوي وائې چې د کعبې په رب می سوگند چې د اسلامی سلطنت څخه د صلیبیانو په بیرون کولو به ارام ترلاسه کوم)

صلاح الدین ایوبی !! یو قومندان په طنزکونکې توگه وویل: دومره نه پوهیږی چې د اسلامی سلطنت نه هوا ختلي ده، اوس به سوډانیا حکومت کوي.

(ایا تا هغه ته نه دې ويلي چې دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانیا دي؟ یو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چې هغه ئې خپل فوځ گڼي، د صلیبیانو پر خلاف هیڅکله هم جنگ نه کوي.)

«اورشه! ستا دماغ درست دې؟ ناجي وویل: زه هغه ته همدا خبره کوم چې دغه پنځوس زره د سوډاني زمریانو لښکر به ستا په یوي اشارې سره صلیبیا توتي توتي کړي. لیکن ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کې ډوب شو.

خو څه؟

«هغه ماته حکم کړې چې د مصر د اوسیدونکو یو لښکر تیار کړم، ناجي وویل، هغه ويلي چې د یوه هیواد فوځ باندي تکبه کول مناسب نه وي، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کې واخلي او زمونږ د فوځ په لیکو کې ئې راگډ کړي.»

نو تا څه ځواب ورکړ؟

ما ورته وویل چې ستا حکم به د سر په سترگو پلې کېږي. ناجي ځواب ورکړ. خوزه به د داسې حکم تعمیل و نه کړم.

د مزاج له اړخه څه ډول شخصیت دې؟ (اوروش) تری و پوښتل.

پوره ضدي معلومیږي، ناجي ځواب ورکړ.

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هېڅ هم نه بریښي ، یو بل قومندان وویل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلي تریو خو ورځو پورې به دانسته دهغې په مغزو کې موجوده وي .
زه به دهغې دانسته هېڅ کله هم کیوتو ته پری نږدم . ناجي وویل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه یوسم .

ترډیره وخته پورې دغه دريوارو د صلاح الدین ایوبي پر خلاف خبری کولی او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدین ایوبي د ناجي بی تاجه پادشاهی ته گواښ پیدا کړ نو بیا به دوی څه ډول تگلاره خپلوي ! هلته صلاح الدین ایوبي خپل نائیبین په خپل مخکې کښینولي او هغوی ته دا ورپه یادوی چې هغه د حکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي . هغه هغوی ته وویل چې هغه ته د جنگي ځواک اړتیا ده . او هغه دا هم وویل چې هغه ته ددې ځای دغه فوځي جوړښتونه له یوه سره د منلو وړ نه دي . دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکې دي حال دا چې مونږ باید د هرې سیمې اوسیدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتیاوي دې وښائي او د غنیمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي . ددې ځای د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېدای شي . صلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل : [ما ناجي ته ویلي دي چې هغه دې په عامه توگه د فوځي خدمت له پاره خلک راوبولي.]

(ایا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا د حکم منلو ته غاړه کېږدي ؟) یوه ناظم تری وپوښتل .

[ایا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]

هغه غاړه رغړولای شي ! یوه ناظم ورته وویل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي . هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنگه ئې چې خوښه وي همغسې کوي .

صلاح الدین ایوبي پټه خوله پاته شو . داسې لکه هېڅ شي چې پری اغیز نه وي کړې . هغه ټول رخصت کړل ، او یواځې علي بن سفیان ئې له خپله ځانه سره پرېښود . علي بن سفیان د څارکښۍ او د ځوابي څارکښۍ د فن لوبغاړی و . هغه صلاح الدین ایوبي د بغداد څخه له ځانه سره یوځای راوړي و . د پاڅه عمر سپړي و ، په اداکاری ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالی کې ئې پوره پوهه درلوده . هغه په جنگونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نیول . دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولای شول . صلاح الدین ایوبي د څارکښۍ د اهمیت نه پوره پوره خبر و . په علي بن سفیان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدین ایوبي کې لیدل کېده .

[علي تا واوریدل ؟ صلاح الدین ایوبي ورته وویل . دغې خلکو وویل چې ناجي د چا څخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]

«هو!» علي ځواب ورکړ . ما واوریدل ، که چېرې زه د مخونو په پیژندگلوي کې غلطی ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو ډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، د کرغیرن ذهن انسان دي . ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلومات شته . دغه فوځ چې زمونږ د خزانی څخه تنخواه اخلي ، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دي . هغه په حکومتي کړېو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخی د دولت اداري جوړښت ترډیره کمزورې شوی دي . ستا دا پریکړه بلکل پر ځای ده چې په فوځ کې د هرې سیمې عسکر باید موجود وي ، زه به تاته ډیر ژر تفصیلي مالومات را غونډ کړم . زه شکمن یم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي . تاته به ددې فوځ ترتیب او تنظیم کې بدلون را وستل اړین وي او یا به ناجي ددې کاره لرې کوي . «زه په خپلو لیکو کې خپل دښمن نه پیدا کوم» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي . دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن گرځول په هېڅ توگه د عقل او پوهې کار نه دي . زمونږ

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د تويولو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيته په مينه او محبت بدلولاې شم ته د هغې د فوځ د ذهنيته د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سپړ نه و. دهغې ذهنيته د ميني او محبت د وړانگو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شی سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطان سره وه. په دې اساس هغه يوه تېره وه خو څوک به ئې چې په خپل جال کې را نښلول غوښتل نو دهغې تر مخې به د موم په څير ويلې کېده. هغه د صلاح الدين ايوبې سره هم همدا تگلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبې د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښۍ او ارادې پر خلاف و. ورځې تيريدې، صلاح الدين ايوبې هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دي. او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه درې ځله صلاح الدين ايوبې ته ويلي و چې هغه غواړي د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقاره دي. خو صلاح الدين ايوبې د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخې دغه بلنه نشوه منلای.

***** (۴)

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره بوځايې د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نځونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اواز سره په مستۍ راغلي وي او د مارانو په څېر ئې په جادووزمه توگه نځاوي کولې ، دهغوی پر پښو کې گنگرو نه و ، دهغوی په جسمونو همدومره کالې و چې دهغوی سترې پتولاې شو. په دې نځا کې د څمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هېچا بيا دهغې د اخلال کولو جرأت نه شواې کولاې ، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې د دننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولاې ، دهغې دخبرې په اورېدو سره سم ناجي بيرون ووت ، دروازه چې هغه بوي بلې کمرې ته پورې ، هلته په سوډاني لباس کې پټ بو د پوخ عمر سپړ ناست و ، دهغې سره يوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي دهغې دخهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځوښکاري و ، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عباشۍ له پاره نه په کارېدې ، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوی له ډلې څخه يو کاردا هم و چې هغې به ډېرې ښاېسته او چالاکه نجونې د اميرانو او وزيرانو ، د په خپل موټې کې د نيولو په خاطر د هغوی د بلېک مېل (Black mail) کولو له پاره استعمالولې ، ددې تر څنگ ئې د څارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنگه چې يو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږي چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتيب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاې شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده ، نجونې به ډېر وخت د بېوپاربانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته د مال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سپړ هم دهغې بېاربانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولاې شي او تېرې د خپلې ژبې د زهر و په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصيلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه دخپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تيارول غواړي دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته دلږ څه روزنې اړتيا ده ، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه ، هغه خپل قيمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته پورته چې دده دوه نور و ملگرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

د خپله ځانه خپله چوغه لرې کړه نو د جسم ټولې لوړې ژورې ئې را برسېره شوی. ناجی او دهغې ملگری بې هوشه شانتته شول ، په دې وخت کې دهغې نورو دواړو گډېدونکو نجونو رنگونه هم تک ژپړ شول ، ځکه دهغې نوي نجلۍ ترمنځ دوی ارزښت را کم شوی و.

ناجی په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې ټول وویستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پوښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ویل «(ذکویی)» ، ناجی ورته وویل «(ذکویی) ! ستا هغه پلورونکې ماته وویل چې ته تېره په اوبو بدلولای شې ، زه به ستا دا کمال گورم»

«هغه تېره څوک دې؟» (ذکویی) ترې و پوښتل.

«د مصر نوي امېر!» ناجی ځواب ورکړ. «هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدین ابویي؟» (ذکویی) ترې و پوښتل.

«هو! صلاح الدین ابویي!» ناجی ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښي؟»

«نه!» ناجی ځواب ورکړ ، «د شرابو ، نسځو ، سندرو او نڅا او تفریح څخه هغه همدومره کرکه لرې لکه یو مسلمان ئې چې د خنزیر د غوښې څخه لري»

«ما اورېدلې و چې تا سره د نجونو داسې بو طلسم شته چې د نېل رواني درولای شي» (ذکویی) ورته وویل « ابا هغه طلسم بېکاره شوی دې؟»

«ماتر اوسه پورې هغه نه دې از مېښت کړې» ناجی ورته وویل «دا کار بواځې ته کولای شې ، زه به د صلاح الدین ابویي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه وواېم»

«ابا ته هغه ته زهر ورکول غواړې؟» (ذکویی) ترې و پوښتل.

«اوس نه!» ناجی ځواب ورکړ. «زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه بواځې همدومره غواړم چې هغه بو ځل دستا په څېر د بوي نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بیا هغه زه له خپله ځانه سره بوځای کښېنوم او شراب پرې و څښم ، که چېرې دهغې وژل مې غوښتلې نو دا کار ما د حشپښپن په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولای شو.»

«یعنې ته دهغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې!» (ذکویی) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکویی) څخه د دومره سترې خبرې په اورېدو سره ناجی لږڅه ځنډ وکړ ، او بیا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې وویل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زباته ذهبنه و ختله.

«هو (ذکویی) !» ناجی دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او وېې ویل «زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پباله او هم ناستې شې. مخته زه پوهېږم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم.» ناجی د لږڅه فکر کولو وروسته بیا وویل « لېکن زه تاته دا ویل هم اړین گڼم چې د صلاح الدین ابویي په لاسو کې بو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښایست او آد او باندې دهغې جادو و څېژي نو بیا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بیا د بوي ورځې څخه زباته ژوندۍ. نه شې پاته کېدای. صلاح الدین ابویي به هم تا ته د مرگ څخه خلاصون در نشي کړای ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ، او که نه زما د رتبې او حیثیت انسان د بوي داسې ځان پلورنکې نسځې سره ، هغه هم په خپلې لمړنۍ لېدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي.»

«دا به تاته را تلونکې وخت و بنسټې چې څوک چاته دوکه ورکوي ،» (ذکويي) ورته وويل «ماته دا وواپاست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ابويي پورې ورورسېږم.»

«زه هغه پوه جشن ته را بولم ،» ناجي ورته وويل «هغه هملته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاي ته ورننه باسم ، ما ته د همدې موخوله پاره دلته را بللې ئې.» «مخته زه پوهېږم او کار مې»

***** (۵)

هغه شپه هم تېره شو او بيا پسي نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ابويي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولو کې دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئې وخت نه شو ويستلای ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و دهغې څخه هغه ته اندېښنه پيدا شوی وه ، هغه علي ته وويل «نو ددې مطلب خو داشو چې دا وگړي د صليبپانو څخه هم ډېر خطرناک دي»

«دا بو ماردې چې د مصر امارت ئې په خپل لستونې کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخرېبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاگه کړه چې هغې په کومو کومو ډولو ، کوم کوم وگړي په خپلو لاسو کې اخستي دي ، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل «او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دي ، هغوی زمونږ پر ځاي د هغې وفاداره دي. ابا دي ته کوم علاج پيدا کولې شي؟»

«بو اڅې پيدا کولې نه ،» صلاح الدين ابويي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پيل کړې هم دي. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورگډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي او نه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاي کې کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توگه ويلاي شم ، چې هغې د صليبپانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړي اسلامي امت د پوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونپانو خوب گڼي.»

«ته په دې لړ کې څه کولې شي؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په هماغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دي چې غوږونه ئې هم شته او سترگې ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دي، داسې وانگېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دي»

صلاح الدين ابويي په علي بن سفيان باندې دومره باوري و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې ترې تفصيل و غوښت ، علي ترې و پوښتل «داسې برېښي چې هغه تاته په جشن کې د گډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ، نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ابويي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل «بن سفيان! ژوند او مرگ د الله ج په لاسو کې دي ، ابا د بي هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پېداېښت سره سم بېرته مړ کېدای ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را گرځي ، چې شايد هغه خلک به د ډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

شوی وي، دکوم کړچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چرچو سره ژوند وکړي او بيا په راغلي مرگ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه! درونده امېره! دا بدنصېبه دې» علي ورته وويل.

«هو! بن سفيان!» صلاح الدين ابويي ورته وويل «زه چې کله هغوی ته د نښه نصب خاوندان واپم نو معلومه نه ده چې دا خبره ماته څوک په غوږو کې کوي چې تاراته وکړه؟ خو فکر کوم چې که ما د تاريخ څنډه په دې اړخ را ونه گرځوله نو اسلامي امت به خپورشي او د غرونو په وادې، ځنگلونو، دښتو او صحراگانو کې به ورک او له منځه ولاړ شي. زه چې وينم د ملت خلافت په درې برخو ويشل شوی دې، امېران خپله خوښه حاکموي، او د صلېبانو د لاس الې گرځېدلي دي، ماته دا ويره هم را په زړه کېږي چې که چېرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بيا به هم تل د صلېبانو د لاس الې او دهغوی غلامان وي، هغوی به پدې خوښ هم وي چې ژوندي دي، خود قوم په څېر هغوی مړه شوی دي لږڅه نقشې ته څېر وکړه علي! په تېره نېماتې پېړۍ کې ووينه چې زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوی ده.» هغه چې پاته شو، سرې تېټ کړ او خوځاوه ئې. بيا ودرېد او سر ته ئې ټکان ورکړ او علي بن سفيان ته ئې وکتل «کله چې تباهي د داخل څخه را پورته کېږي، نو بيا دهغې درول محال گرځي، که چېرې زمونږ د امارتونو او خلافت همدا حال وي نو بيا خو صلېبانو ته پر مونږ د پرغل کولو اړتيا نه پېښېږي، هغه اور چې مونږ په کې خپل اېمان، خپل کړچار او خپل قوميت سوځوو، په هغې به صلېبان سوکه سوکه تېل وراچوي، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنگونو اخته کوي.... شايد چې زه خپل عزم پوره نه شم کړاي. زه شايد د صلېبانو څخه ماتې هم وخورم، خو زه د خپل قوم په نوم بو و صېت پرېږدم او هغه دا چې [په هېڅ کافر باندې هېڅکله هم باور و نکړئ، که دهغوی پر خلاف جنگېدل وي نو تر هغې و جنگېږئ چې و مړئ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده و نکړئ،]»

«ستا وينا داسې ډاگېزه کوي چې ته د خپل عزم څخه نهيلې شوی ئې.» علي بن سفيان ورته وويل.

«نهيلې نه يم،» صلاح الدين ابويي ورته وويل، «جذباتي..... علي! زما دا بو حکم اړوندې ځانگې ته ور سوه، چې عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چې د فوځ له پاره ډېر زبات داسې وگړي چې د جنگ تجربه ولري تر لاسه کړئ، زمونږ په لاس کې د عسکري روزنې له پاره ډېر زبات وخت نه شته، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني بو اړېن شرط کېږدئ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کې و ساته چې د جاسوسانو داسې پوه ډله تېاره کړه چې د دښمن په سېمه کې نه بو اځي د څارکښۍ کارونه تر سره کړي بلکه هلته د شپې له اړخه غلچکي پرغلو نه هم تر سره کولاي شي. دا به د سرتېرو پوه ډله وي، هغوی ته ځانگړې روزنه ورکړه، په هغوی کې دا صفتونه را پېدا کړه چې د اوبښ په څېر د ډېر وخت له پاره د تندې زغم ولري، دهغوی سترگې د باز په څېر تېزې وي، او د صحرايي گېډرې په څېر مکارې ولري، او په دښمن د زمري په څېر د پرغل کولو توان ولري، د زړه ورتېا او ځواک خاوندان وي، په هغوی کې د شرابو، حشپشو او..... عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د اوورې په څېر پخ وي.... بهرني تېزه کړه ابن سفيان!... او پاد لره چې زه د هجوم قابل نه يم، ماته د جنگجويانو اړتيا ده، که څه هم شمېره ئې لږه وي، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندې پوه وي، دهېچا په زړه کې دا شک نه وي چې هغه ولې جنگول کېږي.»

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهیان د مصر د امارت په فوځ کې راټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکويي) ته ټريننگ (Training) او روزنه ورکوله ، او دا ئې ورته ښوول چې په څه ډول او څنگه لارو چارو صلاح الدين ايوبی د خپل ښایست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصیت او کړچار کمزورې کړي ، کله چې د ناجي د راز ملگرو (ذکويي) وکتله نو هغوی دکومې ویرې او شک پرته وویل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ وويني نو د خدايي ددعوي څخه به لاس په سر شي .

د ناجي د څارکښۍ خپل نظام و ، ډیر تیز او زړه ور ، هغه ته دا ډاگیزه شوی وه چې علي بن سفیان د صلاح الدين ايوبی ځانگړې مشاور دې او هغه د عربو یو منل شوی څارکښ او رازموندونکې . هغه د علي پسې خپل جاسوسان پرې ایښي و ، او هغوی ته ئې د علي دوژلو پروگرام ورکړې و .

ناجي ، د صلاح الدين ايوبی د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکويي) روزلې اوتیاره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش اوسیدونکې دغه نجلۍ پخپله د هغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه یواځې د خپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه د هغې په خبرو کې هم د جادو په څیر اغیز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښینوله او د هغې خبرو ته به ئې غوږ ایښوده ، هغه د هغې نورو دوه نځونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترگی دې لورې ته رااړولې وي ، ددرې څلورو شپو راهیسې ئې هغوی خپلې کمزورې ته هم نه وي رابللې ، ناجي د طلايي هگيود چرگي په څیر و ، چې د هغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکويي) په غیږ کې ناست او هگۍ ئې اچولې . هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکويي) د لرې کولو پلانونه جوړ کړل . او دې پایلې ته ورسیدې چې د هغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو د هغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه را تلل ، ځکه هغه کمزور چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پېره ولاړه وه ، ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسیدو د هغو ځایو څخه چېرته تللای نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ، هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه یوه له خپلو ځانو سره باوري کړه . هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکويي) ته زهر ورکړي .

علي بن سفیان د صلاح الدين ايوبی ساتونکې ډله تبدېله کړه ، دا ټول د مصر د امیر (وايسراي) پخوانی ساتونکې و ، ددې پر ځای هغه د هغو سپاهیانو څخه د ساتونکو ډله تیاره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتې و . دا د سرتیرو یو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهیتوب کې ئې هم سارې نه درلود ، او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډگر میړه و . ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و ، خو هغه د صلاح الدين ايوبی په وړاندې ددې بدلون ډیره زیاته ستاینه وکړه ، او ددې تر څنگ ئې غوښتنه وکړه چې صلاح الدين ايوبی دې د هغه بلنه ومنې . ايوبی هغه ته ځواب ورکړ چې په یوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلای شي . د هغه د تللو وروسته صلاح الدين ايوبی د بن سفیان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي . علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلای شي .

هم په بله ورځ صلاح الدين ايوبی ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللای شي . ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ . او ورته ئې وویل چې ددې دعوت ، دعوتې اړخ کم خود جشن اړخ ئې زیات دې . او دا جشن به د ښاره بیرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کېږي . د نڅا ، گډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکو د ډلې سواره به د خپل فن مظاهري کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته د جنگ مقابله به په کې وي ، او صلاح الدين ايوبی به د شپې هم هملته پاته کېږي . د هغه د تمځای له پاره به خیمې درول کېږي صلاح الدين ايوبی د پروگرام تفصیل اورید ، هغه په گډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نیوکه و نه کړه . ناجي په ویره او لړزنده اواز وویل ، «د فوځ ډیر هغه سپاهیان چې

مسلمان نه دې او يا هغوی چې نیم مسلمان دي کله کله شراب خښي، هغوی د شرابو عادي نه دي، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د خښلو اجازه ورکړل شي.»
«ته د هغوی قومندان ئې!» صلاح الدین ایوبي ورته وویل «که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»
«د مصر د امیر بخت دې هسک وي!» ناجي د غلامانو په څیر وویل «زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد گڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د گډوډيو د جوړولو او بدکاریو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدین ایوبي ورته وویل، «که چېرې د شرابو د خښلو وروسته، چاهم گډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»
کله چې دا خبر د صلاح الدین ایوبي ساتونکو ته ورسید چې ناجي د ایوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي، په هغې کې به نڅا او سندري وي او شراب به په کې هم خښل کېږي او صلاح الدین ایوبي ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلې هم ده، نو ټولو د حیرانتیا څخه یو دبل خولو ته کتل. یوه به ویل چې ناجي درواغ وايي، هغه غواړي په دې توگه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي. او چایا ویل چې د ناجي جادو په صلاح الدین ایوبي هم خپل اغیز وکړي، دا انگیرنه هغو مشرانو ته ډیره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پیالې ملگري و. ځکه صلاح الدین ایوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم د هغوی له پاره د عیش او عشرت، شرابو خښلو او بدکاری ټولو دروازې بندي کړې وي او دا کارونه ئې جرم گرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلین رواج کړې و چې هیچاته هم د پخوا په څیر د خپلو دندو څخه د غفلت جرأت نه وه پاته، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امیر په کومې بلنې کې د شرابو، گډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنگینو محفلونو خپل زړه بایلي او زمونږ دډلې یو وگړې به ترې جوړ شي.

دا یواځې علي بن سفیان و چې ورته ډاگیزه وه چې صلاح الدین ایوبي ددې خرافاتو اجازه ولی وکړې ده. د جشن ماښام را نژدې شو، له یوي خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شگو ذرې هم په کې په نظر را ځي، او د بلې خوا د زرگونو مشالونو روښنائې هم دهغې صحرا شپه رڼا ورځ کړځولې وه. د ساتونکو سپاهیانو هجوم و چې په یوه پراخه میدان کې را چاپیره د یوه دېوال په څیر ولاړ و، په هغه خوا کې ئې چې د صلاح الدین ایوبي د کښیناستو کوم تخت ایښی و نو هغه د یوه ستر پادشاه تخت معلومیده، دهغې کې او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځایونه ټاکل شوي و. ددې پراخه او خپور نندار ځای څخه لږ څه لرې د میلمنو له پاره ډیرې ښایسته څیمې درول شوي وي. ددوی تر څنګ یوه ستره څیمه د صلاح الدین ایوبي له پاره هم هملته دریدلې وه. په دې څیمه کې به هغه شپه تیروله، علي بن سفیان د لمر د پریوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې څیمې په چار چاپیر کې ئې ساتونکې و درول.

کله چې علي بن سفیان هلته ساتونکې درول نو ناجي (ذکويي) ته د صلاح الدین ایوبي د راپرزولو له پاره اخري لارښوونې کولې، په دې ماښام د (ذکويي) ښایست څه بل منگه زیات و، دهغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوي را ته چې د سحر او جادو اغیز ئې درلود. هغې خپلې توري ملایمې زلفې په خپلو لوڅو سپینو متو باندې را خپرې کړې وي، دهغې لباس دومره باریکه و چې دهغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلومیدې، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا او خنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تیره کړه او وئې ویل «په صلاح الدین ایوبي باندې شاید ستا جسماني ښایست دومره اغیز و نه کړي، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوي، گوره هغه سبق مې چې درته په دومره

ورځو کې ښوولې هيرنه کړې ! او دا هم هيرنه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وينځه وگرځې، له ځانه د انځر هغه گل جوړ کړه چې د بوتي په سر کې تر سترگو کېږي خو په بوتي د ورختلو وروسته له نظره ورکېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښيښوه، زه تاته ډاډ درکوم چې ته به دا تيره په اوبو باندې بدلوي. په همدې سيمې کې «قلو پطره» نومي هم (د سيزر) په څير د اوسپنيز عزم خاوند د خپل ښايست او ځوانۍ په زور او توان وييلې او د مصر په شگو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډيره ښايسته نه وه، ماچې تاته کوم سبق ښوولې دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دې، د ښځو دا چالونه هيڅکله هم د ناکامۍ مخ نه ويني، (ذکويي) مسکۍ مسکۍ کېده، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوريدلې، د مصر شگو يوه بله قلو پطره د يوه ښايسته جادوگر مار په څير زيږولې وه، او داسې بريښيده چې د مصر تاريخ خپل ځان يوځل بيا تکرار او.

لمر پريوت، او مشالونه روښانه شول، صلاح الدين ايوبي په يوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېن، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و. هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدين ايوبي د خيمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمې و غږولې او صحرا د «صلاح الدين ايوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه. ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووايه، او زياته ئې کړه چې «ستا څخه ځان څارونکې، د اسلام د عظمت ساتونکې، تاته د خپل سر په سترگو ښه راغلاست وايي، د هغوی ناقراری ته وگوره، ستا په اشارې باندې مرگ ته تيار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنگه چې صلاح الدين ايوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښيښاست، د زغليدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوريدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو وکتل چې څلور اسونه د ښي لورې او څلور اسونه د کېن لورې څخه يو د بل پر خلاف ځغلي، په هر يوه يو يو کس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی يو د بل مخې ته مخ په مخ را تلل. پوره ډاگيزه وه چې هغوی به ټکر کوي، هيچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی يو بل ته ډير را نژدې شول نو د دواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښيښودې او ودريدل. بيا ئې د اسونو قيصې په يوه يوه لاس کې ونيولې او بل لاس ئې و غځاوه، د دواړو خواو اسونه يو د بل مخ ته راغلل او دواړه خواوي يو د بل سره لاس وگريوان شول، سپرو يو د بل د نيولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې، کله چې اسونه مخته ولاړل، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپريوتې و په شگو کې ئې سرکونډالې وهلې، د يوه لورې يوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متيو په زور را نيوه او په خپل آس ئې دهغې د کښيښولو هڅه کوله، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپيدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوريدل کېده.

داسپاره په تياره کې ترې تم شول، نوبيا د دواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل. او په دې توگه اته مقابلې تر سره شوی، ددې وروسته اوبن سپاره راغلل، بيا اوبن سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بيا د تيغ وهلو او د وسلو پرته د جنگ لوبې پيل شوی چې يو څو سپاهيان په کې زخميان هم شول. صلاح الدين ايوبي د زړه ورتيا، بهادري او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و. هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتيا وه، هغه د علي بن سفیان په غور کې وويل «که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذب هم وي نو زه به يواځې د همدې فوځ په واسطه صليبيان په گوندو کړم.»

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چې پخوا تردې ئې هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل « که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسې جذبه ، چې ته ئې ارزو لرې ، هم په دوی کې را پيدا کېدای شي .» خو صلاح الدين ايوبی د ناجي په څير تجربه لرونکې او ذهين سالار د گوښه کولو پر ځاي په نيغې لارې د راوړلو هڅه کوله . هغه په دې جشن کې په خپلو سترگو همدا کنل چې دا فوځ دکړچار له اړخه څه ډول دې ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتنې څخه نا هيله يي را پيدا شوی وه چې دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنگ ئې د نڅا اوسندرو شوق هم لري ، صلاح الدين ايوبی دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چې وويني چې دالبسکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کې ډوب شوی دې .

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کې خودا فوځ په ټولو عسکری او جنگی معيارونو پوره و خوت خو کله چې د ډوډۍ دخوړلو وخت راغې نو دې فوځ د ناهلو ، بدتميزه او خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بي کنتروله هجوم شکل ئې ځانته ونيوه . د ډوډۍ انتظام په يوه پراخه او وسيع ميدان کې شوی و . په يوه اړخ کې ئې د فوځ نژدې دوه زره وگړو ته د ډوډۍ د خوړلو له پاره ځاي جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لږه فاصله کې د صلاح الدين ايوبی او نورو ميلمنو د خوراک څښاک انتظام و . په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوبانو مکمل ورنونه ، او په زرگونو روسټ کړل شوی چرگان ايښوول شوی و . د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنگ د شرابو کوچنۍ کوچنۍ مشکېزې او صراحی گانې ايښوول شوی وي ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندې لکه د وړو ليوانو په څير را پرېوتل ، په غرپ غرپ ئې شراب څښل او يو دبله سره ئې لاس اچول پيل کړل . صلاح الدين ايوبی دا ننداره کتله ، او چپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسې اغيزنه و چې په ډاگه کړې چې هغه د څه په هکله فکر کوي . هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه د دعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ، ؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟ »

« نه د مصر اميره ! » ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو بنو سپاهيانو څخه دي . تا دهغوی مظاهره وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې وکتله ، هغه ځان ځارنه به چې دوی د جنگ په ډگر کې کوي ، هغه به دې نور هم حيران کړي . ته د هغوی دغه بدتميزۍ ته مه گوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي . زه کله کله هغوی ته همداسې خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينې تر مخه د دنيا د رنگ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي . »

صلاح الدين ايوبی ددې استدلال په مقابل کې هيڅ هم و نه ويل ، کله چې ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبی ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « **ماچې څه کتل غوښتل هغه می و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنگامو کولو عادي دې ، ته وائې چې په هغوی کې جذبه نه شته ، خو زه وينم چې په هغوی کې کړچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنگ ډگر ته يوسې نو دوی به د جنگيدو په ځاي دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کې شي . او د غنيمت مالونه به لوتوي ، او د سوبې شوی سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي . »**

« ددې علاج دادې » علي بن سفيان ورته وويل « چې هغه فوځ چې تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کې ورگډ کړي ، خراب سپاهيان چې د خو سپاهيانو سره يوځاي شي نو دهغوی په سلوک کې هم بدلون را پيدا کېږي . »

صلاح الدين ايوبی مسکې شو او علي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پوهېږې ، زما پلان هم همداسې دې خو ما نه غوښتل چې تا ته ئې اوس په ډاگه کړم ، هيچا ته په دې هکله څه مه وايه »

علي بن سفیان کي داصفت و چې چې د نورو د زرونو په راز به پوهیده ، ډیرزیات ذهین و ، هغه لږڅه نورویل غوښتل چې تر مخ ئې څو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قیمتې قالینې غوړیدلې وي ، د شپیلې او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غږیدو شوی چې په میلمنو کې ئې پوره چپتیا راوسته. له یوه اړخه د نڅونکو قطارونه راښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نري لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وینسته وینسته په نظر راته ، دهر یوه لباس د یوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنگونو تر سترگو پورې رسیده ، دهغوی وینستان خواره و او د ورینسمو د یوې برخې په څیر ځلیدل ، دصحراد نري نسیم او د نجونو د زرکوپه څیرتگ دغه نري نري لباس خوځاوه ، داسې بریښیده لکه د گلونو ډک بوټي چې په فضا کې لامبو وهي ، دهر یوه د لباس رنگ جدا و ، او د هر یوه شکل او صورت یو ډبل سره توپیر درلود ، خو د ښایست او د جسم په نرمښت کې ټولې یو څیر وې. دهغوی مرمړینې مټې برنېدې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللي خو د قدم ښکته پورته کېدل ئې په سترگو نه لیدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څیر مخته راتللي .

هغوی په نیمه دایره کې سره راټولې او ودریدې ، د صلاح الدین ایوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظیم او احترام له پاره ئې سروڼه ښکته کړل ، د ټولو وینستان د هغوی په اوږو را پریوتل ، سازونو دهغوی په دغه ورینسمی وینستانو کې د جادو طلسم را پیدا کړې و. دوه تور پوسته دپوشکله حبشی ځوانان چې د ملاگانو څخه ئې د زمري پوستکې را تاو کړې و ، یوه سترشان ټوکرۍ په لاسو کې نیولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نیمه دایره کې کښیښوده ، په دې وخت کې د مار د بین ساز په غږیدو شو. حبشي ځوانانو د مستو غوایانو په څیر خپل ښکرونه اخوادپخوا غورځول او له صحنې څخه غایب شول ، د ټوکرۍ څخه یو ډیره ستره غوټۍ را ووته او دگل په څیر و غوړیده ، ددې گل څخه یوه نجلۍ را برسیره شوه ، چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بریښیده لکه د سرو وریځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکارې ، دا ددې دنیا نجلۍ نه معلومیده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وینستانو ځلا هم د مصر د نجونو د وینستانو د ځلا په څیر نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د گلانو دپانو څخه بیرون قدم کښیښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملایمت ټول نندارچپان حیران او مسحور کړل .

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نری خندا وه ، صلاح الدین ایوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې وویل «ما هیله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدین ایوبي په لور راغې او ورته ئې وویل «د مصر د امیر بخت دې ستروي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي) دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندر ئې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مینه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پیژنم ، هغه په ساحل کې د ماهیانو کار وبار کوي ، دا نجلۍ ستا سره مینه لري ، ان تردې چې تا د پیغمبر په توگه مني ، زه په ناڅاپي توگه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی یم صلاح الدین ایوبي د مصر د نوي امیر په توگه راغلې دې. د خدای له پاره ما ته د هغه سره د لیدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ،... ډیرزیات دروند امیره! ما ستا څخه د نڅا او موسیقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هد په کړم.»

«تا هغې ته نه و ویلې چې زه په خپل مخکې هیڅ یوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم لیدلې؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل او ورته ئې وویل «دا نجونې چې تا په بڼه کې پټې راوړي بلکل لوڅي دي.»

«دستر مقام خاونده!» ناجي په لږزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلې و چې دمصر اميرنخا او رقص نه خوښوي ، خودې ويل چې هغه به زما نخا خوښه کړي ځکه چې زما په نخا کې د گناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوي عزتمندې نجلۍ نخا وي ، زه د ايويي ترمخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارينه وای نو د ايويي د ځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغې په ساتونکې ډله کې ور گډه شوی وای.»

«ته څه ويل غواړې» صلاح الدين ايويي ترې وپوښتل «ايا دا نجلۍ ځان ته را و بولم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زرگونو وگړو ترمخ ډيره بنه نخا وکړه؟ هغه ته په دې خبره شا باسې ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولو کې بنه پوهه او مهارت ترلاسه کړې دې؟»

«نه دمصر اميره!» ناجي ورته وويل «ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف وروښې ، دا د ډير لرې څخه دلته راغلي ده ، لږڅه هغې ته وگوره ! دهغې نخا مسلکې اغيزه نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په څومره مينه گوري ! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کېرې خو نوموړې د خپلې نخا ، او عقيدې له لارې په څمارو سترگو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا دراتلونکې مور وگنۍ چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره يو سرتيرې وزيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائي چې ما ته د صلاح الدين ايويي سره په ځانته ځانۍ کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و.»

ناجي په ډيره اغيزمنه توگه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايويي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورونکې څخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لورده ، هغه په صلاح الدين ايويي باندې دا ومنله چې ووائي چې «ډير بنه ! دا زما خيمې ته را وليږه»

(ذکويي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايويي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به ، پاته نجونې دهغې په چاپير کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نخا نه وه. دوی د مثالونو په رڼاو کې داسې بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيريانې لامبو وهي او تيريرې را تيريرې ، د سپوږمۍ خپل يو اغيزو ، خود صلاح الدين ايويي په هکله هيڅوک نه شي ويلای چې هغه په کوم فکر کې ډوب گونگ سونگ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنگامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم څمار ، ستومانه او د مړو په څير گرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو برياو ډير زيات خوښ و ، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

***** (۷)

د شپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايويي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه ، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوی وي ، په پالنگ باندې د زمري د پوستکې په څير پوښ غوړيدلې و. کوم فانوس چې هلته ايښول شوی و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زړه وړونکې وه ، دخيمې دننه سيمه ټوله د ښايسته عطرو په بوي معطره شوی وه. دخيمې په دېوالونو باندې وريښمينی پردې را زوړندې وي ، ناجي د صلاح الدين ايويي سره يوځای خيمې ته ورننوت ، او ترې وئې پوښتل «ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟ زه د وعده خلافۍ څخه ډير بيريم.»

«را وئې ليږه!» صلاح الدين ايويي ورته وويل ، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غوړولو سره د خيمې څخه بيرون شو .

لږ وخت به تير شوی و چې د صلاح الدين ايويي ساتونکو يوه نخونکې دهغه دخيمې په لور د راتللو په حال کې وکتله ، دخيمې په ټولو اړخونو کې مثالونه د علي بن سفیان له خوا روښانه شوی و ترڅو د شپې په وخت کې

ساتونکې د خیمې شاوخوا په بڼه توګه ترنظر لاندې و ساتلای شي. کله چې نخونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پیژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکړۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکويي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاریده ، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکويي) ورته وویل چې هغه د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله دخپل خوب ځای ته را بللې ده. خو قومندان ورته وویل چې ایوبي دهغه امیرانو څخه نه دي چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پوښتنه وکړه ،» (ذکويي) ورته وویل «زه خود خپله ځانه دلته دراتللو جرأت نه شم کولای»
«دهغه بلنه تاته څنګه در ورسیده ؟» قومندان ترې و پوښتل.

«ماته سالار ناجي وویل چې د مصر امیر دې ځانته غواړي» (ذکويي) ورته وویل ، «که ته غواړې زه بیرته ځم که امیر زما په هکله و پوښتی نو د ځواب پایلې به ئې پخپله پرتاوي»

قومندان دا نشوه منلای چې صلاح الدین ایوبي دې دخپل خوب ځای ته یوه رقاصه نخونکې را وبولي ، هغه د ایوبي د عمل او کړچار څخه پوره خبر و ، دهغه ددې حکم څخه هم خبر و چې دنڅاکوونکو او سندرو ویونکو سره د اړیکو لرونکې باید سل لښتې (درې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولوید ، په فکر فکر کولو سره ئې جرأت وکړ او د صلاح الدین ایوبي خیمې ته ورننوت ، ایوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ویره ویره و پوښتل «بیرون یوه نخونکې ولاړه ده ، وائې چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدین ایوبي ورته وویل «هغه دننه را ولیږه»

قومندان بیرون را ووت او (ذکويي) ئې دننه خیمې ته واستوله ، ساتونکو هیله درلوده چې ددوی امیر او ستر سالار به دا رقاصه د خیمې څخه بیرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هیڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخرې وختو ته رسیدله ، د خیمې دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز راته ، د ساتونکو ددې قومندان په ډیره نارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه ، یو ساتونکې د هغې څخه و پوښتل ، «ایا دا حکم یواځې زمونږ له پاره دي چې د کومې فاحشې سره اړیکې درلودل جرم دي.»

«هو!» هغه ځواب ورکړ «حکم یواځې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون یواځې درعایاو له پاره جوړیږي.»

«ایا دمصر امیر به په درو نه وهل کېږي؟»

«پادشاهان کوم ځانګړې کړچار نه لري ،» قومندان په سوزیدونکې اواز وویل «صلاح الدین ایوبي به شراب هم څښي ، یواځې پرمونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدین ایوبي بټ ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بټ څخه یو عربې شهزاده را ووت چې یو بدکاره او عیاش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه ترسره کول.

ناجي ډیر خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدین ایوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړې هم نه و. هغه په خپله خیمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنگیده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وویل «هغه چې تللې نو ډیر وخت تیر شو ، داسې بریښي چې زمونږ غشې د صلاح الدین ایوبي په زړه کې کښیوتې دي.» «زما غشې خطا شوی کله دي؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئې ویل «که چېرې دا تیر خطا کېدای نو سمدستي به بیرته زمونږ لورې ته راغلې وای»

«ته صحیح خبره کوي ،» اوروش ورته وویل «(ذکويي) د انسان په بڼه کې یو طلسم او جادو دي ، دا نجلۍ د حشیشینو سره اوسیدلې او که نه د صلاح الدین ایوبي په څیر بټ ئې هیڅکله هم نه شو ماتولای.»

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هېڅ کله د حشيشين په وهم وگمان کې هم را نه شي.» ناجي ورته وويل «اوس د صلاح الدين ايوبی په ستونې کې د شرابو ورنښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بيرون د قدمونو اواز ترغورېدو شو. منډه ئې واخسته او بيرون را ووت، هغه (ذکويي) نه وه بلکه يو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدين ايوبی د خيمې په لور وکتل، پردې ئې را څرېدلې او ساتونکې بيرون په پهره ولاړ وو، هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وويل «اوس زه په ډاډمنه توگه ويلاې شم چې زما (ذکويي) دا سترې مات کړې دي.»

***** (۸)

د شپې اخري برخه وه، چې (ذکويي) د صلاح الدين ايوبی د خيمې څخه ووتله، هغه د ناجي د خيمې پر ځای په بلې لورې ولاړه، په لاره کې ورته يو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په يوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډيره سوکه توگه (ذکويي) ته ورغږ کړ. هغه هم د هماغه سړې په لور ورغله، هغه سړې هغه يوې خيمې ته ورننويستله، د لږ ځنډ وروسته هغه د دې خيمې څخه ووتله او د ناجي د خيمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تردې وخته پورې بيدار پاته و، هغه څو ځله بيرون را وتلې و او د صلاح الدين ايوبی د خيمې په لور ئې کتلې و، او گمان ئې کاوه چې (ذکويي) صلاح الدين ايوبی په خپل جال کې را گير کړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندي د ناجي د پست ذهنيت په لمن کې را غورځولې دي.

«اوروش!» هغه وويل «شپه خو تيره شوه، او هغه تر اوسه را نه غله»، «هغه به اوس کله هم را نه شي!» اوروش ورته وويلې، «د مصر امير به هغه د خپله ځانه سره يوسي، داسې ښاپيری خو هېڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي،..... ايا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دي؟»

«نه!» ناجي ورته وويل، «ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دي کړې» «ايا دا نه شي کېدای چې دمصر امير د (ذکويي) سره په اصولي توگه واده وکړي؟» اوروش ورته وويل «په هغه وخت کې به دا خطر وه چې نجلی به په مکمله توگه زمونږ له کاره ووځي،»

«هغه خو ډيره هونبیاره ده» ناجي ورته وويل «خو په رقاصو باندې څه باور؟ هغه د رقاصې لور ده او تجربه لرونکې ځان پلورونکې، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و، چې (ذکويي) په نابيره توگه دهغې خيمې ته ورننوتله، هغې ورته په خدا کې وويل «اوس نو دخپل امير جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ! تا خوماته همدا انعام ټاکلې و»

«لمرې خو ووايه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقراری سره وپوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل!» (ذکويي) ځواب ورکړ، تاته چا دا ويلې و چې صلاح الدين ايوبی د تيرې په څير کلک دي يا دفولادو په څير نه ويلي کيدونکې او يا دا چې هغه مسلمانانو ته د الله ﷻ سيوري دي.؟ هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ويل «هغه ددې شگو څخه، چې هوا ئې ذره ذره له ځانه سره له يوه ځايه بل ته الوزوي، هم ډير بې وسه او سپک دي»

«ستا د ښايست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شگو ډيرې جوړ کړې» اوروش ورته وويل «او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر»

«هو! ولاړ غرو»، (ذکويي) ورته وويل «خو اوس شگلوره غونډۍ هم نه ده»

«ايا زما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبری سره وپوښتل.

«هو!» (ذکويي) ځواب ورکړ «پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دي، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نو هغه يواځې او يواځې ناجي دي، هغه بيا راڅخه وپوښتل چې ته ئې څه ډول

پیژنې ، ماورته وویل چې هغه زما د پلار ډیر نژدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلي و او زما پلار ته ئې ویلې چې زه د صلاح الدین ایوبي غلام یم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځیدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم..... بیا هغه له ما څخه وپوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وویل چې زه ستا وینځه یم ، ستا هر حکم د سر په سترگو منم ، وئې ویل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنگ کښینه ، زه دهغې څنگ ته ورغلم بیانو که هغه تیره وه موم وگرزید او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتیدم نو زما څخه ئې بښنه و غوښتله ، ویل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړې ځل له پاره گناه کړې ، ما ورته وویل چې دا گناه نه ده ، تاله ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څیر د حکم کولو له لارې نه یم را بللې ، زه پخپله راغلي یم او بیا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په برینډه توگه کوله لکه څنگه ئې چې جسم برینډ و. ناجي د ډیرې خوښۍ څخه هغه پخپله متو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرین وایه او ناجي ته ئې دهغې په دې بریا مبارکې ویله د خیمې څخه ووت.

***** (۹)

د دښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زیږید ، هغه د نورو صحرائې سهارونو څخه ځانگړې نه و ، خو د دې سهار رڼا په خپلې تیارې سینې کې یو راز پټ کړې و چې ټول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسیده ، او د قیام له پاره ئې صلاح الدین ایوبي خوبونه لیدلې و او د همدې تعبیر او تفسیر په عزم باندې هغه را ځوان شوی و .

تیره شپه چې په دې دښته کې څه تیر شوی و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د یوه اړخ څخه یواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او د بل اړخ څخه ئې د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله او په خپله ایوبي خبر درلوده . خو صلاح الدین ایوبي ، (ذکويي) او د ایوبي د څارکښۍ د څانگې مسئول علي بن سفیان هغه درې شخصیتونه و چې د پېښې د دواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده .

ناجي سلطان صلاح الدین ایوبي اودهغې ملگري په ډیر ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکرو د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» اوازونه پورته کیدل ، صلاح الدین ایوبي د دوی د اوازونو د ځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ، د خدا او نورو تکلفاتو هېڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته دهغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسیدو سره ئې ، علي بن سفیان او یو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته یوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی ټوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پریوت ، او شپه تیاره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پریږده چې اوبه هم نه پیدا کېدې. لږ څه شپه تیره وه چې درې واړه بیرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفیان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وویل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خوزما په ډله کې یو ډول ناهیلې او بې اطمیناني راپیدا شوی ده ، او پخپله زه هم د همدې ناهیلې ښکار گرځیدلې یم.»

«څه ډول ناهیلې؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائې ، کله چې یوه فوځ ته د شرابو د څښلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی یو؟» قومندان ورته وویل «که چېرې ته زما دا گیله بدسترگي گڼې نو سزا راکړه خوزما گیله واوره ، مونږ خپل امیر د الله غوره بنده گانه ، او پر هغه د زړه له کومې څاریدو ته تیار و ، خو تیره شپه.....»

«دهغې خيمې ته يوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفیان دهغې خبره ورپوره کړه او وئې ويل «تا هيڅ ډول بدسترگي نه ده کړې ، گناه که امير وکړې او يا غلام ، په سزا کې ئې هيڅ توپير نه شته. گناه په هر حال گناه ده ، زه تا ته ډاډ درکوم چې درقاصې او دمصر د امير ترمنځ ليدنه د گناه سره هيڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی ، زه ئې اوس نه شم درته بيانولاي ، سوکه سوکه د وخت په تيريدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښيښود او ورته ئې وويل «ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوړه ، ته پخوانې عسکر ئې ، په ښه توگه پوهيږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده. دمصر د امير خيمې ته درقاصې ورتگ پخپله يو راز دې ، خپل سرتيري په هيڅ ډول شک کې مه پريږده ، او چاته ئې يادونه هم ونه کړې چې د شپې څه تير شوی دي.»

دا قومندان د علي بن سفیان د ذهنيت او وړتيا څخه پوره پوره خبرو ، په دې اساس ډاډمن شو او د خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدين ايوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدين ايوبي د ډوډۍ څخه لاس پرېمښخه او د ناجي سره کښيناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندې هم دې او په غصه هم ، هغه په نښتونکې او از سره وويل ، «دروند اميره ! ايا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورگډ کړئ چې همدا اوس اوس تيار کړل شوی دې؟»

«هو ناجي !» صلاح الدين ايوبي په زغم سره ځواب ورکړ ، «ما پروڼ ټوله ورځ او د شپې يوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پريکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، دمصر په فوځ کې داسې ورگډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانيانو د نفرو شميره لس په سلو کې وي ، او تا ته به دا حکم هم دررسيدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت گمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشي.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وويل «ماته دکوم جرم سزا را کول کيږي؟»

«که چېرې دا پريکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل .

«داسې معلومېږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دې» ناجي ورته وويل «تاسې بايد په دې هکله تحقيق وکړئ ، زه په مرکز کې زيات شمير مخالفين لرم ،»

«زما گرانه دوسته !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «ما دا پريکړه يواځې په دې خاطر کړېده چې زما دولت او فوځ څخه د سازشونو ډالري د تل له پاره بيرون شي ، او ما دا پريکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د يو چارته ، که څه هم ډيره پورته وي ، او يا ډيره ټيټه وي هغه به شراب نه څکي ، رмбаړې به نه وهي او نه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، گډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وويل «ما خوله حضور څخه اجازه اخستې وه»

«او ما د نڅا ، گډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتونديوان گڼي ، دهغوی په اصلي بڼه کې ووينم. زه پنځوس زره کسان له يوه سره گونښه کولاي نه شم په دې خاطر دهغوی په مصري فوځ کې مدغموم ترڅو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوړه ، چې په مونږ کې هيڅ سوډاني ، مصري ، يمني او عجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بيرغ مويودي او مذهب مويودي.»

«دروند امير به زما د حيثيت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حيثيت ته به څه پاته شي؟»

«هغه چې ته ئې وړتيا ولرې!» صلاح الدين ايوبی ورته وويل «په خپله تيره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بيان کړې سمدستي بيرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهيان ، ځناور ، او د خوراک څښاک او د سامانونو کاغذونه تيار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه بايد زما د حکم تعميل وکړل شي»

ناجي غوښتل څه ووايي ، خو صلاح الدين ايوبی د ليدنې د ځای څخه بيرون شو.

***** (۱۰)

دا خبره د ناجي حرم ته هم رسيدلې وه چې د مصر امير سلطان ايوبی ، يوې نخونکې نجلی (ذکويي) ته دخپل ځان سره ټوله شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکويي) پر خلاف د حسد او کښې اور لاد پخوا څخه د سرو لمبو په څير هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتگ څخه ډير لږ وخت تير شوی و خود هغې ښکلا او ښايست په ناجي دومره اغيز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړې ورځې څخه دخپل ځان سره ځای ناستې و گرځوله ، هغې ته ئې د لږ ځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نورې نخونکې ښايسته نجونې اوسيدلې ، هغه (ذکويي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرگنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدين ايوبی دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ترينينگ ورکوي ، او دا چې ناجي د (ذکويي) سره يو ځای په يوې ډيرې سترې تخريبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نخونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبو کې ورتيدې چې کتل به ئې چې دغې نوي نخونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسي موندلې دي. په دې خاطر ئې د (ذکويي) پر خلاف کښه اونفرت نور هم ډيرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکويي) ته سمه او کلکه سزا ورکړې ، او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکويي) د مصر دامير هم دومره زياته خوښه شوی چې ټوله شپه ئې له ځانه سره په خيمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرپه اوريدو سره هغوی نورې هم ليوڼۍ شوی وي. خو هغې ته د سزا ورکولو يواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کېدای شوی. زهر او يا اخستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شونې نه ښکاريدي ، ځکه چې (ذکويي) بيرون نه رواتله ، او د زهر و د ورکولو له پاره هلته ورتگ نه شو کېدای ،

دې دواړو نخونکو د حويلۍ د تر ټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملگرې کولو هڅه وکړه ، هغه ته به يې انعامونه ورکول ، خو کله چې د کښې او حسد اخري پولو د هغوی په سترگو کې وينې را پيدا کړې ، نو هغوی يو قدم نور هم منځته واخست او دې نوکړې ته ئې دهغې د خوښې دانعام دورکولو لالچ ورکړ او خپله موخه ئې ورته وښووله ، دا نوکره ډيره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وويل چې د سالار د اوسيدو ځای کې (ذکويي) ته د زهر و ورکول شونې نه دي نو موقع او فرصت نه په گټې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتيا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکويي) تگ به تر نظر لاندې ساتي ، کېدای شي داسې فرصت ډير ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وويل چې که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشيشينو ملاتړ ته به ورغږ کړې ، خو هغې ددې کار له پاره ډيره زياته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړي همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

***** (۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکويي) دهغې د يخولو ډيرې هڅې کړې وي ، خو دهغې غصه د سپردو پر ځای نوره هم گرميدله.

«ته ما پريږده چې زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په څلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده!» ناچي په قهرجنه لهجه وويل «هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده، او پرهغې عمل هم پيل شوی دی، زه ئې د هيڅ ځای د پريښولو کړې نه يم، پرهغه ستا جادو اغيز نه دې کړې، ما ته څرگنده ده چې زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر څوک دي، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري، زه د مصر امير ټاکل کيدونکې وم، هغه وخت چې زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځای پر حکمرانانو حکومت کړې دی، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه»، هغه دروازه چې دننه راوغوښت، او ورته ئې وويل چې پرته د ځنډه، ډير ژر اوروښ را حاضر کړه.

د هغه د راز ملگرې او نائب اوروښ راغې، نو ناچي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې، هغه اوروښ ته کوم نوي خبر نه درلود، ځکه هغه د اوروښ سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وې، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تراوسه فکر نه وکړې، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلې و، نو اوروښ ته ئې وويلې، «ما د ځوابې عمل په هکله فکر کړې»

«څه!»

«بغاوت!» ناچي ورته وويل، اوروښ چې چاپ هغه ته وکتل، ناچي ورته وويل «ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چې دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شي تيارولای چې ورته ووايي «تاسې به د مصريانو غلامان گرځئ؟»

اوروښ ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه وکړې، د بغاوت کار د سترگو په رپ سره ترسره کيږي. خود مصر نوي فوځ بغاوت ټکولای شي، د مصر فوځ ته کومک هم ور رسيدای شي، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو تر مخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو»

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دی» ناچي ورته ځواب ورکړ. «زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه، هغوی ډير لږ ليرېم، راشه زما خبرې په غور سره واوړه.

(ذکويي)! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه،» (ذکويي) خپلې د ناستې ځای ته ولاړه او هغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځای کې په خبرو کولو او پلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

***** (۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځای کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلې و، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناچي هم په پوره توګه تعاون کاوه، څلور ورځې تيرې شوی وې، په دې دوران کې ناچي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست، خو هيڅ ډول شکايت او گيله ئې ونه کړه، د خپل تفصيلي راپور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چې په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چې ناچي په پوره توګه

تعاون کوي، خود بن سفیان را پور لږڅه اندېښنه را پیدا کوله، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نارامی او ناقراري مخ په ډیریدو ده. هغوی مصري فوځ سره په یوځای کیدو خوښ نه دي، دهغوی ترمنځ دا افواه خپریږي چې په مصري فوځ کې دا دغام نه وروسته به دهغوی حیثیت د غلامانو په څیر شي، هغوی ته به د غنیمت مالونه هم نه ورکول کیږي، او دهغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کیږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کیږي. علي بن سفیان دا ټول راپورونه صلاح الدین ایوبي ته ور ورسول، ایوبي ورته وویل چې دا خلک د ډیرې مودې څخه په عیش او عشرت کې را لوي شوي دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن یم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپیریال سره ځانونه عادي کړي.

«رښتیا! دهغې انجلی سره دې بیا لیدنه شوی که نه؟» صلاح الدین ایوبي ترې و پوښتل.

«نه!» علي ځواب ورکړ، «هغه سره د لیدنې امکانات په نظر نه راځي، زما کسان نه دې توانیدلې له هغې سره بیاویني، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده.»

ددې څخه یوه شپه د مخه یوه پینځه وشوه، شپه لږ لږ تیاره شوی وه، (ذکويي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه، ناجي او اوروش په بله کمره کې و، هغې د آسونو د پینو اواز واورید، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بیرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د آسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلومیدل، خو د آسونو څخه د را کوزیدو وروسته هغوی نیغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل، نو دهغوی د چال څخه را څرگندېده چې هغوی تاجران نه دي، په همدې وخت کې اوروش بیرون را ووت، دواړه سپاره دهغه په کتلو سره ودریدل، اوروش ته ئې د سپاهیانو په څیر سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بیا ئې هغوی ته وویل چې وسله مو چیرې ده، دواړو ورته خپلې وسلې وښولې، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه یوړل، دروازه چې په دروازه کې ولاړو.

(ذکويي) په ژور فکر کې ډوبه شوه، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي د کمرې په لور ئې مخه کړه، خو دروازه چې هغه په دروازه کې ودروله، او ورته ئې وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې هیڅوک هم دننه را پرې نږدې. حال دا چې (ذکويي) ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته، هغه ته را په یاد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ویلي و چې «زه عیسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم، ته دوه پیغام وړونکې تیار کړه، چې هغوی ته تر ډیر لږې ځایه پورې تگ ور په غاړه دې.» او بیا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وې.»

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخیزه فکر وکړ او بیرته خپلې کمرې ته ولاړه، دهغې او د ناجي د ځانگړې کمرې ترمنځ یوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته تړلې وه، هغې د همدې دروازې سره غوږ ونيو، ددنه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې څوک نه شو پوهیدای، د لږ څنډ وروسته هغې ته د ناجي لور اواز په غوږو شو، چې وئې وویل «د ابادېو څخه لرې اوسئ، که چیرې څوک مو په شک کې د نیولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پیغام له منځه یوسئ، په خپل ځان باندي هم لوبې وکړې او هر څنډ چې په لار کې درته را مخته

کیرې هغه له منځه یوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسیرئ، دشمال شرق لورې ته ، لورې هیرنه کړئ، شمال شرق.»

دواړه کسان بیرون راووتل ، (ذکویی) هم بیرون را ووتله ، هغې وکتل چې دواړه په آسونو سپریري، ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کیدای شي سپرو ته د خدای پامانۍ په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډیره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترگې په (ذکویی) باندې ولگیدې نو ورغږې کړ او ورته ئې وویل «زه بیرون ځم ، کار مې ډیر زیات دې ، ته ارام وکړه ، که چېرې په ځانته والي کې دې زړه تنگیږي نو د حویلی په انگر کې قدم وهه ،»

«هو !» (ذکویی) ورته وویل «د هغه وخته څخه چې دلته راغلی یم بیرون نه یم وتلی ،»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکویی) چوغه واغوستله ، په ملا بند کې ئې خنجر بنځ کړ او د حویلی په لور روانه شوه ، هغه ځای یو څو سوه گزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاگیزه کوله چې هغه حویلی ته ورغلي ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ویلي و ، حویلی ته په ورننوتلو سره د حویلی اوسیدونکې ټول حیران شول ، هغه دلمړي ځل له پاره هلته تللي وه ، ټولو په ډیر درنښت سره هغې ته بڼه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو ، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتیب کړې و ، هم ورته بڼه راغلاست ووايه ، (ذکویی) د ټولو سره لاس ورکړ او دهر یوه سره ئې خبرې وکړې او بیرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوی و. هغې (ذکویی) ته په ډیره ژوره توگه وکتل ، خو (ذکویی) بیرون را ووتله ،

د حویلی او دناجي د ځای ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه ، (ذکویی) چې کله د حویلی څخه ووتله نو د ناجي د استوگنځای په لور د تللو پر ځای ډیره په چټکۍ سره په یوې بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته یو بل تور سیورې هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کیدای ، خو د سر نه تر پښو پورې په یو ډول لباس کې پتیدل ئې یوه بُت ته ورته و ، کله چې (ذکویی) خپل تگ نور هم چټک کړ نو دې سیوري هم په خپل تگ کې تیزوالې راووست. مخته گڼ ځنگلي بوټي و ، (ذکویی) هملته پته شوه ، تور سیورې هم په همدې ځنگل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل یونیم سل گزه لرې د صلاح الدین ایوبي استوگنځای و ، چې په چاپیر کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورین اوسیدل.

(ذکویی) همغې لورې ته تلله ، د هغې د خوزیدو سره سم هغه تور سیورې هم را پورته شو ، سپوږمۍ ډیره صافه وه ، خو ددې سره سره بیا هم دهغې سیورې مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کیده ، د سیوري لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځلید ، او په ډیره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکویی) د کین اړخ اوږې او څټ ترمنځ ورننویست ، (ذکویی) اواز و نه ویست او خنجر ئې له تنې وویست ، (ذکویی) د دویمه ستر زخم د خوړلو سره سره بیا هم په ډیره تیزی سره خپل خنجر د ملا بند څخه راوویست ، کله چې هغه سیوري پرې بل وار کاوه نو (ذکویی) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجر ئې دهغې سینه وڅیرله. هغه اواز واورید ، او دا اواز د یوې بڼې اواز و ، (ذکویی) د دویم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په کلمو کې ئې ورننویست ، ددې سره یوځای دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر ولگید خو زخم ئې ډیر ژور نه و. سیوري د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پریوت ،

(ذکویی) دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکي يرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وینه بهیده ، هغې ته د صلاح الدین ایوبي استوگنځای د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترگو شو. نیماي لاره ئې

وهلی وه چې سر پرې و گرځید، دهغې په تگ کې سستوالې راپیدا شو، هغې چې پیل کړې «علي.. ایوبي... علي... ایوبي» دهغې کالي په وینو سره شوی و او په ډیره سختۍ سره ئې قدم اخستلای شو. دهغې منزل ته ډیره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسیدل ورته شونې نه ښکاریدل. هغه په پرلپسې توگه علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې یوه ساتونکې پهره کوله، دغه ساتونکې دهغې اوازونه وواریدل نو ورمنده ئې کړه (ذکويي) پر هغې ورو لویده او ورته ئې وویل «ما د مصر امیرته ورسوه، ژر کوه، ژر کوه، ساتونکې چې هغه په وینو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واپوله او منډې ئې کړې.

***** (۱۳)

صلاح الدین ایوبي په خپلې کمږې کې ناست د علي بن سفیان راپور ئې اوریده، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره یو ځای و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفیان د بغاوت اندېښنه ښووله چې غور پرې کیده، دروازه چې د ویرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ویل چې یو سپاهی یوه زخمی نجلۍ په شا د دروازي بیرون ولاړ دې، او وائې چې دا نجلۍ د مصر د امیر سره کتل غواړي، ددې خبرې داوړیدو سره سم علي دغشي په څیر د کمږې څخه بیرون راووت. دهغې پسې صلاح الدین ایوبي هم را منډه کړه، انجلۍ ئې دننه راوړه، صلاح الدین ایوبي وویل چې سمدستي طبیب او جراح را وبولئ، نجلۍ د صلاح الدین ایوبي په پالنگ باندې واچول شوه، د لږ ځنډ وروسته پالنگ په وینو تک سور شو.

«هیڅوک مه را بولئ»، نجلۍ په کمزوري اواز سره وویل، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمی کړې ئې (ذکويي)؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«تر هر څه لمړې ضروري خبرې واورئ» (ذکويي) ورته وویل «د شمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره ولیږئ، هغوی ته به دوه سواره تر سترگو شي، د دواړو بادامی رنگ چوغې په ځان کې دي، د یوه آس سوراو دبل توردې، هغوی د تاجرو په څیر دي، دهغوی سره د سالار ناجي یو پیغام دې چې عیسائی پادشاه فرینک ته ئې استولې دې، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي، ستاسې سلطنت د سترگوانن سره مخ دې، هغه دوه سپاره په لار کې ونیسئ، دهغوی سره د پېښې ټول تفصیل موجود دې.. په همدې خبرو خبرو کې په (ذکويي) باندې بې هوشي راغله.

دوه طبیبان راغلل، هغوی د (ذکويي) د وینې د بندولو هڅه وکړه، دهغې په خوله کې ئې دوائې ورو واچوله، چې په اغیز ئې هغه یو ځل بیا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پیغام رسولې و، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وي، واورولې، د نمونې په توگه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځای څخه خپلې کمږې ته استولې وه، د ناجي غصه او منډې ترې، ددوه سپرو راتگ،..... بیا هغې وویل چې هغه نه پوهیږي چې پر هغې باندې یرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت او وخت نه په گټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتگ هڅه کوله چې د شاله خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په یرغل کونکې باندې وار وکړ، د یرغل کونکې اواز دا په ډاگه کوله چې یرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د یرغل او حملې ځای وروښود، هغه ځای ته ئې سمدستي ساتونکې ورو واستول، خو (ذکويي) ویلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کیدای، ځکه چې زما خنجر دهغې په سینه او گلمو کې ورننوتې دې.

وینه نه دریدله ، ډیره وینه له مخکې بهیدلې وه ، (ذکویي) د صلاح الدین ایوبی لاس و نیو او بنکل ئې کړ نو وئې ویل «الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماڅخه ډیر هیڅوک دا نشي ویلای چې د صلاح الدین ایوبی ایمان څومره ټینګ او پوخ دې.» بیا ئې علي بن سفیان ته مخ را و اړاوه ، «ماڅو به څه کمې نه وي کړې؟ هغه دنده چې تارا سپارلې وه هغه مو پوره کړېده»

«تا د هغې څخه چې مونږ درته ویلې و زیاد وکړل» علي بن سفیان ورته وویل ، «زما په وهن او گمان کې هم نه و چې ناجي به تردې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان څارنه درپېښه شي ، ما خو ته هلته یواځې د څارکښۍ له پاره لیرلې وي.»

«کاش چې زه مسلمانانه وائې» (ذکویي) ورته وویل ، د هغې دسترگو څخه اوبنکې را روانې شوی ، نو وئې ویل «زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما پانده پلار او په ناروغیو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوی مجبوریتونو د دولس کاله په عمر نخونکې گرځولې وم.»

د (ذکویي) سر یوې لورې ته پریوت ، سترگې ئې نیمائې پرانستې وي او شونډې ئې داسې خلاصې وي لکه څوک چې مسکې شي. طیب ئې په نبص لاس کښیښود او د صلاح الدین ایوبی په لور ئې وکتل او سر ئې و خوځاوه ، د (ذکویي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدین ایوبی وویل «دا چې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان څار کړ ، حال دا چې که هغې غوښتلې نومونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ویل چې ، بیرون د یوې ښځې لاش راوړل شوی ، لارل او وئې کتل چې د نیمائې عمر د یوې ښځې لاش دې ، د پېښې په ځای کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هیچا هم نه پیژندله ، دا د ناجي د حویلی ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکویي) باندې وژونکې غلچکي یرغل کړې و. (ذکویي) د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډیر درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه ، او د ملازمې لاش ته ئې یوه کنده وویستله او خاورې ئې پرې واورولې ، دواړه په ډیره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدین ایوبی د ښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې د علي بن سفیان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پیغام ئې له ځانه سره د عیسیایانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکویي) څوک وه؟»

دا د مراکش د هیواد یوه نخونکې رقاصه وه ، هیچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې؟ هغه نه مسلمانانه وه اونه عیسایي ، لکه څنګه چې وویل شول چې علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبی د انتلیجنس (Intelligence) یعنی د څارکښۍ او د رازونو د راټولولو د څانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدین ایوبی هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و ، دلته په راتللو سره ورته څرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر د ډلې سالار ناجي یو سازشي او شیطان صفت انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلومولو له پاره د هغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غورولې و. هغه ته د راز یوه دا پټه ډاګیزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدایانو په څیر خپل مخالفین د بنایسته نجونو او حشیشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، یا ئې د خپل ځان غلاموي او

يا ئې له منځه وړي ، علي بن سفيان د ډيرو زياتو هڅو وروسته (ذکويي) د مراکش څخه راوبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بڼه کې هغه په ناجي وپلورله ، ددې نجلی سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف استعمال کړي ، خو هغه په خپله ددې نجلی په دام کې و نښت ، نښت هم داسې چې دخپل نائب سالار سره ئې ددې نجلی تر مخه د راز ډيرې مهمې خبرې هم کولې .

ناجي (ذکويي) د جشن په شپه د صلاح الدين ايوبي خيمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بریا باندې ، چې هغه د صلاح الدين ايوبي بټ ورمات کړ ، ډير وياړيده ، دهغه گمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلی په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتيب به هغه خپل مريد او غلام وگرځوي ، خو دهغې شيطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکويي) پخپله د صلاح الدين ايوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خيمه کې راپورونه ورکوي ، او بيرته د صلاح الدين ايوبي څخه د راتلونکو پروگرامونو په هکله هدايت اخلي . (ذکويي) دهغې دخيمې څخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ يو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفيان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکويي) د ناجي د کوره څخه بيرون را ونه شوه وتلاي ، په دې خاطر هغې علي بن سفيان ته بل کوم راپور ور نه شو کړاې ، خو کله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپورد ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، راووتله ، نو دهغسې پيښې سره مخ شوه ، دا د (ذکويي) بدنصيبې وه چې په حويلۍ کې دهغې پر خلاف پدې خاطر سازش کيده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ، دا سازش کامياب شو او (ذکويي) ووژل شوه ، خو هغه د اطلاع تر رارسولو پورې ژوندۍ پاته شوه .

دهغې دمړينې څخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفيان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدين ايوبي له اړخه د انعام سره يوځای او هغه رقم چې علي بن سفيان په ناجي دهغې دپلورلو په واسطه تر لاسه کړې و ، ټول دهغې معذورو والدېنو ته په مراکش کې ورکول شو .

***** (۱۴)

دمرگونې شپې ستوري له منځه ولاړل او د سهار د را څرگندېدو سره سم علي بن سفيان دخپلو اتو نورو ملگرو سره په ډيره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډيرې وروسته پاته شوی ، هغه ته په ډاگه وه چې د فرينک دربار ته کومه لار ورغلې ، که څه هم دا عربي آسونه په سترتيا کې هم تازه دمه معلوميدل ، خو بيائې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ . هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفيان دوه اسپ سواره وکتل چې خپل آسونه ځغلوې ، هغه د خپلو ملگرو لاره بدله او د کوچنيو غونډيو په ژورو کې ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په ليکو بڼه پوهيده ، د لارې د خطا کولو اندېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تيزتگ امر وکړ . دمخکې سپرو او ددوی ترمنځ اوس نژدې څلور ميله فاصله پاته شوی وه . دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و . کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسيد نو هغه دوه سپاره نژدې دوه ميله لرې د خاورو د يوې غونډۍ سره روان وو ، دهغوی آسونه به هم ستومانه شوی و . دواړه سواره د آسونو څخه راښکته شول او په همدې ځای کې له نظره ورک شول . او لاره ئې بدله کړه .

فاصله د وخت په تيريدو سره کميده او کله چې فاصله څو سوه گزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه منځته راغلل . هغوی د آسونو د ځغولو او اوزونه اوريدلې و ، هغوی بيرته له نظره پناه شول ، علي بن سفيان خپل آس نور هم ورتيز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډيو دننه

ورغلل نو گوري چې هغه دواړه سواره دهغې ځاي څخه چېرې خوندي ځاي ته تللي و. خو هغوی کوم لرې ځاي ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و، او گمان کيده چې ويريدلي به وي، مخکې شگلورپه غونډۍ وي چې لاره پيدا کول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفیان خپل آسونه په يوه صف کې ودرول، او پخپله تېستيدونکو ته نژدې سل گزه نژدې ور ورسيد، يو غشي ويشتونکې د لرې څخه د غلديدونکې آس څخه يو غشي وويشت، چې د يوه آس په پښه کې وښت، آس د کنترول ووت، د لرې څخه منډو ترو وروسته هغه دواړه محصور شوی و، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله، او درواغ ئې وويل، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول، خود تلاشۍ په وخت کې ترې هغه پيغام ترلاسه شو چې ناجي ورکړې و، ددواړو لاس و پښی ئې ور وتړلې، آسونو ته ئې دارام کولو وخت ورکړ او د لرې څخه ځنډ وروسته ټول بيرته راستانه شول.

صلاح الدين ايوبی په ډير بې صبری سره انتظار کاوه، ورځ تيره شوه، شپه هم په تيريدو و، نژدې نيمائې تيره شوی وه، ايوبی په خپله بستره باندې پروت و. او سترگې ئې سره ورغلې وي. د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترگې و غوړيدې، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته، گوري چې علي بن سفیان ولاړ دې، دهغې تر شا دهغه اته ملگري او دوه بنديان ولاړ دې. علي او دهغې بنديان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پيغام واخيست او وئې لوست، لمړې خو ئې د مخ رنگ تک ژير شو او بيا يو ناڅاپه لکه وينه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترگو ته ئې ختلې وي، داسې سوروالې په کې را وځليد.

د ناجي پيغام لېشانته اوږود و، هغه دا د صليبيانو يو پادشاه «فرينک» ته ليکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ، او دغه تاريخ د يونانيانو، روميانو او نورو صليبيانو سره يوځاي د خپلې بحري بيړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحيره کې ښکته او پر مصر دې يرغل راوړي، د يرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امير پر خلاف بغاوت کوي، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي يرغل دواړو مقابله په يوه وخت کې ونه شي کولای،... ددې سره ناجي د ټول مصر او يا د مصر د يوي برخې د حاکميت شرط هم کښيښودې و.

صلاح الدين ايوبی پيغام ورونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بنديان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ يوه ډله و استوله ترڅو ناجي او دهغې نائيبين په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې ونيسي. د ناجي د حويلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانه کې راگډه کړه، خود ټول هر څه ئې پټ و ساتل، صلاح الدين ايوبی د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پيغام کې چې ترلاسه کړې ئې و د يرغل تاريخ تبديل کړ او خپلو دوه ذهينو وگړو ته ئې دا پيغام ورکړ او د فرينک په لور ئې و استول، هغودواړو ته ويل شوی و چې خپل ځانونه د ناجي استازي وښيي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وريوځاي کولو پريکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بيرته راغلل، هغوی فرينک ته د ناجي پيغام ورسولې و او د ناجي په نوم ئې د فرينک څخه هم پيغام له ځانه سره راوړې و. فرينک ليکلې و چې د تاريخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امير پر خلاف بغاوت وکړې، ترڅو صلاح الدين ايوبی ته د صليبيانو د يرغل فکر هم په ذهن کې را ونه گرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدين ايوبی په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې ونيول، دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته دارام اوښه غذا ټولې اړتياوي پوره شوی وي، دا يو احتياطي تدبير و ترڅو دا راز بيرون را ونه وځي.

صلاح الدين ايوبي دروم د بحيري په ساحل کې په هغه ځايو باندې خپل فوځونه پټ و اچول چېرې چې د صليبيانو بحري بيړې لنگر اچو. هغه ددې ځاي څخه لږ شاته لري خپله بحري بيړې هم ودروله، يرغل ته لا يو څو ورځې پاته وي، يو تاريخ پوه «سراج الدين» ليكي چې سوډاني فوځ د صليبيانو د يرغل تر مخه بغاوت كړې و چې ايوبي هغه د ټوپك په زور نه بلكه د ډيپلوماسۍ او بښگنې په واسطه ارام كړې و، د بغاوت د ناکامۍ يو سبب داهم كيداې شي، چې باغيانو ته خپل سالار ناجي په هيڅ ځاي كې نه ترسترگو كيده، او نه ئې كوم نائب په نظراته، هغوی ټول لا د پخوا څخه بنديان و، خو يو بل تاريخپوه «هيتاچي» ليكي چې سوډاني فوځ د صليبيانو د يرغل څخه ډير وروسته بغاوت وكړ، خو دغه دواړه تاريخ پوهان په نورو پيښو كې د يوه آند خاوندان دي. دواړو دا ليكلي چې صلاح الدين ايوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائيبينو ته د مرگ سزا وركړه او په نوم وركو قبرونو كې ئې ورنښخ كړل.

دې دواړو تاريخ پوهانو د يوه بل تاريخ پوه «لين پول» سره يوځاي د صليبيانو د فوځونو شميره يو شان ښوولې ده، هغوی ليكي چې په ليك كې د ليكل شوي تاريخ په مطابق د صليبيانو بحريه چې په كې د فرينك، يونانيانو، روميانو او سسلي بحريي ځواكونه شامل و د يوه قوماندې لاندې دروم په بحيره كې را څرگند شول، د تاريخپوهانو د شميرو په مطابق په دې بحري بيړه كې د جنګي جهازونو شميره يو سل او پنځوسو ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګي جهازونه هم و چې په كې په مصر باندې د يرغل له پاره عسکري ځواكونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ايملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادې کشتي چې خوراكې مواد پرې بار و د هغوی شميره نه معلومیده، دا ټول جهازونه په دوه قطارونو كې را روان و.

د دفاع قومنده صلاح الدين ايوبي په خپلو لاسو كې واخسته، هغه پريښول چې د صليبيانو بحريه تر ساحله پورې را ورسېږي، كله چې د تر ټولو لوي بحري جهاز لنگر و اچاو، نو يو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نيوه، دا د منجنیقونو څخه و غورځونكې د اور شعلي وي ددې ترڅنګ د اور گولي او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور ليرېداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتيو بادبانونه اوسوځيدل، جهازونه چې د لرگيو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو كې را و نغښتل، د بله اړخه د مسلمانانو بحري بيړه هم په حرکت راغله هغوی هم د صليبيانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پيل وكړ، داسې بريښیده لکه دروم بحيري چې اور اخستې وي، د صليبيانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لوري ته كړل او په خپلو منځو كې يو له بله سره په ډغرو او ټكرو شول او يو بل ته ئې اور و اچاوه، صليبي فوځيان په سمندر كې و و غورځيدل، دهغوی له ډلې څخه چې كوم سپاهيان و چې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدين ايوبي د فوځيانو د غشونكار شول.

د بله اړخه نور الدين زنگي د فرينك پادشاه په سلطنت يرغل وروړ، په دې وخت كې فرينك خپل يو شمير فوځيان په مصر باندې د يرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرينك د خپلې بحريي سره يوځاي را روان و. كله چې ورته په خپل سلطنت د يرغل كولو خبر را ورسيد نو په ډيره سخته توگه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور و و خوځيد. خو هلته نړۍ بدله شوی وه، دروم په بحيره كې د صليبيانو متحده بيړه په اور كې و سوځيده او فوځ ټول يا خو ډوب شو او يا په بيړيو كې و سوځيده، يواځې «ايملرک» د صليبيانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله و غورځوله او د سولې وړاندېز ئې وكړ چې د ډير ستر رقم په بدله كې ئې وړاندېز ومنل شو. د يونانيانو او سسلي يوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و، د سوځيدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدين ايوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بيرته

ورلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنگ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبر په ۱۹مه په ۱۱۲۹ زېږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک وکړ او صلاح الدین ایوبي ته ئې د جنگ تاوان ورکړ.

د جنگ او جگړې زیات شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبي ددې سوبې شمله د هغې د څارکښۍ د شبکې د مشر علي بن سفیان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکويي) تر نامه لاندې دنخونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلي بن سفیان سره ئې د پیژندګلوی په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده ،

دا خو پیلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبي ژوند نور هم ډیر په ګواښونو او خطرونو کې ډوب شو.

***** (۱۵)

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودې ئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بيړۍ او فوځ د ډويديو او غرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې، دصليبيانو څخه د جنگ تاوان هم واخستل شو، خو د روم بحيري تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنگې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو د سوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل، خو په هغو کې کوم انسان نه و، خيرې شوو او شلیدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پری ايښې وي، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې څارونکې کشتۍ ور واستولې، اولارښوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه، دکار وړ او روغه پاته وي نو هغه دې ساحل ته را کش کړي، او هغه چې کاري وړتيا ونه لري نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټوليدې، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځای په ځای شوی و،

په سمندر کې د اوبو په سرد مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و، اوبو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سوري سوري شوی و، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو، نيزو، تورو، او.....) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځای کښيښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيو او جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل. ددغو وړو، تړو او ستومانه شويو خلکو د لامبو تختۍ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به هملته دمرگ په انتظار بې هوشه پراته و او مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل، د څو ميله اوږد ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړي و. او ورته ئې ويلې و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يوزخمي مو وموند د هغې علاج وکړئ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځای کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلې سيمه کې گرځيده، هغه دخپلې خيمي څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله، ددې غونډۍ يو لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه، دا شينلورپه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتي او ځنگلي بوټي هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته او په دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځای په خپلو

پنبوروان شو. له ده سره دده څلور ساتونکې سپاره هم ملگري و. دلر تگ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې هملته د تم کیدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و، په دې ډله کې د هغې د راز ملگري «بهاؤالدین شداد» هم و. هغه ددې جنگ څخه یوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره د عربو څخه راغلې و، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پرېښول او د سلطان سره یو ځای روان شول. هوا یخه وه او په سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومیده، د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډیو سره د ټکر وروسته بیرته ماتیدې، ایوبی او د هغې ملگري په قدم قدم تر ډیره لرې پورې ولاړل، ان تردې چې د ساتونکو له نظره ورک شول، د هغوی د شا او کینې لورې ته سترې سترې غونډۍ او ښې لورې ته د سمندر شگې وې، هغه په یوې غونډۍ باندې ودرید چې لوړوالې به ئې دوه دوه نیم گزه و، د روم د بحیرې په لور ئې وکتل داسې ښکاریده چې د سمندر شینوالې د ایوبی په سترگو کې کښیوتې وې، د هغې پرمخ د سوې اوبریا مسکاوه، او د هغې غاړه او سرد شکر د پرځای کولو له پاره څه ډیر ښکته شوی و.

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ویل «څومره بد بوي دې». د هغه د نورو سالارانو سترگې په سمندر کې ډوبې وې، هغوی ته د پر پر او اوزونه تر غوړو شول، وئې کتل چې څو غونډه خوړونکې مرغان وزرونه پرې کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنگ را کښیوزي، ایوبی وویل «هلته لاشونه دي»، دوی هلته ولاړل گوري چې دا مرغان په درې لاشونو لگيادي او غونډې ئې را شکوي، یوه مرغه د یوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنډو کې را واخسته او والوت، په هوا کې دلر څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پرېښوده چې د صلاح الدین ایوبی په مخ کې را پریوته. په کوپړۍ کې سترگې پرانستې پاته وې، داسې برېښیده لکه صلاح الدین ایوبی ته چې وینې، د مخ او وینستانو څخه ئې پوره په ډاگه کیده چې دکوم صلیبي کوپړۍ ده، ایوبی هم تر ډیره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل، بیا ئې دخپلو سالارانو په لور وکتل او وئې ویل «ددې خلکو کوپړۍ د مسلمانانو د کوپړیو څخه ښه دي، دا ددې کوپړیو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځو او نجونو د گرداب په څپو کې ډوبیږي او له منځه ځي».

«هو! صلیبیان د مورېه کانو په څیر اسلامي سلطنت تر حلقومه تیروي» یو سالار ورته وویل.

«او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزیه ورکوي» شداد ورته وویل «په فلسطین باندې صلیبیان ولکه لري، سلطانه! ایا مونږ دا هیله کولای شو چې مونږ به هغوی د فلسطین څخه بیرون کړو؟»

د الله ذات نه ناهیلله کیږه مه، شداده! صلاح الدین ایوبی ورته وویل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه ناهیلله شوی یو» یو بل سالار ورته وویل.

«ته صحیح خبره کوی!» سلطان ایوبی ورته وویل «که یرغل د بیرون څخه وي نو هغه به مونږ دفع کړو، ایا ستاسو څخه چاهم دا فکر کولای شو چې دکفارو دومره ستره بحری بیړۍ به تاسې دومره لرځواک په واسطه وسوځوئ، له منځه به ئې یوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ؟ تاسو شاید دا نه وي کتلې چې هغه

لښکر چې په دې بیړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانو او ملخانو په څیر ور خپریده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډگر نه، بلکه د پټو سنگرونو په نیولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خوزما درنو دوستانو! هغه یرغل چې د کورد دننه څخه راټوک کيږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړای، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمرې دا فکر کوی چې په ریښتیا سره ستا ورور په تا وار کړې دي؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازمیښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د گټې په اخستلو سره دواړه له منځه یوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډیو باندې روان و، په تلو تلو کې ودرید، ټیټ شو او د شگو څخه ئې یو کڅوړه راپورته کړه، په دې کڅوړه کې د تور لرگي څخه جوړ شوی صلیب و، ټولو ته ئې وښود، ددې صلیب سره یو تار هم څړیدلې و، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې وړې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې، بیا ئې هغه سر وکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مخته را غورځیدلې و، هغه تیز تیز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ورساوه، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکیت په خپلو منځو کې په جنگ اخته و، د سلطان ایوبې په ورنژدې کیدو سره هغوی والتل، او سلطان ایوبې هغه صلیب ددې کوپړۍ د پاسه کښیښود، او بیرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره یوځای شو او ورته ئې وویل «ما د صلیبیانو د یوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صلیب و، هغه وویل چې په صلیبې لښکر کې چې څوک را جذبیږي نو هغه په صلیب باندې د سوگند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کیږي، هغه د صلیب په نوم خپل ځان هر ډول ځان څارنې ته تیاروي، او هغه په همدې صلیب سوگند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به آرام نه کښیږي، ددې سوگند وروسته هغوی د خپل هر لښکرې په غاړه کې صلیب را څوړندوي، دا صلیب ماته په شگو کې ترلاسه شو، مالومه نه ده چې د چا به وي، ما په هغه کوپړۍ ور کښیښود تر څو د هغې روح د صلیب سره یوځای وي. هغه د صلیب په خاطر ځان ورکړ، یو سپاهی ته د بل سپاهی د سوگند کولو درنښت په کار دي.»

«سلطان!» شداد ورته وویلي «دا خواته مالومه ده چې صلیبیان د بیت المقدس داوسیدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځای څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنیان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لونیو په ابرو او عزت لوبې کیږي، لا تر اوسه هغوی زمونږ بندیان نه دي ازاد کړي، هلته مسلمانان د ځناورو په څیر ژوند تیروي، ایا مونږ د هغو عیسایانو څخه بدله وانخلو؟»

«یواځې بدله نه!» صلاح الدین ایوبې ورته وویل «مونږ به فلسطین ترلاسه کوو، خو د فلسطین په ترلاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي.» هغه په تلو تلو کې بیا ودرید او وئې ویلې «کفارو په صلیب باندې په سوگند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دي، خو ما د الله په دربار کې په دریدو او خپل لاس په سینه باندې د ایښولو وروسته سوگند کړې چې فلسطین به خامخا د صلیبیانو څخه ازادوم، او د اسلامي سلطنت پولي به تر افق پورې رسوم، خوزما دوستانو! ماته دخپل تاریخ را تلونکې

ډیره روښانه نه بریښي، یو وخت چې عیسائي پادشاه و نومونږ جنگجویان و، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوی دي، او عیسایانو جنگجویان دي. کله چې زه د دواړه قومونو یو له بله سره پرتله کوم نو داسې انگیرم چې یو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عیسائیان به پرې واکمني کوي، مسلمانان به یواځې په دې خوبن وي چې ددوی سره پادشاهي ده، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي، زه به فلسطین په خپله ولکه کې راوړم، خو د مسلمانانو میلان ما ته په ډاگه کوي چې هغوی به فلسطین بیرته له لاسه ورکوي، د عیسائیانو کوپړۍ ډیرې تیزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په خیر ماران زمونږ په لستونې کې څوک روزي؟ زه د مصر لمرنۍ امیریم چې و مې کتل چې نه یواځې د البکر زمونږ له پاره بیکاره دې بلکه خطرناکه هم دې، که چېرې د ناجي لیک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول د همدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی وای، او یا به د هغوی په بندي ځای کې پراته وای.....»

یو ناڅاپه یو کوچنې اواز راغې او یو کوچنې غشې د ایوبي د پښو تر منځ په شگو کې ولوید. هغه لورې ته د صلاح الدین ایوبي شا وه د کومې څخه چې دا غشې راغې، د سالارانو څخه هم کوم یوه هغې لورې ته نه کتل، ټولو په چټکتیا سره هغې لورې ته مخ وړاوه د کومې څخه چې غشې راغلې و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وې، درې واړه سالارانو د ایوبي سره یو ځای و ځغاستل او د یوې غونډۍ څنډې ته چې د دېوال په څیرې عمودي شکل درلود، کیناستل، هغوی دا هیله درلوده چې نور غشې به هم راشي، او د غشو تر منځ په سپین ډگر دریدل کومه د زړه ورتیا خبره نه وه، شداد په خوله کې گوتې کښیښولې او په زوره ئې شپیلې وواهه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې د منډې انتظار کاوه د شپیلې د اوریدو سره سم ئې آسونه را وځغلول. د هغوی د راتگ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی خپاره شو او په څو غونډیو باندې ور وختل، غونډۍ هم ډیرې هسکې نه وې، صلاح الدین ایوبي هم د هغوی پسې ورغې، کله چې یوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې «سلطانه! ته مخته مه رaxe،» خو سلطان ایوبي و نه درید او همغسې ور روان و.

ساتونکې هم ور ورسیدل، صلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل «زمونږ آسونه همدلته پریږدئ او ددې غونډیو شاته ولاړ شئ، د هغې لورې څخه یو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نیسئ،»

کله چې صلاح الدین ایوبي د غونډۍ د پاسه وخت، نو هغه ته تر لرې لرې پورې سترې سترې غونډۍ خورې وړې په سترگو شوی، هغه خپل سالاران له ځانه سره یو ځای کړل او د غونډۍ د شاله لورې را ښکته شو، او هرې لورې ته و اوښتل را و اوښتل خو د هیڅ انسان نښه ئې هم تر سترگو نه شوه. ساتونکو هم د غونډیو په منځ او چار چاپیر کې خپل آسونه ځغلول، صلاح الدین ایوبي بیرته همغه ځای ته راغې چېرته چې غشې لگیدلې و، هغه خپل ملگري را و غوښتل، او غشې ئې را واخست، سلطان ایوبي وویل «غشې د لرې کوم ځای څخه راغلې، په دې خاطر په پښو کې ولگید، او که نه په څټ او یا ملا کې به لگیده، په شگو کې هم ډیر نه و ډوب شوی،» هغه غشې را پورته کړ او وئې ویل «د صلیبیانو دې، د حشیشیانو نه دې»

«سلطان ته گوانس متوجه دې» يوه سالار وويل.

«او تل به د گوانس سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خدا کې وويل، «زه د روم په بحيره کې د کفارو د هغو کشتيو د کنټولو له پاره راوتلې وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدې، خو زما ډيرو خوږو دوستانو! هيڅکله دا و نه انگيرئ چې د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي د تورو وريځو په څير به په غره راځي او د باران په څير به را وريږي، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې د گيډې څخه هم خپل وار کوي، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنگ کې مخ کېږو چې يواځې فوځونو به په کې نه جنگيږي بلکه يو هر اړخيز جنگ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنگي روزنه کې زياتوالي راوړم، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دې، چې د څارکښۍ جنگ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشې په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پندډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او ورپسې روان شول، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په بني اړخ کې بل په کين او درېيم د ټولو پسې اخرته روان کړ، ترڅو که کوم غشې د کومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي،»

***** (۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلې و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله، خپل سالاران ملگري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسې او غلچکي بريدکونکې څومره زيان رسولي شي، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفیان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دې شوی، ځکه چې ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همدا سې نيمگړې پاته شو. تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وگړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توگه د سلامتيا خاوندان وي، ذهين، او د پريکړې کولو د ځواک خاوندان وي، ځان څارونکې او د ډگرو وگړي وي، ما علي ته د همداسې وگړو صفات ور ښوولي و، هغه دا و چې، په هغوی کې د اوبس په څير تر ډيره وخته پورې د لورې او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي، د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرگوش او هرن په څير منډې وهونکې وي، وسله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنگيږي، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي، د کوم لالچ پروا و نه ساتي، هر څومره ښايسته او ښکلې ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو د دې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د ترسره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قوموندانانو ته په ځانگړې توگه دا ورپه ياد کړئ چې عيسايان ډيري ښايسته، ښکلې او ځوانې نجونې د څارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ د ختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي او مذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي، ما په مسلمانانو کې د کمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ و سله غورځوي، زه به هيڅکله هم مسلمانې نجونې د دې موخو په خاطر د دښمن سيمې ته و نه

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندويان يو، هيڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانځلو، علي بن سفيان سره يو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلماني دي او نه عيساياني، خو په هر صورت زه د بنځو څخه د داسې گټې اخستوله پاره تيار يم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خيمي ته راننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو يو څو نجونې او نارينه راوستي دي. سلطان ايوبي بيرون راووت، هغه سره ئې درې واړه سالاران هم و، بيرون پنځه کسان ولاړو، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو، لونگيو، اونور حال څخه داسې بريښيده چې دوی د تجارانو ډله ده او په سفر روان دي، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډير ښه پړاو کې وې، يوه بله په ښايست کې ماتوله، دهغې ساتونکو څخه ئې يو چې د غشي ويشتونکې په لټون پسې وتلای و وويل چې « ټوله سيمه مې چاڼ کړه، هيڅوک هم راته ترسترگو نه شول، خو کله چې لږلرې ولاړم هلته مې دا خلک پيدا کړل چې د اوبنانو سره ئې يوځای دېره جوړه کړې وه»

«ايا دهغوی د ځانو اوبنه لټون دي هم کړې؟» يوه سالار ترې وپوښتل.

«هو! کړې مې دي» ساتونکې ځواب ورکړ، دوی وائې چې تاجران دي، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او ومو کته، ددوی د بڼه تلاشي مو هم وکړه، دهغوی سره ددې ځنجرونو پرته نور څه نه دي موندل شوي، هغه ټول هغه پنځه ځنجرونه د سلطان ايوبي په قدمونو کې کښيښودل.

«مونږ د مراکش تاجران يو،» يو تاجر را مخته شو او ووتې ويل، «تر سکندر ئې پورې ځو، دوه ورځې تيرې شوي زمونږ مخکيني تم ځای ددې ځای څخه نژدې لس ميله لرې دي، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې، دهغوی کالې رژيدلې او لامده و، دوی وائې د سيسلي اوسيدونکي دي، او وائې چې يو عيسايي قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه راويستلي او له ځانه سره ئې په بحري بېړۍ کې کښيښولې وې، هغوی د ډيرو غريبو کورنيو پورې اړوندې دي، ميندې او پلرونه ئې غريبان دي، دوی وايي چې بې شميره جهازونه او کشتۍ ولاړې، د نجونو په جهاز کې يو څو نور قومندان ډوله سړي او دهغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عيش او عشرت کاوه، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اورگولۍ و لږيدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ورتوپ وهل، دغه نجونې هغه په يو کشتۍ کې کښيښولې او د جهاز څخه ئې رابښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهيدې، کشتۍ په سمندر کې غوتې خوړې او اوخته را اوخته، بيا يوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده، څرنگه چې مونږ د ساحل تر څنگ ځان ته د اوسيدو ځای جوړ کړې و، نو دوی زمونږ په لور راغلې، په ډير سخت بد حال کې وې، مونږ هغوی ته پناه ورکړه، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې، اوس مونږ نه پوهيږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکيني پړاو څخه تردې ځايه مو له ځانه سره راوړې، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې ولټاوه، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب وپوښته، نو هغوی وويل چې د مصر د امير سلطان ايوبي حکم دي، مونږ هغوی ته ډير عذر و

زاری وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته یوسه ، ترڅو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې یو ، او دوی به تر کومه له ځانه سره گرځوو.»

کله چې دنجونو څخه وپوښتل شو نو هغوی د سیسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې بریښیدې ، دهغوی څخه دوه درېو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، سلطان ایوبی د تاجرانو څخه وپوښتل چې ددوی په ژبه څوک پوهیږي؟ یوه وویل چې یواځې زه پری پوهیږم ، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائې چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه څو ، هسې نه چې په لار کې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره یوسي ، د بله اړخه په سیمه کې جنگ هم روان دې هرې لورې ته د مسلمانانو او عیسایانو عسکر منډې تررې وهي ، مونږ د سپاهیانو څخه ډیرې ویرېږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پیغلې و ، خودې عسکرو له مونږه څخه په بحري جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې یوې بلې نجلې څه وویل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ایوبی ته وویل چې «دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ ، کیدای شي دهغه په زړه کې زموږ له پاره رحم را پیدا شي.»

یوې بلې نجلې بیا په ژرغونکې اواز سره څه وویل ، تاجر وویل چې دا وائې چې مونږ عیسایي سپاهیانو ته بیرته مه سپارئ ، زه مسلمان یرم په دې شرط چې دکوم بڼه حیثیت خاوند مسلمان ورسره واده وکړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وي او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ویرې نښې نښانې څرگندېږي ، کله به ئې چې خبره کوله نو یا به شرمیدلې او یا به ویریدلې .

صلاح الدین ایوبی تاجر ته وویل «هغوی ته ووايه که چېرې دوی بیرته عیسایانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسلیموو ، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني ، دا نجلې چې وائې چې غواړي مسلماننه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ، نو دې ته ووايه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلای ، ځکه چې دا د ویرې او مجبوریت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووايه چې که چېرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لویږو په څیر په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسیدو سره سم به ددوی له پاره د عیسایي راهبانو او یا کوم پادري د راپیدا کولو انتظام وکړم . یوه بله لار داده چې کله عیسایي بندیان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عیسایانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي . هغوی ته دا هم ووايه ، چې هیڅ مسلمان ته به ددوی سره د لیدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره لیده کاته وکړي ، ددوی د اړتیاو او عزت خیال به ساتل کیږي .

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښي را پیدا شوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وي . تاجر د ممنونیت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدین ایوبی دنجونو له پاره د ځانته څیمې ددرولو او دهغوی له پاره د یوه ساتونکې حکم وکړ . هغه د څیمې د ځای په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صلیبي بندیان ئې هم د صلاح الدین ایوبی مخ ته راوړل ، هغوی هم په

ډير بد حال کې وو، کالي ئې رژيدلي او لامده وو ، په بڼه ئې د وينې داغونه هم و او د شگو خخه ډک هم . دهغوی مخونه د ژوند پو لاشونو په خيرو وو ، دهغوی په هکله وويل شو چې دوی نژدې دوه دوه نيم ميله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو ، دهغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې يوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کيدو په اساس ډوبه شوه ، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول ، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ويشت کسان سپاره و ، يواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل ، دهغوی دومره ستومانه شوی و چې نور ئې د تگ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صليبي لښکر سپاهيان و ، دوی ټول په ډيره ستومانيدونکې توگه کيناستل ، دهغوی خخه د يوه د مخ او رنگ خخه مالوميده چې دا معمولې سپاهي نه دي ، هغه زړيروی کاوه ، دهغې په بڼه باندې د وينې کوم څاڅکی هم نه و ، خو د زخميانو خخه ډير په تکليف کې مالوميده ، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډير غور سره وکتلې او بيا ئې په زړيرويو پيل وکړ .

صلاح الدين ايوبي حکم کړې و چې هر بندي بايد ورته ور ونبول شي ، نو څرنگه چې بنديان لا تراوسه پورې د سمندر خخه را وتل ، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ايوبي مخ ته راوست او هغه ته ئې بسووه ، نو په دې خاطر هغه دا بنديان هم وکتل ، دهیخ يوه سره ئې خبره و نه کړه ، خو هغه بندي چې تر ټولو زيات نا ارامه و او په وحو د ئې د زخم نښه هم نه مالوميده ، تر سترگو تير کړ ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وويل « علي بن سفيان لا تراوسه نه دې راغلي ، د دې ټول بنديانو خخه چې تراوسه پورې زمونږ ساتونکو نيولي ، ډير څه بايد و پوښتل شي ، دهغوی خخه بايد مالومات تر لاسه شي ، » هغه دهغه بندي په لور وکتل او وويي ويل « دا سې مالوميرې چې داسې کوم قومندان څوک وي ، دا تر سترگو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفيان راشي نو هغه ته وواياست چې د دې خخه تفصيلې پوښتنه گرويزنه وکړي ، داسې مالوميرې چې نوموړې له دننه خخه زخمې شوی دې ، کيدای چې پښتۍ ئې ماتې شوی وي ، دوی سمدستي د زخمې شويو بنديانو خيمي ته ور ورسوئ ، دهغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پتۍ ئې وکړئ ، »

بنديان ئې همغه لورې ته يوړل چېرې چې د زخمي بنديانو له پاره خيمي درول شوی وي ، انجونو دهغوی ته کتل ، بيا ئې هغه نجونې هم خپلو ځاېو ته يوړې .

***** (۱۷)

د فوځ د خيمو خخه ئې لږ څه لرې دغه نجونو ته هم خيمه و دروله ، دهغې ځاېه خخه نژدې سل قدمه اخواد زخميانو خيمي دريدلې وې ، د دوی تر څنگ ئې يو بله خيمه هم و دروله ترڅو دغه شپږ زخميانو ته ځاې ورکړي . نجونوبه د دې زخمي بنديانو په لور بيا بيا کتل ، دواړه خيمي و درول شوی نجونې خپلې خيمي ته ور ننوتلې او زخميان خپلې خيمي کې ور ځاې کړل شول ، د نجونو د خيمي خخه بهر يو ساتونکې و دريد . نجونو ته غذا راغله چې دهغوی وخورله ، بيا يوه نجلۍ دخيمي خخه بيرون را ووتله ، او دهغې خيمي په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخميان په کې ځاې په ځاې شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ويرې څه نښه نښانه نه مالوميده ، ساتونکې وکتله ، او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخمیانو د خیمې په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دریدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خیمې څخه د لرې تلو او یا چا سره د کتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخمیانو د خیمو ترمنځ ډیر گڼ بوتې ولاړې و. ښې لورې ته د خاورې یو غونډی هم وه چې په گڼو بوتو پوښل شوی وه ،

لمر پریوت ، او شپه په تورو تیارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خود زخمیانو شور او ځوږ د شپې په چیتیا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوریدل کیده ، ددې ځایه لږ څه لرې د روم د بحیرې د اوبو د څپو او اوزونه په پرلپسې توگه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدین ایوبی په دې جنگي پنډغالي کې بیداره خلک خو یا ساتونکې و او یا هغه زخمي بندیان چې د درد له لاسه بیده کیدای نه شول ، او یا پخپله د سلطان ایوبی د خیمې ناست وگړي و چې د خیمې تیاره ئې ورځ گرځولې وه او هیچاته په کې د خوب کولو فرصت په لاس نه ورته ، د سلطان ایوبی درې واړه سالاران د هغه سره ناست و ، او د خیمې بیرون د ساتونکو ډله ولاړه وه .

سلطان ایوبی یو ځل بیا و پوښتل « علي بن سفیان لا تراوسه نه دې راغلي؟ » د هغې په وینا کې اندېښنه غونډې څرگندېده ، او بیایې و پوښتل « د هغه کوم قاصد هم نه دې راغلي؟ »

« که چېرې څه گڼې وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » یوه سالار ورته وویل « داسې بریښي چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ، »

« همدا ډول هیله خو کول په کار دي ، » صلاح الدین ایوبی ورته وویل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاڅون وکړي نو بیا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال یونیم زر سپاره او دوه نیم زره پیاده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانیان ډیر غښتلي او د تجربې خاوندان هم دي او شمیره ئې هم زیاته ده ، »

« د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته د پاڅون کولو نښې نه په سترگو کیږي ، » یوه بل سالار وویل ، « د قیادت پرته سپاهیان پاڅون نه شي کولای ، »

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبیر نیول اړین دي ، » صلاح الدین ایوبی وویل ، « خو کله چې علي راشي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابیر باید و نیول شي؟ »

د صلیبیانو د یرغل د مخنیوي په خاطر ایوبی پخپله راغلي و ، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځیانو د پاڅون کولو گواښ په خپل ځای موجود و ، ایوبی ، علي بن سفیان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ایښي و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاڅون تر سترگو لاندې وساتي او د خپلې ځانگړې تجربې له مخې د هغې د مخنیوي هڅې وکړي ، هغه باید تراوسه پورې د ایوبی لورې ته راغلي وایي او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړي وائې خو تراوسه پورې را نشو غلاي ، او دهغې د نه راتگ په سبب پخپله ایوبی ډیر اندېښمن شوی و . کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو یواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانگړې پناه ورکړې وه، وینې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمې ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیرې، د پردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراتي ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلي او ډاډمن شو چې پوره اوه دې، او بیدې شوی دي، نو پرده ئې بیرته را واپوله، او د خیمې تر څنگ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنگ وه، پرده ئې دلاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پرېښوده او د خپل ځان تر څنگ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دې»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توگه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلې دروازې تر څنگ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بستري څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بستري له پاسه داسې و غوړوله لکه چې ترلاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو و خویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراتي وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالوم وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه راوتلی پناه اخستونکې دي، نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالي پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توگه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې د ساتونکې او دهغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوي زخمي بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اونې بوتې هم و، که چېرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلاى هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترگو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو بنویدو سره ئې د زخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شگو ډیري هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په بنویدلو بنویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطر د شگو په ډیري باندې ځملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیوري په شکل کې تر سترگو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې اوبل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمې ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه، داسې برېښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمې د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اورېد او اواز وویست او په ډیره سوکه توگه وئې پوښتل چې «رابن چېرې دې؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې درېیم» نجلۍ دهغه درېیم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «مویي».

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئې را اوږود کړ او نجلۍ ئې له لاسو ونيوه او په خپله بستره ئې له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئې را واغوسته او د نجلۍ څخه ئې وپوښتل چې «ساتونکې خو نه ئې کتلې ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسې نه چې ساتونکې مو ووينی» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را يوځای کړه او وئې ويل «زه په دې خبره حيران پاته شوم چې دلته هم زمونږ ليدنه وشوه ، دا يوه نه منونکې خبره ده ، داسې برينې چې د يسوع مسيح خداي ته زمونږ بريا منظور ده ، مونږه ډيره سخته ماتې خوړلې ده ، خودا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چې دنورو څخه جدا او دمخ او ټهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلي رتبې خاوند مالومیده ، صلاح الدين ايوبي هم ويلې و چې دا کوم معمولي عسکر نه دې ، نوموړې ترسترگو لاندې کلک و څارئ ، علي بن سفيان به له هغه څخه پوښتنې ايگنې وکړي ،

«ايا ته ډير سخت زخمې شوي ئې؟» نجلۍ ترې وپوښتل ، «کوم هډوکي خو دې مات شوي نه دي؟» «زه بلکل روغ رمت يم ،» رابن ځواب ورکړ ، هيڅ ځاي مې منبل شوی هم نه دې . هغوی ته مې ويلې چې دننه زخمې يم او کوم هډوکي مې مات شوي ، په سينې کې مې سخت درد دې ، خوزه بلکل روغ رمت يم .»
«بيانو دلته ولې را غلي ياست؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،

ما ډيره هڅه وکړه چې مصر ته ورننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پورې ځان ور رسوم . خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور ووردې ، هيڅ لاره مې ونه موندله ، هغه نور پنځه زخميان مې را ټول کړل او دهغوی سره زه هم د زخمې په څير دلته راوستلای شوم ، اوس به د تينبتي هڅه کوم خو تر اوسه را ته شونې نه ښکاري ،» هغه لږ څه په غصې سره وويل «ماته ددوه پوښتنو ځواب راکړه ، اول دا چې ما ايوبي ژوندې وکوت ، ولي؟ ايا غشي تمام شوی و ، او يا هغه حرام خور بې زړه شوی دې؟ او بله پوښتنه دا چې تاسې ټولې اوه نجونه ولې د مسلمانانو په قيد کې ياست؟ ايا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او يا تينتيدلي دي؟

«هغوی ژوندي دي ، رابنه!» مويي ورته وويل ، «ته خو وائې چې د مسيح خداي ته زمونږ بريا منظور ده خو زه وایم چې زمونږ خداي مونږ ته دکومې گناه سزا راکوي ، صلاح الدين ايوبي په دې خاطر ژوندې دې چې غشي دهغې د پښو تر منځ په شگو کې ولږيد.»

«ايا دا غشي کومې نجلۍ ويشتلې و؟» رابن ترې وپوښتل «کرسټوفر چېرې و؟»

«غشي خوهمغې ويشتلې و مگر.....»

«ايا د کرسټوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حيرانتيا سره وپوښتل ، «هغه کرسټوفر چې غشي ويشتو ئې پادشاه «اگستس» حيران کړې و او هغه ته ئې خپله د لاس توره په انعام کې ورکړې وه؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چې شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدين ايوبي ئې د غشي څخه خطا شو؟ دهغې بدبخته لاسونه به د ويرې څخه لږ زيدلې وي؟»

«فاصله ډیره وه»، موبی ورته وویل «او کرسټوفر و ویلې» کله چې غشې د کمان څخه وت نو په همغه لمحہ کې ئې ماشې په سترگه کې ورننوت، او نښه ئې خرابه شوه.»

«بیا څه وشول؟»

«څه چې باید شوی وای» موبی ورته وویل «صلاح الدین ایوبی ساحل ته تللې و، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملگري و چې څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سیمه د غونډیو نه ډکه وه، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت، او بیا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشي اولیندی مو په شگو کې ورننویستې او اوبن مو پرې چو کړ. کله چې سپاهیان راغلل نو کرسټوفر ورته وویل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران یو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلي او مونږ ورته پناه ورکړې ده، مسلمانو سپاهیانو زمونږ د سامانونو لټون او تلاشي وکړه، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هیڅ په لاس ور نه غلل، هغوی مونږ ټول یوځای د سلطان ایوبی مخې ته یووړو، مونږ ورته وویلي چې مونږ د سیسلی د ژبې پرته په بله هیڅ ژبه نه پوهیږو، کرسټوفر ایوبی ته وویل چې هغه زمونږ په ژبه پوهیږي، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندې ویره او خوف راڅرگند کړې و.»

موبی رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ایوبې سره ئې کړې وې، دغه اوه نجونې او پنځه نارینه چې د مراکشي تاجرانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تاجران ښوولې و، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتیو څخه پیاده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صلیبیانو تجربه لرونکې جاسوسان او قومندانان و، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې، د څارکښې څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي، هغوی که له یوه اړخه ښایسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخریبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکاری ځانگړې اهمیت درلود. دهغو پنځه نارینه و دنده دا وه چې صلاح الدین ایوبی له منځه یوسي، او دناجي سره اړیکې ټینګ کړي، دې نجونو مصري ژبه هم په ډیره روانۍ سره ویلای شوه، خو هغوی هیڅکله هم دا خبره را برسیره نه کړه، رابن ددې ځانگړې مشرو، هغه ته د ناجي پورې ورسیدل اړین کار و. خو د صلاح الدین ایوبی او علي بن سفیان پالیسیو د حالاتو مخه بل لورې ته یووړه.

«ایا ته صلاح الدین ایوبی په خپل جال کې نه شې را نښلولې؟» رابن ترې و پوښتل، «اوس خو دلته زمونږ لمرنۍ شپه ده»، موبی ورته وویل، «هغه پریکړه چې سلطان ایوبی زمونږ په اړوند کړې ده، نو که چېرې په هغه کې هغه ریښتونې وي نو دهغې مقصد خودادې چې هغه انسان نه بلکه تیره ده. که چېرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلودای نو زمونږ څخه خو به ئې یوه نجلۍ خپلې خیمې ته بللې وای،..... د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي. هغه یوځای یوځل ساحل ته راغلي و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

ساتونکو په ډله کې اوسېږي ، دلته ئې يو سپاهي زمونږ په سردرولې دې او هلته د صلاح الدين ايوبی په خيمه د ساتونکو يوه ډله پهره کوي ،

هغه پنځه نور اوس چېرې دې ؟» رابن ترې و پوښتل ،

«لږ څه لرې دي» موبی ځواب ورکړ ، «هغوی به اوس همدلته اوسي ،»

«واوره موبی !» رابن ورته وويل «دې ماتې زه ليوڼې کړې يم ، زما په ضمير باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئوليت زما په غاړه پريوځي . په صليب باندې په لاس ايښولو سره خو ټولو سوگند ياد کړې دې ، خود يو سپاهي په سوگند کې او زما په سوگند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپير موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کيږده ، زما دندې ووينه ، ماته نيمايې جنگ د ځمکې دلاندې څخه ، اونور نيمايي د دنمن د شا څخه په وار کولو سره گټل و ، خو ما او تاسې اوه واپرو او هغه پنځو يو هم خپل فرض نه دې ادا کړي ، له ما څخه دا صليب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صليب ته لاس کړ او وئې ويل «زه دا صليب هيڅکله هم د سينې څخه نه شم جدا کولې ،» هغه د موبی په سينې باندې لاس را ښکود او د هغې صليب ئې په لاس کې را ونيو او وئې ويل ، «ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولای شي خو ددې صليب څخه سترگې نه شي اړولای ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلي ، هغه به پوره کوي ، هغه ښايست چې تاته خدای درکړي ، دهغې په واسطه به ته غرونه څيروې او لاره به ځانته په کې پيدا کوي ، زه تاته يوځل بيا وایم چې زمونږ دغه ناخاپي او د توقع خلاف ليدنه کتنه ددې خبرې څرگند ثبوت دې چې مونږ به بريالی کيږو ، زمونږ لښکر د روم د بحيرې په هغه غاړه کې را ټولېږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پوهيږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه . ته بيرته خپلې خيمې ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووايه ، چې په خيمه کې مه پريوځئ ، بيا بيا د صلاح الدين ايوبی سره ووينئ ، دهغې د سالارانو سره ووينئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي او اسانتيا را پيدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانيدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهيږئ چې څه اوڅنگه بايد وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبی ورته وويل «ايا سوډانيانو مونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توگه څه نشم ويلای» رابن ورته وويلې «ما د يرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړي و هغه دا و چې صلاح الدين ايوبی په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال دا چې دا دمصر د مسلمانانو د وایسراي خپل فوځ دې ، ايوبی دلته په راتللو سره خپل ځانته مصری فوځ تيار کړ . سوډانيانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورگډ شي . دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه ليک ليدلې و او ما دهغې تصديق هم کړې و چې دا ليک د ناجي د خپل لاس دې . او په دې کې هيڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاريخ کې تر ټولو لويه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاگه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟ ، زه ددې د مالومولو پرته بيرته نه

ستنبرم. اگستيس پادشاه په ډير فخر سره وييلې و چې زه به د مسلمانانو د کورونو په منځ کې د راز خلک پيدا کړم او دهغوی بنسټونه به ولړزوم. اوس نو ته تصور وکړه مويي! د شاهنشاه په زړه کې به څه تير يږي، هغه به ماته د مرگ د سزا پرته بله څه سزا راکړي؟ او د صليب قهر خو به په ځانته توگه پر ما نازل يږي.»

«زه په ټولو پو هيرم» مويي ورته وييل «جذباتي خبرې مه کوه، د عمل خبره کوه، ماته ووايه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادا او د ماتي احساس دومره اغيز کړې و چې هغه ته دا احساس هم نه کيده چې د مويي په څير زړه وړونکې نجلۍ، دهغې ترسينې سره يوځاي شوی او دهغې د ورينمو په څير نرم او ملايم وينستان دهغې نيمايي مخ وړپټ کړې دې. رابن دهغې وينستان لمس کړل او وئې ويل «مويي! ستا دا وينستان دومره کلک زنجيرونه دي چې که چېرې يو ځل د صلاح الدين ايوبي په شاوخوا کې را چاپير شول نو هغه به ستا غلام کړي، خو ته بايد تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرسټوفر او دهغې ملگرو ته ته به ووايې چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه ورسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې دهغه لښکرو ولې پاڅون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په گټې اخستلو سره د صلاح الدين ايوبي يو څو معمولي عسکري دلگيو په مورچلو کې په کيناستلو سره زمونږ ستره بحري بېړه غرقه کړه؟ او هغه ته دا هم ووايه چې دا راته ډاگيزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدين ايوبي سره بيرته نه وي يوځاي شوي؟ او يا خوئې زمونږ د دې ماتي او شکست له پاره دا ليک مونږ ته نه و را استولې؟ که چېرې همداسې شوی وي نو مونږ ته خوبيا په خپلو جنگي منصوبو او پلانونو کې بدلون د راوستلو اړتيا ده، زه ډاډمن شوی يم چې د مسلمانانو شميره که ډيره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتي نه شو ورکولې، دې ته اړتيا پيدا شوی چې دهغوی د حکمرانانو او دهغوی د عسکري قيادت جذبې و ځپل شي، مونږ ستاسي په څيرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرايو او حويليو کې ورننه ويستې دي»

«خبره دې بيا اوږده کړه» مويي هغه ته په ټوکني لهجې سره وويل «مونږ په خپل کور کې په يوه بستره باندې نه يو ملاستي چې په خوند خوند سره يو دبل قصې واورو، مونږ د دښمن په عسکري پڼه غالي کې بنديان يو، د باندې ساتونکې ولاړ دي، شپه په تيريدو ده، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته، زمونږه مشن له منځه تللي، اوس ووايه چې په دې حالاتو کې مونږ څه کولای شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي يو، مونږ څه وکړو؟ يو دا چې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې د دې دوکې په هکله مالومات پيدا کړو، بيا د دې اطلاع چاته ورکړو؟ له تاسره بيا چېرته ووينو؟»

«زه له دې ځايه څخه د تېښتې هڅه کوم» رابن ورته وويل «خو د تېښتې څخه دمخه د دې پڼه غالي، په دې کې دوگړو د شميرې او د ايوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم، د دې وگړي په هکله مونږ بايد ډير زيرکه و اوسو. په دې وخت کې په اسلامي امت کې همدا يواځنې وگړي دې چې د صليب له پاره گواښ گرځيدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي،

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښینولو او راپرځولو له پاره یواځې یوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزورې رگونه وینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځای شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاڅون پرې وکړئ ، ډیره اړینه داده چې ایوبي ژوندې پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندې پاته کیږي هم ، نو ژوند به ئې زمونږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره په کې د لمر څرک هم و نه ویني ، او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستورې په سترگو راشي.....ته لمړې خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ورسپاره ، هغوی ته په ځانگړي توگه دا ووايه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو بنایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بیکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او بښگنې څخه ووځي ، او که چېرې وکړای شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انگیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو ډبل دښمنان وگرځي ، تاسې ټولې په ښه توگه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمني څه ډول را پیدا کیدای شي ،..... ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لارښوونې وکړه او بیا کرسټوفر ته ځان ورسوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووايه ، چې اخرستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې گناه کفار وړکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبې ویبستان ماچ کړه او ورته ئې وویل «تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم څار کړ. خود مسیح د خداې په وړاندې ته دمریم په څیر پیغله ئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چېرې مونږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زمونږه وي.»

***** (۱۸)

موبې د رابن د بستري څخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې وکتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترگو نه شول ، هغه بیرون را ووتله او دخیمې د څنډې څخه ئې وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړې ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیدای شي همدا ساتونکې وي ، موبې روانه شوه ، د ونو بوټو څخه تیریده او دهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه ، نزدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې دهغې دخیمې سره نژدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیدای شي ساتونکې ته دا په ډاگه شوی وي چې یوه نجلی ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځای د هغو پنځه ملگرو په لور ورسې چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولي دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې دهغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې ونښلي ، هغوی ډیرې گړندی او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو گواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبې لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهیده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلی د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پوهیږي .

مگر هغه دواړه خبرې کونکې چې شول ، موبې په سوکه توگه مخته ولاړه ، هغه خپلې کین لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو ترمنځ هغې ته یو تور سیورې چې دکوم انسان و ، ترسترگو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطرې قبوله کړي ، هغه په غونډۍ وختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هونبیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولای ، هغه د غونډۍ په سر ودریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توگه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یوسرې په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې وکوت ، موبې خپل اړخ دهغې سرې په لور کړ ، دهغې وینستان پرانستې و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسرې د شپې د ساتونکو قومندان و ، هغه په نیمه شپه د پنډغالی د ساتونکو په گزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او گرځیده ، دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبی د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و ، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطرې محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په گزمه باندې راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه ماښام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او څارکښۍ له پاره نجونې را لیرلې دي ، دانجونې د صحرائې کوچبانو په څیر هم را څرگندېدای شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالیو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې ترڅنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي .

قومندانانو ته دا ویل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلي دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولي دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګري ته په توقو کې ویلې و چې «الله دې وکړې چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلې هم و .

اوس نو د شپې په نیمایي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالی بیده دي په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې ترسترگو کیږي ، لمړې خوقومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیړی وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بستري ورته په مړژوانده رڼا کې ترسترگو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغورولې وه ، یخني ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو ترڅو ویني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غورولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

غونډۍ دده تر مخ ولاړه ده ، هغه دلږڅه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او يا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پيړۍ او يا جادوگره وي نو دهغې د ورکيدو انتظار به وکړي ،

دلږڅه ډير انتظار وروسته بيا هم هغه سيورې ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بيا بيرته وروسته شو ، او هملته ودرید . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ «ته څوک ئې ؟ نېکته راشه» نجلی دهرن په توگه وځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخرته ډاډ پيدا شو چې کوم پيړې او يا جادوگره نه بلکه انسان دې ، هغه د قوي هيکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تياره وه ، د شپې په چوپتيا کې دهغې نجلی د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه نېکته شو او د نجلی پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلی خپل قدمونه نور هم گړندي کړل ، فاصله لږڅه زياته وه ، فخر پخپله عسکرو ، د زمري په خير ئې منډه وهله ، د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوتې او په ځينو ځايو کې يوه وچه ونه هم ولاړه وه ، هغه ډيره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، ودرید او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډير لرې کين اړخ ته د نجلی د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلی وه ، هلته چې ورته دهغې دنبايست او بنکلا روزنه ورکول کيده تر څنگ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کيدله ، تر څنگ ئې دخنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومې ونې تر څنگ پټه شوی وه ، کله چې فخرمخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه .

دې تعقيب د پټوني شکل ځانته ونيو ، فخر د شپې تياره اندېښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم ودرید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بيا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې وپوهید چې دا کومه ځوانه نجلی ده که چېرې د زيات عمر بنځه وای نو دومره گړندی او دومره زياته منډه به ئې نه شوه وهلاې ، فخر نژدې دوه ميله فاصله وهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې دلور و ژورو څخه پوره گټه واخسته ، دهغې دنارينه ملگرو ځاي را نژدې شوی و . هغې په منډه منډه هلته ځان ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ويرې په حال کې را پورته شول او د خيمي څخه بيرون را ووتل ، يو خوله ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د يوه لرگي په سر باندي د را چاپيره کړل شوی توټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډيره زياته وه . فخر خپله توره را وويستله او تيگه و هونکې او رپيدونکې سترې ستومانه دهغوی تر مخ ودرید . هغې وکتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران او مسلمانان بريښي . نجلی د هغوی څخه د يوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نيولي و کيناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې دهغې په مخ باندي ويره را څرگنده شوی وه ، دهغې سينه غورځيدله ، او ساه ئې په سختۍ سره اخستله .

«د انجلۍ ماته حواله کړئ» فخرالمصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وويل .

«دا يوه نه ده»، يو سړي په عذرانه لهجې سره وويل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړي، ته دا نجلۍ له ځانه سره وړلاې شي»

«نه!» موبې د هغې پښې نورې هم ټينگې و نيولې، په ويره او ژړا کې ئې وويل «زه د هغې سره نه ځم، دا خلک د عيسائيانو څخه هم ډير وحشيان دي، د هغوی سلطان انسان نه دې سنډا دې!! سنډا. هغه د څيرونکې حيوان په څير زما هډوکي مات کړي دي، زه د هماغې څخه دلته را تښتيدلي يم»،
«کوم سلطان؟» فخر په حيرانتيا سره ترې وپوښتل.

«همغه چې تاسې ئې صلاح الدين ايوبي بولي»، موبې ځواب ورکړ «هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولي.

«دانجلۍ سخت درواغ وايي»، فخر وويل او ورڅخه ئې وپوښتل «دا څوک ده؟ او ستاسې څه کيږي او څه ډول اړيکې ورسره لري؟»

«لږ دننه راشه دوسته، بيرون هوا يڅه ده» يو سړي فخر ته وويل. خپله توره په تيکي کې کيږده، مونږ تاجران يو له مونږه څخه تا ته هيڅ گوانښ نه شته، را ځه، ددې نجلۍ قصه واوړه»، هغه يو «اه» وکړ او وئې ويل «ما ستاسې سلطان يو مؤمن مسلمان گانه، خود يوه بنايسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ايمان څخه لاس په سر شو، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي»، موبې وويل «مانښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خيمو ته وړې وې او د بې هوشۍ وروسته ئې خيمې ته را وغورځولې، هغوی ټولې اوس په خيمه کې بې هوشه پرتې دي»

فخرالمصري خپله توره په تيکي کې کښيښوده او د هغوی سره دننه خيمي ته ولاړ، هلته د کيناستو وروسته يو سړي اور بل کړ او د قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې، خو څوک نه پوهيدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول، بل سړي د فخر څخه وپوښتل چې هغه دکومي رتبې خاوند دې؟ هغه ورته وويل چې هغه قومندان دې، هغوی له ده سره ډيري زياتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا وانگيرله چې دا سړي معمولي سپاهي نه دې بلکه کوم مسئول وگړي دې، ذهين او زړه ور هم دې، دهغې خلکو څخه يوه (کرستوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ، کوم ئې چې صلاح الدين ايوبي ته ويلې و، هغوی فخر ته دا هم وويل چې سلطان ايوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ويلې و، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بيرته نه شي تللاې او همدا راز نه غواړي چې د عيسايانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تيارې دي چې اسلام ومني، خو په دې شرط چې دکومي ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي، مونږ اوريدلې و چې صلاح الدين ايوبي د کړچار له اړخه د تيرې په څير دې، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران يو، مونږ به دانجونې په کومو کومو ځايو کې له ځانه سره گرځوو. مونږ دوی ټولې

د سلطان په حواله کړې خو هغه څه چې سلطان د دې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوریدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته وویل «مونږ ډیر خوښ و چې خدای مونږ د یوې فرښتې په پناه کې ورکړي یو. خود لمر د پریوتو سره سم د سلطان یو ساتونکې راغی او ماته ئې وویل چې سلطان دې ځانته غواړي، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډیره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ایوبې به ما په داسې بد نیت ځانته غواړي، زه ولاړم، سلطان ایوبې د شرابو صراحی پرانسته، یوه پیاله ئې په خپله مخکې کښوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عیسایي یم او سل ځله هم شراب څښم، په بحري جهاز کې عیسایي قومندانانو زما د جسم څخه د لوبو یوه اله جوړه کړې وه، او اوس صلاح الدین ایوبې هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شې نه دي. خو ما ایوبې یوه فرښته گڼله، ما دهغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل، خو هغه دهغو عیسایانو څخه هم ډیر چټل و خوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه گرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډویدو شو نوزه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په یوې کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پریښولم، هیچا راسره کومک ونه کړ. زما جسم لږ زیده او زما هډوکي یو له بله سره ورغلي و.....»

«خدای مونږه خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې یو څیرونکې حیوان دي، ماته سلطان ویلې و چې زما نورې ملگرې شپږ نجونې دهغې د سالارانو په څیمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نیولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه، خو هغه راته وویل چې که چېرې ته ما خوښوي نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراي کې له ځانه سره ساتم، ... هغه له ماسره د وحشیانو په څیر سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څمولم، خو کله چې دهغې سترگې ورغلي زه دهغه ځایه څخه را وتښتیدم، که چېرې زما په خبرو مو باور نه کیږی نو دهغې د ساتونکو څخه وپوښته.»

په دې وخت کې یو سړي فخر ته قهوه ورکړه، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخنډل، «مونږ ته حکم کوي چې د شرابو او ښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تیروي،» فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده، او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند. هغه ته ئې حشیش ورکړي و، پر هغې داسې نشه راغلی وه چې هغه نشه نه گڼله، هغه اوس په خپله انگیرنه کې پادشاه گرځیدلې و، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا گډیدله، دهغې خواړه واره وینستان تور ځلیدل، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډیره ښایسته ښکاریده، هغه په پوره نارامۍ سره هغې ته وویل «چې که ته غواړې نوزه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دویرې څخه شاته شوه او وئې ویل «ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څیر سلوک وکړې، ته به ماخپلې څیمې ته یوسي او زه به یو ځل بیا ستا د سلطان په غیږ کې کیوزم.»

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې يو» يو تاجر وويل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زموږ څخه سهوه وشوه»

د فخرالمصري سترگې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خيمې کې چپه چپتا وه ، خو دا چپتيا کرسټوفر ماته کړه او وئې ويل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې؟»

«مصري» فخر ورته وويل «ما تر اوسه دوه جنگونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دې؟» کرسټوفر ترې وپوښتل.

«دهغې فوځ يو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،» فخر ځواب ورکړ.

«پوهيږئ چې داسې ولې وشو؟» کرسټوفر ورته وويل «سوډانيانو د صلاح الدين ايوبي امارت او قومندانان نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد گڼي ، ناجي سلطان ايوبي ته ويلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بيگانه دې ، په دې خاطر ايوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنگولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نيکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عيش کوي ، اياتاسې ته د غنيمت مال په لاس درغلې دې ،... که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وي نو د طلا او سپينو زرو يوه ټوټه به وي ، حال دا چې د صليبيانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ايوبي لاس ته ورغلې هغه ئې ټوله د شپې په تياره کې په سلگونو اوبانو بار او قاهرې ته وليږله ، چې دهغې ځای څخه به دمشق او بغداد ته وليږل شي . سلطان غواړي سوډاني لښکر لوڅ او د غلامانو په خیر ترې کار واخلي ، اوبيا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصريان به هم د غلامانو په خیر وگرځوي.»

***** (۱۹)

ددې مصري سوډاگر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځای نيوه ، خو په حقيقت کې په فخرالمصري دخبرو اغيز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشيشو اغيز کړې و . عيسايانو دا حربه د حسن بن صباح د حشيشينو څخه زده کړې وه . موبې ته هيڅ شونې نه برينبيده چې داسې حال به هم راپيدا کيږي چې يو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بايلي . هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پوهيږي ، په دې اساس موبې په بله ژبه خپلو ملگرو ته وويل چې رابن د زخميانو په ډله کې د زخميانو په خيمه کې پروت دې او هغه وويل چې د ناجې سره ووينئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او يا دا چې ولې ئې د شاله خوا په صلاح الدين ايوبي باندې يرغل ونه کړ . او دا هم ډاگيزه کړئ چې ايا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې؟

هغې خبرې کولی نو فخر د سوډاگرو څخه وپوښتل چې «دا څه وائي؟»

«دا وائي» يوه ځواب ورکړي «چې که چېرې دا سرې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نو ما به ورسره واده کړې و. دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئې په مسلمانانو باور له منځه تللي،»

فخر په ډيره ناقراری سره د نجلۍ مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئې را بنکوده او وئې ويل «که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداي سوگند چې ستا په خاطر به مې تخت او پادشاهي هم پری ايښې وه ، که چېرې شرط دا وي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم ، نو دا دې درواښې خله ،» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته ، او د تیکې سره ئې يوځای د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم ،»

«خو يو بل شرط هم شته !» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پرېږدم ، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم ،»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړي؟» فخر ترې وپوښتل .

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل ، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل ، اخر کرسټوفر وويل «که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي؟ يو بل سلطان به راشي ، هغه به هم همداسې وي ، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي ، ته يو کار وکړه ، د سوډانيانو د سالار ناجي څنگ ته ورشه ، او دانجلۍ د هغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او د هغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لري او موبې به له هغه سره خبرې وکړي خو هغوی په دې خبر نه و چې د هغوی دا باورې سالار به په ډيره پټه توگه له دې نړۍ څخه سترگې پټې کړې وي دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي ، خو هغه په يواځې ځان هلته نه شواي تللاي ، اوس نو هغې ته د فخري په څير يو ملگرې په لاس ورغلي و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه ، څرنگه چې دا سرې د سلطان ايوبي تر سترگو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد د هغې په سترگو کې پاته وای ، ددې نه علاوه هغه د موبې څخه اوريدلي و چې د هغې د څارکښۍ او تخريب کاري د څانگې مشر رابن په همدې پنډغالي کې دې او د تينبتي له پاره لاره برابره وي او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد هملته واوسېږي ، د هغوی ارادې مالوم نه وی چې څه دي ، په صلاح الدين ايوبي د هغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللي و ، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و. د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه ، خو د هغوی مشن له کاره لويدي و . په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د گټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د بنايست او حشيشو په جال کې را نښتې و ، او هغه بيرته خپل پنډغالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه .

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه) نجلۍ له لاسه و نيسي او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي ، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوبن هم ورکړ ، او د اوبو يوه مشکيزه او په يوه کڅوړه

کې ئې د خوراک خنباک سامان هم ورته تيار کړ ، په دې شيانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشيش ورگډ شوی و. موبې په دې رازونو خبره وه ، فخرته ئې يوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ، او پکړې ئې ورپه سر کړه ، نجلی په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپيريال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهيده ، يواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډيره بنايسته پيغله ئې تر څنگ ده ، داسې پيغله چې سلطان ايوبې ئې پريښود او دده څنگ ته راغله ، فخر موبې له خپله ځانه سره را نژدې کړه او و خوئيدل .

«موبې ورته وويل «ته خو به د عيسايانو د قومندانانو او دخپل امير ايوبې په څير وحشى کيږي نه ؟ زه هم ستايم ، هر څه چې له ما سره غواړې وئې کړې ، وئې کړه ، خوزه به بيا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبې ! که چېرې ته غواړې نوزه به له اوښه بنکته شم ،» فخر هغه سمدستي پريښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ويل «ماته يواځې همدومره ووايه چې ته ما د زړه څخه خونبوي يادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلای شوه»، موبې ځواب ورکړ ، «خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پريښولو پريکړه هم کړې ،» هغې په خپلو جذباتي خبرو سره د فخر په کمزورواغصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټينگه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تيريدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامولارو څخه بې لارې بې لارې تگ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تبستيدلې سپاهي و ، موبې ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سينه باندې تکیه کړ او په پاخه خوب بيده شوه. اوښ روان و او فخر ويښ .

***** (۲۰)

صلاح الدين ايوبې د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفيان راغې ، سلطان د لمانځه له ځايه منډه کړه او بيرون راووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفيان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل «هلته څه خبره وه؟»

«تراوسه خيريت دې» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطميناني ورځ په ورځ ډيريږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښي پرې ايښې دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالومیږي چې که چېرې دهغوی يو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پيلیږي.»

صلاح الدين ايوبې هغه له خپله ځانه سره خپلې څيمې ته يوړ ، علي بن سفيان ورته ويل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه يوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

شنیدلي دې دهغې اغيز يوه ذره هم نه دې راکم شوې، دهغوی دې اطمینانی بل علت دهغوی د سالارانو ورکیدل دي، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دې چې دهغوی سالاران د روم د بحیرې په سنگر کې پراته دي. خو درونده امیره! زه شکمن یم چې په سوډانیانو کې شکوک او شبهات پیدا کېږي. داسې بریښي چې هغوی دا احساس کړې چې دهغوی سالاران یا خو بندي کړای شوی دي او یا له منځه وړل شوی دي.»

«که چېرې پاڅون وکړل شي نوایا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلگي شته دي هغوی به د سوډانیانو د فوځ مقابلې وکړای شي؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل، «ایا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لرونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړای شي؟..... زه شکمن یم.»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچنې شمیر فوځ به د سوډانیانو د فوځ مقابلې ونه شي کړای» علي بن سفیان ورته وویل، «خو ما ددې کار له پاره هم ځان تیار کړې دې. ما د دروند نورالدین زنگي په لور دوه گړندي سواره استولي دي او هغې ته مي دا پیغام وراستولې دې چې په مصر کې د پاڅون نښې نښانې را پیدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تیار کړې د هغې شمیره ډیره لږه ده، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نیمایي زیات د جنگ په ډگر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاڅون د ټکولو له پاره مونږ ته بیړنې کمک راولیږه.»

«ماته دهغې لورې د بیړني کومک د راتلو هیله ډیر لږ ښکاري،» سلطان ایوبي ورته وویل، «همدا تیره ورځ یوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدین زنگي په فرینکو باندې یرغل وړ وړې، هغه دا یرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپنې په خاطر کړې دې، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرینکو او دهغې یو زیات شمیر فوځي سالاران دروم په بحیره کې په جنگي بیړیو کې زمونږ لورې ته راتلل، همدا راز د فرینکو د فوځ یوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځایه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې راغلي و، محترم زنگي دهغوی پر هیواد باندې یرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې د خاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرینک پادشاه په ډیره سیمه باندې قبضه کړې، او د صلیبیانو څخه ئې څه دولت او شتمني هم ترلاسه کړې.»

صلاح الدین ایوبي په خپله خیمه کې قدم اخیسته، او په جذباتي لهجې سره ئې وویل «ماته د سلطان زنگي د قاصد تر خولې بیانونکې دهغې ځای حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ایا اوس به صلیبیان هلته یلغار وکړي؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«ماته د یوې زړې په اندازه هم د صلیبیانو د یرغل پرواه نه شته،» سلطان ایوبي ځواب ورکړ. «اندېښنه داده چې د کفارو د یرغل مخه نیونکې فوځ د شرابو په منگيو کې ډوب شوې دې، د اسلام د کلا ساتونديو د ښکلو نجونو په حویلیو کې بنديان دي، د ښکلو ښځو او نجونو زلفي دهغوی د پښو زنجیرونه گرځیدلي دي.»

علي! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيرکوه هيڅکله هم له ياده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي وای ، زه د جنگ ډگرته هماغه راوړې يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه کتلي ، علي! ما دکا شيرکوه د فوځ د ترټولو لمړي دلگي قومندانې کړې ده ، زه دهغې سره يوځای درې مياشتې د صليبيانو په محاصره کې وم. ماته به کاکا شيرکوه تل دا درس راکاوه ، چې د ويرې او خوف څخه ځان لرې ساته ، د الله تائيد او دهغې په رضا باندې باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د کاکا شيرکوه تر قومندانۍ لاندې د صليبيانو او مصريانو د گډو فوځونو پر خلاف هم جنگيدلې يم. په سکندريه کې محاصره شوی يم ، نژدې و چې ماتې سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسکر زړه بدې شوی و ، داچې ما څه ډول د هغوی حوصلي سترې او تازه و ساتلې ، يواځې زما رب پرې ښه خبردې. ان تردې چې کاکا شيرکوه په صليبيانو باندې يرغل وکړ او زمونږ محاصره ئې ماته کړه.... نو مونږ په دې قصې ښه پوهيږو ، ايمان پلورنکې د کفارو سره يوځای شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ کړل. خو زه ويريډونکې نه يم ، زړه مې له لاسه نه دې ورکړې»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه! «علي بن سفيان ورته وويل «د دومره جنگونو او قتل و قتل نه وروسته شونې بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو کله چې يو غدار او د وطن د ښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنکې را زيږوي او دهغې ايمان پلورونکې ځای ناستې گرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنکې د کمزوري خلافت او نظام زيږنده ده. که چېرې فاطمي خلافت په حرم کې نه وای را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا کې جنگيدو ، خو زمونږ دغه غدار وروڼه هغوی نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. کله چې پادشاهان په عيش و عشرت کې ډوب شي نوبيا درعاياو څخه هم يو شمير خلک د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوی دکفارو څخه ځواک او کومک تر لاسه کوي، په ايمان پلورلو کې هغوی دومره ښه پري چې دکفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پخواه هم له ياده باسي»

«زه تل له همداسې خلکو ويريږم» «صلاح الدين ايوبي ورته وويل. «الله دې نه کوي ، که کله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به د همدې مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ د ښکلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لگيادي د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاگه کوي چې يوه ورځ به مسلمان يواځې په نوم مسلمان وي ، خپلې سيمي او ځمکې به کفارو ته ورحواله کوي ، په دې حالاتو کې که اسلام ژوندي هم پاته کيږي نو مسجدونه به کم او قحوه ځاېونه او دفحشا مرکزونه به زيات وي. زمونږ لوني به د صليبيانو په څير خپل وينستان ازاد او د بې حيايې په لور به درومي ، کفار غواړي چې هغوی پر هماغه لاره روانې کړي ، بلکه روانې کړي ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته کيږي. علي! ته خپلې شبکې نورې هم باوري او خپرې ئې کړه ، ما خپلو ملگرو ته ويلې دي چې د ښمن سيمو ته ولاړ شي او شپينې غلچکي يرغلوڼه وکړي،

همدا راز د خبرونو د راټولو له پاره ځوان او توانمنده وگړي وټاکه ، صلیبیان هم همدا سنگر مستحکم او اغیزمنوي ، ته سمدستي د څارکښۍ د جنگ له پاره تیارې ونیسه ،..... د هر څه لمړۍ کار چې باید ژر تر ژره وشي هغه دادې چې د سمندر څخه څه صلیبیان خوندي راوتلي دي دهغوی یو شمیر زخمیان دي او کوم چې زخمیان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لاملو وهلو وروسته د زخمیانو څخه بدتر گرځیدلي دي . دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ، ما هغوی ټول تر سترگو تیر کړي دي ، ته هم هغوی ووینه ، او دخپلې وړتیا په مطابق ترې پوښتنې گرویزنې وکړه ،»

صلاح الدین ایوبی دروازه چې راوغوښت او د سهارني چاې غوښتنه ئې ترې وکړه ، او علي بن سفیان ته ئې وویل ، «پرون ئې څه زخمیان او یو څو ښکلې شاتنه نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلی بندیان دي ، دهغوی تر منځ په یوه زه شکمن شوم چې هغه معمولي سپاهي نه دي ، هغه درتبي او مرتبي سرې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووینه ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو او ه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې ،» هغه علي بن سفیان ته د نجونو په هکله همغه څه وویل کوم چې تاجرانو سلطان ته ويلي و . سلطان ایوبی ورته وویل ، «ما نجونې تر نظارت لاندې نیولې خو هغوی ته مي ويلي چې زه هغوی په خپله پناه کې اخلم . نجونې وائې چې د غریبو کورنو بچیانې دي او بیا دهغوی دا وینا چې هغوی ئې د یوه سوځیدلې جهاز څخه په یوې کشتۍ کې واچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پرېښوي ، بیا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راوړولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوي ، ما هغوی ته ځانته خیمه درولې ده . او ساتونکې مې پرې درولې دي . ته د ناشتې سمدستي وروسته دغه بندیان او دغه نجونې ووینه .

په اخر کې صلاح الدین ایوبی مسکې شو او وئې ویل «پرون ورځ په ساحل باندې د گرځیدو په وخت کې پر ما باندې یو غشې را وویشتل شو چې زما د پښو تر منځ پر ځمکه ولگید .» هغه دا غشې علي بن سفیان ته ورکړ او وئې ویل «سیمه غره ایزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډیر لرې ځایه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشې ویشتونکې تر سترگو نه شو . دهغې سیمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چې ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تاجرانو دغه او هنجونې هم ماته را حواله کړې ، او هغوی ولاړل .»

«او هغوی ولاړل ؟» علي ترې په حیرانتیا سره وپوښتل . «ایا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه ،» ایوبی ورته وویل «د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چې شک پرې شوی وي .»

علي بن سفیان غشې په ډیر غور سره وکوت ، او وئې ویل «د سلطان او راز موندونکې تر منځ ډیر توپیر موجود وي ، زه به د هر څه له مخه دهغې تاجرانو د نیولو هڅه کوم .»

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبی د خیمې څخه بیرون راووت ، نو دروازه چې ورته وویل ، «دغه قومندان خبر راوړې چې د هغه او هنجونو څخه چې پرون زمونږ په قید کې راغلی وې یوه ئې اوس درغل شوې. ایا سلطان ته ددې خبرې ورسول اړین دي؟ دا خودومره ستره پېښه نه ده چې سلطان پرې اندېښمن کړو.»

علي بن سفيان په ژور فکر کې پریوت ، هغه قومندان چې د را پور ورکولو له پاره راغلی و ، هغه علي بن سفيان ته راغې او سوکه ئې ورته وویلې «د یوې عیسوي نجلۍ بې درکه کیدل خو به دومره مهمه پېښه وي یا به نه وي ، خو ډیره مهمه داده چې فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هیسې بې درکه شوی دې . د شپې ساتونکو وویل چې هغه د نجونو تر خیمې پورې تللې و ، بیا دهغې ځای څخه د زخمیانو تر خیمې پورې ولاړ او بیا دهغې وروسته په سترگو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په گشت وتلې و.»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وویلې ، «تړیوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډه کړئ ، کوم کې چې فخر المصري گشت کاوه ، هغه د سلطان ایوبی د ساتونکې د ډلې قومندان ته وویل ، چې پرون چې د سلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللي و ، هغوی را ولئ ، هغوی هملته و ، څلور واړه منخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وویل ، «پرون چې تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وي ، سمدستي هملته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې هملته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او هملته زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوی له هغه ځایه تللې وي نو سمدستي بیرته را وگرځئ ،»

ساتونکې ولاړل ، نو علي بن سفيان د نجونو خیمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې ودرولي او په عربي ژبه ئې ترې وپوښتل ، «هغه اومه نجلۍ چېرې ده؟» نجونو یوې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفيان ورته وویل «تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهیږئ!»

نجونو هغه ته په ډیره حیرانه توگه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و. هغه د نجونو شاته ودرید او په عربي ژبه ئې وویل «ددې نجونو څخه کالې و کارې او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هیکله او څواکمن عسکر راو غواړئ.»

ټولو نجونو یو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، هغوی عربي ژبه ویلې شوه ، «ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولای» یوې ورته وویل «مونږ ستاسو پر خلاف نه یو جنگیدلي» ،

علي بن سفيان د خندا نه شین شو او وئې ویلې ، «زه به له تاسې سره ډیر ښه سلوک وکړم ، لکه څنگه چې تاسې په یوه گواښ په عربي ژبه خبرې پیل کړې ، اوس پرته له کوم زور او فشار څخه وواياست چې هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده؟ ټولو بې خبري وښووله ، علي ورته وویل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

حتما اخلم . تاسو خو سلطان ته ويلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پوهيږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په خبر خبرې کوئ ، ايا زه تاسې پريږدم ؟» هغه ساتونکې ته وويل «دوی په خيمه کې کښيښوه.»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ، د فخرالمصري د گشت د وخت د ساتونکو څخه علي بن سفیان پوښتنې گرويزنې پيل کړې ، په اخر کې د نجونو د خيمې ساتونکې وويل چې فخر د شپې دلته ولاړ و او بيا د زخميانو د خيمې په لور ولاړ . لږ شيبه وروسته ئې ما اواز واوريد . «ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تياره کې ورته څه په نظر را نه غلغل ، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته يو سيوري تر سترگو شو ، او هغه سيوري هملته له نظره ورک شو .

علي بن سفیان سمدستي هملته ولاړ ، دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شگلورپه وي د يوه ځاي څخه را په ډاگه کيده چې هلته څوک پورته شوی دې هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترگو کيدې ، يوه د سرې نښه ، چې فوځي بوت ئې په پښو و ، او بله نښه د کوچنۍ څپلکې وه چې ښځينه برينبيده ، ځمکه خامه او شگلورپه وه ، د کومه ځايه چې د ښځې د پښې نښې راغلي وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خيمي لورې ته يوږ په کوم ځاي کې چې موبې د رابن سره ليدلې و . هغه د خيمي پرده پورته کړه او ورننوت .

دهغې مخ پيژندونکې سترگو زخمي بنديان له سترگو تير کړل . د ټولو مخونو ته ئې وکتل ، رابن ناست و ، هغه علي بن سفیان ته وکتل ، او سمدستي ئې په زړپروي پيل وکړ . داسې مالوميدله لکه چې ورته په ناڅاپه توگه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونيوه او بيرون ئې را وويست ، دهغې څخه ئې و پوښتل «د شپې يوه بندي نجلۍ دې خيمي ته راغلي وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر وکتل ، چې هم په کې حيرانتيا وه او هم داسې څرگنده کړې چې هغه په هيڅ نه وي پوه شوی چې دې څه وويل . علي بن سفیان ورته يوځل بيا ډير سوکه وويل . «دوسته ! ته زما په ژبه پوهيږې ، زه ستا په ژبه پوهيږم او ويلي ئې شم . خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی ،» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وويل «دا دخيمي څخه بيرون و ساتئ ،»

علي خيمي ته ورننوت او د بنديانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ، «تيره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خود يو بل اخطار په واسطه يوه بندي وويل چې نجلۍ د شپې خيمي ته راغلي وه او د رابن سره ناسته يا ملاسته وه . دې زخمي د بحري جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهرهم او د ابو قهرهم کتلې و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ويريدلې و ، هغه په بل کوم مصيبت کې ور پريوتو ته تيار نه و ، هغه وويل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوی او يا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده . هغه يواځې دهغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وويل چې رابن دې پنډغالي ته تر راتللو پورې روغ

رمت و ، خو دلته په را رسيدو سره هغه دومره واويلا شروع كړه لكه په چا چې په ناخاپې توگه كومه ناروغتيا يرغل وكړي.

علي بن سفيان د يوه ساتونكې په لارښوونه دهغو نورو پنځوكسو د كتلو له پاره ورغې چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لرې درول شوی خيمه كې پراته و. ساتونكو هم هغوی د خپل پند غالي څخه جدا كړي و ، هغوی خو لمړې علي ته دا خبر ورکړ چې دهغوی سره ټول ټال دوه اوښان وو خونن يواځې يو اوښ ترسترگو كيږي ، هغه ته همدومره اشاره كافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هكله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه كړي؟ هغه ته دبل اوښ د پښو نښې په لاس ورغلي ، علي بن سفيان هغوی ته وويل « ستاسې جرم داسې معمولي غلاما نه ده ، تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره گواښ ياست ، په دې خاطر زه پرتاسې لږ څه رحم هم نه شم كولالې چې تاسې تاجران ياست.»

«هو!» ټولو خپل سره وښوول او وئې ويلې «درونده مشره ! مونږ خو تاجران يو مونږ بې گناه يو ،» علي بن سفيان ورته وويل «د خپلو لاسونو څټه را وښائې. پنځه واړو سمدستي خپل لاسونه را واپول او علي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د گوتو گوتې او دشهادت د گوتې ترمنځ ځاپونه وکتل او دهغو څخه ئې يو دمړوند څخه ونيوه او ورته ئې وويل «کمان او غشي دې چيرې پټه كړي دي؟»

هغه سړي د خپل معصوميت د ښولو هڅه وكړه خو علي د سلطان ايوبي يو ساتونكې را ووغوښت دهغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته وښود . دهغې د گوتې چپ اړخ هغه ځاي چې گوته د كڅورې سره لگيږي يعنې هلته چې د گوتې بند وي ، هملته يوه نښه وه ، همداسې يوه نښه ددې سړي د گوتې په بند هم مالوميده ، علي هغه ته دخپل ساتونكې په هكله وويل ، «دا د سلطان ايوبي ډير ښه غشي ويشتونكې دي او دا نښه د دې ثبوت دي چې نوموړې غشي ويشتونكې دي»

دهغې د گوتې په بل مخ باندې يوه ډيره باريكه نښه وه ، او داسې برښيده چې هلته هر ځل كوم څه منبل شوی وي ، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منبل شوی دي. غشي په چپ لاس كې نيول كيږي ، او کمان په ښي لاس نيول كيږي. داسې نښې د هر غشي ويشتونكې په لاسو كې وي ، علي بن سفيان هغه ته وويلې « په دغه پنځوكې يواځې ته غشي ويشتونكې ئې ، کمان او غشي دي څه كړي؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي دهغو پنځو څخه يو را ونيوه او ساتونكو ته ئې وويل «دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د كجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ويشتونكې په غوږ كې څه وويل او د ونې سره تړلي تاجر ئې په نښه كړ او غشي ئې پرې و و توغاوه ، غشي دهغې سړي په چپه سترگه كې وړ كښيوت او هغه په تړپيدو شو . علي هغه پاته څلورو ته وويل «په تاسو كې څومره دي چې د صليب په خاطر په دغه ډول تړپيدو سره دخپلو ځانونو ځاريدو ته تيار ياست؟» دهغې لورې ته وويئ « هغوی و كتل هغه سړي چپغې وهلي ، په خپلو وينو كې تړپيده او د سترگو څخه ئې د وينو سيلاب را روان و .

«زه له تاسې سره وعده كوم» علي بن سفیان ورته وويل «چې په عزتمنده توگه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته وليږم... وواياست چې په هغه بل اوبن باندې څوك ولاړ؟ او چېرې ولاړ؟»

«ستا خپل يو قومندان زمونږ څخه هغه اوبن په زور اخیستې دې» يوه تاجر وويل.

«او يوه نجلی هم» علي بن سفیان ورته وويل.

دلږه څنډه وروسته علي بن سفیان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوك دي ، او څنگه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلې چې نجلی د شپې دخپلې خیمې څخه را تښتیدلې وه او ويلې ئې و چې صلاح الدين ايوبی د شپې هغه په خپله خیمه کې ساتلې وه ، او دا چې هغه شراب څښلې و اونجلی ته ئې هم شراب ورکړې اونجلی د ويرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقیبولو په خاطر فخرالمصري نومې يو قومندان راغې کله چې هغې د نجلی خبرې واوریدې نو هغه ئې زمونږ پراونښ کښینوله او کومې لورې ته ئې یوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفیان ته واوراوه چې نجلی په سلطان ايوبی باندې لگولي و.

علي ورته په خدا شو او وئې ويل «تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکې غشي ویشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بياهم هغه يوه کس له تاسې څخه نجلی او اوبن دواړه یوړل ،» هغه د همغوي په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئې خیمې ته وليږل.. چې بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرگ باندې پخپله مړه شول.

د اوبن د پښو نښې په څرگنده تر سرگو کیدې ، علي بن سفیان په ډیره گړندی توگه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوبن قدمونو ښووله ولاړل ، خو د اوبن د تگ او علي بن سفیان د ملگرو د تعقیبي تگ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپيرو. اوبن گړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډیره اړتیا هم نه لیدل کیده. اوبن پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کیدای شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک باید ورکړل شي ، او دې شيانود تعقیبولوپه هڅو کې ستر څنډه را پیدا کړ. اوبن د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پرېښوده ، او فخرالمصري هم د تعقیب له ويرې ډیر کم ارام کاوه.

علي بن سفیان ته په لاره کې يو شې تر لاسه شو. او هغه يوه کڅوړه وه . هغه ودرید او کڅوړه ئې راپورته کړه ، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کې يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شيان و. د علي بن سفیان د بوي کولو تيز حس هغه ته دا ډاگيزه کړه چې په دې شيانو کې حشيش ورگډ شوی دې. هغه ته په لاره کې په دوه ځایو کې داسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرگندېده چې په دغه ځایو کې اوبن دمه کړې او سورليو ئې ناسته او ارام کړې دې ، هلته د کجورو زړي ، د میوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو دهغې په ذهن کې دا شک

را پیدا نه شو چې فخرالمصري د حشیشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په څیر له ځانه سره روان کړې دې. خو بیا ئې هم هغه کڅوړه له خپله ځانه سره واخسته، خو د کڅوړې په پلټنې او په هغې ځای کې په ځنډ کولو او پاته کیدو سره ئې ډیر وخت له لاسه ورکړې و.

***** (۲۱)

که چېرې موبی او فخرالمصري تر منزله پورې هم نه وی رسیدلای نو بیا به هم دفوځ په حالاتو کې د پام وړ کوم توپیر نه راته، ځکه هغه زهر چې ناجی، اورو ش او دهغوی نورو ملگرو په سوډاني فوځ کې شنیدلي و هغو خپل اغیز کړې و. د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقیقت کې ولسي حاکمان گرځیدلي و غوښتل چې سلطان ایوبی د یوه ناکامه امیر او بې کاره حاکم په څیر عام ولس ته ور وپیژني، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼیو کې د همدې ډول نجونو، چې ډیرې ئې عیسایې او یهودی وې، د زلفو بندیان گرځیدلي و. یواځې په نوم مسلمان پاته شوی و. د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عیش او عشرت کې مصروف و. هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدین ایوبی په څیر کوم سخت مذهبي او په ملت او هیواد مین وگړې دې دا قوم را وین کړي، او امرا او سلاطین دې د حرم او قصر د عیش او عشرت څخه بیرون د حقایقو نړۍ ته را وکارې. د سلطان ایوبی د مخکینو جنگونو څخه چې د کاکا شیرکوه په مشرۍ کې ور پېښې شوی وي، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمني په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راوغاړي، په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ایوبی د څلورو اوږو چت پرې را پرېوتې شو. هغوی په پټه د صلیبیانو سره کومک وکړ. او په خپل هیواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخریب کونکو د ځای په ځای کولو له پاره لاره هموار کړه، او د ایوبی تر مخه ئې ځنډونه دغرونو په څیر و درول. که چېرې نورالدین زنگي نه وای نو نن به نه د صلاح الدین ایوبی نوم په کوم تاریخ کې ثبت وای او نه به په نقشي کې د دومره زیاتو اسلامي هیوادو نومونه ترسترگو کیدل.

نورالدین زنگي د سلطان ایوبی په یوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه، کله چې صلیبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحیرې د څنډو څخه په اسلامي سلطنت یرغل راوړ نو نورالدین زنگي د خبریدو سره سم د صلیبیانو په خاوره برید وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د یرغل له پاره ور روان و. سلطان ایوبی د خپلې څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توگه هم د عیسایانو د بحري بیړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله، او اوس چې علی بن سفیان د نورالدین زنگي په لور خپل دوه گړندې پیغام وپرونکې ددې خبرد ورکولو له پاره وراستولي و چې د سوډانیانو د پاڅون گواښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ویشل شوی هم. د قاصد د ورسیدو سره سم نورالدین زنگي یو ځانگړي شمیر فوځ ته د مصر په لورد تللو حکم وکړ.

یو شمیر تاریخپوهان ددې فوځ شمیره دوه زره سپاره او پیاده لیکلي دي خو یو شمیر نورو ددې څخه لږ څه ډیر بنسولي دي ، په هر صورت نورالدین زنگي د خپلو اړتیاو د پروا کولو پرته د سلطان ایوبي د اړتیاو او ستونزو د په نظر کې نیولو په اساس هغه ته د لمړیتوب حق ورکړ خو هغې ځای ته ددې فوځ د ورسیدو له پاره ډیر وخت ته اړتیا وه .

په نوم مسلمانانو فوځیانو او نورو د سترو رتبو وگړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ایوبي پر خلاف نارامي پیدا شوې او پاڅون را ولاړ شوې نو هغوی دې فتنو او سرکښیو ته نوره هم هوا ورکړه . په پټه ئې سوډانیان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانیانو سالاران په پټه توگه وژل شوی او بنځ کړل شوی هم دي . د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورین اوس سالاران شول او د سلطان ایوبي په دغه لږ فوځ باندې ئې ، چې په مصر کې پاته و ، د یرغل وروړلو پروگرام جوړ کړ . هغوی غوښتل د سلطان ایوبي پر پاته نیمائې فوځ برید وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه گټه ترلاسه کړي ، پروگرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وریځو په څیر د مصر په اسمان باندې راو غوړیږي او د اسلام سپورمۍ دخپلو تورو لوڅو په منځ کې ډوبه کړي .

علي بن سفیان قاهرې ته ورسید ، هغه چې دچا په تعقیب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالومیده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، راوغوښتل ، دهغوی څخه یوه ورته وویل چې تیره شپه یو اوبن راغلي و ، په تیاره کې څه نه ترسترگو کیدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، یو نر او یوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم وروښول چې هغوی په کوم عمارت کې ورننوتي و . علي بن سفیان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې هملته د پلټنې له پاره برید وکړي ، خو سوډاني فوځ ، کوم ازاد فوځ نه بلکه ، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفیان ددې اندېښنې له ویرې هلته د احتیاط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتیلو د اچولو کار ورکړي . دهغې موخې یواځې دا نه وې چې موبې او فخر المصري ونیسي . بلکه اصل موخه ئې دا وه چې د سوډاني قیادت راتلونکی پلانونه او تگلارې را برېښي کړي ، ترڅو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تیار کړي . هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې ، دهغې په جاسوسي شبکه کې غیرمسلمانان نجونې هم وې . دانجونې نه عیسائې وې او نه یهودي بلکه د قحبه ځابو ذهینې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفیان هیڅکله هم پر هغوی سل په سله باور نه کاوه . ځکه چې دهغوی څخه دوه اړخیزه لوبې د لوییدو احتمال هم و . هغو نجونو هم د موبې په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ، مالومات پیدا نه شوکړای .

***** (۲۲)

علي بن سفیان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بیرون سترې ستومانه گرځیده راگرځیده دهغې دکار دایره د سوډاني فوځي قیادت شاوخوا سیمه وه ، په پنځمه شپه هغه بیرون د شین اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوریده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

وخت کې چېرته وي ، دهغې د ډلې يو کس د پوه بل سړي سره يو ځای د دې لورې ته راغې او وئې ويل «دغه سړي وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په گڼو بوټو کې غورځيد پرځيد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توگه خبرې هم نه شي کولاي .» په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تنبیدلې ئې ،؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل .

«زه دسلطان د فوځ را تنبیدلې سپاهي يم» فخر په نښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل . «د مرگ د سزا وړ يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرگ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړي په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل «دا کڅوړه ستاده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو!» فخر لمصري ځواب ورکړ «هغې به ماته دهمدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. دهغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې ددې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را ويستلې او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د مټائې په څير يوه ټوټه ئې را پورته کړه ، علي سمدستي دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په نارامۍ سره وويل «د خدای له پاره ما پريږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل «ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بې هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ د تعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و څښله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلي دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وي هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځای پر اوبڼ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځای په اوبڼ سپور روان دې . اوبڼ هم په ډيره ښه توگه ملگرتيا کړې وه ، هغوی به د شپې له اړخه ډير لږ تم کيدل ، انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک څښاک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه گڼه ، انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وگرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو مټو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخرې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او د دخپل ښايست او

ځوانۍ په ولکه کې اخستې دې ، کله ئې چې په درېيم پړاو کې د خوراک څښاک د شيانو له پاره اوبن و دراوه نو هغه کڅوړه د اوبن د ځغلولو سره چېرې غورځيدلې وه ، انجلۍ ورته وويل ، چې بيرته ستنيږو چې هغه کڅوړه را پيدا کړو خو فخرالمصري ورته ويل چې هغه د فوځ څخه راتنبيدلې انسان دې ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوې وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پيدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې دلورې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل دکوم کلي او يا ابادۍ په لور ولاړه شي او ويل به ئې چې بيرته ولاړ شه .

فخرالمصري په زور هغه پر اوبن سپره کړه او دهغې وروسته کيناست او اوبن ئې په ځغاسته کړ . دا د هغوی د سفر درېيمه شپه وه ، بل ماښام هغوی د ښاره بيرون د سوډانيانو د يوه قومندان ځای ته ور ورسيدل ، خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چېنېجي خوځيږي . هغه سوکه سوکه ريښتني دنيا ته بيرته را وگرځيد . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشيشو اغيز دې ، دهغې دپادشاهۍ انگيرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې او سيدل په همغه کڅوړه کې چېرې په دښتې کې لويدي او پاته شوی و . انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صليبيانو پيغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ايوبي پر خلاف د پاڅون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوريدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چېنېجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ، او اوس ورته را په ياد شوی و چې د جنگ د محاذ څخه راتنبيدلې دې ، انجلۍ (مويي) ته دا څرگنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دې ، نو په دې اساس هغې دکومي ويرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وويلې چې د سلطان ايوبي او علي بن سفیان تر منځ دا غلطه انگيرنه بايد را پيدا کړل شي چې هغه په ښکاره توگه له ځانه نیک صفته انسان جوړ کړې خو په حقيقت کې هغه د شرابو او ښايسته نجونو سره سروکار لري .

دهغوی په اوږدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخرالمصري په مکمله توگه راييدار شوی و ، خو په سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه نارامۍ ډير وارخطا کړې و . انجلۍ قومندان ته وويلې چې که چېرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ايوبي په سنگر کې مصروف دې ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وويلې چې صليبيان دوه درې ورځې ورسته يوځل بيا حمله کونکې دي ، او سلطان ايوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنگ محاذ ته وربلي ، قومندان نجلۍ ته وويلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځای په فوځونو باندې يرغل يوسي .

فخر دا ټولې خبرې اوريدلې او وئې ويل چې د نيمې شپې وروسته ئې هغه يوي بيلې کوټې ته يوږ تر څو هلته آرام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و . ددواړو ځونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کينسود او دهغوی خبرې ئې اوريدې ، چې نجلۍ ويل « هغه مې د حشيشو په زور تر دې ځايه راوړې دې او په ټوله لار مې دهغې د مينې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د يوه ساتونکې اړتيا وه . د حشيشو هغه کڅوړه چېرې په لاره کې ولويده . که چېرې تر سهاره ورته يو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پيدا کړي . » ددې وروسته چې فخر دهغې بلي خونې څخه کوم اوزونه

اوریدل هغه ورته په ډاگه کیدل چې ویل ئې، چې شراب خنبي او بدکاري کوي، د ډیر ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اوزراغي «دا سرې اوس زموږ له پاره بیکاره دې، دا باید یا بندي کړو او یا ئې له منځه یوسو.» نجلی هم دهغې تائید وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توگه را ویس شوی و، او دهغې ځایه څخه ئې د تینبتي او وتلو فکر کاوه، شپه په اخري پړاو کې وه، هغه د هغې کوتې څخه راووت، دهغې دماغ د هغې سره ملتیا نه کوله، کله کله به دماغ صاف شو خو ډیر وخت به گډوډ و. هغه د سهار د روښنایي دخپريدو تر مخه د خطر د ځای څخه ډیر لرې وتلې و. اوس هغه ته د یوه بل تعقیب خطر هم په مخکې و. هغه ته په دواړو خواو کې مرگ ترسترگو کیده، که چېرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چېرې سوډانیانو نیولی نو سمدستي ئې واژه، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تیره کړه، د حشیش غوښتنه، ویره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ویستلي و. تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و. بیا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ، او یا دا چې هغه اوس چېرې دې. دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې باید دا عیسایي نجلی د هرې لارې چې کیدای شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې راگرځیدل چې که اوبن او یا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ایوبي په پښو کې وروغورځي خو هر سوچ به چې ورته پیدا کیده نو دهغې تر مخه به تیاره تیاره را خپریده او هر څه به ئې ورته تیاره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سرې تر لاسه شو. څرنگه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتیب تر علي بن سفیان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به یرغل او پاڅون کوي او دا په هره لمحې کې پېښیدای شي، علي بن سفیان فکر کاوه چې سمدستي ځایي قومندانان دې لورې ته متوجه کړي او همدا راز سلطان ایوبي ته هم خبر ورکړي، خود وخت د ضایع کیدو خطر وه، په همدې وخت کې ورته پیغام ورسید چې سلطان ایوبي ور غوښتې دې، هغه حیران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ایښې و.

کله چې هغه د سلطان ایوبي سره وکتل نو سلطان ورته وویل «ماته خبر را رسیدلې و چې په ساحل باندي د صلیبي جاسوسانو یوه ډله موجوده ده، او دهغوی څخه یو څو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندي پای ته رسیدلې و، هلته می قومنده خپلو نورو ملگرو ته پریښوه او دپخوا ته راغلم. زه مې دومره نارامه و چې ما دلته ډیره زیاته خطر احساسوله، اوس دلته څه خبره ده؟

علي بن سفیان ورته ټوله قصه واوروله او ورته ئې وویل «که چېرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاڅون د تمولو هڅه کولې شم او یا ئې د سلطان زنگي د کومک تر را سیدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د څارکښۍ شبکه استعمالوم، زموږ د فوځ شمیره ډیره کمه ده، د یرغل مخه نه شو نیولای.

سلطان ایوبی په فکر کې ډوب و ، سرئې بنکته اچولي و او علي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه او خپل جاسوسان استعمال کړه ، خود حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه د حملې دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خود شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په ځیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیا سره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل «ددې ځای ټول قومندانان را وبوله ، او ته پخپله هم راشه ،» سلطان په ډیره کلکه توگه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته ووايه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې يم . زما دلته شتون د سوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي . زه په ډیر احتیاط سره په پټه توگه دلته راغلې يم»

درې شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیاري په لمن کې ډوبه ویده وه . یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو وکتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیار کړل شوی دي د بناره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ د جنگي تمریناتو په خاطر د بناره بیرون ځیمي بنځوي . فوځ خپلې ځیمې د نیل دریا پر غاړه د شگلوره غونډیو او دریا تر منځ ودرولې ، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوی وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوگ تر غوږو شو . د اسونود ځغاستي اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول . هغوی داسې گمارله چې فوځ فوځي تمرینونه کوي ، خودا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سوردې ، ځینو وکتل چې لرې د نیل دریا څخه د اور شعلي را پورته کېږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لگېږي ، بیا په بنار کې د اسونود ځغاستي اوازونه واوریدل شو ، خود بنار اوسیدونکو ته تراوسه نه وه مالوم چې دا جنگي تمرینات نه دي بلکه یو پوخ جنگ دي او هغه اور چې لمبې ئې څیژي نو په هغه کې د سوډانیانو د لښکر ډیره برخه ژوندی سوځي .

دا د سلطان ایوبی یو بې نمونې چال و . هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لرې فوځ د نیل دریا پر غاړه د شگلوره غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې ځیمه میشت کړې و . علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه . هغه سوډانی لښکر ته خپل کسان ورواستول او پر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ورتیز کړ . او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډانی فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پای ته ورسوي . دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبی فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لوری ته ولاړ شي ،

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډیره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولېږله. او بله برخه یې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچبو په خیرور و نښتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډیره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بڼه سوځیدلې ټوټې را په وریدو شوی، نیل هم اور اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلي یې اسمان ته په رسیدو شوی. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلي له پاره را پورته نه شول، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي د شپې په لمړیو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شگلورپه غونډیو شاته یې په سنگرونو کې کښینولې، او په خیمو کې یې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم یې په خیمو او هم یې په وښو تیل وراړولې و. همدا راز یې په کشتیو کې هم کوچنی منجنیقونه ایښی او د شپې له اړخه یې پټو ځایو کې ځای په ځای کړې وې.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځای ته راغی د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور گولۍ توغول پیل کړې، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه، د سوډانیانو آسونوبه خپل پیاده فوځ تر پښو لاندې کاوه، د سپاهیانو له پاره ددې اور و تل ناشوني شوی و. دهغوی چپغود اسمان پردې خپرولې، دې اور شپه ریا ورځ گرځولې وه، د سلطان یوموتې فوځ په اور کې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار گرځیده، خو هغه برخه چې په څنگ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانو د فوځ یوه برخه د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و، هغوی ته یې په لاره کې سنگرونه نیولې و، دهغې مجاهد پښو به د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې گذار کاوه او په هغوی کې یې واویلا ورکړه وه. دغه مجاهد پښو چې سوډانیانو ته څومره زیان ورسولې شو هغه یې ورساوه او د سیمې څخه یې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیا پرې غلچکي یرغل و شو، دا د برق په څیر تیز او ګرځندې یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځای ته ستنیدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوې. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدې شول. هغوی ته د مقابلي کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل، خو د شپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکي یرغلونه پیلیدل، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

هغو آسونو د ځغلولو او ازونه هم اوریدل کیده. چې په دوی باندې به د غلچکي يرغل وروسته بیرته خوندي ځایوته تلل.

درې څلورو اروپایي مورخینو چې په هغې ډله کې لین پول، او ولیم په ځانگړې توگه د یادولو وړ دي لیکلي دي چې ددبمن په زیات شمیر وگړو باندې د شپې د تیارې يرغلونو او غلچکي حملې کول د سلطان ایوبي داسې یو جنگي مانور و چې د همدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صلیبیانو ته ډیر زیان ورسید.

په دې توگه سلطان ایوبي ددبمن د مخته تگ رفتار ډیر را کم کړ او دبمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډگر کې و جنگیږي چې صلاح الدین ایوبي ئې په کوم ځای کې جنگول غواړي، هغه د جنگ لورې د خپل ځان په گټه و څرخوه. دغه تاریخپوهانو د سلطان ایوبي د هغه ځان څارونکو او سرتیرو سپرو د بهادری او جرأت ډیره زیاته ستاینه کړې ده. دنن ورځې یو شمیر جنگي مبصرین چې د جنگونو او جگړو په تاریخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې دنن د ترپ او خرپ، غلچکي او گوریلا عملیاتو بنسټ ایښودونکې پخپله صلاح الدین ایوبي دي، هغه ددې لارې ددبمن پلانونه یو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل، هغه په سوډانیانو باندې همدا طریقه ازمینست کړه او یواځې ددوه شپو د غلچکي عملیاتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنگ روحیه و ځپله، دهغوی په قیادت کې کوم داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفیان د شبکې غړي هم د سوډانیانو په لباس کې موجود و، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو څخه یو ستر لښکر را روان دي چې د هغې سره مقابله به سوډانیان د پوره هلاکت سره مخ کړي، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالې او د تینبتي میلان را پیدا کاوه او په دې هکله ئې پوره بریايي هم په برخه شوی. فوځ غیر منظم شو او خپور شو. هغه برخلیک چې دنیل د دریاب په غاړه ورته ورسید هغه ډیر عبرت اخستونکې و..... دا افواه غلطې ثابتې نه شوی چې د عربو څخه فوځ را روان دي، په همدې وختو کې د نورالدین زنگي فوځ، که څه هم د شمیر له اړخه ډیر نه و، د جنگ ډگر ته را ورسید.

یو شمیر تاریخپوهانو د هغوی شمیره ددوه زره سواره او ددوه زره پیاده لیکلي دي او ځینو بیا ددې څخه لږ زیات ویلې دي. هر څه چې و خود صلاح الدین ایوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قیادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانیانو پنځوس زره لښکر د سلطان ایوبي په اور کې را نښتي و او ددبنتي په هر ځای کې د مجاهدینو د غلچکي بریدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و، دغه لږ کومک هم د صلاح الدین ایوبي له پاره ډیر ستر ملاتړ و.

سلطان ایوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولای شول چې سوډانیان له یوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سیاسي زیرکتیا څخه کار واخست، د سوډانیانو د قوماندې قومندانان ئې و نیول، او هغوی ته ئې دا وویل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهی پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توگه له منځه یوسي، قومندانانو هم خپل حشر لیدلې و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب څخه په ویره کې و. خو سلطان هغوی وبنبل او دسزا د ورکولو پر ځای ئې د سوډانیانو پاته مات گوډ فوځ په دهقانانو

باندې تبدیل کړې. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کر کيله کې ئې دهغوی سره د دولت د خزانه څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کې را ننوځي، راننوتې شي.

د سياسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیا په کار وگمارل او د نورالدین زنگي د رالیبرل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیاو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کې خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیاو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان څارونکې ډلې تیارې کړي، د بله اړخه صلیبیاو هم د خپلې څارکبسی او تخریب کاری نظام ټینګول پیل کړي و.

***** (۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیاو به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د وژلو پلان: (۳)

د صلاح الدین ایوبي دوخت پېښو لیکونکو او تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړي وي نو د هغوی د ډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. د صلاح الدین ایوبي د یو ډیر نژدې دوست او معاون بهاءالدین شاداد په ډایري یا (د پېښوپه ورځ لیک) کې، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده، د همدې وګړي په هکله ډیر څه لیکل شوی. په دغه ډایري کې د سیف الله یادونه په ډیره تفصیلي توګه شوی. دا سړي چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه ترسترګو کېږي د صلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و، د پېښو لیکونکې لیکې چې هغه خپل اخري عمر (نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاوری کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو څرنگه چې هغه د کوم ځانګړي حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې د مسلمانانو په عامه هدیره کې بنځ کړ، خو دهغې هدیرې شتون ډیره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخواد سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنانا (ماریوس)» و، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دي. د صلیبیاو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام د کرکې او نفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکې او نفرت نه ډکه ډله، دوی په بنځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دي، په دې خاطر دغه «میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لارې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره د صلاح الدین ایوبی مخته راغې نو بیا هغه «میگنا ناماریوس» ووژل شو او دمړ وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې د داسې حکمرانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبی د تاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یو دی چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړي او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې ترسره کړي. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبی د ایمان نه د ډکو پیسو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبی بیا بیا ویل چې «ډیر ژر به د اسلام او مسلمانانو تاریخ داسې وویښی چې مسلمانان به مسلمانان وي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اون مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

د سیف الله قصه د هماغه وخته څخه پیلېږي چې صلاح الدین ایوبی د صلیبیانو متحده بیره د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و، سلطان ایوبی د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندر د څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او تړل، دهغوی د ډلې څخه هغه او هنجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصر کې د سلطان ایوبی سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه، هغه ته د سلطان جنگي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخواد روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو، چې په کې اګستیس پادشاه هم ګډون درلود، د دې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئی (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګرې ایملرک و، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړۍ، چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و. خو سلطان ایوبی پرې د ناڅاپي افت په څیرا پریوت، چې د دې ناڅاپي یرغل په واسطه د دې بیړۍ یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتۍ سره قدم کینښودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، د سلطان ایوبی په لاسو جنگي بندیان و ګرځیدل. د صلیبیانو په دغه کانفرانس کې د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړۍ د ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې، هغه په پنځلسمه ورځ د ایتالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و. په داسې حال کې چې د سلطان ایوبی اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه څیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته، خود بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده، بیا توپان راغې، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وي ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

کشتی او جهازونه په هغې توپان کې، چې د سلطان ایوبی د ځواکونو د برید ورسته را پیدا شوی و، غرقی شوی وي. دا یوه معجزه وه چې د ایملرک جهاز په سمندر کې په گډا و او په ډیرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسید. ساحل ته ددې د کشتی په رارسیدو کې د هغې د ملاحانو پوهه او کمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتی کنترولوله. ساحل ته د رارسیدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهیانو ته ډیر زیات انعامونه ورکړل.

صلیبی مشرانو هملته دده انتظار کاوه، هغوی په دې فکر او غور کې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې، بنکاره ده چې داشک یواځې په سوډاني سالار ناجی کیدای شو ځکه دوی د هغې د لیک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بیره ور لیږلې وه، او د هغوی سره د ناجی د لیکنواریکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجی ددې لیک، لیک دود د هغې د پخوانیو لیکنو سره یوځای کړ نو شک ورته پیدا شو چې حتما څه گډېر شته، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو د هغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسیدلي، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپریدونکې هیڅوک نه و چې ورته وواي چې سلطان ایوبی ناجی او د هغې سازش کونکې ډله په پټه توگه له منځه وړي دي، او د شپې په تیاره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې بنځ کړې دي. دا لیک پخپله د ناجی د لاس لیک و. خو د یرغل تاریخ ئې سلطان ایوبی تبدیل کړې و، د څارکبسی. دا ډول مالومات له هیڅ ځایه نشوای تر لاسه کیدای.

په هماغه ورځ دا کانفرانس پرته له کوم مثبتو پایلو څخه پای ته ورسید، د ایملرک دخولې څخه یوه خبره هم نه راوتله، هغه ماته خوړلې وه، په غصه او قهر کې ډوب و، او سترې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې وځنډول شو..... د شپې ټول پادشاهان او رئیسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا یوبل سرې هم دې غونډې ته راغې چې یواځې ریمانډ پیژنده، هغه د ریمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د یرغل په مابنام د مصر په ساحل کې پیاده شوی و، د هغې څخه لږ څه وروسته د صلیبیانو بیره راغلي وه او د ابیره دهغه د سترگو تر مخ د سلطان ایوبی د ډیر لږ فوځ په برید تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس هملته د مصر په ساحل کې اوسیده او ډیر زیات مالومات ئې را ټول کړي و. ریمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته وروپیژانده، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول، دې جاسوس ته معلومه وه چې صلیبی مشرانو د سلطان ایوبی د وژلو له پاره د رابن په نوم یو جاسوس د سمندر څخه اخوا لیږلي و. او د هغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه بنیاسته او بنکلې روزل شوی نجونې هم استولي وې.

دې جاسوس وویل چې رابن د زخمیانو سره یو ځای د زخمی کیدو په بهانه د صلاح الدین ایوبی تر پند غالي پورې ورسیدلې دې د هغه پنځه کسه هملته د تاجرانو په لباس کې شتون لري، د هغوی د ډلې څخه کرسټوفر نومی یو سړي په سلطان ایوبی باندې یو غشي هم وروویشتي و، خو غشي خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نیول شوی دي او هغه اوه نجونې هم هملته بندیانې دي، که څه هم هغوی ډیره بڼه قصه جوړه کړې وه، په دې

خاطر سلطان ایوبی نجونی په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ایوبی یو ډیر پوه رازموندونکې چې علي بن سفیان نو میږي په ناڅاپي توگه راغې هغه یوځل بیا ټول و نیول ، او د پنځو څخه ئې یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو څخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غوندې ته وویل « ما د خپل ځان په هکله ویلي و چې زه ډاکټریم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه څاپه څخه خبر را ورسید چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو د سلطان ایوبی له خوا و خپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبی په لاسو کې کښیوتل ، اوس رابن ، څلور نور کسان او شپږ نجونی د ایوبی په بند کې دي او ایوبی تر اوسه پورې په ساحل کې دې ، هغه او مه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هوښیاره ده بې درکه شوی ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس» دې خو هلته ورته (موبی) وائی. ایوبی هم په پندغالي کې نشته ، او د څارکښۍ د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توگه راوتلې یم ، په ډیر زیات جرأت سره مې له هغه څاپه ځان را وویست او یوه گړندی کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه د همدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجونی ټول د مرگ د خطر سره مخ دي. د سړبو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په څنگول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پوهیږئ چې هغوی ټولې ځوانې او په گوته را ټولې کړل شوی بنایسته نجونې دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا راگیرې وي ستاسې د تصور او انگیرنې څخه پورته دي.»

«مونږ به دا قربانی ورکوو» شاه اگستیس وویل.

«که چېرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونو د خلاصون له پاره به په گډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم.» ریمانډ ورته وویل. «خو د خواشینۍ ځای دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په خیر سلوک وکړي ، او نجونې به پر مونږ لعنت وایي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

«داهم کیدای شي ،» رابرت ورته وویل «چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د څارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هر صورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند څخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائې خزاني مصرفولو ته تیار یم.»

«دا نجونې یواځې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجونې دي» جاسوس ورته وویل «هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په گوتو را ټولې کړل شوی نجونې پیدا کیږي چېرته ! تاسې به په ډیره ستونزمنه توگه داسې یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې د دښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. د داسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځي او تر څنگ ئې دا گواښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر گوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توگه ئې وژني..... دا نجونې مونږ په ډیر زیات قیمت تر لاسه کړي او

بیا موروزلي دې او بیا مو په ډیره ستونزمنه توگه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په یوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده»

«ایا ته په باوري توگه ویلای شي چې نجونې به د ایوبي عسکري پندغالی څخه ازادې او راوویستی شو؟» اگستیس ترې وپوښتل.

«هو درونده مشره !، جاسوس وویلې « هغوی را ویستل کیدای شي خو ددې کار له پاره په غېر معمولی توگه د زړه ورو او تجربه لرونکو وگړو اړتیا ده، دا هم کیدای شي چې هغوی رابن ، دهغې څلور ملگرې او دا نجونې قاهرې ته یوسي . چې بیا به ئې د هغې ځایه څخه را ویستل ډیر درانده تمامیږي ، که چېرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پند غالی کې گیرولای شو. تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سړي باید داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذیتونو گاللو ته چمتوالی ولري.

«مونږ باید په هر قیمت چې کیږي دا نجونې بیرته راستنې کړو» ایملرک په غصه وویل ، هغه څه چې د روم په بحیره کې پر هغه تیر شوی و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور لیونې کړې و . هغه د صلیبیانو د متحده بیړی او په هغې بیړی کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هیله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبي پگړی به دده په سر و تړل شي . خو سلطان ایوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ . هغه په سوځیدونکې جهاز کې د سوځیدو څخه خوندي پاته شونو جهاز ئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپیږي . او دخبرو په وخت کې یا میز په سوکانو وهي او یا خپل ورون په زوره زوره په څپپرو وهي او بیا خبره کوي . هغه وویلې «زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ایوبي به هم وژنم . زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جرړو د ویستلو له پاره استعمالوم.»

«زه د زړه له کومې ستا تائید کوم ، ایملرک پادشاه !» ریمانډ ورته وویل ، «مونږ باید دا روزل شوی نجونې دومره په اسانۍ له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاگیزه ده چې د شام (سورټې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ورننوتې دي او څومره مسلمان والیان او امیران د همدې نجونو په لاسو کې لوبیږي ، په بغداد کې همدې نجونو د امر او په لاسو ټول هغه وگړي چې دصلیب مخالف و له منځه وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د بنځو او شرابو په واسطه په درې برخو ویشلې دي . په هغوی کې یو والي نه دي پاته ، هغوی په عیش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبیږي . یواځې نورالدین زنگي او صلاح الدین ایوبي دي چې که چېرې ددې دواړو څخه کوم یو هم ډیر ژوندې پاته شو نو بیا به زمونږ له پاره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چېرې سلطان ایوبي د سودانیانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خوداشو چې دا وگړي دهغې څه نه هم زیات خطرناک دي تر کومه پورې چې مونږ انگیره . مونږ ته اوس د جنگ د ډگر څخه اخوا د تخریب کولو د محاذ پرانستل هم اړین دي ، په مسلمانانو کې د تفرقې او بې باورۍ د خپرولو له پاره مونږ ته د همدې نجونو څخه د کار د اخستلو له پاره سخته اړتیا ده.»

«مونږ ته د خپلو کامیابه تجربو څخه گټه پورته کول اړین دي» د اوم لوبی ورو رابرت وویل ، «په عربو کې مونږ د مسلمانانو دکمزورېو څخه گټه اخستې ده ، مسلمانان د بنځو ، شرابو او شتمنیو پسې رانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو یواځنی لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عیاشۍ سامان تیار کړئ نو بیا هغوی دخپل دین او ایمان څخه هم لاس په سر کیږي . بیا

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډيره آساني سره اخستلای شي» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د شو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چې صليبيانو د بنځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان گرځولي و.

دلږه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندي خبرې وشوی او بيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخر دا پريکړه وشوه چې شل زره ورکسان دې ددې کار د ترسره کولو له پاره تر سبا مابنام پورې واستول شي ، سمدستي ئې څلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخې وښوولې او ورته ئې وويل چې شل کسان بايد و ټاکي. قومندانانو دلږه وخت له پاره ددې موخو د تر لاسه کولو په لار کې د خطرونو په اړوند بحث وکړ ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه د همداسې يوه ځواک په تيارولو لگيا يو چې ولاړ شي او د مسلمانانو په پنډغالي کې شپيني غلچکي عمليات ترسره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بریدونه وکړي او هغوی آرام ته پری نږدي دداسې ځواک له پاره مونږ يو څو کسان ټاکلی هم دي.»

«خو دا وگړی بايد سل په سلو کې باوري وي» اگستس وويل. « هغوی زمونږ اوستاسې له سترگو پټ خپل کارونه ترسره کوي ، دا هم کيداې شي چې هغوی هيڅ هم ونه کړي او بيرته را وگرځي او ووايي چې هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

«ته به ددې خبرې په اوږدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چې زمونږ په فوځ کې داسې سپاهيان هم شتون لري چې مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وگړي غله ، لاروهونکي ، شوکماران او د اړه ماران دي ، هغوی ته ډيرې اوږدې اوږدې سزاگانې ورکړل شوی دي ، هغوی به په بنديځاپو کې مړه کيده ، مونږ دهغوی سره خبرې وکړې نو هغوی په ډير جوش او مينې سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددې مالوماتو په هکله هم حيران شئ چې په دغه ناکامه يرغل کې همدې مجرمو بنديانو په ډيره بهادری سره څو جهازونه په څنگ کړي دي... زه د مسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددې پلان شوی يرغل له پاره درې همداسې کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په مسلمانانو کې دعيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و ، او اتحاد او يووالي ئې له منځه تلونکې. عيسايانو د مسلمانانو د اخلاقي تباهي له پاره هغوی ته د ذهني عياشي هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و... اوس هغوی دا هيله کوله چې مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چې دهغوی پر خلاف ئې په عيسائي دنيا کې د نفرت او کرکې يو توپانې پروپاگند پيل کړ. او هر چاته ئې د مسلمانانو پر خلاف په جنگ کې د ورگډيدو بلنه ورکړه ، ددې پروپاگند په ځواب کې او د مسلمانانو پر خلاف په جنگ کې دگډون له پاره دهغوی د ټولني د هرې برخې خلک په صليبي لښکر کې ورننوتل ، په دوی کې عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و ، او هغه عادي مجرمين هم ، چې د خپلو گناهونو څخه ئې توبه کړې وه ، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د يو شمير هيوادونو په بندي ځاپو کې هغه مجرمين چې د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کې د ورگډيدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددې مجرمينو په اړوند عيسايانو ښه تجربه درلوده ، او دهغې تجربې له مخې يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر د همدې بندي مجرمينو د ډلې څخه څو کسان انتخاب کړل.

ترناوخته پورې شل ډير زړه وړ او ذهین روزل شوی وگړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې یو بندي « میګنا ناماریوس » نومی هم شامل و. نوموړې دروم د جیل څخه را ویستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ایوبی په پند غالي کې ئې د ډاکټر په خیر کار کاوه او اوس را تبتیدلې و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوی وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانیږي چې رابن او دهغه نور څلور ملگري هم را ازاد کړای شي ډیره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتیا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ایوبی به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنیزه ښوونه هم ور نه کړه. یواځې په خوله ئې ورته یو څولار ښوونې وکړې او د اړتیا وړ نظامي وسایل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نیونکو په بڼه په یوه بادباني کشتۍ کې هلته وړ واستول.

***** (۲۴)

هغه وخت چې دا کشتۍ د ایتالیې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدین ایوبی د سوډانیانو بغاوت په مکمله توګه خپولې و ، د سوډانیانو زیات شمیر قومندانان یا خو وژل شوی و او یا زخمي پراته و او یا د سلطان ایوبی د دفتر تر مخه ولاړ وو. هغوی وسله پر ځمکه ایښي وه ، ماتې خوړلي و او د سلطان ایوبی اطاعت ئې منلې و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفیان هم هملته موجود و . په دې سوبه کې دهغه ډیر زیات لاس و ، د صلیبیانو په ماتې کې هم دهغې جاسوسي نظام ډیر زیات کار کړې و بلکه دغه دواړه بریايي د جاسوسي نظام بریايي وي. داسې بریښیده چې سلطان ایوبی ته یو ناڅاپي څه ور په یاد شوی وي ، علي بن سفیان ته ئې مخ وړاوه او ورته ئې ویل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملگرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې ترلاسه شوي ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بند غالي کې بندیان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې ترلاسه کړئ او بیا ئې په تورو کوټو کې وړ واچوئ»

«زه همدا اوس پیغام استوم» علي بن سفیان ورته وویل «هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم خو سلطانه ! شاید چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هیره شوی وي ، هغه د سوډانیانو دپوه قوماندان «بالیان» سره وه ، دهغې نجلۍ څخه د جاسوسانو دشتون اود سوډاني فوځ د بغاوت راز را څرګند شوی و ، زه اوس وینم چې بالیان په دغه قومندانانو کې ، چې بهر ولاړ دي ، نه شته . په زخمیانو کې مې هم نه دې ترسترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلې ، زه شکمن یم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبی) وایه ، د بالیان سره چېرې پټه شوی ده.»

«خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ایوبی ورته وویل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتیا نه شته ، که بالیان ورک شوی وي نو خامخا به دروم د بحیرې په لور تللې وي ، د صلیبیانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې وړ واچوه او سمدستي د خپلې شبکې د جاسوسانو ډله تیاره اود سمندر څخه ئې اخوا واستوه ،»

«ډیره اړینه خوداده چې زیات شمیر جاسوسان په خپله خپل هیواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدین زنگي له اړخه د رالیږل شوی فوځ یو سالار و ، هغه ورته وویل «مونږ ته د صلیبیانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې دخپلو مسلمانو امرینو ، رئیسانو او سازش کونکو څخه دې . خپل

جاسوسان دهغوی په حرام سرايونو کې وړ داخل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوېول کيږي. سلطان زنگي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې «د بهر د یرغل مخه ونیسو او که خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس د سوزیدو څخه خوندي وساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل «که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست، د پانت لرونکې او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي ور رسولې، تاسې خپلې سترگې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ، داسلامې سلطنت پولي نشته، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله دغه ستر مذهب اسلام، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بنديان یاست. بیا به ستاسې پولي پخپله رژیږي. خپلې سترگې د روم د بحیرې څخه اخوا و اړوئ، سمندر ستاسې مخنیوي نه شي کولې، د کور د خراغونو څخه مه ویرېږئ، دا خود یوه پوکۍ په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځای د ایمان چراغ روښانه کوو.»

«درونده سلطانه! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړای شو.» سالار ورته وویل «مونږ نا هیلي نه یو.»

«یواځې ددوه بدېو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو!» سلطان ایوبي ورته وویل «د نهیلۍ اوبل ذهني عیاشۍ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلې کيږي او بیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تینبتي لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان تللي و، هغه سمدستي یو قاصد د روم د بحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځای استولې و چې رابن، دهغه څلور ملگري او نجونې ټول په آسونو او یا اوبنانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ،.....قاصد ئې اخوا و لیره خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې راووت، هغه دهغو سوډاني قوماندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پوښتنې کړې وې. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترگو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره، چې د روم د بحیرې په لورد سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیرل شوی و، کتل شوی، علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې دهغې ددوه زرو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې، په هغوی کې به چې دکومې یوي عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځایه غښوله، او دهغې پر ځای به ئې ځوانه نجلۍ را وړله، هغو خدمت گارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنگي نجلۍ راغلی و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه، بالیان دهغې غلام گرځیدلې و، د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې د شپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنگي نجلۍ سپره شوه، خو څرگنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملگري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زرو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائي خستل او په خپلو خپلو لارو ولاړې.

علي بن سفیان دهغې ځای څخه بیرته راستون شو نو یو کس چې خپل آس ئې ډیر گړندې ځغلاوه راغې او دعلي بن سفیان تر مخ ودرید. په دې آس باندې فخرالمصري سپور و. راټوپ ئې کړ او دآس څخه را بنکته شو او په لږزیدلې اواز ئې وویل «زه تاپسې راغلې یم ،زه هم همدغه بدبخته بالیان او ددغې کافرې نجلۍ پسې گرځیدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، ترهغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم ، زه پو هیرم چې هغوی به اوس چپرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دي او زه ځانته یم ، هغوی د روم د بحیرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاریو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفیان په پښو لاس کېښود او ورته ئې وویل «د خداي له پاره ماته یوا ځې څلور سپاهیان راکړه ، زه دهغوی پسې ورځم او هغوی له منځه وړم.»

علي بن سفیان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د څلورو پرځای شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاي ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفیان ډاډمن شوې و چې دا کره مالومات خو ورته ترلاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللي دي.

***** (۲۵)

په دې وخت کې بالیان د همدې صلیبي نجلۍ سره ، چې نوم ئې (موبی) ویل کیده ، د ساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو ورو لارو باندې روان و. هغه ددې سیمې د لارو اولورو ژورو څخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدین ایوبي عامه بښنه کړې ده ، هغه خو له یوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تینسته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبی) په څیر ښایسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انگیرله چې د نړۍ ښایسته نجونې یواځې په مصر او سوډان کې دي خو ددغې ایټالیایي نجلۍ ښایسته او زړه رانکونکې مخ هغه وړند کون کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هیواد پرېښودو ته تیار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرگنده چې (موبی) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و. بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و. خو بیا هم (موبی) خپله دنده ترسره کړې وه ، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زیات عمر د یوه سړي د هوس او عیاشۍ وسیله گرځیدلې وه.

بالیان په دې خیالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبی) له هغه سره ډیره زیاته مینه لري خو (موبی) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مگر څرنگه چې هغه مجبوره وه نو په دې خاطر ئې نه شوکولای په یواځې ځان د تینستې لار پیدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره بالیان له ځانه سره کړې و. هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان د خوندي تیریدو اړتیا وه. هغې دروم د بحیرې څخه اخوا تیریدل غوښتل ، او یا تر رابن پورې ور رسیدل. هغه ته دا نه وه څرگنده چې رابن او دهغې نور څلور ملگري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختي د سلطان ایوبي له خوا نیول شوی دي. هغه د همدې مجبورېو په اساس د بالیان په لاسو کې د نانځکې په څیر لوبیدله ، هغې خو ځله هغه ته ویلي و چې گړندې گړندې ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځاپونه را کم کړي او که نه نو و به نیول شي خو بالیان به هر چپرې چې ښه او شین سیوري وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخیره له خپله ځانه سره گرځوله.

یوه شپه (موبی) له خپله ځانه سره د بالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبی) پوهیده چې په دوی کی یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغېز لري، بالیان به هم ډیر وخت له هماغه سره هره خبره کوله (موبی) هغه را وینس کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره یوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږی چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلی وم. ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و ترڅو د صلاح الدین ایوبی په څیر د اجنبی وگړو څخه خلاصی و مومی، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږي او زما د وجود سره لوبې کوي، ددې پرځای چې هغه د پوهې او تدبیر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه ترلاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه وگرځولم او په رانده توگه ئې فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروایې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.....

«ستاسې د فوځ د ماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وگړي په غاړه دې، اوس هغه یواځې دعیاشې له پاره له ماسره ځي او ما ته وائې چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وگړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چېرې زه واده هم کوم او یو څوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم او په خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ما ته به دداسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه وړ ئې، د عقل او پوهې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترگو شوی ئې زما په زړه کې دې ځای نیولې دې، ماددې زاړه څخه وژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسې به همدلته له منځه وړې، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را ځه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه ورواچول، ساتونکې هم دهغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیوني په څیر نجلی. په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبی) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ورنښخه کړه، دهغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویسته او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلی دخولې څخه یوه چېغه راووته، هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلاې شول چې تا هغه وواژه، دهغې د شا څخه یو لاس دهغې اوږه و نیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنگ و و غورځوله او وئې ویل «مونږ ددې سرې روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه د ژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یو هم دهغه پر خلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چېرې روان یاست؟» (موبی) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډویدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځایه چې بالیان ځي، تر هماغه ځایه پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او ځملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پینښه بیان کړه، (موبی) ورته وویل چې هغه ما ته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شابسي ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

بلکل وانه وریده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوریدلې وي ، هغه د (موبې) د بنایست او شرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هیر شوی و . (موبې) یوځل بیا هغه ته وویل چې باید گړندې تگ وکړو ، خو بالیان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهیده . (موبې) اوس نه شوه ازادېدای ، هغې کتلي و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سر نه رغړوي .

معلومه نه ده چې علي بن سفیان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقیب و نه کړای شو . د بغاوت نه وروسته د حالاتو د بڼه کولو له پاره هغه د سلطان ایوبی سره یوځای ډیر مصروف او مشغول شوی و .

***** (۲۲)

د ساحل دیندې غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملگرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه دمخه تللې و ، بندیان په اوبانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و . هغوی عادي تگ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پراو اچوو . هغوی دکومې ویرې او خطر د احساسولو پرته روان و . ځکه هلته د دښمن د پرغل او ویرې گواښ شتون نه درلود . د چا د تښتیدو خطر هم نه محسوسیده . خو هغوی دا هیر کړي و چې دا بندیان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نیول شوی و ټول په گوته راټول شوی غشي ویشتونکې اوتیغ وهونکې فوځیان و . او نجونې یواځې نجونې نه وي چې د بنځو کمزورې ذات وگڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را بنکودنه ، اروپائې رنگ ، ځواني او د هغوی بې حیاتي داسې وژونکې وسلې وي چې ډیرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کښنودې .

د ساتونکو دډلې قومندان یو مصري ځوان و . هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه یوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوي او ورگوري او کله چې دا ورته وویښې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پیدا کيږي . او همدې خدا هغه مصري ځوان د موم په څیرویلې کاوه . د ماښام وخت و چې هغوی لمړې پراو وکړ نو ټول ماښامي غذا و خوړله ، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ، کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهیدله او هم ئې ویلای شوه ، د نجلۍ د سترگو نه اوبنکې راغلې ، هغې ورته وویل چې غواړي له ده سره په ځانته ځای کې خبرې وکړي .

کله چې د شپې ټول ویده شول نو قومندان راپاڅید ، هغه ، هغه انجلۍ را وینښه کړه او یوه ځانته ځای ته ئې یوړه ، نجلۍ هغه ته وویل چې هغه مظلومه ده ، فوځیانو د یوه کور څخه را تښتولې ، اوبیائې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د یوه منصبدر په لاسو کې لوییده ، د نورو نجونو په هکله هغې وویل چې دهغوی سره ئې یواځې په جهاز کې لیده کاته کړي دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توگه په جهازنو اورولگید او جهازونه په اور کې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په یوې کشتۍ کې وراچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پرې بنودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبیا دلته دوی د جاسوسانو په تور نیول شوی او بندیانې کړل شوی .

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدین ایوبی ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاگیزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړي ځل له پاره دا ډول قصه اوري ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډیرې خطرناکه جاسوساني دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوي

او دسلطان په يوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلی او يا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولای، هغه دې نجلی ته خپله مجبوري وويله، هغه ته دا معلومه نه وه چې دنجلی په ورسره کڅوړه کې لا تراوسه پورې ډير غشي پاته دي. نجلی ورته وويل، «زه له تاڅخه هيڅ ډول بسپنه نه غواړم، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه مننه کړم ځکه چې ته ماته دومره گران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصيبت کې واچوم. زما هيڅ غمخور نه شته، زه دهغه نجونو سره هيڅ ډول پيژندگلوې نه لرم او هغه خلک هم نه پيژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بريښي او زما په زړه هم بڼه لگيږي، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

دومره بنياسته نجلی دخولې څخه دداسې خبرو په اوريدلو به کوم نارينه خپل ځان په کنترول کې وساتي؟ دا نجلی مجبوره هم وه، د شپې يواځې والې هم و، دمصري نارينتوب راوپاريد، هغه دنجلی سره ددوستۍ خبرې پيل کړې، نجلی اوس د محبت او ميني يوبل غشې وويشت او دصلاح الدين ايوبي په کچار ئې زهر وروشيندل، هغې وويل «ما ستاسې والي صلاح الدين ايوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه، ما هيله کوله چې هغه به زما پر حال باندي رحم وکړي، خو هغې زه په خپله خيمه کې وساتلم، او دشرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ، دشرابو دڅښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړيږي چې د انسانيت ذره هم په کې نه پاته کيږي.»

دمصري وينه په جوش راغله او را وخوتيده، وئې ويل «مونږ ته خو ويل شوی و چې سلطان ايوبي يو مؤمن وگړې دې، يوه فربنسته ده، دشرابو او بنڅو څخه کرکه لري...»

«گوره! ما اوس يوځل بيا هغه ته وروړي» نجلی ورته په ډيره مظلومانه توگه وويل «که چېرې ته باور نه کوي نود شپې له اړخه وگوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندي خانه کې نه ساتي، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي، زه ددې سرې څخه ويريږم.» دهمداسې زياتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلی دمصري قومندان په زړه کې دسلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پيدا کړل او په دې ترتيب ئې مصري په مکمله توگه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه، مصري په دې نه پوهيده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلی ورته په اخر کې وويلې «که چېرې ته ماته ددې ذليله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستايم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفيو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې وښووله، «زما سره يوځاي د سمندر هغې لورې ته وتښته، دکشتيو کمښت نه شته، زما پلار ډير شتمن انسان دې، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډير ښکلي کوراو ډيره زياته شتمني درکړي، ته به بيا خپل تجارت کوي.»

مصري ته دا په ياد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دې؟، هغه ورته وويل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ايښودې، نجلی ديوڅو لمحو دتيريدو وروسته ورته وويل «زه به ستا له پاره خپل مذهب پريردم» ددې وروسته هغوی دتښتې او واده د پروگرامونو د جوړولو په فکر کې شول، نجلی هغه ته وويل «زه پر تا باندي زور نه راوړم، بڼه فکر وکړه، زه يواځې ځان پوهول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مينه پيدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پيدا شوی وي او که نه؟ که چېرې ته زما دقبلولو له پاره تياريدې شي نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږد شي، که مونږ يو ځل هلته ورسيرو نو بيا ته زما بوي هم نه شي احساسولې.»

د نجلۍ موخه يواځې همدومره وه چې سفر اوږد شي او د درې ورځو پر ځاي شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن او دهغې ملگري د تينبتي په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې د شپې د ویده شوو ساتونکو څخه يا و تينبتي او يا د همغوي وسله راواخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خودا کار ورته اوس شونې نه بنکاریده. تراوسه خودا لمړې پړاو و دهغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږد شي ترڅو په ډاډمنه توگه په مختلفو لارو چارو باندې فکر کولو ته وخت ولري او د عمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ گمارلې وه ترڅو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه د غوښتنو سره سم قيمت ورکړ. مصري د دومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو مامولي قومندان و، هغه ته کله په خوب کې هم دومره بنايسته نجلې نه وه په سترگو شوی. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې دهغې دانگيرونو څخه هم ډيره بنکلې وه. او نجلۍ اوس دهغې وينځه گرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې د سپرلۍ ځناور ډير سترې دي په دې خاطر نن سفر نه شوکولاي، ساتونکو او د اوبنانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله. هغوی د محاذ د سترتياو څخه نارامه شوی و او تر څنگ ئې منزل ته درسيده له پاره هم بېره نه درلوده. هغوی ټوله ورځ آرام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان دهغې نجلۍ تر څنگ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله، او کله چې ټول ویده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه ونيوله او لږ لږې ولاړل، نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولي و.

سهار دا قافله روانه شوه، نو مصري قومندان لاره بدله کړه، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاي دې. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرگان او هگۍ ترې اخستلای شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ او عياشې له پاره ورته لاره همواروي، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان د دغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې، چې له مونږه سره خطرناکه بنديان دي، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه بنکاري، مصري دهغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دې چې ژر رسيرم او يا وروسته، ور تپې کړې. که پوښتنه کيږي نو له ما څخه به وي، له تاسې څوک نه پوښتي، که څه هم هغوی دواړه چې چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاي کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې او مشورې کولې.

***** (۲۷)

د ماسپنين نه وروسته هغوی ته په يوه لږې ځاي کې څه تپوسان، کارغان او نور غوښې خوړونکي مرغان، چې الوتل او کښينا ستل، تر سترگو شول، دا ددې ښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دې، دا سيمه د خاورې او شگو د کوچنيو غونډيو څخه جوړه شوی وه. د گڼو دښتي بوټو څخه هم ډکه وه، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ورننوتل، لاره پورته تلله، دوی ته د يوه لوړ ځاي څخه يو ستر ډاگ تر سترگو شو، په هماغه ځاي کې د تپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته، لږ څه نور هم مخته ولاړل، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه او مړي دي، بد بويي هم وه، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځي يرغل په پايلو کې له منځه تللي و. په دې ځاي کې د

سلطان ایوبي سپرو مجاهد بنو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې يرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مخته ترڅو ميلوفاصلې پورې لاشونه پراته و. سوډانيانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوی ، د بنديانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په څنگ تير شول.

کله چې قافله له هغه ځايه تيريده نو هغوی وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دېخوا غورځيدلې او پرته ده ، بنديانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کې خبرې وکړې او رابن هغې نجلۍ ته ، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و ، يو څه وويل. لاشونه ترډيره پورې خپاره پراته و ، په بني اړخ کې د غونډيو ترمنځ يوه شنه سيمه را ښکاره شو. هلته اوبه هم وي ، دا شنه سيمه همداسې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وويل دا ځاي ډير موزون دې همدلته پراو وکړئ ، «مصري د قافلي مخ را وگرځاوه او د همغې شنې سيمې څنگ ته د اوبو د چپني سره يو ځاي ئې واړول ، شپه همدلته تيريده له.

ټول د اسونو او اوبانو څخه را ښکته شول ، ځناور په اوبو ور پريوتل ، د شپې د تيرولو له پاره د بڼه ځاي په لټه کې شول ، ددوه غونډيو ترمنځ ځاي پراخه او شين هم و ، نو همدا ځاي ئې د شپې د تيرولو له پاره و ټاکه .

کله چې د شپې تياره خپره شوه نو ټول ويده شول ، مصري ويښ پاته شو او دا نجلۍ هم ويښه وه ، هغه ته په ځانگړي توگه په همدې شپه ويښه پاته کيدل او په مصري قومندان په پوره توگه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و . څه وخت چې هغې د خلکو د خراپو اواز واوريد نو هغه سمدستي مصري ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خيمه کې اوسيده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنگ ته ئې يوړ او دهغې ځايه څخه ئې نور هم دلرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام گرځيدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړي ، هغه له هغې سره په څنگ څنگ کې ته ، نجلۍ هغه ددربو غونډيو څخه هم لرې يوړ. هلته هغه و دريده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بي هوشه ئې کړ .

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځايه تللې دې او نور ساتونکي په ژور خوب ويده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل يو بل ملگري را ويښ کړ او هغه خپل بل ملگري او په دې ترتيب څلور واړه را پورته شول ساتونکي له دوی څخه لږ څه لرې ويده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه . تر ټولو لمړې رابن په سينه و خوټېد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملگري هم په همدې ترتيب د هغه ځايه لرې ولاړل . د غونډيو په اړخونو کې هغوی خپل قدمونه نور هم گړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول . هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې ترلاسه کړې ، يوه يوه برچه ئې هم را واخسته ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ويلې و چې د قومندان څخه وغواړې همدلته پراو واچوي ، هغوی وسله را واخسته او بيرته راغلل ، اوس نو هغوی يو ځاي او په بڼه وسله سنبال هم و .

هغوی ويډو ساتونکو ته را ورسيدل ، رابن د يوه ساتونکي په سينه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د يوه يوه ساتونکي په سر ولاړ و . دا ډير بريالي چال و . هغوی کولې شول په يوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه يوسي او د پاته يولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

نه برينبیده. يواځې د اوبانو خاوندان او يو مصري قومندان پاته کيدل. هغوی هم ډير اسانه بنکار وو. کله چې رابن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندي ئې تر غوږو شو او يو غشي د رابن په سينه کې ورننوت. ددې تر څنگ يو بل غشي د رابن د ملگرې په سينه کې وربنکته شو. هغوی په غورځيدو شول او هغو نورو درې کسو ملگرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول، په همدې وخت کې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بنديان ئې را وپرځول، اخري بندي د تينبې له پاره شاته وگرځيد او يو غشي ئې په اړخ کې و نښت، دا کار دومره په چپه چپتيا سره تر سره شو، چې دهغې ساتونکو څخه، چې مرگ ئې په سر سپور و، د چا سترگې هم خلاصې نه شوی.

غشي ويشتونکي مخته راغلل، هغوی مشالونه روښانه کړل، دا هغه دوه ساتونکي وو چې خپل قومندان ته ئې ويلې و چې دوی بايد ژر تر ژره خپل منزل ته ورسيږي. هغوی ريښتوني او صادق وو، هغوی ويده و چې دغه څلور واړه بنديان د هغوی د څنگ څخه تيريدل، د هغوی څخه د يوه سترگې و غورپيدې، هغه خپل ملگرې هم را وپس کړ او ددې بنديانو پسې په پټه توگه شاته ولاړل. هغوی دا اراده کړې وه چې که چيرې دا بنديان د تينبې هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه يوسي، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووينې چې ددوی هدف څه دې او څه کول غواړي؟ هغه څه چې ورته په تياره کې تر سترگو کيدل همغه ئې ليدل، بنديانو وسلې را واخستلې او بيرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډې په څنگ کې ورته پټ کښينا ستل، خو کله چې ددې بنديانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول، او بيائې دغه څلور واړه له منځه يوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالوميد. دهغوی د غرونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکي هم، نجونو دخپلو ملگرو لاشونه وکتل، په هريوه لاش کې يو يو غشي ورکښيوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه څه کوي، مصري قومندان هلته نه و او يوه نجلی هم له صحنې څخه غاييه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بنديانو په سينو کې غشي ورننوتل، په هماغه وخت د مصري قومندان په گيډه کې هم يو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې درېمې غونډې تر څنگ پروت و، په دې شپه د دښتې شگې د وينو ترې معلوميدې، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بنديانو څخه بې خبره دهغې نجلی سره تللې و او نجلی هغه تر لرې ځايه پورې له ځانه سره يوړ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملگرې به يوه وينه تويونکې ډرامه جوړوي، نجلی مصري يوي غونډې ته بوت او هملته ورسره کښيناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډيو څخه په لږه فاصله کې باليان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و، د هغوی آسونه لږ څه لرې تړل شوی و. باليان د (مويي) سره يو ځای د يوي غونډې په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و. (مويي) هلته د کښيناستو له پاره يوه درۍ هم راخستې وه، باليان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځای کې عيش او عشرت وکړي، هغې درۍ خپره کړه، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتيا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوريدل، هغه ټکان وخور او سمدستی ئې دخبرو د اوريدو هڅه وکړه. دا اواز د يوي نجلی و، باليان او (مويي) په ډير احتياط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډې څنډې ته ئې وکتل، هغه ته دوه ناست سيوري په سترگو شول، په ډاگه څرگندېده چې يوه بنځه او

یونردې. (موبې) نوره هم ورنژدې شوه او په ډیر غور سره ئې دهغوی خبرې اوریدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلی. داسې څرگندې خبرې کولې چې (موبې) ته دا ډاډ پیدا شو چې دا دهغې ملگرې کومه نجلی ده او دا هم ورته څرگنده شوه چې هغوی قاهرې ته ورل کيږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاگیزه وي ، په هغې کې دهیڅ ډول شک ځای نه پاته کیده. (موبې) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلی د مجبوریتونو څخه په گټې اخستلو سره هغه دخپلې عیاشۍ اله جوړه وي ، (موبې) دا فکر و نه شوکړاې چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی وویني او یا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پایلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د بالیان په غور کې ئې وویلې « دا مصري دې او زما د یوې ملگرې سره عیش کوي ، دانجلی باید په څنگ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلی ستا دوسته.» هغه د بالیان دنور زیات را وپارولو په خاطر وویل «دا ډیره ښایسته نجلی ده هغه خوندي کړه او په خپل سفرې حرم کې یوه بله ښکلې هم ورزیاده کړه.»

بالیان هم شرابو نشه کړې و ، هغه دخپل ملا بند څخه خنجر را وویست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورنویست ، دویم ځلې یې خنجر را وویست او یو ځل بیایې په ډیره گړندی توگه یو بل وار هم پرې وکړ. نجلی د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبې) ورمنده کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبې) ته ور غاړې وتله. هغې ورته درابن او نورو ملگرو په هکله هم مالومات ورکړل او دانې هم ورته وویل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، بالیان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملگرې ئې له ځانه سره راوړل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه یو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې گرځیده. هغه دې لورې ته راغې خو د بالیان ساتونکو په یوه غشي ژوند ورختم کړ. هغې نجلی تر خپل ځایه پورې د بالیان او دهغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

بالیان ته دا څرې غونډۍ شاته رڼا ترسترگو شوه. هغه د غونډۍ په سروخت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. بالیان دخپلو ملگرو سره په تیاره اړخ کې و. هغه ته د مشالونو په رڼا کې هغه پنځه نجونې ولاړې ترسترگو کیدې ، ساتونکي ئې هم لیدلې شول. دهغوی ترمنځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ویشتل شوی و ، (موبې) او هغې بلې نجلی دواړو په سلگو سلگو ژړا پیل کړه. د (موبې) په را پارولو سره بالیان خپلو ملگرو ته وویل چې دا ستاسې ښکار دي ، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شمیره هم څوارلس کسان شوی و. دا د ساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

د بالیان ملگرو په کمانونو او لیندېو کې غشي کښیښول ، ټول غشي په یو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بیا په کمانونو کې شپږ غشي کښیښول شول او په یوه ځل د بندیانو شپږ ساتونکې له منځه ولاړل ، پاته لا تراوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه یوړل ، پاته دوه و چې یو ئې په تیاره کې ځان ورک کړ. دویم تنبلي وکړه او په یوه وخت د سوډانیانو ددرې غشو ښکار وگرځید. درې اوبن چلونکي پاته شول چې په هغه ځای کې موجود نه و. هغوی هم په تیاره کې اخوا دپخوا شول. اوس نو د مشالونو په رڼا کې د لاشونو ډیرې په سترگو کیده ، په هر لاش کې یو یو غشي ورنوتې و ، خو په یوه کې درې غشي و. (موبې) منډه کړه او د نجونو سره یوځای شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د څغاستونکي آس اواز تر غوږو شو چې په یوه منډه د هغه ځایه څخه ووت.

باليان وويل چې اوس نو دلته تم كيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ، سمدستي ددې ځاي څخه و كوچېږئ.

هغوی د ساتونكو اسونه را پرانستل او خپل ځاي ته ولاړل، هلته په رسيدو سره ئې وكتل، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونكې له ځانه سره وړې دې. ځكه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتلاي، هغه په پټه هلته ولاړ كه گوري چې اته آسونه ترلې ولاړ دي او د هغوی زینونه هم ورسره ايښي دي، هغه په يوه اس باندې زين كښيښود او په ځغاسته ئې كړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زینونه كښيښول، سامان ئې په دوه آسونو بار كړ. پاته آسونه ئې له ځانه سره كړل او روان شول. نجونو (موبې) ته ټوله قصه وكړه چې څه پرې تير شوی و او اوس ئې چېرې روانې كړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملگري د سوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبې) ورته وويل «چې دا يوبې په پنډغالي كې دهغې او درابن ليدنه كتنه هسي يوه اتفاقي خبره وه، هغه وييلې و چې ماته داسې تر سترگو كيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دې او كه نه مونږ به دغسی يو ناخپه يو له بله سره نه وای كتلې. نن زمونږ ليدنه كتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وایم چې يسوع مسيح ته زمونږه بريا منظور ده. د يسوع مسيح خدای زمونږه څخه ناخوبه معلومېږي، مونږ چې هر كار ته لاس وراچولې، لاس مو تش را وتلې، د روم په بحيره كې زمونږ فوځ د ماتې سره مخ شو، دلته د كرستوفرو رابن په څير زړه ور خلك او دهغوی روزل شوی ملگري له منځه ولاړل، څرگنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

«زما په ژوند به هيڅوك تا ته لاس هم درونه غځوي» باليان ورته وويل «تا زما د زمريانو كمال هم و كوت.»

***** (۲۸) *****

په هغه وخت كې چې د بنديانو قافله د سوډاني فوځ د لاشونو تر څنگ هلته په غونډيو كې تم وه، نو په هماغه وخت كې هلته د ساحل تر څنگ د سلطان ايوبې د فوځ پنډغالي ته درې كسان رانوتي وو. هغوی يواځې په ايټاليائي ژبه خبرې كولې، د بڼې او لباس څخه د ايټاليا كليوال مالوميدل، هيڅوك د هغوی په ژبه نه پوهيدل، د ايټاليا د جنگي بنديانو څخه پوښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو وركوو شوو نجونو پسې گرځي، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره وويني، هغوی ئې بهاءالدين شداد ته يوړل، هغه د صلاح الدين ايوبې په غياب كې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم ښه پوهيده، دهغه په واسطه دهغې خلكو سره خبرې اترې وشوې، دهغې درې كسانو څخه يو د پوځ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول، درې واړو يو ډول خبره وكړه، «د درې واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د كورنو څخه را پورته كړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا وييلې و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډغالي كې دي، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه كې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجونې راغلي وې، هغوی هم همدا ډول قصه بيان كړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې وختلې، هغوی درې واړو وويل چې زمونږ خويندې د څار كښې سره كوم اړيكي نه لري، مونږ غريب او مظلوم خلك يو، يوه كشتۍ مو پيدا كړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه. څه ډول به زمونږ د

غریبانو خویندې د څارکښۍ کولو جرأت وکړای شي؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو یواځې د خپلو خویندو په لټون پسې راوتلي یو .»

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شداد ورته وویل «همدا اوه نجونې وي چې دهغوی څخه هم یوه چپرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې څاپه څخه استول شوی دي ، که چپرې غواړئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړئ ، زمونږ سلطان ډیره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسو ته د نجونو سره دکتلو اجازه درکړي.»

«نه!» یوه وویل «زمونږ خویندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خویندې به په سمندر کې ډوبې شوی وي او یا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلي وي.»

بهاؤالدین شداد یو نیک خویه انسان و . هغه ددې کلیوالو میلمنو ډیر عزت او ښه میلستیا وکړه ، او په ډیر درنښت ئې رخصت کړل ، که چپرې هلته علي بن سفیان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پرېښول چې ولاړ شي . دهغې اطلاعاتې زیرکتیاو به سمدستي دا درک کړې وای چې دغه درې واړه درواغ وائې هغه درې واړه ولاړل ، هیچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چپرې ولاړل ، هغوی ولاړل او ترمانښامه پورې ئې خپل تگ جاري وساته ، د پندغالې څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډیو ترمنځ ور ننوتل . هلته د همدوی په څیر نور اتلس کسان ددوی په انتظار کې ناست و . دهغوی دريو څخه چې کوم د پوخ عمر سرې و هغه پخپله «میگنانا ماریوس» و ، دا د صلیبیانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ایوبی د وژلو پروگرام ئې درلود . دوی درې واړو د پندغالې څخه څه نور اړین مالومات هم ترلاسه کړي و . دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدین ایوبی دلته نه شته او اوس په قاهر کې میشت دي ، د شداد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاگیزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته داهم جوته شوه چې دهغوی سره پنځه نارینه بندیان هم ملگري دي .

دا ډله په یوې سترې کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په یوه داسې ځای کې تړلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې خپې تللې . دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کیدې . دغه درې واړه چې د پندغالې څخه راتلل نو هغوی داهم کتلي و چې د فوځ د سپرلۍ اسونه او اوبښان په کومو کومو ځایو کې تړلي دي . هغوی داهم کتلي و چې د پندغالې څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دي ، یویشته اسونه او اوبښان پټول دومره اسانه کار نه و . لاتراوسه د لمر را ختلو ته ډیر وخت پاته و . هغوی په پښو روان شول ، که چپرې هغوی ته سورلۍ پیدا شوی وي نو هغوی به د بندیانو سره په لار کې یو ځای شوی وای . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پیاده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بندیانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي . ټول په دې پوهیدل چې دا د ژوند او مرگ کار دي ، صلیبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د بریالیتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زیات و چې دهغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنیو سره یو ځای د هیڅ ډول کار کولو پرته په عیش او آرام سره ژوند تیرولای شو .

«میگنانا ماریوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارښوونې په جرم دېرش کاله بند ورکړل شوی و ، دهغه سره دوه نور بندیان هم و چې دیوه سزا څلورویشت کاله او دبل سزا اوه ویشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څیر وي ، مجرم انسان ئې انسان نه گانډه ، د

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د څرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم آرام نه شوکولای ، دداسې قید و بند څخه مرگ غوره و. [او په دې یویشتمه پېړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان او عراق کې دا په ډاگه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دي ، کوم سلوک ، چې د بندیانو سره د بگرام ، قندهار ، پنجشیر... او د عراق داوبو غریب او ان د گوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر و قیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خونن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي..... «ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند او قید د معافۍ هم وعده شوی وه . په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوگند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځای کړي و . کوم پادري چې له دوی څخه سوگند اخستې و هغه ورته ویلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی گناه و بښلې شي . او که چېرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر گناهونه ورته و بښل شي . او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداي هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي .

دا څرگنده نه ده چې دغه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرگ په دغه مشن کې ورگډ شوی و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو ، او یا د بل کوم انعام لالچ دلته راوستي و او یا د مسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې وراچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب گرځیدلې وه . په هرصورت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ، خو دهغوی جوش او ولولې بنسوله چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر څاروي . پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په گوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکې جهازونو څخه خپل ځانونه په څنگ کړي و او په ډیره ستونزمنه توگه بیرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتی د بدلي اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړي و .

د ماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفترمخته ودرید . د اس څخه خولی د اوبو په څیر روانې وې او سپور ئې د ستریا له لاسه خبرې نه شواې کولې . هغه له آسه را بنکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توگه و شړکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ . سپور هغه په پرلپسې توگه یوه شپه اورغ د اوبو او خوراک پرته ځغلولې و . د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستي را ونيو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وگرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو او د سلام کولو وروسته ئې ورته وویل «د سلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبرمې را ورې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل «ژر را ته ووايه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تنبیدی ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندي پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکي څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې . د تیاري څخه غشي راغلل او زما ټول ملگري ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل.»

داد ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تياره کې ئې ځان غائب کړې و. او د سوډانيانو اسپ ئې را پرانستې و او را تبتيدلې و. هغه خپل اسپ د تميدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توگه را ځغلولې و. هغه دومره اوږد سفر د نيمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و.

سلطان ايوبې سمدستي علي بن سفيان او د فوځ يو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصيل سره واوروله ، هغه د پندځالي څخه دروانيدود وخته خپله خبره پيل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وويل چې هغه د يوي بندي نجلۍ سره خپل عيش کاوه او د پاته نورو بنديانو څخه بې پروا شوی و. اوبيا هغه څه چې په لاره کې کيدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خودا ئې ډاگيزه نه شوه کړاې چې په دوی يرغل کونکې څوک و.

سلطان ايوبې علي بن سفيان او خپل نائب سالار ته وويل «ددې مطلب خودا شو چې صليبي گوريلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کيداې شي» علي بن سفيان ورته وويل «کيداې شي چې د اصحرائې غله اوسي ، دومره بنايسته نجونې د صحرائې غلو له پاره ډيره په زړه پورې خبره ده.»

«تاددې سړي خبره په غور سره نه ده اوريدلې» سلطان ايوبې ورته وويل «هغه وويلې چې نارينه بنديانو د سوډاني خپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وي او غوښتل ئې ساتونکې ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی دخپلو غشو په واسطه له منځه يوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاگيزه کيږي چې صليبي غلچکي ډلې دهغوی تعقيب کاوه.»

«هغه چې هر څوک و ، درونده سلطانه!» نائب سالار ورته وويل «هغه کار چې بايد سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لارښونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل گړندي اسپ سواره ددې خلکو د تعقيبولو له پاره ورسره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه.»

«زه به خپل يو معاون هم ورسره وليږم» علي بن سفيان ورته وويل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ايوبې وويل او زياته ئې کړه چې «پريږدۍ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تيار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چېرې اړين ئې گڼئ نو د زياتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځايه دا اسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړو» سپاهي وويل. هلته بل داسې څوک نه و ، کيداې شي چې يرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چېرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

«د گوريلا او غلچکي وگړو شميره هم له دې څخه ډيره نه وي» يوه نائب سالار وويل ، «مونږ به که خداي کول هغوی په خپله ولکه کې را نيسو.»

«دا ياد ساتئ چې هغوی غلچکيان دي» سلطان ايوبې ورته وويل «او نجونې جاسوسانې دي ، که چېرې تاسې يو جاسوس او يا غلچکي کس نيسئ نو داسې وانگيرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نيولي دي. زه ددښمن د يوه جاسوس د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پريښوداې شم. يوه ښځه

هیچاته زیان نه شي رسولې خو یوه جاسوسه او تخریب کاره بنځه په یواځې ځان د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بیکاره کړي، د یوه جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا دهغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهیان که څار کړل شي نو بیا به هم دا سودا ډیره ارزانه وي، که چېرې دا غلچکیان و نه نیول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې باید په هر قیمت چې وي ترلاسه شي. که اړینه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه یوسی خو ژوندئ باید ولاړې نه شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان گړندي سپاره تیار او واستول شو. دهغوی لارښود همدا ساتونکی و. او قومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهد بن» و. په دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په ځانگړې توگه ورگډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د بالیان او (موبی) د تعقیب په خاطر ور ولیرئ، خودا مالومات نه علي بن سفیان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړي پخپله همدا بالیان او (موبی) او دهغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له یوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و، دهغوی موخه د نجونو بیرته را نیول و او هغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صلیبیانو شل کسيزه کماندويي ډله هم را روانه وه، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پیدل را روان و، د دواړو ډلو څخه یوه ته هم دا ډاگیزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقیب او رانیولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځای کې دي.

***** (۲۹)

د صلیبیانو کماندو ډلې د بلې ورځې د لمر تر ډوډو پورې څه ډیره لار وهلې وه، او نوره هم پورته په لوړه ختله، دا د لوړو ژورو ډکه سیمه وه، کله چې د اخلک یوي لوړې سیمې ته وروښتل نو هلته ئې لرې په یوه میدان کې، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونو پټو څخه زرغون ښکاریده، بې شمیره ولاړ اوښان تر سترگو شول، دا اوښان چوکول کیدل او خلکو ترې بارونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلومیده، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و. دا یویشتم صلیبیان همدلته تم شول. هغوی یوه بل ته وکتل، د اوښانو او آسونو شتون ورته داسې بریښیده لکه خوب چې ویني. بلکل ئې په خپلو سترگو ډاډ نه راته، ځکه دا د همدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه، او وئې ویل «مونږ په ریښتونی توگه او د زړه د اخلاصه په صلیب باندې لاس ایښې دي او سوگند مو پرې کړې دي، راشئ او د صلیب کرشمې وویښئ، دا معجزه ده معجزه! خدای له اسمانه تاسې ته سپرلی را لیږلي دي، ستاسو د هر بوه په زړه کې چې دکومې گناه، یا دخپلې دندې څخه د غفلت او یا د ځان د په څنگ کولو کوم فکروي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه وباسئ، د خدای زوی!!؟ چې د مظلومانو ملگري او د ظالمانو دښمن دي ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دي»

د ستریا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې، او پر مخونو ئې روښنائې را پیدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړې، چې د دومره بې شمیره اوښانو او آسونو څخه به چې د بوشمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلی ترلاسه کوي.

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوبانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهد پښو ته ئې خوراکي مواد ليرېدل. څرنگه چې په هيواد کې دننه د دښمن د يرغل کومه خطر نه محسوسيدله نو په دې خاطر د قافلي د خوندي ساتلو له پاره کوم ځانگړې اقدام نه و شوی. يواځې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرگي په توگه روان وو.

مگر هلته باليان هم د خيالي پادشاهانو په څير په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې، دهغې څخه په بله شپه هغه په يوه ځاي کې تم شوې و، هلته باليان (موبې) ته وويل، چې مونږ شپږ نارينه يو او تاسې اوه نجونې، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډيره وفاداري کړې ده، زه له تاسره په عيش او عشرت کې مشغول اوسم بيا هم دوی څه نه وائي، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم، ته ددې نجونو څخه يوه يوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته ووايه چې دا ستاسې د وفاداري تحفه ده.

«داسې نه شي کيدلای» (موبې) په ډيرې غصې سره ورته وويل «مونږ فاحشې نه يو، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا د لاسو د لوبې د الې په څير اوسيم. دا نجونې ستا په لاسو را نيول شوی او اخستل شوی وينځي نه دي.»

«ما ته هيڅکله هم يوه شريفه او باعزته نجلۍ نه ئې گڼلې،» باليان په شاهانه توگه ورته وويل، «تاسې ټولو زموږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړي، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارينه و په غېږو کې لوييدلې وي. په دوی کې ئې يوه هم د مريم په څير پيغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو د پوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو» (موبې) ورته وويل «مونږ نارينه و ته د عياشۍ په خاطر نه ورځو، مونږ ته خپل قوم او خپل مذهب يوه دنده سپارلې، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم، خپل بنايست، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توگه استعمالوو. اوس زموږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائي، دا عياشي ده، چې هيڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عياشۍ کې ونښلو نو دهغې ورځې څخه به د صليب زوال پيل شي. صليب به مات شي، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شيشي ماتوو تر څو صليب د ماتيدو څخه خوندي کړو. مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د يوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تيرول روا دي، او د ثواب کار دي، مونږ دا د ډير خيراو د ستر ثواب کار گڼو چې د مسلمانانو يو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو.»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو، هغوی تر اوسه پورې د غلچکي يرغلونو او کماندو عملياتو ډگر ته نه و راغلي. يا خود صليبيانو دغه يو يشت کسيزه ډله لمرني کماندويان و او يا ددې تر مخه د صلاح الدين ايوبي مجاهد پښو د شپيني عملياتو هغه لړۍ ازمينست کړې وه چې په هغې کې ډيرو لږو سپرو د غلچکي او کماندويي عملياتو په واسطه د سوډانيانو د ځواکمن فوځ اخري برخه باندي يرغلونه کول او بيرته به خوندي ځاېو ته ستنيدل.

ددې «خرپ او ترپ، وار وکړه او بيرته و تښته» د جنگ د طريقي د برياو په کتلو سره سلطان ايوبي، دگړندېو، ذهينو او د جسماني اړخه سالمو او صحت مندو عسکرو د تيارولو حکم کړې و. او ددښمن په هيواد کې د جنگيدونکو جاسوسانو د ليرلو د پلان د تيارولو حکم ئې هم کړې و. خو صليبيانو لا تر اوسه

پورې د شپینې او غلچکې عملیاتو په اړوند فکر نه وکړې ، کله کله به صحرائې غلواو شوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې یرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلي به تل خوندي پاته کیدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ویرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکي موادو دوه قافلي تیرې شوې وې او د همدې سیمې څخه تیرې شوې وې. نو په دې خاطر د حفاظتي زیاتو اقداماتو له پاره اړتیا نه لیدل کیده.

دا قافله هم په پوره بې پرواښې سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې د غلته تم ځای جوړ کړې و. ددې ځای څخه لږ څه دمخه د قافلي له پاره ډیر سترگوانې متوجه و. صلیبي قومندان خپله ډله په یوه ټیټ ځای کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و ویني چې په قافلي کې څومره اوبنان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندویان دي او څه ډول خطرو او گواښ هلته شتون لري. بیا هغوی د شپې د یرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. د هغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جزي او سربښدنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر یو سړي د خپل ځان د څارولو له پاره تیار و.

د نیمائې شپې څخه ډیر دمخه هغه دواړه ، چې د قافلي د لیدلو له پاره تللي و ، بیرته راستانه شول. هغوی وویل «چې د قافلي سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په یوه ځای کې سره ویده شوی دي ، آسونه په یو بل ځای کې تبیله شوی دي ، د اوبنانو چلونکي هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ویشل شوی او پراته دي ، په سامان کې ډیرې زیاتې بوجي دي ، د اوبنانو د چلونکو سره هیڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډیر ښه مالومات و ، اوس نو د هغوی کار ستونزمن نه مالومیده.

د قافلي خلک په ډیر درانده خوب ویده شوی و. د هغې لسو عسکرو سترگې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څیړول. صلیبي گوریلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره ترسره کړل چې د زیاتو اوبنې وړونکو سترگی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترگي پرانستل هم شوی په دې نه پوهیدل چې څه کیږي. دهر چاله خولي چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. یرغل کونکو د اوبنانو د خاوندانو د ویرولو له پاره چغې سوري پیل کړې. ویده هم لکه د لیونو په څیر په ویره کې را پورته شول. اوبنان هم و تریدل او را پورته شول ، صلیبیانو د اوبنانو د خاوندانو عامه وژنه پیل کړه ، ډیر لږ شمیر ترې و تښتیدل. صلیبي قومندان چغې کړې او وئې ویل ، دا د مسلمانانو خوراکي مواد دي ، له منځه ئې یوسئ ، او اوبنان هم له پښو و غورځوئ ، » هغوی د اوبنانو په گیدو کې خنجرونه او توري ورننویستلې او په کې ئې و گرځولې ، د اوبنانو په فریاد کولو شپه په لړزیدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس آسونه دي لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوبنان ئې سره رابیل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډیر ویرونکې و. بې شمیره لاشونه خواره واره پراته و. ډیر اوبنان مړه شوی و. څو په مرگوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکي موادو بوجي شکیدلې پرتې وي ، ټول لس واره آسونه غایب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه ترسترگو کیده. د کماندو ډله لږې تللې وه ، هغوی ته د سپرلئ وسایل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډیره گړندی توگه د خپل ښکار تعقیب کولې شو.

بنسکار ډیر لرې نه و ، د بالیان ذهن لاد پخوا څخه د (موبې) په بنایست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنگ او ه نورې بنایسته نجونې هم راغلې وي ، هغوی خطر له یاده ویستلې و ، (موبې) به هغه ته بیا بیا ویل چې دومره زیاد تم کیده بڼه نه بریښي ، څومره ژر چې کیدای شي تر سمندر پورې د ورسیدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک گرځي . « نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صلیب د پایښت له پاره ما استعمالوي ، » د بالیان احساسات سوکه سوکه را بیداریدل « ایا ته غواړې چې زه د صلیب ساتونکې و اوسم . »

« ایا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوي ؟ » (موبې) ورته وویل « تا بیا ولې د صلیب سره دوستي کړې ده ؟ »

« د صلاح الدین ایوبی د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر » بالیان ځواب ورکړ او وئې ویل « نه د صلیب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان یم ، خود هر څه دمخه زه یو سوډاني هم یم . »

« زه تر ټولو دمخه صلیبي یم » (موبې) ورته وویل « عیسائي یم او دهغه وروسته دهغې هیواد لور یم کوم کې چې زیږیدلې یم » (موبې) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې و نیو او ورته ئې وویلې « اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هیواد ته په اسلام غوره والې ورکوي . دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و بنایم ، نویا به دې دغه خپل مذهب ، چې ته ئې د خپل سوډانیتوب څخه وروسته ځان پیرو گڼې ، له یاده ووځي . »

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وایم چې خپلې لونې د پردې سره د شپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د څښلو عمل ته ښوایي ، » بالیان یو ناڅاپه را بیدار شو . او وئې ویلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوتلې ، بلکه زما عصمت دې لوتلې دې ، ما ته نه ، بلکه تاله ما څخه د لوبو له جوړه کړې وه . »

« د یوه مسلمان د ایمان د اخیستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زیات څیز نه دې » نجلۍ ورته وویلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوتلې ، بلکه ستا ایمان مې اخیستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لویدلې پریږدم . زه اوس تا د یوې سترې رڼا په لور بیایم . چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځلیدونکې تر سترگو کیږي . »

زه هغې رڼا ته نه ورځم » بالیان ورته وویل .

« گوره بالیان ! » (موبې) ورته وویل « میړه او بیا جنگی میړه هیڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کیږي . تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ایمان اخیستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قیمت درکړې دې . د دومره ورځو راهیسې ستا ونیځه او بې نکاح ښځه یم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللای . اوس یوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه . »

« تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښايې . » بالیان وویل « ماته خپل راتلونکې او عاقبت د هیرو په څیر همدا اوس ځلیدونکې په سترگو کیږي . » ... (موبې) د څه ویلو هڅه کوله نو بالیان ورته په قهر سره وویل « چې شه نجلۍ ! صلاح الدین ایوبی زما دښمن کیدای شي خو زه دهغه رسول دښمن کیدای نه شم چې صلاح الدین ایوبی ئې هم په نوم باندې ځان څاروي ، زه

دهغې رسول په نوم باندې مصر او سوډان او هر څه څاريدو ته تياريم. دهغې په ستر او پاک نوم باندې زه د صلاح الدين ايوبې تر مخ و سلې ايسولولو ته هم تياريم»

«ما تاته څو ځلې ويلې چې شراب لږ څښه ، «(موبې) ورته وويل « له يوې خوا شراب او له بلې خوا زما د جسم سره ټوله شپه لوبې کول او ويين پاته کيدل ، گوره ستا دماغ بلکل بيکاره شوی دې ، تا دا هم هير کړي دې چې زه ستا بنځه يم.»

«زه د يوې صليبي فاحشې خاوند کيدای نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو ، بوتل ئې را واخست او لري ئې خطا کړ ، او را پورته شو . خپل ملگري ئې را وبلل ، هغوی هم په يوه منډه راغلل ، هغه ورته وويل «دا نجونې او دا نجلۍ هم ټول ستاسې بنديان دي دوی بيرته قاهرې ته يوځي ،»

«قاهرې ته !» يوي نجلۍ په حيرانتيا سره ترې وپوښتل «ته اوس قاهرې ته تلل غواړي ؟»

«هو !» هغه ورته وويل «قاهره ، په دې کې د حيرانيدو څه خبره ده . تر څو پورې به په دغه شگو کې اوږو را اوږو ؟ چېرته به څو ؟ ولاړ شئ او په آسونو زينونه کښيږدئ او هره نجلۍ د يوه يوه اسپ په شا و تړئ او سفر پيل کړئ.»

***** (۳۱)

په دښتو کې د اوبن سفر بې اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوريدل کيږي . خود اوبن پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډير کم اواز هم نه ترې را پورته کيږي ، هغه وخت چې باليان د (موبې) سره خبرې اړولې را اړولې هغه ته دا احساس هم ونشو چې په يوه اوبن سپور د يوې کوچنۍ شگلنې غونډۍ په سر ولاړ دې او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترگو لاندې څاري ، دا د صليبي کماندو د ډلې يو سرې و . ددې ډلې قومندان يو هوښيار سرې و . هغوی د باليان د تم ځاي څخه لږ څه اخوا دېره جوړه کړې وه . دهغوی په وهم و گمان کې هم نه و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه نژدې نيم ميل لرې دې . هغه د فوځي پوهې څخه په کار اخستلو سره د شپې درې کسو ته دنده سپارلې وه ، چې هغوی دې په اوبانو سپاره شي او تر لرې لرې پورې دې پېره وکړي . او هر چېرې چې ورته کوم خطر او يا د کار څه خبره پيدا شي نو سمدستي دې دلته خبر راوړي . ددې کار له پاره اوبن موزون ترينه سپرلۍ وه . ځکه چې دهغې د پښو اواز نه وي ، درې واړه سپاره په مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله سيمه د پړاو اچولو او تم کيده له پاره ډيره مناسبه وه . په دې خاطر قومندان فکر کړې و چې کيدای شي دلته بل چا هم تم ځاي جوړ کړې او دېره ئې اچولې وي .

يو اوبن سپور ته رڼا تر سترگو شوه نو هغه همغه لورې ته ولاړ ، دا يو کوچنې مشال و چې د باليان په تم ځاي کې روښانه شوی و . اوبن سپور مخته راغې نو د يوې غونډۍ شاته پټ شو . دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په اوبن سپور ترې هرې لورې ته کتلې شول . په دغه تياره غونډۍ رڼا کې نجونې هغه ته تر سترگو شوې چې د باليان د فوځي ډلې سره ئې خبرې کولې ، ددوی څخه لږ څه لرې يوه بله نجلۍ د يوه سرې سره په خبرو کې مشغوله ده . او ددوی نه لږ څه اخوا دهغوی اسونه مختيبله شوی و . په دې کې هغه اسونه هم و چې دوی د بنديانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړې وو .

صليبي اوبن سپور خپل اوبن را تاو کړ تر يوه ځايه خو سوکه سوکه ولاړ او بيا ئې اوبن په ځغاسته کړ . د اوبن له پاره نيم ميل فاصله هيڅ شې هم نه دې . سپور خپلې ډلې باندې زيرې وکړ ، چې ښکار زمونږ په

قدمونو کې دې. قومندان یوه لمحہ هم له لاسه ورنکړه، د اوبن سپور څخه ئې تفصیلات و غوښتل او فوځیانو ته ئې د پیدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوزونو څخه د دښمن د خبریدو خطر را پېښیده... کله چې دا ډله دبالیان تم ځای ته ورسیده نو هغه وخت بالیان حکم کړې و چې یوه یوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وترئ، د هغه دوستان حیران و او دبالیان په لور ئې کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوې وي، هغوی له ده سره خبرې پیل کړې او په دې ترتیب وخت له لاسه ووت. بالیان په ډیره سخته توگه هغوی قانع کړاې شول، چې هغه څه چې هغه یې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بیرته قاهرې ته ستنیدو کې عافیت او مصلحت دې.

نجونو په ډیره اندېښنه هغه ته کتل، دبالیان خلکو په آسونو باندې زینونه کښیښول او نجونې ئې و نیولې، یو ناڅاپه پرې افت را پریوت، بالیان په لور او از سره بیا بیا وویل «مونږ وسله غورځوو، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بیرته ورو.» هغه دغه یرغل کونکي د سلطان ایوبي مجاهد بن گنل، خو یو خنجر دهغه په زړه کې ور کښیوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملگرو هم د دومره زیاتو وگړو د ناڅاپی یرغل دفاع و نه شوه کړاې، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې یو ځل بیا ازادې شوې وې، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره یوړې، هغوی کماندو ډله و پیژندله، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځای په چاپیریال کې به گډ ځیدل را گډ ځیدل.

***** (۳۲)

تراوسه پورې د سلطان ایوبي له اړخه را لیږل شوی سپاره دهغې ځای څخه، چې بندیانې نجونې دبالیان وگړو دساتونکو څخه ازادې کړې وې، ډیر لرې وو. هغوی د شپې هم مزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقیب کې وخت له لاسه ورکړي، لارښود هم ورسره و هغه ته ځای او لاره په یاد وه، هغه دا ډله هغه ځای ته یوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوی وه، یو مشال ئې روښانه کړ، و ئې کتل چې هلته درابن او دهغې د ملگرو لاشونه پراته دي. دا څیرو شوی او خوړل شوی و. په دې وخت کې دښتي گیدرانو او نورو حیواناتو د هغوی لاشونه خوړل، د سپرو په کتلو سره دا څیرونکې و تښتیدل، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و، ساتونکي خپل قومندان هغه ځای ته یوړل د کومه ځایه چې هغه دخپلې تښتې له پاره آس را پرانستې و، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترگو کیدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو د شپې له اړخه ددې نښو لیدل او تعقیبول هم گران کار و. د وخت د ضایع کیدو او د بې لارې کیدو خطر هم و، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صلیبیانو ډله په خپل تم ځای کې وینښه ناسته وه، ډیر زیات خوښ و، قومندان پریکړه کړې وه چې د سهار په تیاره کې به د روم د بحیرې په لور خوځیږي، په دغه وخت کې «میگنانا ماریوس» وویل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی، د صلاح الدین ایوبي وژل خو په خپل ځای پاته دي، قومندان ورته وویل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللې وائې، اوس مونږ د قاهرې څخه ډیر لرې یو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

«دا زما دنده ده چې د مرگ پرته ئې بل هېڅ شې نه شي ختمولای» «میگنانا ماریوس» وویل «ما د صلاح الدین ایوبی د وژلو سوگند پورته کړې ، ماته د یو ملگری او یوې نجلی اړتیا ده.»

«دا پریکړه به زه کوم چې مونږ باید څه وکړو» قومندان ورته وویل «ټول باید زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هیچا د حکم تابع نه یم» میگنانا ماریوس ورته وویل «تاسې ټول د خدای د حکم تابع یاست»

قومندان هغه ته سترگې برکې کړې او په قهر شو. «میگنانا ماریوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وویستله ، خو ملگری ئې ترمنځ شول ، (ماریوس) ورته وویل «زه د خدای یو بې لارې انسان یم ، زه د گناه او بې انصافی ترمنځ ځوړند یم ، ایا تاسو یو هیږئ چې زه ئې ولې په بندي ځای کې د دېرش کالو له پاره ورغورځولې وم؟» پنځه کاله مخته زما یوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و و تبتول شوه ، زه یو غریب انسان یم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترگې پټې کړې وې ، مور مې پنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زیار او زحمت ویسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې د یسوع مسیح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پوښتل چې زه ولې غریب یم ؟ ما هېڅکله هم گناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ریښتونولۍ او صداقت کې تیر کړې ، زه مزدوري کوم او دخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ گیده لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خدای پنده پیدا کوله ، ماته یسوع مسیح هېڅ ځواب رانکړ ، او کله چې زما پیغله خور و تبتول شوه نوزه چرچ ته ولاړم او د پیغلې مریم څخه مې و پوښتل چې زما د پیغلې خور په پیغلنې تاته ولې درد راپیدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خدای ظلم او تیرې کړې و چې هغه ته ئې ښایست ورکړې و ، ماته نه یسوع مسیح ددې ځواب راکړې شو او نه پیغلې مریم په دې هکله څه وویل.....»

«یوه ورځ راته د یوه ډیر شتمن سړي نوکر وویل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه یو عیاش انسان دی ، پیغلې نجونې را تبتوي خو ورځې ورسره خپله عیاشي کوي او بیا ئې له دې ځایه بل چپرته لیردوی ، خودا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دسترې رتبې توره ورکړې ، هغه په گناهونو کې ډوب هم د خدای خوښ دی ، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده.....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بیرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او تیل وهو دخپل محل څخه را وویستم ، زه بیا چرچ ته ولاړم ، د یسوع مسیح د بُت او د پیغلې مریم د عکس ترمنځ مې و ژړل ، خدای ته مې ورغږ کړ ، ماته هیچا ځواب رانکړ ، زه په چرچ کې یواځې وم ، پادري راغې ، ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وویستم ، وئې ویل: ددې ځای څخه دوه عکسونه غلا شوی دي ، ووځه ، او که نه پولیسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حیرانتیا سره و پوښتل «ایا دا د خدای کور نه دی.؟» هغه ځواب راکړ «ته زما څخه دا اجازې پرته دخدای کور ته څنگه را ننوتې ئې ، که چېرې د گناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله گنا بیان کړه ، زه به خدای ته ووايم چې ستا گناهونه تاته وښيي ، ته نیغ په نیغه د خدای سره خبرې نه شي کولې ، زه وځه له دې ځایه... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توگه دخدای له کوره را وویستم.»

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بیانول چې په ټولو باندې چیتیا راغلې وه، د نجونو د سترگو خڅه او بڼکې روانې شوی، د دښتې د شپې چیتیا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څیر را خپور شوی و.

هغه وویل «ما پادري، د یسوع مسیح بُت، د پیغلې مريمې انځور او هغه خداي چې ماته په چرچ کې تر سترگو نه شو ټولو ته د شک په سترگه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بیرون شوم. کله چې کور ته ولاړم نو پندې مور مې راڅخه وپوښتل، چې زما لور دې راوړه او که نه؟ زما بڼکې له ما وپوښتل، زما زامنو له ما وپوښتل، خوزه د یوه تصویر او بُت په څیر چپ ولاړوم. خو زما په وجود کې یو توپان را ولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې گرځیدم راگرځیدم، د ما بڼام په وخت کې مې یو خنجر واخست، او د درياب په غاړه باندې زنګیدلې گرځیدم. شپه تیاره شوه او ډیر وخت لرې یوې لورې ته ولاړم، ماته دهغه محل رڼاوي تر سترگو شوی په کوم کې چې زما خور بندې کړل شوی وه، زه ډیر گړندې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې ورننوتم، زه دومره چالاکه او زیرکه انسان نه وم خوزه چالاکه و گرځیدم، کله چې زه د شا د دروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په یوه کوټه کې شور و غوغا وه، کیدای شي چې څه خلکو به شراب څښل، زه په یوه کوټه کې ورننوتم نو یوه نوکر زه ودرولم، ما دهغې په سینې باندې خنجر کښیښود او دخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پوښتل چې هغه چېرې ده، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پور ته یوړم او په یوه خونه کې ئې ودراخل کړم او وئې ویل چې دلته ده، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه، او خونه خالي وه.....

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او یو زیات شمیر خلک دننه راغلل، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شیان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورویشتل، ډیر شیان مات او وران و یجاړ شول، هغوی زه و نیولم، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځیرونو کې تړل شوې یم، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده، د پادشاه د یوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نیت زخمیان کړي هم دي، زما فریاد هیچا وانه ورید. او ماته ئې دېرش کاله د بندي پاته کیدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کیږی خو زه انسان نه یم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختیو نه پوهیږئ، د ورځې له اړخه درڅخه د حیواناتو په څیر کار اخلي او د شپې مو د سپیو په څیر په ځنځیرونو تړي، ماته دا معلوم نه وه چې زما هغه ږنده مور به ژوندی هم وي او که مړه شوی به وي، ماته دخپلې بڼکې او بچیانو په هکله هم مالومات نه و، زه ئې د یو خطرناک غل په څیر ساتلم او هیڅوک ئې را ته نه را پرېښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ریښتوني یم که خداي، ځکه اوریدلې مې وه چې خداي بې گناه خلکو ته سزا نه ورکوي، خوزه خداي په کومې گناه کې را نیولې یم او دا سزا ئې راکړې ده؟ زما بچیانو ته په کومه گناه سزا ورکول کیږي... زه پوره پنځه کاله په همدې اندېښنو کې ککړوم، خو ورځې دمخه د فوځ یو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی یو څه کسانو ته اړتیا وه، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنگونه دي، ما ته ټول پادشاهان یو څیر دي خو کله مې چې واوریدل چې خو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نو زما په زړه کې زما دخپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ویل شوی و چې مسلمانان د کرکې وړ قوم دي، ما دا اراده کړې چې زه به عیسائي نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم، نو که چېرې خداي ریښتوني وي نو زما خور

دې دهغه ظالم عيسائې د لاسو څخه را ته ازاده كړي. بيا فوځي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نوزه ددې كار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخكېني كړ. خو شرط مې ورته دا كښيښود چې ماته دومره رقم راكړئ چې زه ئې خپلې كورنۍ ته وركړم. هغوى د رقم د راكولو وعده وكړه او دا ئې هم وويل كه چېرې د سمند څخه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې كورنيو ته به دومره زيات رقم وركړل شي چې د ټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته كېږي.

هغه دخپلو ملگرو په لور اشاره وكړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې كې و ، دوى هم خپل ځانونه را وړاندې كړي دي ، له مونږه څخه د سلگونو خبرو پوښتنه شوى ده خو مونږ درې واړو هغوى ته ډاډ وركړې دي چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوكه نه وركوو ، ماخو په حقيقت كې دخپلې كورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دي د بندي خانې څخه د وتلو تر مخه يو پادري مونږ ته وويل ، چې د مسلمانانو عامه وژنه د ټولو گناهونو د بښلو سبب كېږي. او د مسلمانانو د بند څخه د عيسائې نجونو ازادول خوتاسو نيغ جنت ته بيا ئې ما د پادري څخه وپوښتل ، چې خداي چېرې دې ؟ هغه چې كوم ځواب راكړ هغه زما له پاره د ډاډ وړ نه و. ما په صليب باندي لاس كښيښود او سوگند مې ياد كړ ، مونږ ئې بهر را وويستو ، زه ئې خپل كورته بوتلم ، زما كورنۍ ته هغوى ډير ستر رقم وركړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوگند تر سره كول اړين بريښي ، زه غواړم ووينم چې زما خداي چېرې دې ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداي را ته تر سترگوشي.»

«ته ليوڼې ئې ، ليوڼې !» قومندان ورته وويل «تا چې څومره خبرې و كړې ماته په هغې كې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي.»

«هغه ډيرې ښې خبرې وكړې» دهغه يو ملگري وويل ، «زه به له هغه سره يوځاي كېږم.»

«ماته اوس د يوې نجلۍ اړتيا ده» «ميگنا ناماريوس» د نجونو په لور وكتل او وئې ويل «زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم ، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، دهغه وخته چې زه دلته راغلي يم په همدې فكر كې ډوب يم چې زه به د صلاح الدين ايوبي سره څنگه په يوه ځانته ځاي كې ووينم.»

(موبې) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ وښوده. او وئې ويل «زه له ده سره تللو ته تياره يم.»

«مونږ خوتاسو په ډيره ستونزمنه توگه دهغوى څخه ازاد كړي ياست (موبې) !» قومندان ورته وويل «زه تاسې ته د داسې خطرناك مشن د تللو اجازه نه شم دركولاي.»

«ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل راپه غاړه دي ، قومندان صيب ! (موبې) ورته وويل «زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خونې ته په اسانۍ سره ورننوتلې شم ، ماته معلوم دي چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډير هغوى د ښكلو نجونوليواله او زړه بايليدونكې اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم ونه شي چې هغه په خپل ژوند كې اخرې نجلۍ ويني.»

د ډير زيات بحث او تکرار نه وروسته «ميگنا ناماريوس» دخپل يو ملگري او (موبې) سره يوځاي دخپلې ډلې رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوي وكړې او خداي پاماني ئې ورته وويله هغوى دوه اوبنان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبې) سپره كړه او په هغه بل هغه دواړه سړي كيناستل. دهغې سره دمصر سگې

هم وي او طلائي اشرفي هم. دواړو سړو چوغې واغوستې، په دې وخت کې د «ميگنا ناماريوس» بېره هم را اورده شوی وه، دهغه دمخ رنگ هم په بندي خانې کې د سختيو له لاسه ايتاليائي نه و پاته شوی، دهغه په رنگ کې توروالي را څرگندېده، په دې اساس پر هغې دا شک نه کيده چې دا اروپايي دې، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو يو خنډ تر مخه وه چې علاج ئې نه پيدا کيده، او هغه دا چې (ماريوس) ته د ايتاليي ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (مويي) د مصريانو په ژبه خبرې کولې، هغه بل سړې چې له دوی سره يوځای تللې و هم د مصريانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل د دې خنډ د لرې کولو کومه لاره پيدا کړي،

هغوی يوځای يوه شپه دمخه روان شوی و، (مويي) د لارې په بنکته پورته بڼه پوهيده، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماريوس) پر هغې باندي هم يو چوغه ورواچوله، او دهغې سر ئې د لويټې په څير په يوه څادر کې پټ کړ.

***** (۳۳)

د سهار په روښنائې کې د سلطان ايويي د سپرو هغه ډله چې د تعقيب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په نښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه، دلته د ډيرو آسونو د پښو نښې ليدل کيدې چې پتيداي نه شوی، د سهار څخه دمخه د صليبيانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول، د هغوی تگ ډير گړندې و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کيدونکې و. ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاي خو صليبيانو خپل سفر جاري و ساته، هغوی غوښتل چې په نيمه شپه کې پراو وکړي خو هغوی په ډيره بېره کې وو.

صليبيان چې په نيمه شپه په کوم ځای کې تم شوی و د سهار د لکيرو د را بنکاريدو سره سم بيا و خوځيدل، خو دهغوی تعقيب کونکې ډله د سهار په پوره روښنائې کې د هغوی پسې و خوځيده.

«ميگنا ناماريوس» د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوبنانو سفر پيل کړې و ځکه اوبنان د لورې او تندې دومره پروه نه کوي، د تم کيدو پرته د آسپ نه زيات سفر کوي، په دې خاطر (ماريوس) او دهغې ډله په گړندۍ توگه خپله هدف ته ورنژدې کيدل.

تراوسه پورې د لمر پريوتو ته لا ډيرو وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه ترسترگو شول، د علي بن سفيان نائب د باليان لاش و پيژانده، دهغه څهره سلامتته وه، دهغې سره نژدې دهغې د شپرو نورو ملگرو لاشونه پراته و، د ټولو څخه کارغانو او حيواناتو غوښې شکولې وې، سپاره حيران وول چې دا څنگه خبره ده؟ د وينې څخه معلوميده چې د دوی د مړينې څخه ډير وخت نه دې تير شوی. که چېرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی وای نو د وينې نښه به ئې هم نه وای پاته، يوځای هډوکي به وو. دا يوه معمه وه، چې هيڅوک ئې په حل نه پوهيدل. د دې ځای څخه بيا د آسونو د پښو نښې را پيدا شوی سورو خپل آسونو ورو ځغلول، تر نيم ميله پورې ولاړل، نو د اوبنانو د پښو نښې هم ترسترگو شوې، هغوی همداسې مخته ولاړل، د لمر د پريوتو سره بيا هم هغوی دمه ونه کړه، اوس نو د خاورو د غونډيو لورې ژوره سيمه پيل شوه. چې په دې کې يوه لاره د يوه سړنگ څخه تيريده، د دې پرته بله دتللو لار نه وه.

صليبيان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحيرې په لور روان و. د غونډيو سيمه تر ډيره ځايه پورې خپره وه. دهغې ځاي څخه د وتلو وروسته تعقيب كونكي و دريدل ځكه چې مخته ورته پراخه شكلوړه ميدان پروت و.

كله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وويل چې د سمندر هوا راو لگيده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صليبيان نه ترسترگو كيدل ، په يوه ځاي كې د خوراك څښاك د پاته شونو څخه دا انگيرل كيده چې دلته د شپې يو شمير خلك تم شوي دي ، اسونه ئې هم همدلته تړلي دي ، بيا نو دا اسونه له هغه ځايه څخه روان شول ، د ځمكې په كتلو سره تعاقب كونكو خپل اسونه په ځغاسته كړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په يوه ځاي كې ارام وركړ. اوبه ئې وركړې او بيا روان شول ، د سمندر هوا هم تيزه شوه او چې په هغې كې د سمندر بوي صاف محسو سيده ، بيا د ساحل غونډۍ ترسترگو شوې ، ځمكې دا ويل چې آسونه لږمخه روان دي چې شميره ئې نه معلومېږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې كيدې ، تعاقب كونكو ته په يوه غونډۍ باندې دوه كسان ترسترگو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تيزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تيز شول ، کله چې د غونډيو په لور ورنژدې شو نو آسونو ئې و درول ، ځكه چې دلته د څو لارو څخه د غونډيو شاته تگ كيداى شو. يو كس ئې په يوې غونډۍ و خيژاوه تر څو مخته وويني ، هغه سرې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې كړه او په يوې غونډۍ باندې ورپورته شو. د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بيا ئې بلې لورې ته او بيرته راغې ، هغه دهماغه ځاي څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پيدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاي ته ورساوه ، تر ټولو دمخه د علي بن سفیان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بيرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملگري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځايو كې ئې ځاي په ځاي كړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنږيدو او اوزونه را تلل ، صليبيانو هملته شتون درلود. دا هغه ځاي و چې هلته سمندر غونډۍ پرې كړې وې او په هغو كې دننه را ننوتې و. دوی خپلې كشتۍ هملته تړلې وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول او په كشتۍ كې سپريدل ، كشتۍ ډيره ستره وه نجونې په كشتۍ كې ورختلې وې ، آسونه ئې پرې ايښي و ، يو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو. دوی نه غوښتل ټول هلاک كړي ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندي و نيسي ، ډيرو په كشتۍ كې ځانونه ورواچول او كشتۍ په چپو كې وړ وخوځيده ، هغوی چې تر شا پاته و د غشو ښې و گرځيدل ، هغوی د كشتۍ خلكو ته ډير ننگ وركړ او د خپلې مرسته له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډير ژور و ، كشتۍ په ډيره سوکه توگه تگ كاوه ، هلته په يوې اشارې سره غشې ويشتونكو په كشتۍ باندې غشې وړ ويشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و دريد. او پرې د غشو دويم باران او بيا دريم باران پيل شو ، غشي د لاشونو سره ورنښتل. اوس نو په هغوی كې هيڅ يو ژوندي نه و پاته ، كشتۍ هملته په سمندر كې په گډا پيل وكړ ، د سمندر چپې به د ساحل په لور راتللي ، او د غونډيو سره به ئې د ټكرو وروسته بيرته په شا تگ كاوه ، لږه شيبه وروسته كشتۍ بيرته ساحل ته را ورسيدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او كشتۍ ئې را ونيوله ، وئې كتل چې هلته يواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللي او ان تردې چې په ځينو دوه دوه غشي لگيدلي دي.

كشتۍ ئې هملته بيرته وتړله ، او د سپرو مجاهدېنو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پندغالې يې هم دومره لرې نه و.

«میگنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراي کې ځانته تم ځای و نیو. ددې سراي یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه یې د امر او لوړې رتبې د مسافرو له پاره ځانگړې شوی وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلای شول. د هغوی له پاره شراب او نخیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانگړې برخه کې پاته شو. هغه (موبی) خپل بنځه وروپيژنده، او خپل ملگري یې خپل باوري ملازم و بنود. د (موبی) بنکلا او بنایست د سراي په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او ددبه پیدا کړه. ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې بنایسته او ځوانه بنځه به د کوم بنه شتمن سرې وي! د سراي خاوندانو به د هغوی ځانگړې پاملرنه کوله، (موبی) هم خپل ځان مسلمان گانه او د صلاح الدین ایوبی د کور او دفتر په هکله یې مالومات راټول، داسې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبی سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ یې له منځه وړې دي. هغې ته د مالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ د سالارانو او قومندانانو حرم سرايونه یې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته یې کرکيلي له پاره زراعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د (ماریوس) یا ډیرزیات جرأت و او یا د هغې ډیرزیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده، خوبیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلي و. هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او د هغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه ترلاسه کړې. هغه په ذهني توگه یو ناروغه انسان و خوبیا هم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبی د وژلو له پاره هڅه کوله چې د هغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاکل او احمق یې، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغو کې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي، بنکاره ده چې (ماریوس) پاکل هم و.

دا یو تاریخي حقیقت دی چې د سترو خلکو وژونکې په عمومي توگه پاکل ډوله انسانان اوسي، که چېرې پاکل او احمق نه وي نو بیا یې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیايي ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و، د هغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار یې هم ورکاوه. او هغه وه (موبی). (موبی) نه یواځې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او د هغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصري او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې، د هغوی تهذیب او تمدن، او د نورو ټولنیزو بنسټه پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوی وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحياتو څخه هم خبرې وي، په اداکاری کې یې هم پوره پوهه درلوده او تر ټولو سترېښه والي یې دا و چې هغوی نارینه په گوتو نخول او د اړتیاو په وخت کې یې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلای، چې په بنده خونه کې (موبی)، د هغوی ملگري او (ماریوس) څه خبرې کولې او څه ډول پلان یې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې ترلاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراي کې د اوسیدو وروسته «میگنا ناماریوس» بهر راووت نو د هغې زبیره توره سپنه وه او د هغې رنگ د سوډانیانو په خیر توروالي درلود، چې هیڅ ډول مصنوعيیت په کې نه ترسترگو کیده، هغه یوه مامولي چوغه واغوسته او په سر یې یو مامولي رومال او لونگی و تړله، (موبی) هم د سر نه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه، د هغې پرمخ باندې یو باریکه نقاب داسې راخړول شوی و چې شونې او زنه یې پټوله، خو تندې او مخ یې لوڅ ول، د هغې په تندې باندې تور ورینسمن وینستان را پراته و، د هغوی

ملگري په معمولي لباس کې و او داسې ترې معلوميد ه چې ريښتيا ئې هم نوکر دې. د سراي نه بهر دوه د ډير ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه د سراي خاوندانو و (ماريوس) ته د کرائي په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ويلې و چې هغه د خپلې ښځې سره د سيل کولو په لور درومي. (ماريوس) او (موبې) دواړه په آسونو سپاره شول او کله چې آسونه روان شول نو دهغوی ملگري دنوکړانو په څير ورپسې وروسته وروسته منډې وهلي.

صلاح الدين ايوبی خپل ټول نائيبين کښينولې و او د سوډانيانو په اړوند ئې احکام ورکول ، هغه غوښتل دا کار ډير ژر پائې ته ورسيرې ، ځکه هغه پريکړه کړې وه چې د سلطان زنگي له اړخه را استولي فوځونه ، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانيانو سره يوځای کړي او يو نوي فوځ ترې جوړ او په بيت المقدس باندې ئې د يرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحيري د ماتې وروسته ، په داسې حال کې چې سلطان زنگي فرينکو ته د هغه په هيودا کې هم ماتې ورکړې وه ، تر يوه اوږده وخته پورې صليبيانو ته د بيرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړيدو تر مخه سلطان ايوبی بيت المقدس په خپلو لاسو کې دراولو پروگرام درلود ، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانيان د ځمکو په کر کيله کې مشغول کړي او د بيا بغاوت خطر د تل له پاره له منځه يوسي .

دنوي فوځ منظمول او د زرگونو سوډانيانو د ځمکو په اباديو کې مشغولول څه اسانه کار نه و ، په دې دواړو کارونو کې ډيره ويړه وه ، ځکه د سلطان ايوبی په فوځ او انتظاميه کې داسې ستر افسران موجود وو چې هغوی سلطان ايوبی د مصر د واکمن په څير د ليدلو زغم نه درلود ، د سوډانيانو د فوځ په ماتيدو سره هم د سلطان ايوبی پر خلاف دا ويړه را پيدا کول کيده ، ځکه دهغې فوځ يو څو اعلى منصبداران لاتراوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلي و خود علی بن سفیان انټليجنس ښوول چې د بغاوت ايرې لاتر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري .

د جاسوسي شبکو را پور داهم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و هم ئې چې د صليبيانو د ماتې او شکست په هکله کاوه ، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صليبيانو څخه مرسته غوښتل کيداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډير خواشيني و ځکه هغوی په دې هيله ناست وو چې سلطان ايوبی به ډير ژر يا ووژل شي او يا به و تنبتي . او ځواک به بيرته دوی ته تر لاسه شي . دا د ايمان پلورونکو ډله وه ، خود سلطان ايوبی ايمان ټينگ و ، هغه د مخالفينو څخه خبرو خو بيا ئې هم دهغوی پر خلاف هيڅ ډول قدم وانه خست . دهغوی سره ئې د نرمۍ ، ميني او خلوص نه کار اخست ، په هيڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف يوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته وينا کوله نو داسې الفاظ به ئې هيڅکله هم نه کارول « چې زه به خپلو مخالفينو ته ددې مخالفت خوند و ښاييم او يا » ، کله ئې گواښونکې او يا طنزيه الفاظ هم نه دې استعمال کړي ، البته داسې الفاظ به ئې ډير له خولې را وتل لکه « چې که چېرې کوم ملگري د ايمان د خرڅلاو په حال کې ووينئ نو د هغه مخه ونيسئ ، او هغه ته را په ياد کړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څير سلوک وکړئ تر څو د ښمن د اغېز څخه ازاد واوسي ، » خو په پټه به ئې ځان د مخالفينو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه . د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډير زياتې مصروفې وې او سلطان ايوبی ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول .

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤليتونه نور هم زيات شوی و. د ساتونکو او اوبن وړونکو د عامې وژنې خبر هم قاهرې ته را رسيدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وي د نامالومو وگړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوی وي ، دې دوو پېښو دا ډاگيزه کړې وه چې په هيواد کې صليبي جاسوسان او غلچکي يرغل کونکي شتون لري ، او دا هم را څرگندېده چې هغوی ته ددې ځای د اوسيدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې . خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلي چې غلچکي يرغل کونکي او نجونې په هماغه وخت کې له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوريډل او د سمندر اخوا تگ ته ئې ځان جوړاوه ، د يرغل کونکو د يرغل د مخنيوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سيمه کې د گشت له پاره تير مابنام استولې وي او د اينټيلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ايوبی لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلي و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټينگښت او پراختيا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په خټ سپره وه. **دايمان پلورنکو ليلام لگيدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ايوبی ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کيږي خو هيڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ويل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دې ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بيکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه د ساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندويانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټيلي جنس وگړي موجود و . او پخپله علي بن سفيان هم په دې هکله ډير سخت متوجه و . او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ايوبی که بيغمبر نه گانه نو خپل پير او مرشد خو ئې ضرور گانه .**

په دې ورځ سلطان ايوبی خپلو معاونينو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دريدل. د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه «ميگنا ناماريوس» او (موبی) و. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قيضې د هغوی هغه ملگري و نيولي ، (موبی) قومندان ته وويل چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ايوبی سره وويني ، قومندان د (ماریوس) سره خبرې وکړې او د ليدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماریوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوريدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهيده ، (موبی) هم خپل نوم يو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وويل چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا گونگې دې او کون هم د ليدنې کتنې دموخي په هکله به مونږ سلطان يا بل کوم ستر افسر ته ووايو.»

علي بن سفيان بهر گرځيده ، هغه (ماریوس) او (موبی) وکتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام عليك وويل ، نو (موبی) ورته و عليك السلام ووايه ، قومندان هغه ته وويل چې دوی غواړې د سلطان سره وويني ، علي بن سفيان د (ماریوس) څخه د ليدنې کتنې د علت په اړوند وپوښتل نو (موبی) ورته وويل چې دا زما پلار دې ، کون او گونگ دې ، علي بن سفيان ورته وويل چې سلطان خو اوس ډير زيات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د ليدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وويل « که تاسې د ليدنې موخي را ته

وواياست کيداې شي چې ستاسې کار د سلطان سره د ليدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شکايتونو له پاره وخت نه شي ويستلاې ، اړونده خانگه پخپله شکايت اوري او رفع کوي ئې..»

«ايا سلطان ايوبې د اسلام د يوې مظلومې لور د فرياد د اوريدو له پاره هم وخت نه شي ويستلاې؟» (موبې) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ويل غواړم نوزه به ئې همغه ته وایم.»

«ماته د ويلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلې» علي بن سفیان ورته وويل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فرياد ور ورسوم ، که هغه اړين وگڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفیان هغوی دواړه دننه خپلې دکار خونې ته يوړل.

(موبې) د شمالي سيمو د يوه کلی نوم واخست او وئې ويل «دوه کاله کيږې چې سوډاني فوځ دهغه ځايه څخه تير شوی دې ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دکتلو له پاره بيرون را وتلې وم ، يو قومندان خپل آسپ را وگرځاوه او راغې او زما دنوم پوښتنه ئې وکړه ، کله چې ما ورته خپل نوم ونبود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وويل ، يو چا قومندان ته وويل چې دا گونگي او کون هم دې ، قومندان چغې کړې ، د ماښام وروسته څلور کسه سوډاني فوځيان زمونږ کورته راغلل ، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. دهغه قومندان نوم باليان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم کې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وي ما هغه ته وويل چې له ماسره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو باليان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او که مړ . ستاسې فوځ دهغې کورته راغې او وئې ويل چې تاسې ټولې نجونې ازادې ياست

زه خپل کور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ . ويل ئې چې دا د حرم څنډل شوی وينځه ده ، هلته د خلکو ترمنځ زما ژوند ستونزمن شوی دې ، مونږ په سراي کې اوسو ، اوريدلي مې دي چې سلطان سوډانيانو ته زمکې او کورونه ورکوي ، زه اوس د باليان وينځه او يا ښځه ، هر څه مې چې گڼئ ، راغلي يم چې ماته هم ځمکه او کور را کړئ ترڅو زه دهغې ځاي څخه کوچ وکړم او دلته ميشت شم او که نه زه به ځان ووژنم او يا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورگډه شم.»

« که چېرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبيا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتيا لرئ؟» علي بن سفیان ورنه وپوښتل .

« هو !» (موبې) ورته وويل «بيا به هم د کتلو اړتيا وي ، دې ته تاسو عقيدت او احترام هم ويلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووايم چې دهغې په سلطنت کې ښځه د لوبو يوه اله گرځيدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنيو کې د واده رواج له منځه تللې دې ، د خداي له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ او خوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پيدا شي.»

(ماریوس) ددې ټولو خبرو په جريان کې داسې چپ ناست ولکه دهغې په غوږو چې هېڅ خبره نه وي لگيدلې . علي بن سفیان (موبې) ته وويل چې سلطان په يوې غونډه کې ناست دې د هغې غونډې دخلاصيدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو . هغه د ډير ځنډ وروسته راغې او وئې ويل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورځي . هغه د سلطان ايوبې کمري ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

راغي او (موبې) ته ئې وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبې كمره ورو
ښووله ، كمرې ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لورې ته وكتل ، هغوى غوښتل چې د سلطان ايوبې د وژلو
وروسته د تينبستي او وتلو لاره په نښه كړي .

***** (۳۵)

په كمره كې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه كښينول ، او د (موبې) څخه ئې و پوښتل ، « ايا ستا پلار د مور
گونگي او كون پيدا شوى دې ؟ »

« هو درونده سلطانه ! » (موبې) ځواب وركړ ، « دا دهغې پيدايشې عيب دې » سلطان ايوبې كينه ناست ، هغه
په كمره كې گرځيده را گرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشكايت واوريډ ، زه له تاسې سره پوره
همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمكه دركړم او كور به هم درته جوړ كړم ، ما اوريدلې دې چې تاسې
ماته نور هم څه ويل غواړئ »

« ستا بخت دې الله نور هم ستر كړې ! » (موبې) ورته وويل « تا ته به ويل شوى وي چې له ماسره هيڅوك هم
واده كولو ته تيار نه دي ، خلك ماته د حرم وينځه ، فاحشته او بد چلنه ښځه وائي ، او زما پلار ته وايي چې
هغه خپله لور پلورلې ده . ته خو به ماته ځمكه او كور را كړې خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت
ساتوندى وي ... » او بيائې په ماته ژبه زياته كړه « زه د داسې خبرې كولو جرأت نه شم كولې خو دخپلې مور
غوښتنه تاسې ته وړاندې كوم چې كه چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده كولې نو په خپل حرم كې مې له ځانه
سره و ساته . ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وگوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم . ؟ » ددې خبرې كولو
سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس كښيښود او بل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبې په لور ئې
اشاره وكړه ، دا اشاره د مخكې څخه پلان شوى وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه كړه او د سلطان ايوبې
په لور ئې و اوږده كړه او بيائې د (موبې) لاس ونيوه د سلطان ايوبې په لور ئې و و غځاوه لكه چې دې
وائي چې زما لوره قبوله كړه .

« نجلۍ ! زه حرم سراي نه لرم » سلطان ايوبې ورته وويل « زه د دې هيواد څخه حرم سرايونه ، قحبه ځايونه او
شراب ختمول غواړم ، » د خبرو كولو په وخت كې هغه د خپل جيب څخه يوه سكه را وويسته او په لاسو
كې ئې پورته پورته كوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونكې واوسم ، » ددې خبرې په ويلو سره
هغه د دواړه تر شا ولاړ . او سكه ئې لاندې و غورځوله ، كله چې د ټنگ اواز راغي نو (ماريوس) يو ناڅاپه
شاته وكتل ، او بيائې سمدستي خپل مخ بيرته راواړاوه .

صلاح الدين ايوبې په ډيره گړندۍ توگه خپل يو فت اوږود خنجر د خپل ملا بند څخه را وويست او د دهغې
څوكه ئې د (ماريوس) په غاړه كښيښوده او (موبې) ته ئې وويل « داسې زما په ژبه نه پوهيږي ، ده ته ووايه
چې خپله وسله له لاسه و غورځوي ، كه لږڅه ځنډ ئې هم وكړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې دواړو لاشونه
پورته كيږي . »

د (موبې) سترگې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوى ، هغې په پوره اداكارۍ سره هڅه وكړه چې ووائې
چې زما د پلار په ويرولو او گواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وكړې ؟ ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې
كړې دې . »

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ورکلکه کړه ، هغه وویل ، «ایا تا دومره ژر ددې ځای د خلکو ژبه زده کړه؟... ده ته ووايه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبې) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږودوالې هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې د غاړې څخه لرې کړ او وئې ویل «پاته نورې نجونې چېرې دي؟»

«تا زما په پیزندگلوې کې غلطې کړې ده ،» (موبې) په لږزیدلي اواز وویل «زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته دکومو شپږو نجونو خبره کوي؟»

ماته خدای سترگې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خدای را ته ذهن هم را کړې چې په کې هغه مخونه عکاسې کیږي چې یو ځل مي کتلي وي . ستا مخ چې اوس په نیمائې نقاب کې پټ دي ما مخته هم کتلي و....ته او ستا دغې ملگري ته خدای داسې ناقصه ذهن ورکړې دي چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلي یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراي کې تاسې دواړه د بنځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار وگرځیدئ ، خو تاسو هېڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملگري بهر د اسپونو سره ولاړ دي هغه ستاسې نوکر نه دي ، هغه مو نیولې دي.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبې) ویلې و چې هغوی په سراي کې اوسېږي . هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسرای په لورې ولاړ ، د سراي خاوندانو ته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو بنځه او میړه دي او یو نوکر هم ورسره دي . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولې دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بړکه شکله چوغه او پڼې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی بنځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او دهغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ . دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو . علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توگه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه دهغوی آسونه هم کتلي و ، چې د بنه نسل تیز ځغاستي آسونه وو . د سراي د خاوندانو څخه ئې دهغوی د آسونو په هکله هم وپوښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوبنانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراي خاوندانو دا هم ویلي و چې د نجلۍ خاوند گونگې دي او نوکر ئې هم گونگې معلومېږي . هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل .

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراي د خاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، دهغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته وروښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلي دي . غواړي له تاسره په یواځې ځان وویني ، هغوی به دا پلان جوړ کړي وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، ترڅو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیز ځغاستي آسونو په

مرسته د سیمې څخه ځانونه ویستلې او د بناره به لرې تللې وي ، او دا هم کیدای شي چې دا خلک تا د دومره بنایسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځای کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړي وي .

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ویل « هغوی مه نیسئ ، تر مائې یو ځل را ورسوئ »

علي بن سفیان هغوی دننه ور ولیږل او په خپله د سلطان د دروازي تر څنگ و درید ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وویل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره یو ځای تبیله کړئ ، زینونه ئې را بنکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې ونیسئ . تلاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلي »

دا احکام پلې کړل شول او د « میګنانا ماریوس » ملګري و نیول شو . دهغه څخه یو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ضبط کړل شو .

او کله ئې چې هغوی د سلطان ایوبي کمرې ته ور ننویستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دېوي سکې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کون نه دي ځکه هغه د سکې په اواز باندې سمدستي تر شا کتلي و .

صلاح الدین ایوبي نجلۍ ته وویلې « چې دې ته ووايه چې زما روح د صلیبیانو د خدای په لاسو کې نه دي ، زما دخپل الله په لاسو کې دي . »

(موبې) پر خپله ژبه د (ماریوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وویل ، (موبې) سلطان ایوبي ته وویل چې « دا وائې چې ایا ستا خدای څه بل څوک دي ؟ او ایا مسلمانان هم خدای مني ؟ »

« دې ته ووايه چې مسلمانان پر هغه خدای عقیده او باور لري چې ریښتوني دي او درینستوني عقیدې خلک خوبوي » سلطان ایوبي ورته وویل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي یاست ؟ ... زما رب ! که چېرې ستاسې خدای ریښتوني وای نو ستاسې خنجر به زه تراوسه پورې له منځه وړې وم زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې را کړ . » هغه د کومه ځایه یوه توره راوویستله ، او څو نور شيان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شيان ستاسې دي ، دا ستاسو سره یو ځای د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دي ، لیکن ستاسو څخه مخته ماته رارسیدلې دي ، »

(ماریوس) د حیرانتیا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حیرانتیا نه بوتې را وتلې وي ، څومره خبرې چې کیدې د (موبې) له لارې کیدلې ، (ماریوس) په خبرو پیل وکړ خو یواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پوهیده ، د خدای په اړوند دخبرو اوریدو سره هغه وویل « داسې د ریښتوني عقیدې خاوند بریښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دي . دې ته ووايه ستا په سینه کې یو خدای دي هغه ماته را وښییه ، زه غواړم هغه خدای و وینم کوم چې ده ته د اښولې چې دا خلک ستا د وژلو په نیت راغلي دي . »

د سلطان ایوبي سره د دومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلا دانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چېرې دا پاگل نه وي نو په ذهنی توګه خو ضرور لارورکې دي . هماغه و چې دهغوی سره ئې دوستانه خبرې پیل کړې . په همدې وخت کې علي بن

سفيان هم رانوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خيريت و پوښتي ، سلطان ورته په خدا کې وويل چې «هرڅه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفيان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بيرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وويل «مخکې له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوند قصې کولومهلته راکړل شي ،» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې خوشبې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکې په ټکې ئې همغه سلطان ايوبی ته واوروله ، اوس نو هغه په صليب د عيسې د راخوړند شوی بُت ، د پيغلې مريم د انځور ، او د پادريانو دهغه خداي نه چې د پادريانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کيداي ، نوره هم په ډيره کلکه توگه بيزاري ښکاره کړه ، اووئې ويل «د مړينې تر مخه ماته د خداي يو څرک يوځل را وښايست ، زما خداي زما کوچنيان د لوړې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشيانو په بندي ځاي کې وراچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندي ځانه کې ور و غورځولم. زه چې دهغې ځايه څخه راووتلم نو د مرگ په خوله کې را پريوتم .

«سلطان! زما ژوند ستا په لاسو کې دي. ماته هغه ريښتوني خداي را وښايست ، زه به هغه ته فرياد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دې» سلطان ايوبی ورته وويل «زما دخداي په لاس کې دې ، که چېرې زما په لاسو کې وای ، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ريښتوني خداي درو ښايم چې ستا د سرد پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تاته به په هغه ريښتوني خداي باندې عقیده پيدا کول وي. او که نه خداي به ستا فرياد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومي» سلطان ايوبی د هغې خنجر هغه ته بيرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (مويي) ته ئې وويل «دې ته ووايه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نيوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ايوبی په ملا ئې سترگې ولگيدې ، پورته شو او دسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ايوبی د جلالی شخصيت اغېز و ياد دسلطان د سترگو ځليدا وه چې هغه ته ئې ريښتوني خداي تر سترگو کړ. دهغه لاس و رپيده هغه خپل خنجر دسلطان ايوبی په قدمونو کې کښيښود ، په دواړو زنگونو کښيناست او دسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې وژړل ، (مويي) ته ئې وويل «دې ته ووايه چې يا خو دا پخپله خداي دې او يا دا چې خداي ئې په سينې کې ورننويستي دې ، دې ته ووايه چې ماته خپل خداي را وښايه ،»

سلطان ايوبی هغه راپورته کړ او د خپلې سينې سره ئې يوځاي کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوبسکې پاکې کړې.

هغه ښويدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بيا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا يو قسم ليونتوب و ، يوه تنده وه چې هغه ئې دداسې يو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و . سلطان ايوبی هغه بې گناه گناه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود . بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (مويي) خو روزل شوی را استول شوی وه او را تبتيديلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صليبيانو پيغام ئې سوډانيانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تيار کړل ، هغه د هيواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هيڅ صورت نه شوه ښلاي ، سلطان هغه

اودهغې ملگرې علي بن سفیان ته وروسپارل، د تفتیش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وویل چې د خوراکې موادو قافله هم همدوی لوتلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وي او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او بالیان اود هغې ملگرې هم همدوی وژلي و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماریوس) ذهن روښانه شوی و ، یوځل هغه د سلطان ایوبي څخه پوښتلي و «ایا تا دا نجلۍ مسلمانې کړې او په خپل جرم کې دې ورننویستی ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ایوبي ځواب ورکړ. د ماښام په وخت سلطان ایوبي (ماریوس) له ځانه سره یوځای کړ او لري ئې تر یوه ځایه پورې یو سیمې ته یوړ، د لرگي دوه تنبتي پرته وي پر هغوی سپین څادرونه غوړیدلي و، سلطان ایوبي څادرونه له یوې خوا څخه پورته کړل او (ماریوس) ته ئې ونبول، دهغې د مخ رنگ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبې) لاش پروت و ، او په بلې تختې باندې دهغه د ملگرې لاش ، سلطان ایوبي د (موبې) په سر لاس کښیښود او وروسته ئې کش کړ. دهغې گردن د وجود څخه جدا و ، هغه (ماریوس) ته وویل ، «ما نه شوکولای دا وبنیم ، تا دا له ځانه سره راوړې وه ، چې زه دهغې په بنایست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د یوې ذرې په اندازه هم ښه نه لگیده ، خو اوس راته ښه ښکاري ، اوس چې ددې جسم څخه دومره بنایسته شکل او صورت لري شوی دې ، ماته دا ډیر ښکلې ښکاري ، الله دې ددې گناهونه معاف کړي.

«سلطان! (ماریوس) ترې و پوښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نیت راغلی وي» سلطان ایوبي ورته ځواب ورکړ. «خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلی وه ، اوس تا دا ملگرې هم د همداسې یو پلان له مخې د ډیرو وگړو قاتل و گړځید ، او تا زما د وینو په تویلو سره د خدای کتل غوښتل.»

خو ورځې وروسته د (میگنا نا ماریوس) څخه سیف الله جوړ شو چې بیا د سلطان ایوبي په ساتونکې ډله کې ورگډ شو او کله چې سلطان ایوبي له نړۍ سترگې پټې کړې نو بیا همدې سیف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدین ایوبي د قبر تر څنگ تیر کړل ، خونن هیچا ته معلومه نه ده چې دسیف الله قبر چېرې دی.

مسلمان جنرالان د صلیبی جاسوسی شبکې په لومو کې

دویمه میرمن.....(۴)

د قاهرې د بنار څخه دوه نیم میله لرې پرته د بنته ، چې له یواړخه د شگلورپه غونډیو او د نورو درېو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شگو پوځلی وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونوزرو انسانانو هجوم و ، په دوی کې اوبن سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، یوزیات شمیر خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شمیره تر ټولو ډیره وه چې هیڅ سپرلی ئې نه درلوده. دغه بې شمیره هجوم د څلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې د بنته کې را ټولویده ، د خلکو گڼې گونې د قاهرې د بازارونو بڼایسته والې نور هم ورزیات کړې و. سرایونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځایو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ویل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به د همدې شگلورپه د بنته په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوبنانو د سپرو د غشو د ویشتلو مقابلې تر سره کیږي او نورزیات شمیر جنګي کمالونو به بنوول کیږي. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمیر غیر فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې گډون کولای شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو او د غشي په ویشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدین ایوبي له اړخه کیده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې یو دا چې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کیدو په لور رغبت ورکړي او بل دا چې ، هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزوري گڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ورو رسید چې خلک شپږ ورځې دمخه د سیل او نندارې ځای ته را رسیدلي نو زیات خوشحاله شو. خو علي بن سفیان اندېښمن بریښیده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ویلي و. سلطان په ډیره خوښۍ هغه ته ویلي و « چې که چېرې د سیلانیانو شمیره تر یو لک کسانو پورې ورسیرې نو مونږ به ددې جوگه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ور عسکر تر لاسه کړو.»

«درونده امیره!» علي بن سفیان ورته وویل «زه د سیلانیانو هجوم د یو بلې زاوئې څخه هم وینم ، زما د آند په مطابق که دا هجوم تر یو لک کسانو هم ورسیرې نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانوتې وي د کلیو او بانډو څخه بنځې هم راروانې دي چې ډیرې ئې سوډانیانې دي ، دهغوی د زیاتو رنگ دومره سپینوالي لري چې عیسائي بنځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پتولای شي.»

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پوهېږم علي!» سلطان ورته وويل «خو ته پوهېږې چې ما ددې ميلې اوسيل انتظام دڅه له پاره كړې؟ ته به خپله شبكه نوره هم زيركه ، هونښياره او فعاله كړې.»

«زه ددې ميلې په هكله خوښ يم» علي بن سفيان ورته وويل «دا ميله ډيره زياته اړينه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زياتولو په خاطر تاته نه ده ويلې ، يواځې دا خبرمې دركړې چې دا ميله دخپله ځانه سره دا ډول گواښونه هم لري. په قاهرې كې موقتي قحبه ځاپونه جوړ شوي چې ټوله شپه د نندارچپانو څخه ډك وي. د نندارچپانو او سيلانيانو ډيرو ئې د ښهر څخه دباندې خيمې درولي دي . زما شبكې ماته خبر راوړې دې چې په دوى كې د جوارگرو او عصمت پلورونكو خيمې هم شتون لري. سبا د ميلې ورځ ده ، خو نخونكو او سندرغاړو د همدا اوسه د نندارچپانو شتمنى لوت كړي دي.»

«كله چې ميله پاې ته ورسېږي نو دا ناپاكي او غلاظت به هم د هجوم سره يو ځاې له منځه ولاړشي» سلطان ورته وويل «زه اوس نه غواړم په دوى باندې بنديز و لگوم ، دمصر دخلكو اخلاقي حالت ډير خراب دې ، جوارې او عصمت پلورنه په يوه يا دوه ورځو كې له منځه نه شي تللاې ، اوس هم ماته د لا زياتو نندارچپانو او سيلانيانو اړتيا ده . زه بايد فوځ تيار كړم او علي ! ته پوهېږې ، چې مونږ ته د ډير زيات فوځ اړتيا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه كې ددې خبرې پوره سپينوالي هم كړې دي.»

«ما ونه شو كولاې تا د هغې سپينوالي څخه منه كړم ، درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل «زما استخباراتي سترگو ويل چې په هغو مشرانو كې تر نيمائې ډير زمونږ خواخوږى او وفاداره نه وو ، ته ډير ښه پوهېږې چې په هغې ډله كې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځاې كې وويني ، او پاته نور هم د سوډانيانو پخواني دوستان او ملگري دي ، ما دهغوى د هريوه تر شا دخپلې شبكې يو يو كس مؤظف كړې دې ، او زما خلك ما ته دهغوى د كړوړو او كړچار په هكله وخت په وخت خبر راكوي.»

«ايا د كوم يوه په هكله تر اوسه كوم خطرناكه خبره را رسيدلې ده؟» سلطان ايوبې ترې وپوښتل .

«نه» علي بن سفيان ځواب وركړ ، «يواځې دا يوه خبره ده چې دغې خلكو خپلې رتبې او حيثيتونه له ياده ويستلي او د شپې هغه مشكوكو خيمو او ځاپو ته ورځي چې موقتي قحبه ځاپونه او نڅاځاپونه گرځيدلي دي. تر اوسه پورې ددوى د ډلې څخه دوو كسانو هغه نخونكى نجونې خپلو كورونو ته هم وړبللې دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني كشتيو په شاوخوا كې را څرخيږي چې لس ورځې مخته د روم د بحيريې په ساحل كې تر سترگو شوى وي.»

«ايا په هغوى كې څه خاص خبره وه؟» سلطان ايوبې ترې وپوښتل .

تر هغه وخته پورې د روم د بحيريې څخه فوځ بيرته را ستون شوى و ، خو په پتو او ځانگړيو ځاپو كې دوه دوه كسان هملته په ساحل باندې د پهرې له پاره گمارل شوى و ، علي بن سفيان د ماهې نيونكو او كوچپانو په بڼه كې په ساحل باندې د استخباراتو د شبكې څو كسان ټاكلې و ، هغه دا كار په دې خاطر كړې و چې

صلیبیان په ناڅاپي توگه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صلیبیانو جاسوسان را دا ځل نشي. خود ساحل غاړه ډیره اوږده او پراخه وه ، په ځای ځای غونډۍ او لوړې ژورې هم وي. په دې اساس ټول ساحل په یوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شور اتللاي. لس ورځې تیرې شوې وې چې دهغه ځایه څخه ، چېرې چې سمندر د غونډیو تر منځ را ننوځي ، دوه بادباني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوی دي. داسې بریښي چې هغوی د شپې هلته راغلي وي.

د هغوی د بیرته تگ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهیانو خپل اسونه د هماغه ځای په لور ور ورغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړای ، هلته د انسان بوي هم نه احساسیده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتیو د بادبانو د جوړښت څخه څرگندېده چې دا د مصر د ماهې نیونکو کشتۍ نه دي ، او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دپخوا په دښته کې و گرځیدل خو هیڅ ئې په سترگو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترگو شوی دي ، د علي بن سفیان له پاره دا شوني نه وه چې په شگلورپه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتیو څخه څوک او یا څه را بنکته کړل شوی دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسیدو هم درې ورځې تیرې شوې وې.

علي بن سفیان د سلطان ایوبي ددې پوښتنې ځواب چې په هغې کشتیو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپیناوي وکړ او وئې ویل «مونږ د یوې یونیمي میاشتي راهیسي د میلی اعلانونه پیل کړي دي ، په دومره موده کې خود اروپا مرکز ته هم خبر وررسیږي او دهغه ځایه څخه جاسوسان را تللي شي ، زه تر ډیره ځایه پورې شکمن یم چې د نندارچیانو سره به صلیبی جاسوسان هم میلی ته راغلي وي ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کیږي. سلطان دا درک کولای شي چې دهغوی را نیونکې خلک د معمولي حیثیت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نیونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامی یوشمیر غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صلیبیانو د جاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وي.»

سلطان ایوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله ، د روم په بحیره کې صلیبیانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې یو کال تیریده ، علي بن سفیان د سمندر هغې لورې ته هم د جاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډیر باوري نه بریښیده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسیدلې و چې صلیبیانو په مصر کې د څارګڼۍ او تخریب کاری له پاره خپل روزل شوی وګړي ګمارلي دي ، مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګیزه شوی چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ویل کیده چې صلیبیان به ډیر فشار هملته راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوریه «شام» کې مسلمان امرأ او رئیسان په شرابو کې ډوب کړي و ، خود سلطان زنگي په شتون کې صلیبیانو تر اوسه پورې هلته د نیغ په نیغه د ټکر کولو همت نه شو کولای. خو کله چې صلاح الدین ایوبي دهغوی ستره جنګي بیړۍ د روم په بحیره کې د ټول فوځ سره یوځای غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنگي په مشرۍ د صلیبیانو په هیواد يرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزیه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زیات شمیر صلیبیان

د سلطان زنگي په ولکه کې د بندیانو په څير راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی يو شمير سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنگي دا بنديان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صليبيانو د مسلمانانو جنگي بنديان شهيدان کړي و. ددې نه اخوا صليبيان په وعده باندې هم نه دريدل او تل به ئې وعدي ماتولې.

که څه هم سلطان ايوبی په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنگي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بيا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ ترڅو د صليبي ځواکونو څخه د فلسطين سيمه بيرته واخلي ، او تر څنگ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره وژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سيستم نور هم ورکلك کړي ، خو هغه ته په يوه ځل د حملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډيرزيات فوځ اړتيا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو درانتوتلو او د فوځي خدمت له پاره دخلکو استخدام کولو پروسه (Process) د سلطان له آنده ډيره کمزورې وه. ددې يو علت دا هم کيداې شو چې د سوډانيانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کليو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبليغات پيل کړي و. ددې فوځ ډير کم شمير چارواکو د سلطان سره د وفادارۍ تړون کړې و او بيرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ايوبی و توانيد چې دغه لږه شميره مصري فوځيان او د سلطان زنگي له اړخه راليږل شوی فوځيان ، ټول سره د يوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ايوبی ليدلې و. سلطان ايوبی ددې ميلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې د بهر څخه د راغلو ميلمنو سره وويني ، او د ميني او محبت له لارې دې دهغوی باور ترلاسه کړي او هغوی ته دې دا ډاډگيزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دا دي چې د خدايې او دهغې د رسول ص د نظام پولي تر لرې لرې پورې وغځوو او هيواد ددې صليبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د ميلې څخه يوه ورځ دمخه علي بن سفيان ، سلطان ايوبی د عيسايي جاسوسانو د نفوذ د خطر څخه خبر کړې و. هغه ورته وويل «درونده اميره !زه د جاسوسانو څخه ويږه نه لرم. په حقيقت مونږ ته گواښ د خپلو کليمه ويونکو ورونو څخه دې چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عمليات برپا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ايمان کلك وي نو بيا خو د صليبيانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بريالې کيداې. دميلې د نندارچپانو تر منځ چې کومې نخونکې نجونې تر سترگو کيږي دا ټولې د صليبيانو د جال لومې دې چې دېو شمير بي ايمانه مسلمانانو د رانيولو له پاره ئې خپرې کړې خو بيا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راتولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته ووايست چې هيڅ يو جاسوس ونه وژني ، سلطان ايوبی ورته وويل ، «ژوندي ئې را ونيسئ ، ځکه جاسوس د دښمن سترگې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته دهغوخلکو رازونه وائي چې دلته ئې را استولي دي»

دمیلې سهار را وخوت ، هغه میدان ډیر پراخه او خپور و ، د میدان په درې واړو اړخونو کې د نندارچپانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې د شگو غونډۍ پرته وي چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنگ ډول ووهل شو او د آسونو د پنبو او اوزونه داسې را پورته شول لکه سترسیلاب چې را روان وي ، گرد او دورې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زیاتو سپاهیانو آسونه و ، لمړې آس سپور میدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدین ایوبی و. دهغه دواړو خواو ته بیرغچپان و. وروسته ورپسې د سپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې گلداره خادرونه غړول شوی و. د هر سپور په لاسو کې برجه وه ، د هرې برچې په څرکیدونکې څوکې د رنگینو توتو یو کوچنی جنده را څړیده ، د هر سپور په ملا باندې یوه توره را څړول شوی وه ، آسونه په ډیرې دبدبې سره را روان ول ، د سپرو غاړې پورته او سینې ئې خپرې وې ، دهغوی پر مخونو باندې یو جلالی اغیزو ، داسې معلومیدل چې دوی د نندارچپانو د هجوم څخه پورته او اعلي و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د نندارچپانو ترمنځ چپتیا او د فوځي ډلې رعب را پیدا کړ.

نندارچپان د نیمې دایرې په شکل کې ودریدل ، دهغوی شاته نور نندارچپان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بیا دهغوی تر شا اوبن سپاره نندارچپان ول ، ان تردې چې په یوه یوه آس او یوه یوه اوبن تردوو او یادې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په یوځای کې شامیانې لگیدلې وې ، په دې ځای کې چوکۍ ایښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول ، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او د سلطان د حکومت افسران او د بنار او سیدونکي معزیزین هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ایوبی د مذهبي مشرانو او علماؤ ډیر زیات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کیناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظامیه کې و خواصل اړیکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانگړې توگه ویلي و چې ددې مشرانو سره کښینې او دهغوی سره د دوستۍ اړیکې پیدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدین البرق» نومې وگړې هم و. دا د علي بن سفیان نه وروسته دویم کس و چې د سلطان ایوبی د پتو پلانونو او د مملکت او فوځ د هر راز څخه خبر و. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنگ پلانونه او نقشې ټولې دهغه سره وې ، دهغه عمر نژدې څلویښت کاله پوره کیده. هغه د عربو د نارینتوب د بنایست او جلال یو پیکر و. هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره یوه نجلی ناسته وه. ډیره زیاته ښکلې او ښایسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلی سره یو سرې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسیده ، هغه د رنگ او لباس له اړخه یو ستر تاجر معلومیده ، البرق څو ځله دهغې نجلی په لور کتلي و ، یو ځل نجلی هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه. بیا ئې دهغه زور سرې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د نندارچپانو له مخه تیر شول او د اوبنانو نوبت را ورسید ، اوبنان ئې هم د آسونو په څیر په گلداره خادرونو پوښلي و. د هر سپور په لاسو کې یوه اوږده نیزه وه ، او د هرې نیزې د څوکې څخه لږ لاندې دوه رنگین بیرغونه را څړول شوی و ، په هوا کې ددې بیرغونو رپیدل او پرکیدل ډیر ښه بریښیدل او ټول

نندارچېبان ئې ځانته متوجه کړي و. د هر سپور په اوږو یو کمانو را ځوړنده وه او د اوبن په زین د پاسه د غشو رنگینی خلطي پرتې وي. د سپرو شان څه بل شان و، د آس سپرو په څیر اوبن سپرو هم مخ ته کتل، ان تردې چې خپلې سترگې ئې هم بڼي یا کین لورې ته نه اړولې را اړولې. دا اوبن د هماغه اوبانو په څیر وو چې یو شمیر نندارچېبان پرې د نندارې له پاره ناست و. خودفوخې روزنې، فوخې چال او د فوخې سپرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوبن معلومیده.

البرق په خپل څنگ کې ناستې نجلۍ ته یو ځل بیا وکتل، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترگو کې سترگې ور وټومبلې، دهغې په سترگو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حیا او شرم خندا رابښکاره شوه، خو کله به ئې چې په خپل څنگ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کر کې او نفرت بدله شوه. البرق یوه بڼه هم درلوده، چې څلور اولادونه ئې ترې پیدا شوی و. کیدای شي په دې وخت کې هغه خپله بڼه له یاده ویستلې وي، هغه دنجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ ورېښمین نقاب به د هوا د څپو په واسطه دهغه په سینې لگیده، هغه یو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واوه، نو نجلۍ په شرمیدلې توګه ترې معذرت و غوښت، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه ونه ویل.

داوبانو پسې پیاده فوخ را روان و، په هغوی کې د غشي ویشتونکو او تیغ وهونکو ډلې شاملې وي، دهغوی یو ډول تګ، یو ډول وسله او یو ډول لباس په نندارچېبانو همغه ډول اغیز و کړ لکه څنگه چې دسلطان ایوبی راتګ هغوی تر خپل اغیز لاندې راوړي وو. د سپاهیانو په مخونو باندې خونې او ځلا وه، او ډیر زیات ډاډه تر سترگو کیدل. دا ټول فوخ نه و، یواځې منتخب ټولې و. دهغوی شاته منجنیقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنیق د هر دلګي تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې سترې سترې تیرې، یو ډول خټین لوبڼي او نور اړوند شیان بار کړل شوی و، په دوی کې د تیلو په څیر کومه ماده هم ایښول شوی و چې د منجنیقونو په واسطه غوڅارول کیده. هر چېرې به چې دا لوبڼې غورځیده هلته به په څو ټوټو باندې ویشل کیده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځایو پورې شیندل، او کله به چې اور لګونکي غشي ورورسیدل نو ټولو ځایو به اور اخسته.

دسلطان ایوبی په قیادت کې دغه سپاره او پیاده دلګي، د نیمې دایرې په شکل کې بڼکته پورته شول او په ډیره ګړندی توګه د نندارچېبانو له منځه تر لرې پورې ولاړل، سلطان ایوبی د لارې څخه بیرته راستون شو، دهغه داس تر منځه دبیرغچېبانو آسونه، بڼي، کین او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو آسونه را روان وو. سلطان خپل آس و دراوه، راتوپ ئې کړ او نندارچېبانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شامیانې ته دکښیناستو له پاره ورننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول، سلطان ایوبی ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځای کښیناست.

سپاره او پياده دلگي ټول مخته ولاړل او د غونډيو شاته ئې ځاي ونيو، ميدان خالي شو، يو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسيد، دهغه په يولاس کې د آس قيضه او په بل لاس کې ئې د اوبن رسۍ وه. اوبن هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغليده. دميدان په منع کې آس سپور په خپل آس و دريد، او د آس قيضه ئې پريښوده، او ټوپ ئې کړ د اوبن په شا کښيناست. اوبيا ئې دهغې څخه لاندې پر ځمکه ور ټوپ کړ. څو قدمه ئې د اوبن او آس سره منډه ووهله اوبيا ئې ور ټوپ کړ او په آس سپور شو، د آس او اوبن په منډه کې هيڅ توپير نه ترسترگو کيده. يو ځل بيا هغه د آس د شا څخه د اوبن شا ته ور ټوپ کړ، هغه ډير مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدين البرق لږ څه نبي لورې ته نښکته شو دهغې دخولې او دنجلۍ د سر ترمنځ دوه درې انچه فاصله پاته شوی وه. نجلۍ هغه وکوت، البرق ورته وخنډل، نجلۍ و شرميدله، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې وکتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زياتې شوی.

يو ناڅاپه د غونډيو له منځه هغه د سطلونو په څير دخاورو جوړ شوی لوبڼي چې د آسونو په گاډيو کې بار شوی و، پورته و غورځول شو او بيرته په ميدان کې را پريوتل، لوبڼي به مات شو او تيل به ترې هر لورې ته و شيندل شول. لږ ډير سل داسې لوبڼي ميدان کې را پريوتل او دهغوی څخه راوتلې ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوی وي، په يوي غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ويشتونکې را پيدا شول، هغوی اور بلونکې غشي را وويشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوبڼو په واسطه خپره شوی وه، اور بل ولگيد، دغشود ويشتلو سره سم ټوله سيمه يوه شعله وگرځيده، چې لوړوالې ئې د اس تر گيډې پورې او خپور والې ئې نژدې سل مترو ته رسيده. په همدې وخت کې څلور آس سپرو خپل آسونه په پوره تيزۍ سره را وځغلول، شعلو ته په را رسيدو هغوی آسونه ونه درول، او نه ئې د آسونو د ځغاستې چټکتيا را کمه کړه. ټول په هماغه شعلو کې ورننوتل، نندارچپان حيران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په ځغاسته ترسترگو کيدل، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. نندارچپانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسې ووايه، دندارچپانو شور او ځور دومره زيات وو چې تابه ويل آسمان چوي. هلته د دوو سپرو په بڼه اور لږيدلې و. دواړه د ځغليدونکو آسونو څخه په شگو کې را پريوتل او لږ څه په دې شگو کې ورغښتل، او په دې ترتيب ئې د خپلو بڼه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترگې اړولې وي او دنجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغې لورې ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې دهغه زور بوډا په لور وکتل. هغه زور پورته شو او هيڅوک پوه نه شو چې ولې دهغه ځاېه څخه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترگو لاندې څاره. البرق ته دا معلومه وه چې نجلۍ دهغه زور سره راغلې وه. هغه دنجلۍ څخه و پوښتل «ستا پلار چېرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ «زما ميره دې»

«میره !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل «ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دې او که ستا په خوښه؟»

«نه ! هغه زه اخستی يم،» نجلی ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلی ځواب ورکړ «هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د مینې په سترگو گورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې؟» البرق ترې په رومانې او عاشقانه بڼه و پوښتل.

دنجلی په شونډو دحیا او شرم خندا راغله، او په ډیر نرم اواز ئې وویل «زه ددغه بوډا څخه نوره تنگه يم، که چېرې چا زه دهغه څخه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب و ضرب مظاهري ئې کولې، نندارچېانو داسې جنگی مظاهري کله هم نه وي کتلې هغوی یواځې سوډاني فوځ کتلې و چې د خزاني د لوتولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به د پادشاهانو په څیر بهر را ووت، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د بانډو او کلیو له پاره مصیبت گرځیدل، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوتول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل. که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوبن وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. دخلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایا و باندي د ظلم او تیري په خاطر ساتل کیږي. خود سلطان فوځ بلکل بل منگه و. یو خو هغه فوځ و چې د نندارچېانو مخته ئې مظاهري ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق دخلکو تر منځ خپور شوی و. تر څو هغوی دخلکو سره یوځای شی او دهغوی تر منځ دا انگیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې څخه دي، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډیره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنگي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملگرې و دسلطان د لارښوونې اود میلیې د شور و غوغا څخه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. دنجلی څخه یو جادو جوړ او دهغې عقل او ذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستی و. هغه په نجلی باندي خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلی هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته څه اسانتیاوي را پیدا کړې. کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځای کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلی سمدستي ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر څارنې لاندې نیولې ده. هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترگو نه باسي، نجلی دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته،..... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په څیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره، بدکړچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځي. د البرق له اړخه د لیدني د ځایو په اخستل شوو نومونو کې یو ځای ددې نجلی خوښ

شو. دا دنباره بهر د پخوانۍ زمانې يوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چې هغه به ئې دهغه بودا
څخه د ازادولو هڅه وکړي.

***** (۳۸)

درېيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په څير په دېدبه کې را بيرون کيده ، خو په دې
شپه هغه د غله په څير په پټه د کوره ووت ، اخوا د پخواني وکتل ، او په يوه لوري باندې روان شو. د قاهرې
بنار کې چپه چپتياوه، د فوځي ميلې د پايې ته د رسيدو څخه دوه ورځې تيرې شوي وي. د بيرون څخه راغلي
نندارچپان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوي و، د سرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځايونه بند
کړل شوي و، د علي بن سفیان شبکې اوس په دې کې مصروف وي چې په ډاگه کړي چې د بهر څخه راغلي
خومره شمير نجونې او نور مشکوک خلک اوس هم په بنار او يا شاوخوا سيمو کې شتون لري ، دمیلې
موڅې پوره شوې وې ، يواځې په دوه ورځو کې څلور زره ځوانان په فوځي خدمت کې اخستل شوي و او
دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د دنباره څخه بيرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې
وه. د دښتې د گيدرانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلې و چې
هغه دهغه زاړه وگړي اخستل شوي وينځه او دهغې تر څارنې لاندې بندۍ ده. خوبيا هم البرق په دې هيله
هلته ور روان و چې نجلۍ به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئې
يو خنجر هم له ځانه سره اخستې و.

بنځه په خپله داسې يو جادو دې چې که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهیچا پروا نه کوي ، عقل او
پوهه له هغه سره خداي پامانی کوي. البرق د پاڅه عمر سرې و. خو اوس دهغه څخه يو ناپوهه زلمې جوړ
شوی و. هغه ته په دغه تياره کنډره کې يوه سيورې تر سترگو شو. دا سيورې د سر نه تر پښو پورې په څادر
کې پټ و او د کنډرې په تور تم کې ور جذب شوې و. هغه هم گړندي گړندي گامونه واخستل او کنډرې ته ئې
ځان ور ورساوه. د لويديځې دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مخته ئې يوه تياره خونه راغله ، د چت څخه د
کومې سترې الوتونکې د وزرنو پر پرې را پيدا شو. البرق د هوا تيزه څپه احساس کړه او يو ناڅاپه ئې پرمخ
باندې يوه کلکه څپيره و خوړه. د دې سره يوځای ئې د «چې چې» اوازونه تر غوږو شول ، هغه داسې و پوهيده
چې دا کوم لويې الوتونکې مونږک (شو پرک) دې. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولې وه ، کښيناست او په
پښو ښويدو سره يې ځان د خونې څخه بيرون وويست. مخکې يې حويلۍ وه او د حويلۍ شاوخوا ته برنډه
را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې پوه اخستل شوی نجلۍ چې تل تر څارنې لاندې وي څنگه کولای شي
دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړ چې دلته څوک شتون لري
هغه دخپل ملابند څخه خنجر راوويست او په لاس کې ئې ونيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را
الوتل ، دهغوی د وزرونو د پرې اواز و ورونکې غونډې و. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه -- نجلۍ هغه ته

خپل همدا نوم ورنښولې و. او په میله کې ئې دا هم ورته ویلي و چې هغه په څه ډول په دغه زور سپرې پلورل شوی ده.

«ته راغلي ئې؟» هغه د اصفې اواز وارید. هغه د برنډې څخه په منډه راغله، او د البرق سره ورغاړې وتله، وي ویل «ستا په خاطر مي خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلي يم، زه باید ډیره ژر بیرته ستنه شم. زار په ته مې په شرابو کې سفوف ورکړي تر څو را بیدار نه شي.»

«ایا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولې؟» البرق ترې وپوښتل.

«ما کله څوک نه دې وژلي،» اصفې ورته وویل «ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توگه به د یو پردې سپرې سره د لیدلو له پاره دغه ویریدونکې کنډرې ته راځم.»

البرق هغه د لاسه و نیوله، یو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تیر شوی و دوه مشالونه راووتل، چې شعلي ئې ډیر روني او تیزې وي، البرق اصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونيو، ایا دا په دې کنډرو کې اوسیدونکې بدې ارواح گانې دي؟ او یا د نجلۍ په تعقیب پسې دهغې خاوند راغلي دي؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو او پوښتنو کې ډوب و چې یو اواز و غریده، «دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول، دهغې په رڼاو کې البرق او اصفې ته څلور کسان تر سترگو شول، د یوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وي. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل، د کنډر انگرې روښانه شوی و، څلور واړه کسانو د وړو لیوانو په څیر د البرق په چاپیر کې په گرځیدا شول، اصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه یو بل اواز راغی، «تر لاسه شول؟ ژوندي ئې مه پریردئ» دا د نجلۍ د هغه زور میړه اواز و.

اصفه د البرق وروسته وروسته تلله، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زار په ته وویلې-- «مخته راشه او ما ووژنه، زه پر تا لعنت وایم، زه په خپله خوښه دلته راغلي يم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپیر ولاړ وو، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د اصفې په لور وراوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره یوځای کړې او ورته ئې وویل، «د مړینې دمخه د برچې څوکې ووینه، خو ستا نه مخته به دا وگړې ستا تر مخه په تړپ تړپ سره و مړي دکوم په خاطر چې ته دلته راغلي ئې.»

اصفې ورتوپ کړ او برچې ئې و نیولې، او هغوی ئې تیل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې، اصفه د البرق څخه لرې شوه او چلینج ئې ورکړ او وئې ویل-- «راشئ، مخته راشئ، زه وینم چې تاسې به له ما دمخه دا سپرې څه ډول ووژنئ،»

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو - خو نجلۍ په هماغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سرې شاته و تنستید ، او نورو ملگرو ئې په البرق باندي د يرغل کولو پر ځاي يواځې خپل ځایونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولای شول البرق په ډیره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفې چلینج لا پخپل ځای پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه توپ د هغې شاته شوه د هغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولای شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دې ، زور سرې یوي ډډې ته ولاړ دې او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندي برید وکړ. خو آصفه په البرق باندي ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنگ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمې شوی نه و. د زاړه ملگرو د تیغ وهلو کمال هم وښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولې زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې گریډلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ! -- او جنگ ودرید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلوم چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریرم چې مابه ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم» البرق ورته وویل «وايه ، تادا په څومره رانیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل «له ماسره د دولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربنم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنگیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تاته در حواله کوم چې دا د جنگجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سوداگريم ، او داستاپه خیرد کوم جنگجو په کور کې ښه ښکار یږي. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبی د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل او هغه مې تاته حلاله کړه ، ځی دوستانو ! دوی ځانته پریردئ ،» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب و گانه ، هغه ته دا گواښ تر سترگو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږڅه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او گردچاپیره و کتل او د گړندېو گړندېو گامونوپه اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شاتته اواز به ئې هم واورید سمدستی به دریده او مخ به ئې اړ او ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ورننوتل نو لږڅه آرام ئې احساس کړ. آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البرق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې و پوښتل. «ته پرما باندي باوري ئې او که نه؟» البرق هغه د سيني سره یوځای کړه. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولای. نجلی هغه بې پیسو او بې قیمتته اخیستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلی په کوم لیونتوب سره دهغه سره مینه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقیقت کې هغه د نجلی په بنایست باندې څاریده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره و ه، د آصفې په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کیدې نو دکور ښځې هیڅ حیثیت نه درلود ، په یوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارینه د خپل ځان حق گانه ، خود شتمنیو خاوندانو به دڅلور و ښځونه علاوه دوه درې ښکلې او بنایسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباہ شوی دي ، دهغوی ترمنځ دا هم رواج و چې د یوه سرې ښځې به دځاوند د خوشحالولو په خاطر د بنایسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په څیر وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره یوځای کورته را ننویستله، نو د کور ټول لوي او واړه بیده و. سهار چې کله دهغې ښځې د خپل میړه په پالنگ باندې دومره ښکلې نجلی وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصیبت را پریوتې دي. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې بنایسته میړه ته دومره ښکلې نجلی تر لاسه شوی ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږ څه بار کم شوی و. د البرق حیثیت داسې و چې هغه داسې یوه ښځه او یا یوه وینځه له ځانه سره ساتلای شوه.

صلاح الدین ایوبی غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي ، هغه غوښتل چې د یوه خاوند او یوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تر اوسه هغه نه غوښتل چې هر امیر او هر حاکم د خپل ځان دښمن وگرځوي ، ځکه دهغوی هر یوه ئې څو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې ، د ښځو اخیستونکې هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې لیلام کیدلې ، د ښځو د تښتولو پېښې به را منځ ته کیدې. خلک به پرې وژل کیدل ، او وینې به په کې تویدې ، او دا د امر او حاکمانو د ښځو د بندگۍ پایلې وې چې عیسایانو او یهودانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ایوبی دې احساس هم اندېښمن کړې و چې یو وخت همدا ښځې د نارینه و سره اوږه په اوږه د کفارو پر خلاف جنگیدلې او په جهاد کې د نارینه و له پاره نیمائې ځواک همدوی جوړاوه خونن دوی د نارینه و د تفریح او عیاشۍ وسیله گرځیدلې دي ، ددې زیان یواځې دا نه شو چې د ولس نیمائې ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې یوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس او قوم نارینتوب ئې له منځه یوړ.

سلطان ایوبی غوښتل د ښځو عظمت اوستروالې بیرته په ځای کړي. هغه یو پلان تر لاس لاندې و نیو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوی نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل ، ددې امر لاندې حرم سرا یونه هم خالی کیدای شو خوداسې احکام هغه هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت یا امارت دهغه په لاس کې وې. دا ډیره ستونزمنه خبره وه. دهغه په دښمنانو کې د پردې پر ځای د خپلو شمیر ډیر زیات و. او هغه په دې پوهیده چې په قوم کې د ایمان پلورونکو شمیره ورځ په ورځ زیاتېږي. هغه په دې نه پوهیده چې دهغې

د راز يو ملگرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه بنکلي نجلۍ خپل انگرې ته را ننويستي ده. او دا نجلۍ دهغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې اوس د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دي.

په فوځي ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبي د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوي نه و بلکه دهغه فوځ ئې د مصر اسلامي فوځ و انگيرنه او دهمغې څخه ئې اغيز واخست. پخپله سلطان ايوبي تقرير کونکې حاکم نه و. خو په هغې ورځ ئې دخلکو دومره ستري ټولني ته خپله وينا کول اړين و گڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم د عصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دي ، هغه د صليبانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډويديو صليبانوته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسي. هغوی د مسلمانانو قافلي لوتوي ، د مسلمانانو نجونې تبتوي او بې ابرو کوي يې او بيا ئې پلورې.....سلطان ايوبي خلک د قومي جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ او دخپلو لوند عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ. د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې گونگوسي را پيدا کړل. او دهمغې ورځې څخه را په دېخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د گډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسیده ، چې په دې ډله کې لږو ډيرو يونيم زر ځوانانو خپل اوبان هم له ځانه سره راوړي او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه او چرې هم راوړې وې. سلطان هغوی ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې دهغوی د روزنې کار پيل کړ.

دميلې څخه درې مياشتې وروسته:

د سلطان په فوځ کې درې ډوله جرائم زيادښت و موند. غلا ، جواړي او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زيات نه. د فوځي ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جواړي (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهي به دبل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دازيان کم و گڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لور پورې چارواکو پورې ورسيد. هغوی فوځيانو ته گواښ وکړ او د سزا څخه ئې وويړول ، د خدای څخه ئې وويړول خو بيا هم په دې جرائم کې زيادښت راته .

يوه شپه يو سپاهي ونيول شو. هغه د کومه څاپه څخه پنډغالي ته را ستنيده ، ددې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټه په پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خوندي را ستنيدل. خودا سپاهي نيغ په نيغه را روان و . ساتونکې وکوت او هغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ. سپاهي ودرید او پر ځمکه را پريووت ، ساتونکې وکتل چې هغه په وينو ککړ دي ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يور دهغې په زخمونو يې

ملهم پتی۔ کنسینبولی خو هغه ژوندې پاته نه شو. د مړینې د مخه یې ویلي و چې هغه خپل یو بل ملگرې سپاهي وژلې، او د هغه لاش ئې د پنډه غالي څخه نژدې نیم میل لرې په یوه خیمه کې اچولې. د هغه دوینا له مخې هلته درې خیمې وې، دا خلک کوچبان و دهغوی سره بنایسته او بنکلی نجونې وې، هغوی به دا نجونې فوځیاتو ته وربولې، د شپې به سپاهیان هلته ورتلل، او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عیاشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچبان ډوله خلک یواځې عصمت پلورونکی نه و، بلکه دهغوی هرې بنځې به خپل فوځي ملگرې ته دا ډاډ ورکاوه چې «هغه د هغه په مینه او محبت باندې ځان څاروي، او له هغه سره به واده کوي» خو وروستيو څیړنو وښووله، چې هغوی د سپاهیانو ترمنځ رقابت را پیدا کړې و، او د همدې رقابت پایلې وې چې دغه دواړه سپاهیان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خیمې کې لاس او گریوان شوی و، یو ووژل شو او بل زخمې بیرته راستون شو او د راپورد ورکولو وروسته ومړ.

د بل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول، د هغوی سره دهغوی دلگې مشر هم و، هغه زخمې عسکر ورته د هغه ځای لاره او ادرس وښوولې و، هلته په ور رسیدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خیمې نه شته، هلته نښو نښانو دا ښووله چې خیمې ددې ځایه څخه ویستل شوی دي، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شونې نه وه، د سپاهي لاش ئې را پورته کړ او راتې وست، سلطان ایوبی ته هم ددې پېښې را پور ورکړل شو. او دا هم ورته وویل شو چې په فوځ کې جرائم زیاتیرې، او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ایوبی سمدستي علي بن سفیان را وغوښت او ورته ئې وویل چې هغه دې د سپاهیانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاگیزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زیاتیرې، په دې لړ کې سلطان ایوبی البرق ته هم همدا ډول یو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځایه چې د علي بن سفیان د شبکې د غړو ور رسیدل شوني ول، هغوی هلته ځانونه ور ورسول، هلته یو ډیر سترکلي ډوله کور و، هلته د مصریانو یو کور نه بلکه زیاتې کورنۍ اوسیدلې، په ښار کې ددې کور او دهغې د اوسیدونکو ډیر زیات عزت کیده، ځکه چې دلته به خیرات ویشل کیده، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کیده، په فوځي میله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ایوبی ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفیو دوه کڅورې ورکړې وې. دا د سوداگرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ایوبی د راتلو تر مخه به دا ځای د سوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو میلمستون و، سلطان ایوبی سوډانیان له منځه یوړل، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه او په دې توگه د سلطان ایوبی وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ایوبی البرق او علي بن سفیان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمود وبا د خپریدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه یوه شپه مخته ددې کور په یوه خونه کې لس دولس کسان ناست و، د شرابو پیالې څرخیدلې، خوني ته یو زور سړې را ننوت، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

دریدل ، دهغه سره یوه ډیره بنکلی نجلۍ هم ملگرې وه چې نیمائې مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د رانتوتلو سره سم هغوی د خونې دره بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او دهغه زاړه ترڅنگ کښیناسته ،

«پرون د مصر امیر ته خبر ورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاری ډیر نبت موندلې» زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډیره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلې خبر ډیر زیات هیله پیدا کونکې دې ، او هغه دا چې دوه مصري عسکرو د یوې ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې او یو بل ئې سره وژلي دي. دا زمونږ د بریاو لمرې پړاو دې»

«په درې میاشتو کې یواځې یو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوې دې» یوه سړې دهغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل «د بریاو دا بهیر ډیر سست دې ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

«زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ،» زاړه ورته وویل « ما ته معلومه ده چې که زر کسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانگړې توپیر نه ترې را پیدا کیږي ، مونږ خود ایوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندې غشې ور وویشتل شو خو خطا ولاړ ، دروم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی دډلې څخه یو بدبخته لا مسلمان هم شو. ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلای شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دې لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک گڼي ، دا هم کیدای شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځای ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تگلاره ډیره غوره ده چې دهغوی فوځونه په داسې بنکلی لار د تباهی کندی ته ور وغورځوی په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي .

«د صلیب د پالونکو او سوډانیانو د ماتې نژدې یو کال تیر شو» یوه ورته وویل « تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟...»

درونده ! ته په ډیره اوږده لاره روان ئې . ددوه کسانو وژل ډیر اړین دي ، لمرې ایوبي او دویم علي بن سفیان»

«که چېرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به وروند او کون شي» یوه ورته اواز کړ .

«ما هغه سترگې ترلاسه کړي دي چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلای شي ،» زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې ترڅنگ ئې ناسته وه . زاړه وویل «دا دي هغه سترگې - وویښی ، وویښی چې په دې سترگو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې څخه به ځینو هغه کتلې هم وي ، یواځې دوه کسان دي چې د

صلاح الدين ايوبي د سينې رازونه كتلاې شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په كومه توگه په البرق قبضه كړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وكړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه كې راغلي دي ؟» يوه ترې و پوښتل .

«هو !» زاړه د نجلۍ په وريښمي ويښتانو لاس را ښكود او وئې ويل «ما هغه په دغه زنجيرونو كې ښكيل كړې دي . ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو تر څنگ ددې زيرې په خاطر هم رابللې واست . مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځكه زمونږ د ټولو په يوه ځاې كې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لرې دي . تاسې ټول به دا نجلۍ و پيژنئ ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيركتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مخته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه كال راهيسې د همداسې يوي موقع په لټه كې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال كې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيچرې هم ونه كتل ځكه مانه غوښتل چې هغوی ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حكام د ښاره بيرون ساتي ، خو كله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وكړ ، او ماته ډاگيزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان ، سالاران او نور لوړ پوړو چارواكو ته لارښونه كړي چې هغوی دې په دې ميله كې د ښاريانو تر منځ كښيني او دهغوی تر منځ دې د فوځ رعب نه ، بلكه باور پيدا كړي ، ماته علي بن سفيان هيچرې هم تر سترگو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه . البرق را ته تر سترگو شو دهغه تر څنگ دوه كرسۍ خالي وي ، ما نجلۍ دهغې تر څنگ په خالي چوكۍ كې كښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادي ښووله ، زه ئې خپل زوړ ميره او خپل ځان ئې پلورل شوی مظلومه نجلۍ و ښووله ، او د البرق په خير مؤمن ئې په خپلې ښكلا كې را و نغاړه ، د ليدلو كتلو ځاې و ټاكل شو ، ما هغې ته وويلې چې هلته په كنډر كې به كوم ډول ډرامه لوبوي ، نجلۍ كنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور كسانو سره هملته ناست وم . دهغې ډلې څخه دوه كسان اوس همدلته شتون لري او پاته دوه نور ئې تاسې نه پيژنئ ، هغوی هم زمونږ د ډلې وگړي دي .

دې نجلۍ البرق ته ثابته كړه چې هغه پرې خپل ځان څاروي ، زمونږ څلورو واړو ملگرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نيزو حملې وكړې ، پر هغوی ئې د برچې درانه وارونه وكړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوی وه چې دريښتونې حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود . دهغې بې عقله په ذهن كې داهم را نه غلل چې د تورو او برچو دومره گذارونو وشول خو څوك په كې گريدلې هم نه و . ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دپوه زړه وړ او بهادر تر څنگ ښه ښكاري ، ما پرې خپله خوښي و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله كړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه و ښوولې دې «نجلۍ وويل --»زه حيرانه يم چې ددومره پوخ عمر حاكم په دومره اسانۍ سره زما په جال كې څنگه ژر را وښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادي كړې دي ، پخوا تردې هغه هيڅكله هم شراب نه وڅښلي ، لمړۍ ښځه ئې هم په هماغه كور كې اوسيدلې ، كوچنيان هم لري خو داسې

برينسې چې هغوی ئې ټول له ياده ويستلې وي ، -- نجلۍ غونډې ته ټول تفصيل بيان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ايوبې ددغه ځانگړې باوري مشاور عقل په خپل موټې کې نيولې دې.»

«په دغه تيرو درې مياشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدين ايوبې ډير مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولې دي.» زارې وويل «سلطان ايوبې ډير زيات فوځ روزي. دهغوی د ډلې څخه به تر نيمايې په مصر کې پريږدي. او پاته نيمايې به د خپلې قومندې لاندې د عيسايې پادشاهانو پر خلاف د جنگ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترگې په بيت المقدس باندې لگيږي. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خيستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سيمو حاکمانو يو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی يووالي د صليب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنگه چې البرق مونږ په خپل موټې کې اخستې دې.

«نو ايا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلې غړې دې؟» يوه سړي ترې وپوښتل.

«نه!» زارې ځواب ورکړ، « هغه په ريښتوني توگه د ايوبې وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دې، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان څارونکې لور گڼي، ددې نجلۍ د بنيايست او ځوانۍ د جادو اغيز جدا شې دې. مونږ نه شو کولاي البرق دخپلو ځانو سره را يوځاي کړو. او دې ته به اړتيا څه وي ؟ هغه خو په مکمله توگه زمونږ په لاسو کې لوبېږي.»

«سلطان ايوبې دنور څه کولو اراده لري؟» ددې ډلې يوه غړي ترې وپوښتل.

«دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دې.» زارې ورته وويل « هغه غواړي د صليب په سلطنت کې د اسلام بيرغ پورته کړي او د همدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو د بي کاره کولو او نيولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ايوبې د علي بن سفيان تر څارنې لاندې يوي سترې شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتيرو يو ځانگړې لښکر تيار کړې تر څو هغوی صليبي هيوادونو ته وليږي او هلته ترې د څارکښۍ او تخريب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پيل کړې ده. **د سلطان ايوبې منصوبې او پلانونه ډير خطرناکه دي ، د همدې پلانونو د پلې کولو له پاره هغه د فوځي ميلې تر نامه لاندې لوبه جوړه کړه، او نژدې شپږ زره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانيان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښوونې شوي دي ، هغه همدا دي چې د ايوبې په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتيا خپره کړئ ، او دهغې طريقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مينه ورزياته کړئ.»**

زاره وويل چې هغه د فوخي ميلې څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننويستلو کار پيل کړې دې. او هغوی هم په ډيره بڼه توگه په فوځ کې جواړي رواج او خپره کړې ده، جواړي او بڼه دواړه داسې شيان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کارې.

هغه دويمه طريقه دا وښووله ، چې عصمت پلورونکو بڼو ته د بڼې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوخي پند غالې په شاوخوا کې پرې ايښي دي ، خو هغوی هيڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي . هغوی د سلطان سپاهيان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنگ د هغوی تر منځ رقابت هم را پيدا کړې دې. زارې ورته زياته کړه «دهغوی بريا تيره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهيان په يوه وخت د يوي بڼې څيمې ته ورغلل ، دواړه په خپلو منځو کې وښتله او يو بل ئې ډير سخت زخمي کړ ، يو څيمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پند غالې ته په وررسيدو سره هملته ومړ...دا راپور تر سلطان ايوبي پورې ور رسيدلې دې. هغه علي بن سفيان او البرق ته حکم کړې چې د فوځيانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړي او دا معلومه کړي چې جواړي ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډيرښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو بڼو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوخي پند غالو ته نژدې رانشي.

په دې غونډه کې دا هم وويل شول چې د آصفې اصلي نوم بل څه دې ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زارې ته هغه رازونه او اطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروگرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې يو ځانگړې ډول سفوف ورگډوي او ورکوي ئې. د هغې داغيز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترگې نه شي پرانستلې ، په غونډه کې دا هم ډاگيزه شوه چې د مصر په زياتو کليو ، بانډو او ښارونو کې قحبه ځاپونه ، او د جواړۍ مرکزونه جوړ کړل شوي دي ، چې بڼه پايلې ئې را تر مخه کيږي. روزل شوي نجونې او بڼې د لوړو لوړو کورنيو ځوانان د بدکارۍ په لور را اړوي ، اوس دا هڅه بايد وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حيائې او بدکارې ميلان را پيدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډيره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسیده ، هغوی ټول يوځای بهر ته را وانه وتل ، بهر به يو سړې ولاړ نو بل به څو دقيقې وروسته د هغې پسې راوت ، زور هم ولاړ ، يواځې آصفه او يو بل سړې پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړې سره روانه شوه.

***** (۳۹)

البرق آصفه په يوراز کې پرې ايښې وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه وويلې چې هغه دويم واده هم کړې دې ، که څه هم دويم واده کول کومه د عيب خبره هم نه وه خو هغه ويريده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وايي چې دومره وخت دې د يوي بڼې سره تير کړ او اخر دې د څلويښت کلنۍ په عمر کې د يوي ځوانې نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډيره وخته پورې راز پاته نه شو .

علي بن سفیان په بنار او د فوخي پنډغالي په چاپیریال کې د خپلې څارکښۍ د شبکې جال خپور کړې و. هغه ته دا خبرونه را رسیدل چې د فوخي میلې د تر سره کولو وروسته په بنار کې د جوارۍ او بدکاری ځاپونه ورځ په ورځ زیاتېږي. یوه ورځ د شبکې یوه غړي علي بن سفیان ته دا راپور هم ورکړ چې په تیرو درې میاشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې د خادم الدین البرق دکوره څخه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خواږه خوب پراته وي ، یوه نسخه چې په تورخادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لږې ولاړه شي نو یو سړې ورسره یوځای کیږي ، اطلاعاتي مامور وویل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دریم ځل د هغې نسخه پسي وروسته ولاړ هغه ددې سړي سره یوځای یوه کورته ورننوته ، او د څه ډیر ځنډ وروسته بیرته را ووته او دهمغه سړي سره بیرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وویل چې هغه همدا نسخه تیره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقیب لاندې و نیوله ، هماغه کورته ورننوته ، مامور وائې چې هغه په خپله د هغه کور څخه لږې په یوه ځای کې پټ کښیناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او د بنار په لورې رهي شول او هلته په یو ستر کور کې ورننوتل ، د ډیر وخت د تیریدو وروسته دهمدې کور څخه د یو یو کس په راوتلو سره نژدې یولس کسان له هغه ځایه را ووتل. او په اخره کې همدا نسخه د یوه سړي سره هم را ووتله ، مامور هم د تیاري څخه په گټې اخستلو سره دوی تر تعقیب لاندې و نیول. د البرق د کوره څخه لږ څه لږې هغه سړې بلې لورې ته ولاړ او نسخه د البرق په کور کې ورننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په څیر د یوه مسؤل اولوړ پورې چارواکې په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولای ، خود علي بن سفیان لارښوونې او احکام ډیر سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ویلي و چې که چېرې د سلطان ایوبې په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته راپور ورکړي ، په دې هکله دې د هیچا د رتبې او ستروالي لحاظ نه کوي ، هر چېرې ئې چې هر ډول شک تر سترگو شي ، که څه هم ډیر معمولي او لږ وي باید علي بن سفیان ته ئې تفصیل ورکړل شي ، دا د جاسوسې روزنې د سبق یوه برخه وه ځکه د څارکښۍ د شبکې بریالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډیر خلک ئې بې معنا گڼي او له نظره ئې غورځوي ، ترلاسه کیږي .

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفیان له پاره ډیر ارزښتناکه و . هغه د البرق نسخه ډیره ښه پیژندله ، هغه داسې نسخه نه وه چې د شپې دې د کوم پردي سړي سره چېرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرگنده چې البرق د یوې بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډیر فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې او دا دهغې حق دې چې که چېرې دهغې د دوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پیدا کیده هغه دا و چې په بنار کې د مشکوکو نسخو سیلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکاریې نسخه په چکر کې لویدلې وي؟ دهغه په ذهن کې یو فکر

را پیدا شو ، هغه د خپلې شبکې یوه ښځه د سوالگرې په لباس کې د البرق کور ته و استوله ترڅو هغوی ته ووايي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بیکاره او خپل سړي دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپني هیله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و. د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې وگرځیده او آصفه ئې تر سترگو شوه. دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره وکتل او ورته ئې خپل «فرياد» وړاندې کړ او ورته ئې وویل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئې ترې وپوښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پیغله ده؟ هغه ځواب واورید چې دازما لور نه ده ، دازما د میړه دویمه ښځه ده ، درې میاشتي کېږي چې واده ئې ورسره کړې دي.»

علي بن سفیان ته دا خبره حیرانونکې وه. دهغه په زړه کې دا شک پیدا شو چې د شپې دکوره و تونکي د هغې همدا دویمه ښځه ده ، علي د یوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پیغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځای کې ځانته وویښي. خوالبرق باید په دې خبره پوه نه شي. هغه ورته په پیغام کې دا هم ویلي و چې دهغوی دکور په هکله په یوه ډیره مهمه خبره باندي ورسره غږیږي. علي ، د البرق د دفتری مصروفیاتو د په نظر کې نیولو په اساس ، د هغې ښځې ته د لیدلو کتلو له پاره ځای او وخت هم ورپه گوته کړ.هغه راغله ، علي بن سفیان دې ښځې ته د زړه له کومې ډیر زیات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وویل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دویم واده کړې دي ، ښځې ځواب ورکړ «د خدای شکر دې چې هغه دویم واده کړې دي - څلورم او پنځم نه دي.»

په خبرو خبرو کې علي بن سفیان ترې وپوښتل «هغه څنگه ښځه ده؟»

«ډیره ښکلې او ښایسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شریفه او نیک خویه هم ده؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل ، «ته خو پرې څه شک و شبه نه لري؟» تر ډیره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل «که چېرې زه ووايم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خو به ئې په بده نه اخلې؟»

هغه په خدا شوه او وئې ویل «زه په خپله اندېښمنه يم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام گرځیدلې دي ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چېرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ویریزم چې له کوره به مې وکارې ، هغه به داسې وانگيري چې زه د کینې او حسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوي هم نه و ، خو اوس هلته د شرابو منگي خالي کېږي.»

«شراب؟» علي بن سفیان ټکان وخور او وئې ویلي «البرق شراب څښل هم پیل کړې دي؟»

« نه يواځې دا چې څښي ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما څلور ځله دا نجلې د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوې . ما دا هم کتلې چې کومه شپه چې نجلۍ بهرته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي . نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي او دوکه ورکوي .»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده ،» علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي .»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حيرانتيا سره وپوښتل ، « جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې وچپچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لوريم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوي جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دې . زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم ، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم .»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توگه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويل چې تراوسه پورې دا بايد کره کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم تر څارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړېو غړی گرځيدلې دې او يا دا چې هغه يواځې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي . هغې ښځې ته ئې دا هم وويل چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورڅخه د شبکې د نورو غړو په هکله پوښتنې کيږي . علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې او ورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر څارنې لاندې وساتي

دا ښځه ولاړه او داسې څرگندېده چې د علي بن سفيان لارښوونې به په ساړه فکر سره پلي کړي ، خود هغې د تگ او انداز څخه داسې معلوميدله چې هغه په هروخت کې له کنټروله وتلاې شي . هغه د حرم سراي او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندېنه وه او په هيواد او ملت باندې څاريدونکې د قوم لور وه .

***** (٤٠)

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يواځې د کار ملگري و و ، بلکه پخپلو منځو کې خواږه دوستان هم و . دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځای ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنگونه کې برخه اخستي وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملگري و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنگ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علي ته دا خبر را په ډاگه شونو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې دهغې د کور ددغې معتمې د حل لاره پيدا کول غوښتل ، هغه د البرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

کارکونکوپه شمیره کې ډیرنبت راوست چې د البرق دویمې بنځې په کې تگ راتگ کاوه ، د البرق د لمړۍ بنځې سره چې علي خبرې کړې وي دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وي ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

درېیمه شپه ، د نیمائې شپې څخه لږ څه دمخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواږه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولې شي ، هغه دهغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیچاته هم د خپل آرام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه د علي یوه ملازم علي را بیدار کړ. او ورته ئې وویلې « عمر راغلي او لږ څه ویریدلې غوندې بنکاري » علي بن سفیان دلیندی څخه د وتلي غشي په څیرد خوني څخه راووت او په یو څو گړندېو گامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته دهغه د شبکې یو کس ولاړو ، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته ووايست چې ورمندې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړی ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیاتاته وایم چې څه شوی دي ؟ »

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دربارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیار کړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خود عمر څخه ئې وپوښتل « وایه څه خبره ده ؟ »

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفې د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خود اخل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور خادر کې د سرنه تر پښو پټه بنځه راووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې بنځه په همداسې لباس کې راووتله ، هغه په منډه منډه دهغې لمړنۍ بنځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیچا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو بنځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه وپړکول ، هلته د نژدې ځایه څخه یو سړي راووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکې بنځه ونیسي ، بنځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله د شپې په تیاره کې نه تر سترگو کیده ، هغه سړي هم په همدې بنځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه بنځه چې لمړۍ راغلي وه دهغې اواز مو اووریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ او ویسئ یئ. » بلې بنځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چېغې ووتې ، هغې بنځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړي وار دفع هم کړ . دواړه بنځې زخمې شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر هملته پټ ناست دي. هغه دا معلوموله چې دا خلک چېرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنگامي حالت له پاره د گړندېو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل دخپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل ، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

او د ضرورت ځای ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تیز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې څوارلس کسان تیار کړي نو علي بن سفیان د کالیو تر بدلولو او د هغه د خپل آس د تیارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر و موندل ،

د علي بن سفیان په قیادت او د عمر په لارښوونه دا ډله د پینځې ځای ته ور ورسیده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفیان له آسه راښکته شو او وئې کتل ، یو د البرق لمړنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملگرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وینو کې ډوب. آذر وویل چې هغوی د البرق لمړنۍ ښځه د زخمی کیدو وروسته و غورځوله ، نوزه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړای او پریوتم ، حمله کونکې و تښتید. آذر وویل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفیان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخمیان سمدستي جراح ته ورسوي او د وینې د دریدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لارښوونه دهغې ځای په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم شو ځلې تلونکې کتل شوې وه ، دا د پخوانیو وختونو یو ستر کور و. او تر څنګ ئې نور کورونه هم و. د انګر څخه د آسونو د شپنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته واستول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وویل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نیسي ، او که چا د تښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګوند وکړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځیدو نه وروسته د انګر په لورې ورتا و شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو آسونو د پښو اواز و اوریدل شو. علي بن سفیان یوه سپور ته وویل «په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وګړي ئې و نیسي ،» سپور د پندځالي په لور ولاړ علي بن سفیان په لور اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، «پونده ورکړئ او تعقیب ئې کړئ ، او یو پر بل باندې نظر ساتئ ،» او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تبیلې څخه په ګوته راټول کړل شوی آسونه و. او دهغې سپرو د سلطان ایوبې څخه څو څو ځله انعامونه اخستي و. تښتیدونکي هم شاهسواره معلومیدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تیز ځغلیدونکې آسونه دي ، دا د ښار سیمه وه او کورونو د آسونو د ځغاستې تر مخ ځنډونه را پیدا کول ، کوڅې وې چې آس په کې نه شو ځغلیدای ، خوبیا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و.

په تیاره کې آسونه نه تر سترګو کیدل ، یواځې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقیب کیده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته شول نو بیایې پتیدل شوني نه و. هغوی د افق په لور د سیورو په شکل تر سترګو کیدل. هغوی څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پیدا کړې وه. هغوی یوله بله سره څنګ تر څنګ تلل ، د علي بن سفیان په حکم دوه سپرو په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

و کړل ، کيداې شي غشي خطا شوی وي ، تبنتيدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلوميدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تيريدل نو هغوی به هم آسونه يو له بله سره جلا کول . خو هغوی يو ځای روان ول . د علي بن سفیان ډله هم ډيره گړندی وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو يو گڼ ځنگل راغې هلته دهغوی آسونه داسې سره وويشل شو چې دوه ئې د ځنگل کيڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنگل ښي لورې ته ولاړل . دا ځای لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول .

تعاقب کونکې چې کله هغه لور ځای ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سيوري تر سترگو شول داسې معلوميدل چې هغوی يو له بله څخه ډير لرې شوی وي . اوبيا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر يوه مخه اولاره بدله شوه . علي بن سفیان و پوهیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وويشي او خپاره ئې کړي ، علي په لور او از سره وويلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شی ، يو بل ته سره ووايست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په ليندېو کې غشي کيردئ ،»

سپاره سره وويشل شو ، ټولو خپلې ليندې را واخستې او غشي ئې په کې کښيښول ، او د هر آس پسې يوي يوي ډلې ځغاسته پيل کړه . دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو . د پښو د اوزونو په شور و شر کې د ليندېو څخه د غشو د تلو اوزونه هم تر غوږو کيدل ، يوه وويل چې يو مې وويشت او آس ئې د کنترول له ووت ، « هلته د علي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په يوه وخت کې غشي وويشتل ، په تياره کې د غشي د خطا کيدو خطر زیات و ، او غشي خطا کيدل هم ، خوبيا هم هغوی يو بل آس په نښه کړ ، دا اس دکنتروله ووت او بيرته شاته راغې ، يو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه ، اويوه بل هغه په برچه باندې په گيډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او ونه لويده . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونيسي ، د علي سره يو سپور خپل لاس وروغځاوه ترڅو يو سپور پرې دمتو څخه را ونيسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمې شوې و ، لږه شيبه وروسته دا آس ودرید ، په آس باندې يو سرې سپور او يوه ښځه ښځه د سرې څخه مخته ناسته وه . داسې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي .

د صحرا په دې تياره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، يواځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادي تگ اوزونه را تلل ، سپرو يوه بل ته اوزونه کول ، دهغوی د اوزونو څخه داسې معلومیده چې هغوی ټول تبنتيدونکی نيولي دي . علي بن سفیان ټول سره را ټول کړل ، تبنتيدونکې ئې ونيول ، دهغوی دوه آسونه زخميان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړينې په خاطر هملته په صحرا کې پريښول ، تبنتيدونکې ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارينه او يوه ښځه ، ښځه را غورځيدلې وه ، د تبنتيدونکو څخه يوه وويل ، « تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خودا نجلی زخمي ده مونږه هيله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زيان ونه رسوئ ،» د يوه آس د زین سره مشال تړلې و . هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ ، ښځه ئې وکتله ، ډيره ښايسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وينو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو يو ژور زخم و ، دهغې څخه دومره وينه تللې وه چې د ښځې رنگ ئې د سپين لاش په څير گرځولې و ، سترگي ئې پټې وې ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې يوه ټوټه ور ننويسته ، اود پاسه ئې په يوه بله ټوټه

باندې و تره ، او هغه ئې په يوه آس باندي وا چوله او سپورته ئې وويل چې په بيره ئې جراح ته ورسوي. هلته د ژروالي او بيړې پوښتنه هم نه پيدا كيده ، هغوى د بناره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو كې يوزور سړې هم موجود و.

كله چې داقافله قاهرې ته رسيدله نو دسهارسپيني ليكي را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپيښې په هكله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفيان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په تپونو باندي د مله مو او پتيو په پورې كولو لاس پورې كړ. هغوى هڅه كوله چې هغه په هوش كې راوړي ، سپرو هغه پرته له كومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمړنۍ ښځه او آذر اوس په هوش كې راغلي و ، خو روغتيايې حالت ئې ښه نه بريښيده . سلطان ايوبي هم هملته شفاخانې ته ورسيدلې و هغه علي بن سفيان ځانته كړ او ورته ئې وويل ، «زه له ډيره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغونښتو له پاره يو سړې هلته وراستولې ، خو هغه ما ته ډيره عجيبه خبره كړې ، هغه وائې چې البرق په هوش كې نه دې ، د هغې په خونه كې د شرابو پيالې او صراحی پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل كړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې د هغې ښځه د كوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي كړي ، ډاكټرانو د هغې سره خبرې كول مننه كړي دي.»

«د هغه يوه نه چې دوه ښځې تپي شوي دي» علي بن سفيان ورته وويل «دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته كې ونيوله او را مو وسته د البرق دويمه ښځه ده ، پريږده چې لږ څه د خبرو جوگه شي ، مونږ ډير غټ ښكار رانيولې دي.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وې ، هغه ته څلور واړه جاسوسان وروښوول شول ، هغه د هغه زاړه جاسوس په كتلو سره حيران پاته شو ، ځكه هغه سړې البرق د آصفې پخوانې ميره انگيره ، سلطان ايوبي دا قضيه په خپلو لاسو كې واخسته ، ځكه دا د جاسوسانو د يوې سترې ډلې معامله وه چې د هغې يوه باوري ملگرې ، چې د فوځ ټول رازونه او راتلونكي پلانونه ورته معلوم و ، هم په كې ككړ شوې و .

كله چې زخميان د خبرو كولو او د بيان د وركولو جوگه شول ، نو خپله كيسه ئې داسې وكړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ته چې كله علي بن سفيان وويل چې د هغه د خاوند دويمه ښځه د شكمن كړچار خاونده ده او جاسوسه معلوميرې نو هغه د ډيرې سختې غصې په حال كې كورته ستنه شوه . هغه غوښتل خپل ميره او آصفه دواړه د تيغه تير كړي ، خو علي بن سفيان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول كيږي تر څو د هغوى څخه د نورو پتو رازونو په هكله پوښتنې گرويزنې وشي ، او د ډلې نور ملگرې ئې را پيدا كړل شي .

هغه خپل ځان تر کنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې تر کلکې څارنې لاندې و نیوله ، هغې د شپې له اړخه ویده کیدل هم پریښودل ، هغې دموقع افرصت نه په گټې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دره کې یو کوچنی سورې هم وویست ، د شپې به هغې دهمدې سوري له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توگه هغې همدا وکتل چې بنځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توگه هغه ته لوڅوي ، دې بنځې به البرق ته د سلطان ایوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئې بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ایوبي په جنگي پلانونو کې به شاملې وي. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړي او څه ډول فکر کوي ؟

د البرق لمړنۍ بنځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ، او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کیدې ، دریمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ بنځې ئې په پوره بې صبری سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه. کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولگوله ، ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، آصفې کالي واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوزونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئې هغه و خوځاوه ، او دهغه د سترگو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترگې خلاصې نه شوی. هغې د البرق د شرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې خیز ورگډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالي واغوستل ، د پاسه ئې پرې تور خادر داسې واچاوه چې د سر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه. او بیرون را ووتله ، د آصفې دې کړچار لمړنۍ بنځه سور اور وگرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل خادر ئې له ځانه چاپیره کړ ، کله چې دخونې څخه بهر را ووتله نو وئې کتل چې آصفه د یوې ملازمې سره پسیرې ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځای کړې ده. آصفه بهر را ووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ بنځه هم د لوي دروازې څخه بهر را ووتله ، هغه ډیره گړندی تلله ، او د آصفې تعقیب ئې کاوه ، هغه د آصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چېرې ځي ، کیدای شي آصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ بنځې په تیاره کې ښه نشوای لیدای ، هغه آصفې ته ورنژدې شوه او هملته ودریده ، یو دبل سره په ناڅاپي توگه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ بنځه دا پریکړه و نشوه کولای چې څه وکړي.

خوبې له ځنډه ئې وپوښتل چې «آصفې چېرې ځي؟»

لمړنۍ بنځې دا احساس هم نه کړه چې د آصفې د خونديتوب په خاطر دهغې سره یو ساتونکې په پټه توگه د هغې تر څنګ روان دي ، آصفې یو لاس په بل وواژه او د البرق لمړنۍ بنځې ته ئې په خدا کې وویل -- «ته

زما تر شا راغلي ئې ، يا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمړنۍ بڼه د متيو څخه ونيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکي څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، دهغې تر مخه يو سړې ولاړ و ، بڼخې پر هغې وار وکړ خو هغه په څنگ شو ، خو سړې پرې داسې وار وکړ چې دهغه خنجر د بڼخې په يوه اړخ کې ولگيد ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمړنۍ بڼخې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ ورننويست ، هغې بڼخې په زوره چپغه کړه ، هغه سړې يو ځل بيا په دغه لمړنۍ بڼخې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو څخه وژغورله ، کله چې لمړنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نو هغه سړې دهغې بڼخې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه بنوده چې په آصفې باندې خنجر ورننښلي .

آصفه پريوتې وه او د البرق لمړنۍ بڼخې هم ژور تپ اخستې و ، چې دتشي څخه تر گيډې پورې رسیده . هغه سړې آصفه پورته کړه او چېرې ئې يوره ، د علي بن سفیان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځايه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهيدل چې دا دويمه بڼه به څوک وي ، عمر دهغه سړې پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه ، هغه هماغه ځاي ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهغه ځايه څخه نيغ علي بن سفیان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او د همدې زخمي بڼخې تر څنگ کښيناست ، خود شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر لپسې ورونه وکړل او حمله کونکې دهغې ځايه خپلې پښې سپکې کړې . آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

مانښام د البرق د لمړنۍ بڼخې او د آذر روغتيا ئې حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندې پاته نه شول ، د البرق بڼخې علي بن سفیان ته ويلې و «چې ره خپل خاوند څارولي شم ، خود مذهب ، قوم ، او هيواد څارول نه شم زغملې ،» او هغې دخپل قوم او مذهب په نوم ځان څار کړ .

دسلطان ايوبې په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې ولويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله گرځيدلې وه . خودا څرگنده شوی وه چې هغه د حکومت او فوځ رازونه د شرابو او بڼکلې نجلۍ په نشې کې د بنمن ته سپارلي دي ، سلطان ايوبې د وژلو جرم بڼلای شو . د شرابو د څښلو او د بنمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو بڼلای ؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بيان وانه شو خستلای ، پر هغې د تپ اغيزدومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و . هغه جاسوسه بڼه وه ، هغې ته د شهزادگيو په بڼه کې د شهزادگانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوی وه . هغې کله هم دا فکر نه وکړ چې د داسې يوه حال سره به مخ کيږي . هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندي ده او مسلمانان به ئې ډيره خرابه کړي . هغه ته داو يره هم تر سترگو کيده چې مسلمانان به دهغې د تپونو علاج و نه کړي ، هغې دخپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچني په خير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ گيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږي لکه د يوي مسلمانې ټيپې شوی بنځې سره چې کيږي . خو هغې يو غږ کاوه چې غواړي د سلطان ايوبي سره وويني ، او دهغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او دهغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نوموړې ورته په اوسنې زخمي حال کې لکه دلور په خير ښکاري .

«ما اوريدلي دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دې» آصفي ورته په ژرغونې توگه وويل «دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې د ماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې بنځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ، دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستي زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملاي .»

«که ووايي نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم» سلطان ايوبي ورته وويل ، «زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، اذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوي چې ماته به دوکه نه راکوي ، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټرانو راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيايي حالت مخ په ښه کيدو دې ، که چېرې تاته مو اذيت درکولاي نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې . ستا په زخم به مومالگې ور شيندلې ، او تا به په چېغو چېغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې وای او د خپلو ملگرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې وای ، خو مونږ د يوې بنځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق بنځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندي پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې وپوښتل ،

«دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترگو و نه ويني چې ته يوه ځوانه او ښکلې ښايسته پيغله ئې» سلطان ايوبي ورته وويل ، «ته دا اندېښنه له زړه څخه وکاره ، ستاسره به همغسې سلوک کيږي چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چېرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاي و . هملته دننه د آسونو د دريدو ځاي و . دوی هملته پنځه نور کسان هم نيولې و . هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې د اعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چېرې چې تيريو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په خيږد البرق په ستونۍ کې ورځاي کړې وه ، او بياني ټوله هغه ډرامه چې د البرق را ښلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه . نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردي پورته کړې . او دهغې کور راز ئې هم برېښه کړ کوم ته چې د ښار خلک په دېر درنښت گوري . په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې د دوو موخو د ترلاسه کولو له پاره ئې استعمالولې . اول د څارکښۍ له پاره او دويم د

مسلمانانو د لوړو کورنیو د ځوانانو د اخلاقو د خرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخریب کارانو له پاره لویه هڅه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وویلې چې د سلطان ایوبی په فوځ کې هغوی خپل خلک ورننویستی دي او همغوی د فوځ ترمنځ د جوارۍ کولو عادت را پیدا کړې دي. هغوی د بیل شوی قمار په خاطر یو دبل پیسې پتوي او غلاوي کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو څخه ډیرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را وښلوي او د عیاشۍ په لارو کې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوي دي ، دې خلکو دا هم وویل چې همدا اوس هم هغه سوډانیان چې د فوځ څخه ویستل شوي دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کيږي ، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ایوبی په حکومت کې ټي ډیر مهم ځایونه درلودل ، خو د سلطان پر خلاف ټي کار کاوه ، اصفه یوه عیسایي پیغله وه چې اصلي نوم ټي «فلیمنگو» و ، هغه په اصل کې یوناني نژاده وه ، او هغې ته د دپارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کیده. هغې ته د مصریانو ژبه ورزده کړل شوی وه. او د هغې په څیر په سلونو نجونې د مسلمانانو سیمو ته د همدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوي دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټپونه جوړ شوي و. خو کله چې ورته وویل شول چې هغې ته د مرګ سزا ورکول کيږي نو هغې وویل «زه په خوشحالی سره دا سزا منم ، ما د صلیب مشن پوره کړې دي»--- او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تراوسه پورې اړتیا وه ، دهغوی له اړخه په ویل شوو نښو نښانو څونور کسان هم و نیول شول ، چې یو څو ټي مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واوروله شوه ، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملای او هملته ومړ. دهغې کوچنیان د سلطان ایوبی له خوا تر روزنې لاندې و نیول شول ، هغوی ته ټي ددولتي خزاني څخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچپان نه و بلکې د یوي مجاهدې بچپان و او دهغوی مور په مذهب ، هیواد ، قوم او ولس ځان شهید کړې و.

د خلیفه د معشوقې "أم عراره" تبتول او د خلافت بحران (۵)

د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې د گرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خلیفه پیغام وپرونکي صلاح الدین ایوبی ته دا خبر راوړ چې خلیفه خپل ځان ته ورغونښتې دي. دې خبر په سلطان ایوبی بڼه اغیز ونه کړ او قاصد ته ئې وویل چې «خلیفه ته د سلام او درنښت وروسته ووايه چې که چېرې ډیر اړین کار وي نو زه حاضر یم چې هلته درشم، خو اوس هیڅ فرصت نه لرم، هغه ته داهم ووايه چې هغه دندې چې زما ترمنځ د اجراء له پاره پرتې دي، دهغه ترسره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډیرې اړینې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ایوبی په خپله خونه کې ناقراره او نښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خلیفه العاضد و، په هغه وخت کې به خلیفه پادشاه گنل کیده، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطیبانو د خدای ښاد او دهغې د رسول ص وروسته په هر جومات کې د خلیفه نوم اخست. د عیش او عشرت پرته ددې خلکو ترمنځ بل کار هم نه و. که چېرې د نور الدین زنگي او سلطان ایوبی په خیر شخصیتونه

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوره مالي او ایمان پلورنکي وای، نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلې وای، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و. کله چې سلطان ایوبی مصر ته د والي په څیر راغې، نو په هماغه لمړیو کې خلیفه څو څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه، بلکه پخپله خلیفه دې. هغه د سلطان ایوبی ډیر درنښت کاوه، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبی ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصت اووه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتې ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبی خلیفه ته خپل ورتگ ځنډنې کاوه.

سلطان ایوبی به چې کوم شان و شوکت او ددبده د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک څښاک لوبښې ئې هم په خپلې غیر کې را نیولې و. د خوراک څښاک څخه علاوه د شرابو صراحی او پیالې هم د زرو، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوی وې. د هغه حرم سراي به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې گڼ شمیر مراکشي، مصري، سوډاني او ترکي نجونو شتون درلود او تر څنگ ئې هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجونې هم ځای په ځای شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله پیغام ور رسولې وای، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و. د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبی ته د زړه رنځ پیدا کړې و، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانگړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انگیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نایب سالاران را ټول او د ځانگړي اهمیت خاوندان گڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبی د لارښوونې په اساس علي بن سفیان د خلافت په ماڼۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وگړي هم ور نښيي و. ددې تر څنگ هغه د حرم سراي ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې و او هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. د همدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځای په همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې د خلیفه عمر هم نژدې شپيته یا پنځه شپيته کاله و خو د ښکلو او ښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله او سیده، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبی مخالفینو گټه اخسته، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سراي کې یوه بله ښکلې او ښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوی وه. د حرم د استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته درې څلور کسان په عربي بڼه کې راغلي و او دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د «ام عراره» یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې، په هغې کې یو ښه والې دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و، ډیره هوښیاره، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

سلطان ایوبی د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه تر مخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه گڼل کیده . هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و . فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاسو کې و ، چې دهغوی ټول اړیکي د صلیبیانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي . په هغوی کې جاسوسان هم ول ، که څه هم صلاح الدین ایوبی خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مگر لا تر اوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنگ واهه ، ځکه هغوی اوس د خلافت په ماڼۍ کې ډیر زیات اغیز پیدا کړې و .

سلطان ایوبی په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هڅې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نور ئې ډیر سخت ملاتړي ول . په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و . خو دا مرتبه یواځې صلاح الدین ایوبی ته ورکړل شوی وه . سلطان ایوبی په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي يرغل گواښ هم په خپل ځای شتون درلود ، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې د خلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان د بنمنان وگرځوي . خو د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې په یوې سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبی د خلیفه له خوا دربار ته ور بلل شو او هغه هتله د ورتگ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شداد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه» .

***** (۴۲)

دا څلور واړه د سلطان ایوبی نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبی هغوی ته وویلې « همدا اوس اوس د خلیفه قاصد راغلې و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاگه کړم چې زه د جمعې د لمانځه د خطبي څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم .

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شداد ورته وویلې « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي» .

«تر اوسه څو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبی ورته وویل « دل څه وخت په تیریدو سره به هغه د خدای په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبرۍ مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ﷻ او پیغمبر ﷺ وروسته یادوو ، څنگه عیسی فقیه ستا انگیرنه څه ډول ده ؟»

«زه همدا ستا نظر تائيدوم،» عيسى الهكاري فقيه ورته په ځواب كې وويل «هېڅ مسلمان به په خطبې كې د كوم انسان نوم اخستل و نه زغمي، او بيا داسې انسان چې په شرابو، بنځو او هر ډول نورو گناهونو كې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پېړيو پېړيو راهيسې خلفاء ته د پيغمبرانو مرتبه وركړل شوې ده. څرنگه چې زه د بناري او مذهبي امورو دنده په غاړه لرم، په دې خاطر دا نه شم ويلاى، چې د سياسي او نظامي اړخه به ستا د پريكړې په هكله څه ډول عكس العمل و بنسول شي.»

«عكس العمل به ډير سخت وي» يهاؤالدين شداد ورته وويل «او زمونږ پر خلاف به وي، خو ددې سره سره بيا هم زه دا مشوره دركوم چې دې بدعت يا (په دېن كې نوبت) ته بايد د پاى ټكې كښيښول شي. او يا خليفه په سمه لار روان شي او د ريښتوني مسلمان په حيث د خلكو مخته راشي چې ماته دا كار شونې نه ښكاري»

«زما څخه به ډير د خلكو په رايه او آند بل څوك ښه وپوهيږي؟» علي بن سفيان، چې د استخباراتي شبكې رئيس و او په ټول هيواد كې ئې د همدې شبكې جال خپور كړې و، ورته وويل «عامو وگړو تر اوسه د خليفه شكل او صورت هم نه دې كتلې، هغوى د العاضد نوم نه، بلكه د سلطان ايوبي نوم پيژني، زما د ادارې د غړو خبر لوڅو ماته خبر را كړې چې ستا د امارت په دوه كلنې دوره كې د خلكو داسې اړتياوې پوره شوي دي چې دهغوى د پوره كولو په هكله هغوى كله فكر هم نه كاوه. پخوا تر دې په بنارونو كې داسې مطب يا (د بوټو څخه د جوړو شوو دارو گانو ډاكټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وركړل شي. د معمولي معمولي ناروغتياو په پيښيدو سره به خلك د مرگ سره مخكيدل، اوس سرڪاري شفاخانې جوړې شوي دي، مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوي دي، د تاجرانو او دوكاندارانو د لوتولو تيرې هم پاي ته رسيدلې دي. جرابم هم را كم شوى، او اوس خلك خپل شكائيتونه او عرايض تاته نيغ په نيغه رارسوي، ستا د راتگ تر مخه به، خلكو د دولتي مامورينو او عسكري وگړو څخه ويره احساسوله، اوس ورته تا دهغوى حقوق ورسولې دي، او هغوى هم خپل ځانونه د همدې هيواد او ملت غړي گڼي، هغوى ته خو د خلافت له اړخه د ظلم، تيري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و ترسترگو شوى، خو تا ورته عدل، انصاف او عزت وړ و باښه، زه په ډاډمن زړه سره ويلاي شم چې قوم به د خلافت پر ځاى د امارت پريكړې ومني.»

«ما به قوم او ولس ته دهغوى عزت او وقار، يا عدل او انصاف وركړې وي او يا نه،» سلطان ايوبي ورته وويل «او يا به مې هغوى ته دهغوى حقوق وركړې وي او يا نه، زه نه پوهيږم، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته يو ډير عبث او بې گټې تگلاره پريږدم، زه خپل قوم او ولس ته شرک او كفر پريښول نه غواړم، په دې خاطر اړينه ده چې په دېن كې دا نوبتونه (بدعتونه)، چې د مذهب برخه گرځيدلې، مات او د كشافاتو په ټوكړۍ كې ئې وړ و غورځوو. كه چېرې همدا رواج ژوندي پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې كې وړ ځاى كړم. د ډيوې څخه ډيوه بليږي، خو زه غواړم دا ډيوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه كړم. تاسې پوهيږئ چې د خلافت قصر اوس د بدكارۍ هډه گرځيدلې ده، او خليفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښايسته و كې بدمسته و په كومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ بريد كړې و. كه چېرې په

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی وای نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپریوتې وای ، هغه وخت چې د الله سپاهیان او د حق د لارې مجاهدین شهیدان کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو وپوهیږي چې په سلطنت کې څه ډول یو ستر توپان راغلې دې ، او زموږ مجاهد فوځ په کومې بهادری سره د هغې توپان څپې وځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر بنکته کړ او وئې ویل « شایبش — مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانگړي قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه ! ما خپله دنده ترسره کړې ، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر ترسره کړې ده . »

هغه عمر تیري خلیفه وویل « صلاح الدین ! ته تر اوسه کوچنې ئې ، خو کار دې د ستر خلکو ترسره کړې دې..... »

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع گڼلې وم ، دا بې دښه انسان د مسلمانانو د خزاني له پاره د سپین فیل په څیر گرځیدلې دې ، « په همدې وخت کې سلطان ایوبی یولیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شپږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنگي ماته د ایپیغام را استولې دې او لیکلې ئې دې چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دواړو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه گرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي . زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاؤ له منځه ولاړ شي ، خو زه ویرېږم چې دې خلکو به زموږ پر خلاف سازشونه کړي و ی که چېرې تاسې د مصر د خلیفه پادشاهي دهغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځي او مالي کومک درکړم . په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ، ځکه چې د مصر کورني حالات کړکيچن دي ، په مصر کې به یو پاڅون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې څارنې لاندې و ساتئ ، »

سلطان ایوبی لیک و لوست ، او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل گرځیدلې دې . ایا تاسې نه وینئ ؟ ، کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندي ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته څادرونه خپاره او هوار کړي ، د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوري ئې ، ترڅو دهغوی ځوانې ښځې او ښایسته نجونې په خلیفه باندې د گلونو پانې و شیندي ، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزاني داسې شیندل کیږي چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي . ددې ترڅنگ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځای اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې ،

دا د عربو د دښتو، څرونکو، دهقانانو او..... رښتونو پاکو خلکو مذهب دې او دا مذهب انسان ته د انسانیت هغه درجه ورکوي چې الله ته ډیره ارزښتناکه ده»

«دا هم شونې ده چې د خلیفه پر خلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف د دې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خلیفه پر ځای پخپله حاکم وگرځې.» شداد ورته وویل «تل د رښتیا مخالفت شوی او کیږي» سلطان ایوبی ورته وویل «نن د درواغو او باطل رښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ویرېږي او د رښتیا ویل ئې پری ایښې دي، د حق او رښتیا اواز په سینو کې پټ پاته شوې دي، د شاهانه دور او شهنشاهیت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پای ټکې ایښی دي چې د قوم او ولس له پاره د امتیاز نښه گڼل کیده. عوام وړي ساتل کیږي او پر هغوی باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځیرونو کې تړل کیږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرم ص د غلامۍ ځنځیرونه لاد پخوا څخه توتې توتې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خواری هغې کندی ته وړې چې دغه پادشاهان د خپلو عیاشیو په خاطر د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې پالي، دهغوی څخه نقدې کومکونه غواړي او صلیبیان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پیدا کوي..... شداده! تا د مخالفت خبره وکړه، خو مونږ ته د مخالفت څخه ویره نه ده په کار.»

«ډیر دروند او محترم امیره!» د سلطان ایوبی نائب سالار الناصر ورته وویل «مونږ د مخالفت څخه ویره نه لرو، تاسې مونږ د جنگ په ډگر کې ازمینست کړي یو، مونږ په هغه وخت کې هم نه یو ویریدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم د دښمن په خلاف جنگیدلو، مونږ د لوړې او تندې په حال کې هم جنگیدلي یو، مونږ د صلیبیانو توپان په همغه وخت کې هم په شاتمبولې و چې زمونږ شمیره ډیره کمه وه، خوزه تا ته همستا یوه خبره یادول غواړم، تايو ځل ویلې و، چې که چېرې یرغل او برید د بهر څخه وي مونږ کولای شو هغه د لږ شمیر مجاهدینو په واسطه هم په شا و تمبوو، خو هغه برید او یرغل چې د کوردننه را پیدا کیږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وگړي وي نو مونږ یو ځل فکر کوو او حیران پاته کیږو او له ځانه سره وایو: چې ای ذوالجلال و الاکرام ربه! دا څه پیښ شول، درونده امیره! کله چې د یوه هیواد حاکم په خپله دهغه هیواد دښمن وگرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تریږي خود بیرون را ویستلو جوگه به نه وي.»

«الناصره! تا ښه خبره وکړه» سلطان ایوبی ورته وویل «زما توره همدا اوس هم په تیکې کې تریږي، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بیرون را ووځي، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درښت شتون لري. د یوه هیواد حکمران د هغه هیواد د عزت او وقار نښه گڼل کیږي، خو تاسې ټول فکر وکړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوې دي، زه یواځې د خلیفه العاضد په هکله نه گږېږم، دعلی بن سفیان څخه و پوښتئ، دهغې شبکه په موصل، حلب، دمشق، مکه او مدینه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوی راوړي هغه ددې گواهی ورکوي چې دخلافت د عیاشۍ او

تعيش پالنې په اساس ، هر چېرې چې کوم امير يا حاکم شتون لري ، هغه د هماغه ځای خپل واکې حاکم گرځيدلې دې ، اسلامي سلطنت په ټوټو ټوټو ويشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سياستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه ددې ټولو گواښونو څخه بې خبره نه يم ، او دا هم را ته څرگنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شيرازه بيرته را يوځای کوو نو دا به نوره هم د خپريدو هڅه کوي ، زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و دريږي ، خوزه ويره نه لرم ، او زه دا شونې گڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه ونه ويريږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خوزه به د خليفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړين کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خليفه نوم او ياد باسم.»

ټولو د سلطان ايوبي ددې کار ملاتړ او تائيد وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان څارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خليفه العاضد په يوه ځانگړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وويل چې صلاح الدين ايوبي ورته ويلي چې که چېرې کوم اړين او ضروري کار وي نو زه را تلای شم او که نه زه پخپله ډير مشغول يم. خليفه د قهره سور اور وگرځيد ، هغه قاصد ته وويل چې رجه راته را وليږه ، رجه د خليفه د ساتونکې ډلې قومندان و. د نائيب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لور پورې چارواکې و ، هغه ته ئې د خليفه د ساتونکو د ډلې قومندانې ورسپارلې وه. هغه د خليفه د ساتونکو په ډله کې په گوتو را ټول کړي سوډانيان اخستي وو ، هغه د سلطان ايوبي د مخالفينو څخه او د خليفه د غوره مالو څخه يوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدين ايوبي ځواب خليفه ته وړاندې کاوه نو د خليفه په ځانگړې خونه کې «ام عراه» هم ناسته وه ، هغې خليفه ته وويلې «صلاح الدين ايوبي ستا نوکر دې - تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خيژي ، ولې هغه دکاره نه گوبڼه کوي ؟ او يا ولې کوم سپاهي نه وراستوي چې لاس تړلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پايلې به ډيرې ښې نه وي ،» خليفه د قهر او غصې نه په ډک اواز سره وويل . «دهغه د لاس لاندې يو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجه را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشي سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لږزيدلي اواز وويل ، «زه د هماغه لمړيو څخه په دې پوهيدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ، ... دا صلاح الدين ايوبي يادوم ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چېرې کوم ضروري او اړين کار وي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوبنتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډيره کارونه دي چې بايد تر سره ئې کړم.»

په غصې غصې سره په خبرو کولو کې دهغې توخې را وپاريد او په خپل زړه ئې لاس کيښود ، رنگ ئې ژير شو ، او په يوه ډير کمزوري اواز ئې وويل «هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه يورنځور انسان يم ،

زما زړه به يوه ورځ ما له منځه يوسي ، زما له پاره غصه كيدل زيانمن دي ، ما د خپلې روغتيا غم شپيلى ، او هغه ته خپل كارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللې و ؟» رجب ترې و پوښتل --«ماته حكم وكړئ» ما هغه په دې خاطر رابللې و چې هغه ته دا احساس را پيدا شي چې دهغې پر سر يو حاكم هم شته» خليفه په داسې حال كې چې په خپل زړه ئې لاس ايښى و په لړزيدلي اواز وويل «همدا تا راته ويلي و چې صلاح الدين خپل واکه او خپل سرې شوې دي ، زه هغه بيا دلته را بولم او هغه ته حكم كوم ترڅو هغه خپلې پښې لاندې كيږدي ، دا اړينه نه ده چې دكوم ضروري كار په خاطر دې هغه زه دلته را و بولم.»

«آم عراره» د شرابو پيالو د خليفه په شونډو كينډوله او ورته ئې وويل --«سل ځله مې درته ويلي چې په غصه كيږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غصه زيانمنه ده.» هغې د يوه طلايې دبلي څخه نسواري رنگ څه سفوف را وويستل او د خليفه په خوله كې ئې ورواچول او د اوبو گيلاس ئې ور په خوله كړ. خليفه دهغې په خورو ورو ورينمينو زلفو باندې لاس را ښكود او ورته ئې وويلې --«كه ته نه وائې نو خدايې خبر چې زما به څه حال و ، دهر چا سترگې زما په شتمنى او رتبې نښتى دي ، زما يوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانگړې مينه ولري ، يواځې ته زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه نجلى نوره هم له ځانه سره را نژدې كړه او خپل لاسونه ئې دهغې د ملا څخه را تاو كړل.

«اى د مسلمانانو خليفه !» رجب ورته وويل --«ته ډير نرم زړه او نيك خويه انسان ئې ، همدا لامل دي چې سلطان ايوبى ستا تر مخه داسې ناز كوي. دا به ستا له ياده وتلي وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دي ، هغه ستا د نسل څخه هم نه دي ، هغه په خټه گړد دي. زه حيران يم چې هغه ته دومره لويه رتبه چا وركړې ده ؟ كه په هغه كې كوم كمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسكردې ، د جنگ د ډگر استاد دي. هم په جنگ پوهيږي او هم په جنگولو. خودا صفت دومره مهم نه دي چې هغه ته دې د مصر امارت ورو وسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستراو دومره تجربه لرونكې فوځ داسې ژر له منځه يوړ لكه يو كوچنى چې يوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فكر وكړئ ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسيدونكو يو ځواكمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څير سالاران ئې درلودل ، نو ځلكو ستا د سپيو تر مخ هم سجدې كولې. د سوډاني لښكرو سالاران به ستا په دهليزنو كې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسیده چې ته خپل يو لاس لاندې كس را بولي نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډه ډه كوي.»

«رجبه !» خليفه په ناڅاپي توگه و غورید او وئې ويل --«ته يو مجرم ئې !»

د رجب رنگ تگ ژير شو ، «آم عراره» هم په يوه ټكان سره د خليفه څخه ځان بيل كړ. خو العاضد يو ځل بيا هغه د مړونده ونيوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې كړه او ورته ئې په ډيره مينه وويل --«ايا ما تاسې و ويروئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووايم چې هغه ماته اوس ددوه كاله د تيريدو وروسته دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او دهغې سالاران نيك ځلك وو ، او دصلاح الدين ايوبى پر لاسو جوړ شوې فوځ دخلافت له

پاره بڼه شگون نه لري، څنگه رجهه! ايا داسې نه ده؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهيدې؟ ولي اوس چې ئې؟ اوس چې د مصر امير خپلې ريښې ټينگې کړي دي ماته وائې چې هغه دخلافت باغې او سرکښه دې؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ويريدلي اواز سره وويل -- «سلطان ايوبې د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خونن د مصر د امير خپل سرې او ستاسې په روغتيا مې د هغې د اغيز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته، زه د ډيره وخته را هيسې دا وينم چې صلاح الدين ايوبې څو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تاله خطرونو او گواښونو څخه خبر او دهغوی د پايلو څخه دې خوندي وساتم.»

په دې وخت کې «ام عراره» د خليفه د مخ سره خپل مخ ور يوځای کړې و او دهغه په گوتو کې ئې خپلې گوتې ورننووستې وي او د کوچنيانو په څير ئې ورسره لوبې کولې، يو ناڅاپه ئې د خليفه د مخ په غومبري باندې لاس کيښود او ترې وئې پوښتل چې «ايا طبيعت دې لږڅه را بڼه شوې دې؟»

خليفه هم د هغې د زني لاندې لاس کړ او ورته ئې وويل چې -- «دوايي دومره اغيزنه وکړې لکه څومره چې ستا مينې او محبت پر ما وکړ. تاته الله ﷻ هغسې بنايست او جذبه در کړې چې زما د هر رگ له پاره اکسير دې» هغه د ام عراره سر په خپلې سينې باندې کيښود او ورته ئې وويل -- «د قيامت په ورځ چې ما جنت ته ليږدوي، نوزه به خداي ته ووايم چې زه بله حوره نه غواړم ماته يواځې «ام عراره» را کړه.»

«ام عراره» يواځې بنايسته نه ده» رجب ورته وويل -- «بلکه ډيره هوښياره او ذهينه هم ده، د حضور حرم سراي د سازشونو مرکز گرځيدلې دې خودهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوی دي، اوس هيڅوک دا جرأت نه شي کولای چې کومه بڼه د کومې بڼې پر خلاف او يا د خلافت د ماني کوم کار کونکې څه خرابي را پيدا کړي.»

رجب د صلاح الدين ايوبې په هکله خبرې کولې، «ام عراره» ورته وويلې «ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدين ايوبې ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

«تا څه ويل رجهه؟» خليفه متوجه شو او وئې وپوښتل.

«ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ويرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امير پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» رجب ورته وويل -- «شونې ده چې صلاح الدين ايوبې به يو وړ سالار وي»

«زه د هغې په همدې صفت ډير خوښ يم چې هغه د جنگ او جگړې په ډگر کې د اسلام بيرغ راپريوتو ته نه پريږدي،» خليفه ورته وويل -- «مونږ د سلطان ايوبې په څير سالارانو ته اړتيا لرو، ترڅو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنگ او جگړې په ډگر کې هسک وساتي.»

«زه د خپلې سپين سترگې او بې ادبۍ په هکله بنسټه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !» -- رجب ورته وويل --
« مونږ د جنگ په ډگر کې خلافت نه يو ازميښت کړي . زه د صلاح الدين ايوبی په هکله ددې خبرې کولو
جرات کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنگيږي ،
تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهی پورې و پوښتنې ، صلاح الدين ايوبی هغوی ته همدا درس
ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه څار کړي چې په پولو کې راغښتې نه
وي ، په ډاگه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوب ويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنگي هم
دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبی د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکرو
لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم
نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلي دې ؟ له تاسې ئې دا پوښتلي چې په مصر کې
د دومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه ؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته و شول .»

«ته صحيح خبره کوي رجب !» خليفه ورته وويل -- « له ما څخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوی ، او ما
ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلي دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه
دې ورليږل شوی .»

«بيرته په دې خاطر نه دې ورليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينگښت په خاطر را
ليږل شوی و او د همدې موخې د ترسره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دې .» -- رجب ورته وويل -- « هغوی
ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقاني اود کرکيلې په دندو د مشغولو لولو په خاطر دلته
ستانه کړي دي . ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدبزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چېرې
ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې . هغوی ټول د صلاح الدين ايوبی په لاسو په پټه توگه
د خاورو لاندې کړل شول . دهغوی گناه دا وه چې هغوی د صلاح الدين ايوبی څخه ډير زيرکه سالاران ول ، ددې
وژلو گناه د چا په غاړه ده ؟ صلاح الدين ايوبی د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو
ته د غداری او سرکشی د جرم په اساس د مرگ سزا ورکړې ده .»

«دروغ ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوييد او وئې ويل -- « دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبی
ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې گواهان پرې را وږه او محکمي ته ئې را کش کړه .» هغه د
محکمي پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره گڼل کيږي ، -- رجب ورته وويلي --
دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې
څه نوری وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينگ کړي او د خبرو اترو له لارې د جنگ او جدل مخه و
نيسي ، او مونږ د خپل هيواد او هيوادوالو د سکون ، آرامۍ او سوکالیۍ په لور توجه وکولای شو . که څه هم
تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دا دې چې صليبيان مونږ خپل دنمندان نه گڼي ، هغوی په دې خاطر
زمونږ پر خلاف جنگي ځواک تيار ساتي چې د نورالدين زنگي او شيرکوه په څير د « بنسټ پالو» مسلمانانو
څخه د حملي او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځای ئې صلاح الدين ايوبی ته پريښود ، سلطان

ايوبي د شيرکوه روزل شوی سړې دې ، هغه خپل ټول عمر د عيسائې قوم پر خلاف په جگړو کې تير کړې او په دې ترتيب ئې د اسلام د بنمنان نور هم زيات کړل، که چېرې د صلاح الدين ايوبي پرځای بل کوم څوک د مصر د حاکم په څير ټاکل شوې وای ، نو نن به عيسائې پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په څير را تللای ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کيدل او نه به نوم ورکې بنځيدل»

«مگر رجبه!» خليفه ورته وويل - «صليبيانو خود روم په بحيره کې په اسلامي لښکر يرغل کړې و؟»

«صلاح الدين داسې حالات را پيدا کړي و چې صليبيان دخپلې دفاع په خاطر مجبور شول په حملې کې لمړيتوب وکړي» - رجب ورته وويل - «صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چې د صليبيانو له اړخه حمله کيدونکې ده ځکه چې د حملې له پاره حالات همغې را پيدا کړي و په دې خاطر هغه د حملې د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخکې چمتو کړې و ، دا انسان خو فربنسته نه ده چې په غيبو به پوهيده ، هغه داسې يو چال و چلاوه ، چې دهغې په لوييدو سره په زرگونو کوچنيان يتيمان شول او په زرگونو بنځې کونډې کړل شوې ، دهغې په دغه ظالمانه کار باندې تاسې هغه ته زما تر مخه شاباسې ورکړ او ستاينه ئې مو وکړه ، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چې ستاسې وفادار و د جنګي تمريناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وويست او په تياره کې ئې پرې د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل کړل او دا ئې خپره کړه چې د ناجي فوځ بغاوت او پاڅون کړې و. دهغه په دې کار هم تا دهغه ستاينه وکړه او شاباسې دې ورکړ. تاسې دومره نرم زړه او مخلص ياست چې تاسې دهغه چال او دوکه درک نه کړای شوه.»

په دې وخت کې «أمّ عرار» چې د عربو د بنايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره «په ډيره معصومانه توګه د فحش داسې حرکات پيل کړل چې په العاضد ئې د شرابو نشه نوره هم ورزياته کړه. دهغه ذهني څرنګوالي او څنګه والې دهغې نجلۍ په لاسو کې و - درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندې پوره اغيز کړې و ، خو دهغه په زړه کې يواځې او يواځې «أمّ عرار» وه ، هغه درجب خبرې هسې په ضمني توګه اوريدلې ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندې ډير شرمناکه وار وکړ. هغه وويلې «صلاح الدين ايوبي په يوې بلې دوکې او غولونې باندې لاس پورې کړې ، هغه اوس هره ځوانه او بنايسته نجلۍ چې وويني د لاسو ئې نيسي او ابرو ئې تويوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئې په دې خاطر له منځه وړي چې دا جاسوسه ده. د عيسايانو پر خلاف په ولس کې د کرکې د پيدا کيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کې دا مشهوره کړې چې صليبيان خپلې نجونې مصر ته د څارکښۍ له پاره را استوي، ددې نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشي بنځې هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدې هيواد او سيدونکې يم. څومره قحبه ځاپونه چې دلته شته د ټولو بنځينه لوبغاړې مصري او سوډاني بنځې دي، که چېرې کومه عيسائې بنځه په کې هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه يو بدکاره بنځه ده.»

«ماته د حرم سراي درې څلورو نجونو وويلې چې صلاح الدين ايوبي هغوی خپل کورته ورغوبښتي وی او هلته ئې د هغوی عزت توي کړې دې.» «أمّ عرار» ورته وويل.

خليفه د قهره تک سور شو او وئې ويل -- «زما د حرم سراي نجوني؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره بڼه اغيزنه لري،» امّ عراره ورته وويل -- «اوس هم دا خبره زما دخولې څخه بې ارادې را ووتله، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هيڅ نجلی د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلاي»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په ډرو به ئې ووهم» خليفه ورته وويلې -- «زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډيرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وويلې، -- «په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدين ايوبي ملاتړې دي، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅيري.»

«نو ايا زه خپل دا توهين او سپکاوي و زغمم؟» خليفه ورته وويل.

«نه! درونده خليفه!» رجب ورته وويل «که چېرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدين ايوبي داسې له منځه يو سم لکه څنگه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه يوړ او دهغې سالاران ئې يو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شي؟» خليفه ترې وپوښتل.

«حشيشين به دا پلان منځته بوځي» رجب ورته وويل «خو هغوی ډيرې زياتې پيسې غواړي»

«خومره پيسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خليفه ورته وويل «ته خپل پلان منځته يوسه»

***** (۱۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله، د قاهرې د مرکزي جومات خطيب ته «عيسى الهکاري فقيه» ويلي و چې په خطبې کې دې د خليفه نوم نه اخلي. دا خطيب د ترک د نسل څخه و چې په تاريخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امير العالم په نامه ئې شهرت موندلې و، دهغه وخت داسې ليکل شوی ثبوت هم ترلاسه شوی چې دهغې له مخې خطيب امير العالم پخپله هم څو څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده بنوولې وه، او دا د همدې دهغو پایلې وې چې د خليفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو. يو بل روايت دا هم دې چې صلاح الدين ايوبي ته پخپله همدې امير العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړي. خو د پيښو ليکونکې ددې ټول کار تاج د عيسى الهکاري فقيه په سر بډي خو شونې ده چې ددې پلان په هکله عيسى الهکاري فقيه او امير العالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدين ايوبي د ويناو څخه چې کوم شواهد ترلاسه کيږي نو دا ډاگيزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدين ايوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هيڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې ريښتوني مسلمانانو شتون درلود.

خطیب امیر العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خلیفه نوم وانه خست ، صلاح الدین ایوبی هم د لمانځه په منځنیو صفونو کې ناست و ، علي بن سفیان ترې لرې په یوه بل صف کې ځای نیولې و ، د سلطان ایوبی نور باوري ملګري او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و ترڅو دهغوی عکس العمل په خپلو سترگو وويني. د علي بن سفیان د شبکې د غړو ډیر شمیر هم دلته په لمانځه کې موجود ول ، د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کول یو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډیر دروند جرم ګڼل کیده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه څوک په جومات کې نه و نو هغه یواځې او یواځې خلیفه العاضد و .

د لمانځه وروسته سلطان ایوبی پورته شو ، خطیب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغېر وکړ او دهغه چپنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وویل « اللّٰه دې ستا مل او ملاتړې وي ، » خطیب امیر العالم په ځواب کې ورته وویل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځای جوړ کړی » دبیرته تللو په وخت کې سلطان ایوبی د څو قدمه اخستلو وروسته بیرته ودرید ، او د خطیب لور ته ولاړ او ورته ئې وویل « که چېرې ته خلیفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځای زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره یو ځای ولاړ شم . »

« که چېرې امیر ئې سپین سترګی و نه ګڼي » امیر العالم ورته وویل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پر خلاف عمل کول او د حق وینا که چېرې جرم وي نو بیا خود هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هیڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خلیفه ور و بللم نو ځانته ور ځم ، ما د خلیفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای په حکم له خطبې لرې کړې دې . زه تاته ددې کار مبارکې وایم . »

له ماښامه وروسته صلاح الدین ایوبی ، علي بن سفیان ، بهاء الدین شاداد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره راټول شوی وو . د جاسوسي شبکې زیات شمیر غړي د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځیدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه . علي بن سفیان سلطان ایوبی ته وویل چې د هیڅ ځایه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ویلي وي چې نن په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستل شوې . د علي بن سفیان خپلو وگړو په یو څو ځایو کې دا خبره یاده کړې وه چې نن خطیب د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستې ، او دا خو ئې ډیر بد کار وکړ . دهغوی په دې خبرو ډیر خلک حیران پاته کیدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خلیفه نوم هم اخستل شوې او که نه . دهغوی له ډلې څخه ئې یو څو کسانو په ډیره بی پروائې سره وویل چې څه فرق کوي ، خلیفه خو خدای یا پیغمبر نه دې ! ددې راپورونو له مخې سلطان ایوبی ته ډاډ ورپه برخه شو چې د خلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ویرول کیده هغه په هیڅ ځای کې هم را څرګند نه شول .

سلطان صلاح الدین ایوبی په همدې وخت کې د سلطان نورالدین زنگي په نوم یو پیغام ولیکه ، په دې پیغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې د خطبې څخه د خلیفه نوم لرې کړي دې . د خلکو له اړخه هم ډیر ښه عکس العمل را څرګند شوی دې . په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ایسته کړه . په

همدې مضمون هغه يو اوږد پيغام وليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لوري ته واستوه ، ترڅو دا پيغام نور الدين زنگي ته ور ورسوي . ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په مانۍ کې دخپلې شبکې غړي متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزبنت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي . سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولي نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې «د رجب سره يو کس د سيوري په حيث و ټاکه»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه . هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره وويني ، خليفه د هرې ورځې په څير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د «ام عراه» په طلسماتي بنايست او دهغې په نازو ادا کې ورک و . هغه ته چا دا نه وويلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوی دې . هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، «ام عراه» هم دهغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړي و او تر څنگ ئې خوب راوړونکي سفوف هم پرې څښلي و . ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته . هغه ئې ويده کړ ، دخوني قندپلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخوني څخه ووتله ، هغه دخپلې هغې ځانگړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله .

څنگه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ، نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور وتړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واپوله او دخوني څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د مانۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو ، هغوی د شپې په تياره کې په زينو وروښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلی ئې په اوږو اچولې وه د نجلی سره يوځای لاندې را ښکته شو . دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول .

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنگ ناست و ، هغوی خپل ملگري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلی په شا اړولي او گړندې گړندې را روان دې . هغوی آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په آسونو سپاره شول ، يوه سپور نجلی خپلې مخې ته واچوله ، دهغوی د دلې څخه يوه وويل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را وينس کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل .

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولای ،»

«دهغي پرته بل څوک دا کار کولې نه شي!»

د خلافت په ماني کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدين ايوبي «ام عراره» تبتولي ده. رجب هم بېرته راستون شوې و ، د محل او ماني کونج کونج ئې لټولې و ، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې راغلي وو ، پخپله قومندان هم د سپاهيانو په څير لږځيده ، د يوې نجلي تبتول معمولي خبره نه وه ، او نجلي هم داسې چې خليفه د جنت د پيغلو څخه شميرله ، د محل د شاه لورې يوه رسي را څوړنده وه ، په ځمکه هم د پښو نښې نښانې موجودې وې چې دلږ څه تگ وروسته د انسانانو د پښو نښې ورکيدې او بيا د آسونو د پښو نښې تر سترگو کيدې ، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کيده چې نجلي ئې د همدې رسي په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلي په خپله خوښه او رضا د چا سره تبتيدلې وي ، خو خليفه دا شک شونې نه گانه هغه ويل چې «ام عراره» په هغه باندې ځان څارولو ته تياره وه .

«دا د صلاح الدين ايوبي کار دې» رجب العاضد ته وويلې ، «د خلافت په ماني کې دهر يوه په خوله همدا خبره ده ، چې دهغه پرته بل څوک د داسې کار د کولو جرأت هم نه شي کولای ،»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ، ځکه کله چې هغه ته د «ام عراره» د ورکيدو خبر ور ورسيد نو هغه په ټول محل کې وگرځيد او دهر چا څخه ئې د نجلي په هکله وپوښتل او هر چا ته ئې وويل چې «دا د سلطان ايوبي کار دې» ، د خلافت د ماني د لوړ پوړو چارواکو څخه نيولې تر ښکته ملازمينو پورې ، ټولو همدا خبرې بيا بيا کولې ، رجب بيا همدا خبره د خليفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د يوې لحظې د فکر کولو اړتيا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحيح هم دې او که نه . بلکه دا اواز دهغه په غوږونو کې لا دمخه وراچول شوی وه او ورته ويل شوی و چې سلطان ايوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي . هغه ته «ام عراره» ويلې و چې سلطان ايوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړي دي ، خليفه په همدې وخت کې خپل ځانگړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وويل چې د مصر د امير په لور ولاړ شي او هغه ته ووايي چې په پټه دې نجلي بېرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم .

په هغه وخت کې چې خليفه قاصد ته دا پيغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کيلو متره لرې درې اوبن سپاره د قاهرې په لور په پوره دېدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ گشتي ډله وه ، څرنگه چې په دې وخت کې د مصر سياسي او امنيتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخريب کارانو فعاليتونه ددې پرځاي چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زياتيدل ، سلطان ايوبي ته په ډيره ښه توگه دا ډاگيزه وه چې په هيواد کې د غداری او بغاوت سکروټي تازه کيږي ، همدا راز دهغه سوډاني فوځ گواښ چې هغه له منځه وړي ولا پوره له منځه نه و تللې و . ددې فوځ قومندانان ، مسؤلین او سپاهيانو پوره تجربه لرونکې وگړي و ، او هغوی هر وخت د هيواد د سلامتۍ له پاره گواښ پيدا کولې شو . تر ټولو ستره خطر دا وه چې د سلطان ايوبي مخالفينو د صليبيانو سره دوستانه اړيکې کلک کړي و ، دهغوی جاسوسانو

ته ئې پناه ورکړې وه ، او دهغوی له پاره ئې د تخريبي کارونو د کولو له پاره لاره برابره وه ، دهمدې خطرونو د په نظر کې نیولو په اساس د دارالحکومت څخه لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې. د هغوی گشتي ډلې به شپه او ورځ او هر وخت په غرونو ، غونډیو او دښتو کې پرگشت راوتلی ترڅو د راتلونکو خطرونو د پېښیدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي .

دغه درې اوښ سپاره هم د همدې گشتي ساتونکې ډلې څخه و چې په خپلې ورسپارل شوې سیمه کې ئې دخپلو دندو د ترسره کولو وروسته بیرته را ستانه شوی و. مخته د خاورو او تیرو غریزه پراخه سیمه پرته وه ، هغوی په یوې وادي(ناو) کې تیریدل چې دېوې ښځې اواز ئې واوریده ، ترڅنگ ئې د نارینه و اوزونه هم اوریدل کیده ، ددې څخه دا ډاگیزه کیده چې په کومه ښځې یا نجلی. باندې ظلم او تیري کيږي ، یو اوښ سپور را کوز شو او په هغه غونډۍ وخت چې د بل اړخ څخه ئې ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې څلور آسونه ولاړ دي او څلور کسان ورسره دي ، دوی څلور واړه سوډاني حبشیان دي...ددوی سره یوه ډیره ښکلې نجلی هم ولاړه ده ، یو حبشي هغه په خپلو متو کې راغښتې او دخپلو ملگرو تر مخ ئې درولې ، هغه په خپلې سینې لاس ایښې او وائې چې «ته ډیره پاکه نجلی ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې داچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دپوتا قهر به مونږ یا خو وسوځوي او یا به مو تیری کړي»

«زه مسلمانم يم» - نجلی چېغې کړې ، ستاسې په دپوتاگانو باندې لعنت وایم ، ما پرېږدی او که نه زه به تاسې ټول د خلیفه د سپیو تر مخ د ټوټو ټوټو غوښو په څیر ور واچوم.»

«ته اوس د خلیفه ملکیت نه ئې» یو حبشي ورته وویل « اوس نو ته دهغه دپوتاگانو ملکیت ئې چې په لاسو کې ئې د اسمان د بریښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو ځواک شتون لري ، هغه یواځې ته خوښه کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بیلتون هڅه وکړي نو هغه به د دښتې شگې په خپل ځان کې وسوځوي او ایری به ئې کړي.»

یو حبشي بل ته وویل ، «ما تا ته ویلي و چې دلته مه ځنډیږئ ، خو تاسو ارام کول غوښتل ، هغه وتړی او خپلې لار ته دوام ورکړئ ترڅو د ماښامه تر مخه خپل ځای ته ورسېږو.»

«ایا زموږ آسونه سترې شوی نه و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ایا مونږ ټوله شپه وینښه تیره نه کړه؟»

بل وویل «هغه بیرته و تړئ او روان شی ،»

هغه نجلی کلکه کړه ، خو یو ناڅاپه دهغه په ملا کې یو غشې ور ننوت ، هغه نجلی سسته کړه ، نجلی هغه ته ټیله ورکړه او د تینښتې هڅه ئې وکړه نو یوه بل حبشي هغه را تینګه کړه او دخپله ځانه سره ئې را ښکوده ، او د آسونو پورې ولاړ ، په دې وخت کې یو بل غشې را غې چې دیوه بل سړي په غاړه کې وښت ، هغه سړي و غورځید او په تړیدو شو خو هغه چا چې نجلی ئې نیولې وه دخپل آس قیضه ئې کلکه کړه او نجلی ئې له ځانه سره په آس سپره او آس ئې د ښکته په لور و ځغلاوه چې ډیر نژدې و ، یو بل حبشي هم پاته و چې هغه

هم د بنکته په لور منډې کړې... دا غشي هغه اوبن سپور ويشتلي و چې په غونډۍ راختلې و ، وروسته چې هغه کوم بيان ورکړ په هغې کې هغه وييلې و چې هغه د دېوتاگانو له نامه څخه و ويريده ، څو کله چې نجلی وويلې چې هغه مسلمان ده او په دېوتاگانو باندې لعنت استوي نو ددې ايمان هم را بيداره شو ، او کله چې نجلی د خليفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا د حرم سراي کومه پينغله گوټې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاگه کوله چې هغه معمولي څوک نه ده ، هغه تېنټول کيدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه . ساتونکې ته دا څرگنده وه چې دلرو ورځو وروسته د سوډانيانو ميله جوړيږي او په هغې کې نجوني پيرل او پلورل کيږي .

سلطان ايوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د بنځو د حيا او عزت ساتندويان به وي ، که چېرې د يوي بنځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د يوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده . دې ساتونکي دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ايښې وې او پريکړه ئې کړې وه چې دا نجلی بايد خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ويشتلو سره دوه حبشيان له منځه يوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشيانو د نيولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوبن سپور شو او خپلو ملگرو ته ئې وويل چې ددې انسان پلورنکو تعقيب اړين دي ، هغوی درې واړو خپل اوبنان و غللول خو هغوی د غونډۍ څخه راتا وويدو سترچکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوبن د آس تعاقب نه شی کولای ، په هغوی درې واړو کې غشي او ليندۍ يواځې د همدې يوه سره وې . دنورو دواړو سره توري او برچې وې .

دوی هغه ځای ته ور ورسيدل چېرې چې ئې نجلی او حبشيان کتلي وو . هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترگو کيدل ، هغه سوډاني حبشيانو نجلی له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملگرو آسونه ئې هم . اوبن سپرو د هغوی په تعقيب پسې خپل اوبنان ور غللول خو هغه سيمه د غونډيو او لوړو ژورو سيمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکيده ، تريوه ځايه پورې هغوی د آسونو دپنسو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو . اوبن سپرو هغه دواړه لاشونه په اوبنانو بار کړل ، اوبيرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهيدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کيدای شول ، دهغوی راوړل دومره اړين نه و خو نجلی دخليفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې د لاشونو له ځانه سره را وړل اړين وگڼل ، ترڅو دا ډاگيزه کړې چې تېنټونکي څوک دي ؟

***** (۴۴)

صلاح الدين ايوبي اندېښمن و او د غصې په حال کې اوبنټ را اوبنټ ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و . دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سره بنکته اچولی ناست وو ، سلطان ايوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هيڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غصه به ئې پخپله تيروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پريکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم از مېښت شوی و چېرې چې جابرو او تيري کونکو جنگجويانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

په محاصره کې هم جنگیدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهیانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ، او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، د سپاهیانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهیانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کیږدي او هغوی ته به د اذیت لرونکې مړینې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدین ایوبی به نه یواځې خپله حوصله ټینګه ساتله بلکه په خپلو سپاهیانو کې به ئې هم د جنگ او قهرمانۍ نوي روح ورپوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ایوبی پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غصې نښې هم وې ، او ویره هم همدا علت و چې ټول چپه خوله ناست و .

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتیا نه کوي» هغه وویل .

«ایا دا شونې نه ده چې ته د خلیفه دا پیغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وویل .

«زه په همدې هڅو کې مشغول یم» سلطان ایوبی ورته وویل ، «خو کله چې د هغه الزام څرنگوالې چې پر مائې کړې او ویلې ئې دي چې ما د حرم یوه نجلی را تښتولې ده ، وینم ، نو پرته له دې چې ووايم «استغفرالله - الله ماته بښنه وکړې ، هغه زما په سپکاوي کې هیڅ کمې نه دي کړې ، پیغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دي ، هغه به زه ورغوښتې وای او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې وای»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سینه سره کړه» بهاؤالدين شداد ورته وويل .

«زه دې فکر وړې یم چې ایا ریښتیا هم د حرم سراي څخه کومه نجلی تښتول شوی ده او که نه؟» سلطان ایوبی وویل -- «ما ته درواغ بریښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ویستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دي چې په اصطلاح ما د حرم کومه نجلی تښتولې ده ، هغه په دې ترتیب د بدلې د اخستلو هڅه کړې ، «سلطان ایوبی "عیسیٰ الهکاري فقیه" ته مخ وړاوه او ورته ئې وویل «د مصر د ټولو جوماتونو په نوم یوه حکم نامه ولیکه چې په راتلونکې کې به په هیڅ یو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم امامان نه اخلي»

«ته هلته ورشه او دهغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وویل «هغه ته په ډاګیزه توګه ووايه چې خلیفه د قوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کیږي ، خو دهغه حکم نه چلیږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرایطو کې چې د دښمن د یرغل ګواښ شتون ولري او هیواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځایه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانیا نوحبشو پر ځای دې مصري وګړي هلته وګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه د دې د پایلو څخه خبر یم ، مونږ ته به مقابله کول اړینه وي . خو مونږ باید په الله باندې تکیه ولرو.»

«ما تل پر خپل خدای باندې تکیه او توکل کړې دي» سلطان ایوبی ورته وویل «ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي ساتي»

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور وکتل ، هغه وويل چې د سارا دگشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملگرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانيانو لاشونه هم له ځانه سره را وړي دي ،»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترگه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ايوبې د خپلو سلاکارانو سره په يوه ډير مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چې ته وويل « هغوی دننه را وليږه ،» سلطان ايوبې خپل دروازه چې ته ويلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د ليدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې دهغه د راپورته کولو اړتيا وي نو هغه به له ځنډه د خوبه را بيدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او يا کومه ليدنه پرته له کوم عذره ځنډنې کړي.

قومندان دننه راغې ، دهغه مخ په دوړو سپيره شوې او ستومانه مالوميده ، سلطان ايوبې هغه کيناوه او دروازه چې ته ئې وويل چې دهغوی له پاره د خوراک څښاک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وويل چې دهغه گشتي ډلې څلور سوډاني حبشيانو څخه د يوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ويشتلي او وژلې ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وويل چې د ساتونکو د ډلې د وينا په اساس نجلۍ د کوچيانو او يا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډيرې شتمنې کورنۍ مالوميده ، او هغې دا ويلي چې هغه د خليفه په ملکيت کې ده.

«داسې مالومېږي» سلطان ايوبې وويل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دي» هغه بيرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول دهغې پسې را و خوځيدل.

بيرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، يو لاش پرمخه پروت و ، تر څنگ ئې درې سپاهيان ولاړ وو ، هغوی د مصر امير ته چې دهغوی اعلى قومندان هم و او د لمړي ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توگه سلام وکړ او شاته شول ، سلطان ايوبې نه يواځې دهغوی د سلام ځواب ووايه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبر هم وکړ او ورته ئې وويل « زما مؤمنو ! دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ويشتلو دوه کسه را پر ځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پيښې په هکله تفصيلي مالومات ورکړل ،

ايا دا شونې ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ (معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالومېږي خو همداسې» علي بن سفيان ورته وويل « دهغوی خنجرونه وگورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ايوبې ته وروښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پيښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفيان د لاشونو پلټنه وکړه ، دهغوی په تن سوډاني قبایلي لباس وو ، د کاليو دننه دهغوی ملا بندونه وو چې يو يو خنجر ئې په کې پټ ايښودې و. دا د خليفه د ساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانگړي خنجرونه وو. دهغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږيدلې وه ، علي بن سفيان وويل « که چېرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ، نو بيا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندويان مالومېږي ، دا هم شونې

ده چې دهغوی را تښتول شوې نجلۍ هم هماغه ده چې د خلیفه د حرم څخه را تښتول شوې ده او را تښتونکي ئې هماغه د خلیفه د ساتونکو ډلې وگړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خلیفه ته ئې له ځانه سره یوسئ،» سلطان ایوبي وویل «تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتیا سره د خلیفه د ساتونکو څخه دي،» علي بن سفیان وویل او دهغې ځاږه څخه ولاړ.

ډیر وخت لانه و تیر شوې چې د علي بن سفیان سره یو ځای د خلافت د ماڼۍ یو قومندان راغې، هغه ته ئې دواړه لاشونه وروښوول، هغه سمدستي دواړه وپیژندل او وئې ویلې چې دا دواړه د ساتونکو ډلې وگړي دي. دوی د تیرو درې ورځو راهیسې په رخصتیاوو، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دي؟» سلطان ایوبي ترې وپوښتل،

«هو! دوه نور هم دي»

«ایا هغوی هم ددوی سره یو ځای په رخصتیاو تللي و؟»

«یو ځای تللي و» قومندان ځواب ورکړ او یوه داسې خبره ئې ډاگیزه کړه چې ټول ئې هک پک او حیران کړل.

هغه وویلې «دوی د سوډان د داسې یو قبیلې سره اړوند دي چې په وینه تویولو کې شهرت لري، ددوی تر منځ د فرعونیانو د وخت یو شمیر رواجونه اوس هم شتون لري، دا قبيله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي، دا داسې یوه میله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کیږي. میلی ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبیلې سره هیڅ ډول اړیکې نلري، هغوی یواځې د خپلې عیاشۍ له پاره هلته ورځي، په دې میله کې د نجونو د پیرلو او پلورلو ځانگړی مارکیټ جوړیږي، ددې میلی څخه نژدې یوه میاشت د مخه د شاوخوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لونی چې ځوانی او پیغلې شوی وي هونسیار او سخته څارنه ئې کوي، هغوی خپلې لونی بیرون وتلو ته نه پریردې، ان تردې چې په دې ورځو کې کوچیان هم ددې ځای څخه لرې لرې ځاږو ته ځي. خلک نجونې را تښتوي او دلته ئې په میله کې پلوري، دغه څلورواړه سوډانیاں هم د همدې میلی په خاطر په رخصتۍ باندي و. میله درې ورځې وروسته پیلیري.»

«ایا ددې په اړوند دا ویلای شې چې د خلیفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تښتولې وي؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«زه په ډاډمنه توگه څه نه شم ویلای» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ویل «خو دا ویلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبیلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تښتولو هڅې کوي او دا دومره وینه تویونکې دي چې که چیرې د کومې نجلۍ وارث د میلی ځای ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او یا بیرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دریغ نه کوي،»

د نجونو په اخستونکو کې دمصر امیران ، وزیران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتي قحبه ځایونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د بنځو خوښونکي خپله شتمني شیندي . ددې جشن اخري شپه ډیره درازونونه ډکه شپه وي ، په کوم ځانگړی ځای کې ځوانه او ښایسته نجلۍ قرباني کوي ، دا هیچا ته هم نه مالومیږي چې نجلۍ چېرې او په کوم ځای کې او په څه ډول قرباني کيږي . دا کار د هغوی یو مذهبي لارښود چې حبشیان ئې خدای گڼي ، تر سره کوي . دهغه سره ډیر کم شمیر کسان او څلور پنځه نجونې وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وینه وربښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبیلې خلک د لیونیو په خیر شراب څښي او نڅاوی کوي .

***** (۴۵)

خلیفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ، خو اوس لمر هم پریوتو ته ورنژدې کیده ، قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو . رجب به بیا بیا راته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کیدای ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړي وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شی ، که چېرې نجلۍ په خپله بیرون تللې وای نو ستاسې د ډلې څخه به یو چا ضرور کتلې وه ، دې ټولو اخطارونو هیڅ اغیز ونکړ ، ټولو ویل چې هغوی بې گناه دي .

خلیفه رجب آرام ته نه پریښوده ، هغه رجب ته ویلي و چې «زه د نجلۍ په هکله اندېښمن نه یم ، خو په دې اندېښمن یم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه یوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبیا ما هم وژلې شي . زه دې ثبوت ته اړتیا لرم چې نجلۍ رښتیا هم صلاح الدین ایوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدین ایوبي پر سرور تپلې و ، خو خلیفه ورته ویل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړي و ، مگر اوس دهغه په ځان راغلې وه ، هغه یو ځل بیا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غصې څخه سور را خوټیدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه یوځل بیا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې «دمصر امیرتشریف راوړي»

په لوټې دروازې د سلطان ایوبي آس ورننوت ، دهغه ترمنځ دهغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره ورپسې تلل ، دهغه ښې لورې او کینې لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه . دساتونکو وروسته دسلطان ایوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفیان هم و ، رجب خلیفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدین ایوبي راغلې دې ، ټولو وکتل چې سلطان ایوبي دملگري ډلې وروسته یوه دڅلور پښو گاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کښوله ، په دې گاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشي لاتر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې نښتي و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوبښ سپاره هم ملگري و چې دا حبشیان ئې وژلي و .

خليفه بيرون را ووت ، سلطان ايوبی او دهغې ټول سواره ملگري د خپلو آسونو څخه را بنسکته شول ، سلطان ايوبی خليفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته بنسکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې بنسکل کړل ،

«ماته ستا پيغام رارسيدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بيرته راوړم ،» سلطان ايوبی ورته وويل «خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې گناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ويل اړين گنم ، چې صلاح الدين ايوبی ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمايندگي کوي چې ته هم دهغې له اړخه راليرل شوې ئې.»

خليفه د صلاح الدين ايوبی په فکر باندې و پوهيد. دهغه د فاطمي خلافت ضمير د گناهونو د بار لاندې کړپکې وهلي ، هغه د سلطان ايوبی د هيبت ناکه او جلالي شخصيت تر مخ د را څرگندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ايوبی په اوږه لاس کيښود او وئې ويل «زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډير دوست گنم ، صلاح الدينه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حيث دلته شتون لرم ،» سلطان ايوبی ورته وويل «زه بايد اوس دخپل ځان پاکوالی ثابت کړم او دا و بنايم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم . الله ښا سړه بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه راوليرل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولای خو دهغوی چپوالي او دهغوی په وجودونو کې ورننوتې غشي په دې گواهي وائې چې صلاح الدين ايوبی ددې جرم ، چې د خلافت په مانۍ کې تر سره شوې ، مجرم نه دې . تر هغې چې زه خپل ځان بې گناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ .

خليفه هم خجالت نيولې دهغې پسې روان شو ، لږ څه اخوا دخلور څلور نيم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ايوبی دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کيښوول ، او په لوړ او از ئې وويل «اته اته سپاهيان مخته راشئ او دا لاشونه ووينئ او وواياست چې دا څوک دي ؟»

لمرې قومندانان او نور چارواکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حيران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ويل «دوی زمونږ د ډلې سپاهيان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وويل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي په همدې ترتيب اته اته کسان راتلل او ويل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملگرو دي .

«صلاح الدينه !» خليفه ورته وويل «ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واوړم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدين هغه گشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وويل ، چې خپل د سترگو ليدلې حال بيان کړي ، هغوی خليفه ته ټوله پيښه په تفصيل سره بيان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ايوبی خليفه ته وويل «نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشيانو ميلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

خليفة نور ددریدو وړ نه و - هغه سلطان ایوبي ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډډه کوله او وئې ویل ، زه به هغه نجلی ژوندی یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرې درکوم . خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراي دداسې یوې نجلی تښتول چې په تحفه کې راوستل شوی وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوی نجلی وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي .»

«زه په دې اندېښمن نه یم چې یوه نجلی چا تښتولې ده ،» خليفة ورته وویل « اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توگه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لگیا دې تښتول کېږي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « ته ډیره اندېښنه مه کوه ، زما د څارکښۍ شبکه به د هغې نجلی د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي .»

«خليفة سلطان ایوبي له لاسه و نیوه او لږڅه اخوانې یوړ او ورته ئې وویل «صلاح الدېنه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لږوالې کوي ، زه د نجم الدېن ایوب (د سلطان صلاح الدېن ایوبي پلار) ډیر درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته . او ماته نن وویل شو چې د مرکزي جومات امام امیرالعالم دا گستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دي . ماته رجب ویلې دي چې زه د گستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خوبه ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خليفة نوم د خطبې څخه ایسته کړې دي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « یواځې ستا نوم نه بلکه دهرهغه خليفة نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، د خطبې څخه لرې کړل شوې دي .»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دي ؟» خليفة ترې وپوښتل . «زه شکمن یم چې دلته عباسي خلافت بیا راوړل کېږي .»

«حضور ډیر زوړ شوی دي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « قران شراب څښل په دې خاطر حرام کړي دي چې دهغې په واسطه دماغ بې کاره کېږي ،»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وویل «ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه راځي ، او د رجب پرځای به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خوزه غواړم چې رجب همدلته اوسي.» خليفة ورته وویل .

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه ونه کړي» سلطان ایوبي ورته وویل او د علي بن سفیان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

دې پنځه واړو هم د هماغه قبیلې سره اړیکې درلودل ، علي بن سفیان ورته وویل « ما دهغوی ټولو څخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبیلې اړوند څوک شتون ولري نو بیرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف څخه بیرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وویل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم. دنجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دې.»

صلاح الدین ایوبی رجب را وبالله او ورته ئې وویل « سبا به دلته بل یو قومندان را ځي ، ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنیقو قومندان کړم» درجب د منځ رنگ بل منگه شو .

***** (۴۶)

کله ئې چې «امّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشیان و تښتیدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطر ه نوره نه تر سترگو کیده ، نو هغوی خپل آسونه و درول ، نجلۍ یو ځل بیا دخپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پیل کړل ، حبشیانو هغې ته وویل چې دهغې لاس و پښې وهل بیکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شکرزار څخه ژوندۍ نه شې وتلې ، هغوی ورته دا هم وویل چې هغوی به هیڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بدنیت درلودای نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشیانو په څیر سلوک کړې و . «امّ عراره» حیرانه وه چې دې وگړو تراوسه پورې هغې ته په بدو سترگو کتلي هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کیده چې دومره ستره بنایسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د دې څخه هغه یو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنگونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذیت کې نه اچوي ، «امّ عراره» دهغوی څخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي ، نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان د دپوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دپوتا ته ور وړي .

هغوی یو ځل بیا دنجلۍ په سترگو باندې توره پټۍ و تړله ، او په آس ئې سپره کړه . هغې هم دخپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پریښودې ، هغه پوهیده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او «امّ عراره» په یوه آس باندې دیوه حبشي تر مخ ناسته او ځنگیدله ، په بوځای کې لږ څه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه یو ځل بیا دخپل منزل په لور روان شول . ډیر وروسته د یخۍ د زیاتیدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوی ده ، آسونه و دریدل ، خود پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و . د ویرې او هیبت له لاسه ئې دماغ کار پرې ایښې و . هغې داسونو دریدو سره سم ددرې څلورو نارینه و او څلور پنځه ښځو اوازونه واوریدل ، هغه دهغوی پر ژبه نه پوهیده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې . خوددوی خلکو لهجه عربي نه وه .

لاتراوسه ئې دهغې د سترگو څخه پټۍ نه وي پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالومیده چې ولاړه ده . هغه چا پورته کړه او په یوه نرم شي ئې کینوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې ترتیب دهغې نوي سفر پیل شو . ددې سره سم د ډول نرم او ملایم اواز هم په غږیدو شو ، تر څنگ ئې ښځو هم سندرې ویل پیل کړل .

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهیدله خو په دې سندرو کې د جادو اغیزو ، دا داسې اغیز و چې د «آم عراره» ویره ئې نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دې ویرې سره داسې نښې هم را پیدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپې یخنی په دې خمار او مستۍ کې نور هم لذت را پیدا کاوه ، «آم عراره» که غوښتلې نو کولای شول چې ددې پالکې څخه ټوپ کړي او و تنښیږي او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نیولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولای.

هغې احساس کړې و چې دپالکې پورته کونکي خلک په زینو باندې پورته خيژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دېرش زینې پورته ولاړل او بیایې بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکې ئې پر ځمکه کیښود ، د «آم عراره» د سترگو څخه ئې پټۍ پرانستې خو چا دهغې په سترگو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته دهغې لاسونو گوتې ازادې شوی اونجلی هرې لورې ته رڼاوې وکتلې ، سوکه سوکه دهغې د سترگو څخه هغه لاسونه پورته شول ، وېې کتل چې هغه په داسې یوه ماڼۍ کې ده چې د زرگونو کلو پخوانۍ مالومیرې ، دایروي شکله ستنې ئې پورته لورې شوې وې ، یو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاگانو کې له ورايه ځلیده ، ددېوالونو سره ډنډې لگیدلې وې او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بلیدې ، دننه فضا داسې خوشبویه وه ، چې دهغې بوي د دې له پاره یو نوي څیز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندري هرې لورې ته اوریدل کیدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انگازې را پیدا کړې وې چې دهغې له پاره ئې د خوب کتل گرځولي و .

هغې مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چې نژدې اته یالس زینې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تیرې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، دسر لاندې کوچنۍ غاړه هم ترسترگو کیدله ، ددې بُت څهره د یوه اورپود انسان څخه هم اوږده ، پلنه او سوره وړه وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپین غاښونه هم ایښول شوی و ، داسې بریښیده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترگې چې اوږدوالې ئې نژدې یو گز و په ناڅاپي توگه را و ځلیدې ، او روښنایې ترې را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پیدا شو . د تیرلورې بُت خوله هم روښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چینې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زینې وې ، ددې خلکو رنگونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنگ په رنگ ښکې تړلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته یو ښي لورې ته او بل کین لورې ته ودریدل .

ددې پسې سمدستي وروسته د تیرې د خولي څخه یو بل سړي هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغې ، هغه لږ څه عمر تیرې ښکاریده ، هغه سور رنگې چینه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود . یو مصنوعې مارد هغې په کینې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کینول شوی وو . ددې مارانو رنگ تک تورو . «آم عراره» دویرې څخه لکه د بُت په څیر ولاړه پاته وه . دا سړي چې ددې قبیلې مذهبي لارښود یا

پروھت و د چوترې د زینو څخه را کیوت ، هغه سوکه سوکه «مّعراره» ته را نژدې شو او دواړه گوندې ئې په فرش باندې ولگولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نیول او بښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وویل ، «ته هغه د بڼه قسمت خاونده ئې ، چې زما د پوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږتا ته مبارکي وایو.»

«مّعراره» را بیداره شوه ، هغه په ژرغوني اواز سره وویل «زه د پوتا میوتا نه منم ، که چېرې تاسې د پوتاگان منئ نوزه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې یم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروھت ورته وویلې ، «خو کله چې پر هغه دهغه مقدس ځای راز را څرگند شي نو بیا وائې چې زه ددې ځایه تلل نه غواړم . زه پوهیږم چې ته د مسلمانانو دخلیفه معشوقه ئې . خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنیا خلیفه گان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلي ئې ، جنت ته.»

هغه د خپلې چینې څخه یو گل را وویست ، او د «مّعراره» د پوزې سره ئې یوځای کړ . «مّعراره» د حرم سراي شهزادگی وه ، او هغې داسې داسې عطربوي کړې و چې ددې په څیر د شهزادگیو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بویولای . خو ددې گل بوي دهغې له پاره څه بل منگه و ، دا بوي دهغې روح ته ورکیوت . دهغې د فکرونو دنیا بدله شوه ، د سترگو د لید زاوئې ئې بدلې شوی ، پروھت ورته وویلې ، «دا د پوتا تحفه ده» او هغه هغه گل دهغې د پوزې څخه لرې کړ .

«مّعراره» سوکه سوکه خپل لاس منخته کاوه او د پروھت گل نیونکې لاس ئې را نیوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، د گل د بوي کولو وروسته ئې په څمار اواز سره وویلې «دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوی ؟»

«ایا تا دا تحفه و منله ؟» پروھت ترې وپوښتل ، دهغه په شونډو باندې نری شاتنه مسکا وه .

«هو !» «مّعراره» ورته ځواب ورکړ «مادا تحفه قبوله کړې ده» هغې دا گل یو ځل بیا پوزی ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترگې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي .

«د پوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروھت ځواب ورکړ او ترې وئې وپوښتل «ته تراوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را یادولو هڅه چې کوي ، سرئې وځنډه او وئې ویلې «زه همدلته وم ، نه زه په یوه بل ځای کې وم ما ته نه دي په یاد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

«هیچا نه» «مّعراره» ځواب ورکړ ، «زه پخپله دلته راغلي یم»

«ته په آس سپره دلته نه وې راغلي؟»

«نه! نجلی-خواب ورکړ» زه په هوا کې الوتونکې راغلي يم.»

«ايا په لاره کې ځنگلونه ، دښتې ، غرونه او... نه و؟»

«نه ، هيڅ نه و» نجلی-د کوچنيانو په خير په شوخي سره خواب ورکړ ، «هرې لورې ته شنه چمنونه او گلونه و.»

«ايا ستا په سترگو چا کومه پټۍ تړلې وه؟»

«پټۍ...؟ نه هيڅکله!» نجلی-خواب ورکړ ، «زما سترگې پرانستې وې او ما رنگ په رنگ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهټ په لوړ اواز سره څه وويل- په دې وخت کې د «آم عراره» د شا له خوا څلور نجونې راغلي ، هغوی ترې کالي وويستل ، او د مور څخه د پيدايښت دوخت په خير ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ويل «د پوتا به ما په همداسې حال کې خوبه کړي؟» پروهټ ورته وويل «نه ! تاته مونږ د د پوتا د خوبې کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندي يولي خادر خپور کړ ، او دهغې جسم ئې د سر نه تر پښو پورې په کې پټ کړ. ددې خادر په څنډو باندي د رنگ لرونکې رسيو ټوټې تړلې وې ، خادر ئې را مخته کړ او د رسيو ټوټې ئې سره را و تړلې ، اوس نو د خادر څخه يوه بنکلې چوغه جوړه شوی وه. د «آم عراره» وينستان د ورينمو په خير نرم او تور والي ته مايل و ، يوي نجلی- دهغې وينستان گمنخ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره دهغې ښايست نور هم زيادښت وموند.

پروهټ هغه ته په مسکا سره وکتل او بيرته وگرځيد او د تيرې د هيبټ ناکه څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د «آم عراره» لاسونه ونيول او د پروهټ شا شاته روانې شوی ، «آم عراره» د شهزادگيو په خير روانه وه ، هغې هيڅ لورې ته نه کتل ، او نه ئې خپل چاپيريال وکوت ، دهغې په تگ کې يو بل شان و ، د پروهټ شاته ، او لاسونه ئې د نجونو په لاسو کې په زيني باندي ورختله ، پروهټ د تيرې د غره په خير د څهرې په خوله کې ورننوت ، «آم عراره» هم درې زيني پورته ولاړه او د پروهټ په خير د تيرې په خوله کې ورنښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تيرې دخولې مخ ته ودريدي ، اوس نو د «آم عراره» لاس پروهټ نيولې و ، د تيرې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په کې نيغ په ولاړه روان ول ، کله چې تر حلقه پورې ورسيدل نو هلته بيا نورې زينې وې ، د زينو څخه په ښکته کيدو سره يو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندپلونه روښانه شوی و ، په دې خونه کې هم يو ځانگړې مهک و خودا خونه دومره ستره نه وه او نه ئې چت اوچتوالي درلود. دهغې د پوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوی و ، په فرش باندي نرمه گياه او د گياه د پاسه د گلانو پاڼې خپرې وړې پرتې وې. د خوني په يوې څنډې کې ډيره ښکلې صراحي او پيالي اينبول

شوی وې، پروهټ د صراحی څخه دوه پیالې ډکې کړې، یوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "ام عراره" ته ورکړه دواړو خپلې پیالې دخپلو شونډو سره یوځای کړې او د سترگو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دپوتا به کله راځي؟» "ام عراره" وپوښتل.

«تا تراوسه پورې هغه نه دي پیژندلي؟» پروهټ ورته وویلې «ستا تر مخ څوک ولاړ دي؟»

"ام عراره" د هغه په پښو کې کیناستله او ورته ئې وویلې «هو! ما پیژندلې دي، ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته وکتلې، تازه قبوله کړې یم،؟»

«هو!» پروهټ ورته وویلې «دنن ورځې څخه ته زما ناوی ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ویلې، زما پلار ماته ویلې و چې پروهټ نجونو ته گل بویوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلی بیا په ځان نه پوهیږي چې هغه څه شي و؟ د کومه ځایه څخه راغلي وه؟ او څه ډول راوستل شوی وه؟ ددې گل د بوي کولو وروسته هغه د پروهټ وینځه گرځي او هغې ته د دنیا ډیر مردار شي هم ډیر بڼه او پاک تر سترگو کیږي. پروهټ درې ورځې هغه هملته په تاځانه کې له ځانه سره ساتی.»

دا څرگندونې د هغه پنځو حبشیانو څخه یوه علي بن سفیان ته کولې چې هغه دخلیفه د ساتونکي ډلې څخه را ویستلې و. دا پنځه واړه د همغې قبیلې خلک و چې څلورو ئې "ام عراره" تښتولې وه، علي بن سفیان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وویل «چې څنگه چې تاسې د همغې قبیلې خلک یاست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وگړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاگیزه وي چې نجلی څه ډول تښتول شوي ده. هغوی پنځه واړو وویل چې د نجلی د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفیان ورته دا لالچ ورکړ چې که چېرې هغوی رښتیا ووايي نو هیڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي. خو بیا هم هغوی په دې هکله دخپلې بې خبرۍ څرگندونه کوله، دا قبیله دخپلو وینه تویونکو او وحشیانه عادتونو په واسطه ډیره مشهوره وه، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ویریدل، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتیا سره د حقیقت د را برسیره کولو څخه ډه ډه کوله، اخر علي بن سفیان د هغو لارو څخه د گټو د پورته کولو پریکړه وکړه چې تیرې ئې هم ویلي کولای شوی.

هغوی پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځایونو ته ئې ولیرل چېرې چې د چا «اه» او «وا» چانه شوه اوریدلای، که د پرلپسې اذیت او وهلو تکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کیده هم، نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانیان ډیر سخت ځانه مالومیدل، هغوی به ټوله شپه اذیت کیدل، علي بن سفیان به ټوله شپه وینس پاته کیده، اخر ئې هغوی په هغه ازمینست کې ور وغورځول چې دهغوی له پاره اخرې لاره انگیرل کیده. د اذیت دغې طریقي کې به ډیر وخت ملزمان بی هوشه کیدل،

د سهار په مهال یو عمر تیري حبشي علي بن سفیان ته وویل «زه په ټولو هرڅه باندې پوهیږم، خو د دېوتا له ویرې ئې نشم ویلای، ځکه ویرېم چې دېوتا به ما په ډیر ناکاره مرگ ووژني».

«ایا ددې څخه زیات بل ناکاره مرگ کیدای شي چې زه مو پرې وژنم؟» علي بن سفیان ورته وویل، «که چېرې ستاسې دېوتا ریښتوني وي نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زورونې څخه ازاد کړي واست؟ که د مړینې څخه ویرې ئې نو مرگ دلته هم شتون لري، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې یو دېوتا دې چې هغه به تاسو له دېوتا څخه وژغوري».

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بې هوشه شوی و، هغه ته خو دېوتا نه، بلکه مرگ په څرگنده توگه ترسترگو کیده. علي بن سفیان د هغه ژبه را پرانسته، هغه ئې د اذیت څخه خلاص کړ او خوراک څښاک ئې ورکړ، او د آرام لپاره ئې ورته ځای ورکړ. هغه اقرار وکړ چې «م عراره» دهغې د قبیلې څلورو کسه تنبټولې ده. هغه څلور واړه په رخصتۍ تللي و، خو هغوی د تنبټولو شپه او وخت مونږ ته بنوولې و، دغه پنځه واړه حبشيان چې اوس د علي بن سفیان په بند کې و په هغه شپه پوره درلوده، د تنبټونکو څخه دوه باید دننه راغلي وي، هغوی ته د لویې دروازې څخه د رانتوتلو له پاره لاره هواره شوی وه. او دهغوی سره د بیرته تنبټیدو او تنبټولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وویل چې هغوی به هغه نجلی د دېوتا په قربان ځای کې قربانوي، ددوی قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلی ددوی د خپلې قبیلې څخه نه وي، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به د قبیلې بهر څوک وي، سپین رنگه به وي، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي، او دومره بنایسته به وي چې خلک ئې په کتلو حیران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې کاله وروسته ستاسې قبیله د بهر څخه یو بنکلې نجلی را تنبټوي او قربان ځای ته ئې راوړي» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ، «درې کاله وروسته یواځې میله جوړېږي، د نجلی قرباني د هر پنځه میلو یا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نیسي، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې کالو کې یو ځل یوه نجلی قرباني کیږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځای په گوته کړ چېرې چې دا قرباني صورت نیسي، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوي گانه. په هغه ځای کې چې میله جوړیده دهغه ځایه څخه دوه دو نیم میله لرې یوه غرنیزه سیمه وه چې په ځنگلونو کې پټه شوی وه. دا سیمه دومره پراخه او عریضه نه وه. ددې سیمې په اړوند دا مشهوره شوی وه چې دلته دېوتا اوسېږي او دهغې د خدمت له پاره پیریان او بنا پیریانې شتون لري، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزیرې په خیر څه سیمه غرنیزه او شینخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجایباتو څخه گڼل کیده، او عامو خلکو گمان کاوه چې دا به د دېوتا د اوسیدلو ځای وي. په دې سیمه کې د فرعونیانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي، تر څنگ ئې یو جهیل (د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile) یا سترې څمخاری په کې اوسیدلې.

د قبیلې کوم وگړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهټ په لاسو کې ورکاوه ، پروهټ به هغه ژوندې همدې جهیل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile) یا سترو خمخارو به نواله کاوه . پروهټ په همدې کنډوالو کې اوسیده ، هلته د یوې سترې تیرې سړاو خوله چا تراشلې وه ، چې په دې تیره کې ددوی د گروهې په مطابق دننه دپوتا اوسیدل ، ددپوتاو د خوښې او خوشحالی په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې یو ځل د قبیلې څخه بهر یوه ښکلې نجلۍ دلته راوستله ، او پروهټ ته به ئې ورحواله کوله ، پروهټ به نجلۍ ته یو گُل بوي کاوه ، د گُل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هیروول چې هغه څوک وه ، له کومه ځایه راغلي او چا راوستې ده؟. په دې گُل کې به ئې کوم نشه ایز خیز ورگډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهټ خپل دپوتا او خپل میړه گانه ، هغې ته به د هغه ځای گنده او مردار شیان هم ډیر ښه او ښکلې ترسترگو کید .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کیدله ، پروهټ به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخاني کې ساتله ، په دې ځای کې نور څلور کسه نارینه او څلور کسه ښکلې نجونې هم اوسیدلې . ددوی څخه اخوا بل چاته ددنه د ورننوتلو اجازه نه وه . کله به ئې چې نجلۍ د قرباني ځای ته بوتله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کیده چې دهغې څټه به پرې کیږي . هغه به په فخر او خوشحالی سره مرگ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهیل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile) یا سترو خمخارو ته ور اچول کیده ، او ویښتان به ئې پرې کول او د قبیلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات (خوردې) په توگه ورلیږل ، دا ویښتان به مقدس گڼل کیدل ، د نجلۍ سر به ئې د وچېدو په خاطر په یوه غار کې ایښوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او یواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې ایښوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورنښول کیده .

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به یو ځل بیا د نجلۍ قرباني ورکول کیږي.» دغې حبشي وویل ، «مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورگډ شوی و . څرنگه چې مونږه نه ویریدونکی او وحشي گڼل کیدو په دې خاطر ئې مونږ د خلیفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو . دوه میاشتي کیدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښایسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه ترسترگو شوې ، مونږ ټولو پریکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځایه تښتوو ، او د قرباني له پاره به ئې وړاندې کوو . زمونږ یو ملگری چې پروډ ووژل شو خپلې قبیلې ته تللې او او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ویلې و ، او ورته ئې ویلې و چې دا ځل به مونږ د قرباني له پاره نجلۍ را ورو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

***** (۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدین ایوبي واوریده نو ډیر زیات حیران پاته او په فکر کې ډوب شو ، علي بن سفیان دهغه د حکم منتظرو ، سلطان ایوبي نقشه وکتله او وئې ویل « که چېرې ځای همدا وي نو بیا خودا زمونږ د احاطې څخه بیرون دې هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاگه کیږي چې فرعون ډیرې پیړۍ پخوا مړ شوې دې خود هغه فرعونیت لا تر اوسه په خپل ځای پاته دې . مونږ ته د مسلمانانو په څیر دا اړینه ده چې که چېرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاي نو لږ تر لږه دهغه نژدې

گاونديانو څخه څوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چې ترننه پورې به دڅومره میندو او پلرونو پاکې او معصومي لوني ددې رواج بنکار شوی او څار شوی وي ، او په دې میلی کې به تر اوسه پورې څومره پاکې او معصومي نجونې پلورل شوې وي. مونږ باید د دېوتاگانو انگیرنه له یوه سره ختمه کړو. دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطې انگیرنې په اساس دخلکو معصومي نجونې را تښتوي او د بدکاری او عیاشۍ کار ترې اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاگیزه شوی ده چې هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجونې پيري او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي ،» علي بن سفیان ورته وویل « د کړچار د تباهی نه اخوا دا گوانښ هم شتون لري چې د سوډانيانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې میلی ته په گڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځای زمونږ د فوځ ورگډیدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول گډې تفریحگانې د هیواد له پاره گټورې نه ثابتېږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائې سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خلیفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړین دي چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تښتوني الزام چې هغه پرتا باندې لگولي و څومره بې بنسټه او درواغ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم ،» سلطان ایوبی ورته وویل «زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چې څوک هر څومره سپک گڼي بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختگ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دې ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واره وه ، او د سلطنت د تینگښت او دخپل ولس د سوکالی په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام د عظمت امین خلیفه و خود وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کې ډوب شو او دخپل نفس بنکار وگرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري گرځیدلې ده. صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چېرې ته غواړې خپلې دندې په بریالیتوب سره ترسره کړې نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،... هغه الزام چې خلیفه پر ما لگولې دي ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توگه وزغمه ، ما کولې شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم ، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه دخلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کې را نښتې وم ، ماته همدا خطر تر سترگو کیدله ، چې په اسلامي ملت به داسې یو وخت راځي چې دخپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې دخپل ستروالي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ بښنه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چېرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دي ، بله ورځ میله پیلېږي.»

«فوخ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې ميله کې هيڅ فوخي ته دگډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ايوبی خپل يو سالار راو غوښت او ورته ئې وويل «د حکم سرغړونکي ته به د هغې درتبې او مرتبې څخه د لرې کولو ترڅنگ د عوامو ترمنځ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کيږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پيل شو. سلطان ايوبی لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ويلې و چې زمونږ موخې دادې چې دا طلسم مات کړو، دا د فرعونيت اخري ځای مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوخ ليرل تر بحث لاندې راغلل، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولويدل چې دا کار به د هغې قبيلې خلک دخپل ځان پر خلاف فوخي بريد وگنې، که جگړه وشي نوزيات شميربې گناه خلک به، د کوچنيانو او ښځو په گډون، په کې و مري، دا وړاندېز هم وشو چې همدا حبشي د لارښود په څير له ځانه سره واخلي او هلته، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کيږي، ناڅاپي يرغل کونکی ډلې واستوي، سلطان ايوبی هلته د عسکرو سره د هغه حبشي ليرل اړين و نه گڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شونې و. تردې بحثه پورې د سلطان ايوبی په حکم د ناڅاپي حمله کونکو او د شپې د بريد کونکو يوه ځواکمنه ډله تياره کړل شوی وه. دا د ځان څارونکو سرتيرو مجاهدېنو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوی و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر گانه، هغوی چې اوس د کومې دندې د تر سره کولو له پاره استول کيدل نو د هغې څخه ددوی بيرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاريدل.

د نائب سالار الناصر او علي بن سفيان د سلاگانو له مخې دا پريکړه وشوه چې يواځې دولس گوريلايان (غلچکي بريد کونکي) به د غره په هغه ځای کې ور ننوځي چې پروهت په کې اوسېږي، او دنجلۍ د قرباني ځای هم دي.

د حبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په ميله کې ډيره گڼه گوڼه ئې، ځکه چې هغه د ميلې اخري شپه وي، د قبيلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانيږي، داسې مالوميده چې هغه په دې نه پوهيده چې د قرباني ځای چېرې دي، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پريکړه وشوه چې پنځه سوه عسکر به د ميلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال، په هغه شپه په ميله کې شتون ولري، د هغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او ليندۍ وي، په هغه وخت کې د دې وسايلو په گرځولو او درلودلو بنديز نه و. د گوريلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توگه دهغه ځای نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وويل شو چې مخامخ او نيغ په نيغه به بريد نه کوي، بلکه د گوريلاو په څير به په غرنۍ سيمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځای ته په رسيدو سره به هغه وخت بريد کوي چې نجلۍ د قرباني ځای ته وروړي، ددې د مخه د يرغل زيان به دا وي چې نجلۍ به هملته په تاخانه کې له منځه يوړل شي او يا به بل چېرې پټه کړل شي.

دا ډاگيزه شوی وه چې قرباني په نيمائې شپه کې، کله چې سپوږمۍ مکمله شي، تر سره کيږي، پنځه سوه نور سپاهيان د قرباني د ځای ترڅنگ د غرونو په چار چاپير کې ځای په ځای کيدل، او د گوريلايانو

د احتمالي ناکامۍ په صورت کې او يا د هغوی د دندو په ترسره کولو کې د ستونزو د راپيدا کيدو په وخت کې دوی ته لارښوونه شوې وه چې هغوی دې د نښې په توگه يو اور بلونکې غشې هوا ته و توغوي ، د دې غشې د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل برید پيلوي .

په دې وخت کې دولس کسه سرتيري و ټاکل شول ، او دنور الدېن زنگي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدېن ايوبي د مرستې په خاطر را استولې و پنځه سوه ذهين او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له عربو څخه راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سياسي لوبو او عقايدو تر اغيز لاندې نه و راغلي ، دوی يواځې پر اسلام پوهيدل او همدا ددوی عقیده او گروهه وه . هغوی به دهرې هغه عقيدې پر خلاف را پورته کيدل چې غير اسلامي به ورته ښکاريدې ، هغوی ته ويل شوی و چې هغوی د يوې باطلې عقيدې پر خلاف جنگ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شميرې څخه د زياتو مخالفينو سره د مقابلې کول ورپه غاړه شي ، جنگ او جگړه هم وينې تويونکې وي او دا هم شونې ده چې د هغوی تر مخ څوک د مقاومت توان هم ونه لري ، او ټول کار د جنگ او جگړې کولو پرته ترسره شي . هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو . او د هغوی په ذهنونو کې غريزه سيمه ، د هغې سيمې د غرونو لوړوالي ، چې دومره زيات نه برينيدې ، او په هغې کې دننه د قربان ځای په هکله ټول مالومات ورکړل شول ، هغه دولس سرتيرو مجاهدينو ته هم همدا انگيرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په شگلور په دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوبس په څير زغمل... د هغوی له پاره ستونزمن نه و .

لا تراوسه د قربانۍ شپې ته شپې ورځې پاته وې ، درې شپې او درې ورځې سرتيرو او پنځه سوه فوځيانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سرتيري په اوبانو سپاره و استول ، هغه ځای د اوبانو په عادي سفر يوه ورځ او نيمه شپه لرې پروت و ، اوبس چلونکو ته حکم شوې و چې سرتيري د غريزي سيمې څخه لرې چېرې ښکته کړي او دوی بيرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچبانو په بڼه کې ، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټوليو کې په آسونو او اوبانو سپاره و استول ، هغوی ته ويل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتي ، د هغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و .

***** (۴۹)

دميلې اخري شپه وه -

سپوږمۍ د خپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ، د صحرا فضا د شيشې په څير شفافه وه ، په ميلې کې د انسانانو د هجوم او گڼې گونې شميره شونې نه وه ، په څو ځايو کې نيمې لوڅې نجونې نخيدلې او په ځيني نورو ځايو کې د سندرغاړو او هغوی ته د راټولو شوو خلکو ډلې ټپلې راټولې شوې وې . خو تر ټولو زيات خلک د هغې چوترې تر خوا راټول شوی و چېرې چې نجونې ليلامېدلې . يوه يوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تيروله ، پيرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، وينستان او ټول وجود د سر نه تر پښو پورې له نظره تيراوه ، او بيا به ئې پرې بولي پيل کولې ، هلته جوارې هم روانه

وه اود شرابو خنبل په اخري پړاو کې و. هلته يواځني شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس د هر څه ازادي وه دلري لري ځاپو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې بنځې شوې وې ، نندارچپان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو ، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لږ څه لري د غرونو په غير کې يوه بنايسته او بنکلې پيغله د حلاليدو تيارې نيسې ، او هلته يو انسان له ځانه د پوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دپوتاگانو پايتخت دي . هلته پيريان او دېوان پهره ورکوي ، او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولای .

هغوی ته دا هم نه و مالوم ، چې دهغوی تر منځ د الله پنځه سوه مجاهدېن ورننوتې دي . او نور دولس کسه سرتيري مجاهدېن د دپوتاگانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي ، د صلاح الدين ابويي دولسو کسو سرتيرو ته ورنبول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ورننوتلای ، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړول ، هغوی بايد د يوي ډير ستونزمنې لارې څخه هلته ورننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاوخوا کې هيڅ انسان شتون نه لري ، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علي بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود . د غرونو ددې سيمې اوږدوالي او پلنوالي د يوه ميل څخه هم لږ و ، څرنگه چې هغوی روزل شوی سرتيري و نو هغوی خواره واره او په احتياط سره مخته تلل ، يوه سرتيري ته په ناڅاپي توگه د يوي ونې تر څنگ خوځنده سيورې ترسترگو شو . سرتيري په پټه پټه او په خويديو سره دهغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجرئ ورته د زړه په سرکينسود او ترې وئې پوښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي .؟

هغه حبشي و او سرتيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پوهيده ، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کينسود هغه ترې په اشارو سره وپوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې څرگندېده چې دلته ساتونکي شتون لري ، سرتيرو ددې حبشي ښارگ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، دهغوی تر مخه يو ځنگل راغې ، ددې نه لږ اخوا غرونه و . خو ځنگلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لږېوالی سره پورته وختل .

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهت ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې روانې وې ، د تيرې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوی وه ، توري ته نژدې يولي لوبښې هم پروت و ، په قالينه باندې گلونه خواره شوی و ، چې تر څنگ ئې اور لمبې وهلې ، دچوتري څلورو خواو ته قندېلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې گرځيدې . دهغوی لباس يواځې دوه دوه پانې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و . ددوی سره يوځای څلور حبشيان هم ترسترگو کيدل چې د سر نه تر پښو پورې په سپينو خادرونو کې را نغښتي ول ، ”أم عراره“ په تاخانه کې د پروهت سره

مشغوله وه. پروهت د هغې د وینستانو سره لوبې کولې، او هغې په مخمور اواز ویلې «زه د انګوک مور یم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړیږي، زما وینه پر هغوی وڅښی، او زما اوږده اوږده طلايې وینستان د هغوی په کورونو کې کیږدی، ته ولې زما څخه لرې کیږي، ماته را نژدې شه،» خو پروهت د هغې په جسم باندې د تیلو په څیر کوم شې منبوده.

په غالب گمان چې انګوک د هغې قبیلې نوم و، او یوه عربي نجلۍ د نشو په مستیو کې ددې قبیلې مور او د پروهت ښځه گرځیدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تیاره شوی وه. او پروهت هم اخري رسومات پر ځای کول.

دولس سرتیري د شپې د چبنجیو په څیر په سینو باندې پورته په غرونو ورختل، کیوتل او پرځیدل. دا ډیره ستونزمنه سیمه وه، د سیمې ډیر بوټي اغزي لرونکي و، سپورمي هم سرته را پورته شوی وه، چې د ونو په مینځ کې ئې هم د روښنائې څرکونه را پیدا کړي و، د ریا په همدې لږو څرکونو کې هغوی ته یو بل حبشي هم تر سترگو شو چې په یوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نیولې و، دا هم د دېوتاگانو د پایتخت ساتونکې و. په چپه خوله د هغې له منځه وړل اړین و، هغه په یو داسې ځای ولاړ و چې د شاله خوا پرې برید شونې نه و، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه بریښیدل، یو سرتیري هلته د بوټو په یوه گڼه کې پټ کیناست او بل د هغې تر مخه یوه تیره ورواچوله، د تیري په خویدو سره اواز را پیدا شو، حبشي سمدستي متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنگه چې هغه په بوټو کې د پټ شوی سرتیري مخ ته راغې نو د هغې څټ د ځواکمنو متیو په منځ کې را تاو کړل شو. او یو ځنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتیري تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بیا ئې په احتیاط سره مخته قدم کینود.

«آم عراره» د قربانۍ له پاره تیاره شوی وه، پروهت د اخري ځل له پاره هغه د خپلې سینې سره یو ځای کړه، او هغه ئې له لاسه و نیوله او د زینو په لور ئې روانه کړله، بهر منتظرو نجونو او نارینه و ته د تیري د بُت دخولې څخه ریاگانې تر سترگو شوې، نو هغوی د بُت دخولې تر مخه په سجده پریوتې، پروهت په خپله ژبه یو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو، «آم عراره» د هغې سره یو ځای وه. هغه ئې هغې ښایسته کړل شوی قالینې ته یوړه، نراو ښځې د هغې په چار چاپیر کې ودریدې، «آم عراره» په عربي ژبه وویل «زه د انګوک د لویو اوزامنو له پاره خپل څټ پریکول غواړم، زه د هغوی د گناهونو کفارو ورکول غواړم، زما څټ پرې کړئ، زما سرد انګوک دپوتا په قدمونو کې کیږدی، دپوتا به زما په دې سرد مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کیږدی.» څلور واړه نجونې او نارینه یو ځل بیا په سجده پریوتل، پروهت «آم عراره» په قالین په دواړو زنگونو باندې کینوله، د هغې سر ئې مخته ټیټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې د هغې پتری د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

یو سرتیري چې تر ټولو دمخه و، ودرید، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سرتیري ته هم د دریدو وویل، دغره د لور والي څخه هغوی ته چوتره او د تیري سر تر سترگو کیدل،... وئې کتل چې په چوتره یوه نجلۍ په دوه زنگونو باندې کینول شوې ده، او سر ئې مخته ټیټ کړل شوی دې، سپینې سپورمۍ، د

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلی سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه . په دواړو زنگونو ناسته نجلی لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنگ دا ډاگیزه کوله چې دا د حبشي قبیلې نجلی نه ده ، سرتیري لږڅه لرې هم و او په لوړه هم . دهغه ځای په غشي د خطا کیدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه د دېوال په څیر ځای و چې بنسخته کیدل ترې شوني نه بنکاریدل .

هغوی و پوهیدل چې نجلی قربانیري ، او دهغې د په څنگ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوڅي نو دهغې په څنگ کول شونی نه دي ، هغوی د غره د سر څخه لاندې وکتل نو جهیل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترگو شو ، هغوی ته ویل شوی و چې په دې جهیل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile) یا سترې خمخاری اوسیري .

وئې کتل چې بڼي لورې ته د غره لمن شته ، خو هغه هم د دېوال شکل درلود ، هلته بوتی او ونې وی ، هغوی یو دبل لاس و نیوه او دهغې ځایه څخه را بنسخته شول . دهغوی د ډلې څخه اخري سرتیري په ناڅاپي توگه منخته وکتل چې د سپورمۍ په رڼا کې ورته یو حبشي تر سترگو شو . چې په یوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نیولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تیاره نیولې وه ، خو په سرتیرو باندې د سپورمۍ رڼا نه لگیدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتیري په لیندۍ کې یو غشي کینبند د شپې په چپتیا کې د غشي د توغیدو اواز اوریدل کیده خو غشي د حبشي په شارگ باندې و لگید او هغه دهغې ځایه په سرگونډالو لاندې راپریوت ، سرتیري د غره د لمن څخه را بنسخته کیدل خو د لویدلو خطر ئې هره گړۍ زیاتیده .

***** (۵۰)

پروهمت د توري منځ د "أم عراره" په خټ جوړ کړ او او توره ئې پورته کړه ، نارینه و او بنسټو د سجدي څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنگونو شول او یوه ډیره د سوزه ډکه سندره ئې په ټیټ اوزا پیل کړه ، دا یوه انگازه شانته وه چې ددې دنیا سره ئې هیڅ ډول اړیکي نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې یو داسې طلسم خپور شوې و چې بیرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دېوتاگانو ځای ځیگې دي...

پروهمت توره پورته کړه ، اوس نو د یوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنگه چې توره لاندې رابنسخته کیده د پروهمت په تشي کې یو غشي ور بنسټ شو . لا تر اوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و رابنسخته شوې چې درې نور غشي یو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و ربنسټ شول ، نجونو چېرې کړې ، نارینه و چاته او ازونه پیل کړل ، په دې وخت کې د غشو یو بله دوره پیل شوه ، چې دوه نارینه ئې د پښو وغورځول ، نجونو د هغې بټ د خولې په لور منډې کړې ، خو "أم عراره" د خپل چاپیریال څخه او هم د خلکو د وژلو او وینو تویولو څخه بې خبره ټیټ سړي ناسته وه .

سرتیري په ډیره گړندی توگه مخته راغلل ، په چوترې را وختل او یوه ئې "أم عراره" را پورته کړه ، هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، یو سرتیري خپله کورتۍ را وویستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لادهغه ځایه تللې نه وه چې دولس دبارلس حبشیان برچې او ډال په لاس هلته را ورسیدل ، سرتیري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او لیندی وي ، هغوی غشي وویشتل ، پاته سرتیري یوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشیان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې برید وکړ . یو غشي ویشتونکې د لیندی څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددریدو سره سم زیاته شوه او غشي بیرته د ځمکې لورې ته راستون شو .

دمیلې جوش و خروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و . د نندارچپانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بیل شول او دهغې غرنۍ سیمې په لور ئې کتل چې یو شعله ورته په کې تر سترگو شوې وه ، هغوی په خپلو اوبنانو او اسونو باندي سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ، تر څو چاته شک پیدا نه شی . خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوبنانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچپان دمیلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هیڅ ددې گمان هم ونه شو چې د هغوی په دپوتاگانو باندي کوم اسماني افت را نازل شوې دي .

سرتیرومجاهدپنو ددې خطري له مخې اور بلونکې غشي هوا ته توغولې و چې د حبشیانو شمیره به زیاته وي خو کله چې فوځ هلته ورسید یواځې ددولس دبارلس حبشیانو مړي او د مجاهدپنو دوو کسو شهیدانو جسدونه هلته پراته و . هغوی په برچو باندي شهیدان شوی و ، قومندانانو دهغه ځای څخه کتنه وکړه ، د تیري په خوله کې ورننوتل ، او تاخانی ته ورسیدل ، هغه شیان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل ، هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې یو گڼل هم و چې د ټوټې څخه جوړ شوی و . د احکامو په مطابق فوځ باید هملته په غرونو کې پټ پاته شوی وای ، سرتیرو "أم عراره" په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول .

سهار راوخوت:

دمیلې جم وجوش پای ته رسیدلې و ، ډیر نندارچپان دزیاتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو دتللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور دتللو تکل کاوه ، په صحرا کې دتلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و . دمیلې د ځای سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځای خلکو په ډیره بې صبری سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د ویښتانو انتظار کاوه ، ددې قبیلې خلک چې دلرې لرې کلیو اوسیدونکي و دغرنيزي سیمې څخه لرې ولاړ وو او د دپوتاگانو د ځای په لور ئې سترگي نښلولې وې . دهغوی زړو او سپین سرو به هغوی ته ویلې چې اوس به پروهت راشي او ددپوتاگانو د خوشحالی پیغام به راوړي ، او دهغوی تر منځ به ویښتان وویشي ، خو تر اوسه پورې هیڅوک نه و راغلي ، ددپوتاگانو د اوسیدو په ځای باندي چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرگنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځای په ځای شوی او اوس به دهغه ځایه ددپوتاگانو پیغام نه راځي ورځ په تیریدو شوه ، د

قبیلې کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوریدلې وې، هغوی ته شک پیدا شو چې دا ټول درواغ دي، ورځ تیره شوه، لمر د همدې غرونو تر شا پریوت، په چاکې دومره جرأت نه و چې هلته تللای وای او کتلای وای چې پروهت ولې را نه غې.

***** (۵۱)

«طیب را و بولئ!» سلطان ایوبی وویل، «په انجلی د نشې اغیز دې»

«آم عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ویل ئې «زه د انگوک موریم، ته څوک ئې؟ ته خو د پوتا نه ئې، زما میړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او د پوتا ته ئې ورکړئ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ» هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنگیده.

طیب د راتلو سره سم دهغه حالت درک کړ، او څه دواړې ئې ورکړه، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې ځملوله، او په خواږه خوب ویده شوه، سلطان ایوبی ته د پینې تفصیلې مالومات ورکړل شول، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غریزه سیمه کې څه پینې شول او څه تر لاسه شول، هغه خپلو نائب سالارانو هریو الناصر او بهاؤ الدین شداد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي، د اړتیا وړ سامانونه هم له ځانه سره یوسي او هغه بُت له منځه یوسي، خو هغه ځای باید د فوځ په محاصره کې اوسي، د حملې او یرغل په وخت کې مقابله وکړئ، که چېرې هغه خلک تسلیم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځای ور وښئ او په مینه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (د پوتاگان) یواځې یو فریب او دوکه وه.

شداد په خپله (د ایري) ورځپینې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې لیکلې ده، دا پینښه داسې بیان کړې چې «هغه د پنځه سوه سوو سره هلته ور ورسید، د هغوی لارښود دهغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته میشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانیان هلته لرې لرې ولاړول، د هغوی څخه ځینې په اسونو او اوبانو سپاره وو، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه، غشي، لیندئ او توري هم را خستې وی، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه د بهر په لورې او دهغوی په لیندېو کې غشي ورکړل شوی و، هغوی چې غشي او لیندې نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و، د وینې تویونکې جګړې خطر شتون درلود. زه د الناصر سره دننه ولاړم، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وویل چې دا د فرعونیانو یادگار دي. هلته د حبشیانو لاشونه خواره واره پراته و، په هر ځای کې وګرځیدو او وګرځیدو، هلته د غرونو تر منځ یوه کنډر وه، چې د فرعون د وختونو یو ښکلې مانۍ مالومیده، دهغه په دېوالونو دهغه وخت لیکل انځور شوی و چې الفاظ ئې د انځورونو په څیر ښکل شوی و، هیڅ شک نه پاته کیده چې دا دې د فرعون ځای څیرې نه وي،..... هلته د دېوار په څیر د غره په لمنه کې یو جهیل (د اوبو ډنډ) و، د جهیل (د اوبو ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile) یا سترې ځمخاری خوځیدلې، د جهیل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او د غره په منځ کې ورننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډیر ویرونکې ځای و، زموږ په کتلو سره ډیر (Crocodile) یا سترې ځمخاری د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نیولې.

ما سپاهيانو ته وويل ، د حبشيانو لاشونه په دې جهيل کې ور واچوئ ، دوی وږي دي ، هغوی لاشونه را بنکودلو سره را وړل ، او په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile) يا سترو څمخارو د شميرې اندازه نه کيدله ، هغه د يوه پوره فوځ په څير وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشيدل ، د پروهت لاش ئې هم راوړ ، هغه نور انسانان (Crocodile) يا سترو څمخارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ، ... دوه سپاهيانو څلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوڅې لغړې وې ، يواځې د ملا سره ئې يوه پاڼه شاته او يوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهيانو ته مو وويل چې هغوی ته څه ور واغوندي او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کاليو کې را ونغاړل شول نو مو کتل چې هغوی بڼه بنکلې وې ، ژړلې ئې ، ويريدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاي ټول حال احوال په خپله ژبه تيرکړ چې ډير شرمناکه و ، **مسلمان بايد په بنځو باندې دغه ډول تيرې و نه زغمي ، بنځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمان ، اسلام هغه ته لور ويلي دي** ، دهغو څلور و نجونو احوال دا ډاگيزه کوله چې هغوی فرعون په خدايي منلې و ، او دهغوی قبيلې انسان ته خداى وايه .

دا ډير بنکلې ځاي و ، ټوله دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو يو چپنه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهيل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و ، بنکلې او دنگې ونې په کې ولاړې وې چې يخ سيورې ئې درلود. د فرعونيانو څخه ئې دکوم يوه دا ځاي خوښ شوې و ، او ځانته ئې ترې د تفريح کولو ځاي جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تيرلورې بټ جوړ کړې و . هغه خپل ځانته تاخانه دعيش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنگ ښوده ، لمر دهغه ځايه څخه بل ځاي ته تللې و ، د فرعونيانو ستوري مات شوى و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پيدا شوى و . بلاخره د حق کليمه را پورته شوه ، او مصريانو د (لا اله الا الله) کليمه وا وريدله ، او د الله په وړاندې روڼ مخي شول ، خو هيڅوک په دې نه پوهيدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندي پاته دي ، الحمد لله مونږ د ستر ذات په کومک هدايت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بيخه وويست او دا شگلورې او غريزه سيمه مو د باطل څخه پاکه کړه .»

***** (۵۲)

«دا ځاي مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تيرې دغه هيبت لرونکې بټ ټوټې ټوټې کړې . چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تيرو څخه ډکه شوه ، بيرون په سلگونو حبشيان حيران او په ويره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دېوتاگانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه يوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هيڅ نه و ، څلور واړه نجونې هغوی ته وروسپارل شوى ، دهغوی څلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود ، هغوی هر يوه خپله خپله لور له ځانه سره يوځاي کړه ، هغوی ته دا وويل شول چې دلته يو بدکاره انسان اوسيده هغه مو (Crocodile) يا سترو څمخارو ته ور حواله کړ . هغه په سلگونو راټول شوى منتظر حبشيان ټول کينول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصيحت وکړل شو ، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بيا هم چپ

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چې دهغوی په سترگو کې وینې را بهیرې ، هغوی ته دا ټکې د اخطار په خیر واورول شول ، «چې که چېرې تاسې رینستنې خدای لیدل غواړئ ، نومونږ به ئې درته و بنايو ، خو که چېرې تاسې همدا ځای چېرې چې تاسې ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور گڼئ نو نومونږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شگو په ډیری بدل کړو ، بیا به تاسې وویڼئ چې کوم خدای رینستونې دې»

هلته په قاهره کې «مّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړې وه ، هغې به کله ویل چې هغې کوم خوب کتلې دې خو هغې ته ټولې خبرې په یاد راغلي وی ، هغې وویل چې پروهت به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او خو څو ځله به ئې هغه گڼل دهغې پوزی ته بوي کاوه ، «مّ عراره» ته وویل شول چې که چېرې سرتیري مجاهدین په وخت نه وائې در رسیدلي نو ستا څت به هغه پرې کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile) یا سترو څمخارو په خپته کې پروت وه ، دغه نازکه او بڼکلي نجلۍ د ویرې و لړزیده ، د سترگو ئې اوبنکې را روانې شوی ، هغې د سلطان ایوبی لاس بڼکل کړ او ورته ئې وویل «ماته الله ج د گناهونو سزا راکړې ده ، زه پر خپلو گناهونو اعتراف کول غواړم ، د خدای په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهني حالت ډیر خراب بریښیده .

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست او وئې ویل چې دهغه لورده ، دا یو مسلمان تاجرو ، هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکې درلودل ، په هغه وخت کې به امیرد یوه یوه بنار یا دېوي یوي ټوټې ځمکې حکمران و چې د مرکزي امارت تابع به و ، او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمې پیړۍ راهیسې په پوره عیاشي کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړیکې ټینګول ، دهغوی سره به ئې گډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاسو اخست ، دهغوی حرم سرايونه به د بڼکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو میلی به په کې لگیدلې .

«مّ عراره» د همداسې یوه تاجر لور وه چې دخپل پلار سره به د دولس دپارلس کالو په عمر دامراو مانیو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتله ، پلار ئې کتله چې لور ئې ډیره بڼکلي ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنیوالي څخه د امراو په محفلونو کې د عادي کولو په خاطر راوړه ، «مّ عراره» وائې چې د څوارلس کالو په عمر وه چې د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلې څخه دوو ئې هغې ته ډیرې قیمتي تحفې ورکړې او په دې ترتیب هغه د گناهونو په نړۍ کې ور ډوبه کړل شوه .

په شپاړس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازي پرته د یوه امیر معشوقه و گرځیده ، خو په خپل کور کې به اوسیدله ، هغه په شتمنیو کې را پورته شوې وه ، د شرم و حیا نوم ئې هم نه پیژانده ، دوه درې کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئې ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړیکې پیدا کړل ، هغې په بڼکلا ، غوره مالی ، او نارینه په دوو گوتو د گډولو په امورو کې نوم و گاته . د تیرو شپږو کالو راهیسې هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د درې امراءو د سازش پایلې وی چې پلار ئې هم په

کې شریک و. مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امر او پخپله د خپلواکه حاکمانو د جوړیدو خوبونه کتل، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و.

«آم عراره» ئې د نورالدین زنگي او خلافت ترمنځ د فساد د پیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایي نجونې هم ور یو ځای کړې وې، او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی وکتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم ترسره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دي، نو «آم عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفي په توګه و استوله، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه، چې د خلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره د بنسټي را وټوکوي، او پخوانې سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لار او سه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاڅون ته وهڅوي، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوی وه، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاڅون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولېږي او که شوني وه نو د صلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پر خلاف بغاوت ته وهڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي، که خلیفه نور څه و نه شو کولای، نو خپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووايي چې دهغه ساتونکي باغيان شوی دي. لنډه دا چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تینبته ته مجبور کړي او خپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

«آم عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلمان په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د رینو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې، د اسلامي سلطنت امر او دخپلو دینمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباہ کولو هڅې پیل کړي دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست، او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځای کړي و، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې د خلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځای سوډانیان ور ننویستل، کله چې «آم عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لار او سه ئې دوه دویمي میاشتي نه وي تیرې شوې، چې د خلافت په مانۍ ئې پوره ولکه و مونده، او د خلیفه د حرم سراي ملکه و ګرځیده، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه، چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاڅون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې «آم عراره» همغې خلکو

تنبتولې وه چې د سلطان ايوبې پر خلاف ئې جگړه کول غوښتل ، او دا خو يو ډير ښه اتفاق و چې سلطان ايوبې د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومندانې اخستې وه ، او هلته ئې دخپلې خونې يو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو د حالاتو څپې د سلطان ايوبې پر خلاف را گرمې کړې او پخپله سلطان ايوبې ته ئې خطر را پيدا کړ. سلطان "أم عراره" په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانيو کړنو ډيره زياته پښیمانتيا ښوله ، او د خپلو گناهونو کفارو ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته يو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ايوبې په پوره ډاډ سره په دې فکر پيل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورگډ شوي دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدین شداد د فرعونيانو اخري نښې له منځه يوړې او بيرته د فوخ سره يوځای را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ، د سلطان ايوبې په را وینښودو کې لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را وینښ کړ او ورته ئې وويل چې الناصر ، علي بن سفيان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د ليدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلينو سره دهغو دلگيو قومندان هم و چې د ښاره ئې بيرون گشت کاوه ، سلطان ايوبې ته وويل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لري کړل شوي فوخ وگړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبيلې وگړي هم ، چې د عقيدې نښې نښانې ئې له منځه وړل شوي وې د مصر په پولو کې را ننوتی او په يوه ځای کې ئې پړاو اچولې دي ، دې قومندان د هونښيار تيا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوبښ سپاره هلته وراستولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخي څه دي ، دې اوبښ سپرو خپل ځانونه مسافرين ورپيژندلې و ، هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د بريد او يرغل په خاطر روان دي ، اوبښ سپرو د لښکر د مشرانو سره يو ځای شول او د صلاح الدين ايوبې پر خلاف ئې خبرې پيل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زيات شمير خلک په دې لښکر کې د شامليدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا د پخوا نورو ځايو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې دهغه ځايه کوچ کاوه.

سلطان ايوبې لمړې دا حکم وکړ چې دخليفه په ساتونکې ډله کې يواځې پنځوس کسان او يو قومندان پرېږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلي ته راوړئ ، که چېرې خليفه احتجاج وکړي نو ورته وواياست چې دا زما حکم دي ، سلطان ايوبې علي بن سفيان ته وويل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه وپوهيږي د سوډاني باغيانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته وروليږئ ، قومندان ته ئې وويل چې دا سل کسان دهغو دوو اوبښ سپرو سره يوځای د سوډانيانو په لښکر کې ورگډ کړئ ، دا دوه اوبښ سپاره به هغوی ته ووايي چې هغوی د وعدې سره سم ددې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدايات دادي

چې هغوی به د لښکر د مخته کیدو په هکله مالومات رارسوي، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت د دې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویل چې گړندي اس سواره او د کوچنیو منجنیقونو دلگي تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له ښاره لرې په کوم ځای کې له منځه وړو» الناصر ورته وویلې.

«نه!» سلطان ایوبي ورته وویل، «الناصره! په یاد ساته چې که د دښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ، ترڅو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي، دښمن د اړخونو څخه، د شا څخه... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي، او د ترپ او خرب د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. ترڅنگ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، ځناور ئې له منځه یوسی، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ، د هغوی ډلې سره وویشتئ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ، هغوی ښي او کین لورې ته په خپریدو مجبور کړئ، که چېرې مخامخ ټکر اخستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده، د هر څه دمخه د اوبو په ځای باندې ولکه پیدا کړئ، د لمر گرمي اود هوا خپې د دښمن پر خلاف کړئ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوبې ډگر ته راشي، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به د دې لښکر د اغوښتنه پوره کیدو ته پریښدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسېږي. او یا دې زما فوځ د هغوی سره مخامخ جگړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل «ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د گډون له پاره وړ استوي، هغوی ته ووايه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکې دې په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توگه زیات شمیر هدايات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود. هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځای وړ په گوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر د دښمن تر څنگ جوړ کړي ترڅو جگړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادا کړل، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي د فوځي او جنگي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و. او د بل بغاوت او پاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستي و.

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپي توگه راغې، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و، او د هغوی د دېوتاگانو ځای ئې له منځه وړې و. دا څه معمولي کار نه و، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه د دې اقدام څخه پوره گټه

پورته کره ، او د سوډاني فوځ لري کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې يو له بله سره را يوځاي کړل ، هغوی ټولو يوځل په خوزنبت پيل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبيلې مذهبي جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وويلې چې د هغوی مذهب ريښتونې دې او که چېرې هغوی د سلطان ايوبي پر خلاف پاڅون وکړي نو د هغوی د پوتا به د خپل توهين د بدلې داخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي ، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر راټول کړ او په قاهره ئې د يرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا د پخوا خلکو او قبيلو ته دا خبر ورسيد ، هغوی هم په دې لښکر کې شامليدو ته تياريدل .

کله چې ددوه اوبن سپرو سره يوځاي هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورگډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و ، او په يوه ځاي کې ئې پراو اچولې و ، سلطان ايوبي د شپې شپې هلته دومرئز دې ورغې چې ددې لښکر د نقل و حرکت په هکله ژر خبريداي شو . هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وويلې چې سلطان ايوبي ترڅو ورځو پورې د فلسطين په لور خوځيږي ، د لښکر مشران ډير خوښ شول هغوی دا پراو دوه ورځې نور هم اوږود کړ . بله شپه سلطان ايوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راوړسید .

په ورپسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و ، هر منجنیق يوه آس کشاوه ، نيمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهيد پنو د هغوی د خوراک په ذخيرې باندې د اور گولې ورو توغولې او وروسته ورپسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پيدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستي بيرته را وليدل ، دغه پنځوس کسه مجاهدين په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ورو غغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برجو او نيزو په واسطه له منځه يوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته ورسول ، لښکريانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې د هغوی د خوراک ذخيره سوځيدله نو په هغه ځاي کې آسونه او اوبنان هم و تړيدل او وتښتيدل ، په همدې وخت کې د سلطان ايوبي سواره يوځل بيا را پيدا شول او غشي ويشتل ئې پيل کړل ، او بيرته ولاړل ، هغوی بيرته بيا را ونه گرځيدل .

په بله ورځ خبر را ورسيد چې د سوډانيانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوبنانو د تړيدو او د گوريلا مجاهدينو د حملو په واسطه له منځه تللي دي ، د هغوی د خوراک ټوله ذخيره سوځيدلې وه ، او د غشو ذخيرې ئې هم له منځه تللې وې ، باغي لښکر د هغې ځاېه کوچ وکړ او د شپې په يوه داسې ځاي کې ئې پراو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاوريني غونډۍ پرتې وې . په دې ځاي کې هغوی ته د شپيني عملياتو خطر نه و ، د هغوی صحرائي گشتي ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تگ را تگ کاوه ، خود مجاهدينو لخوا يو ځل بيا پرې بريد و شو . دا بريد هم د تيرې شپې د بريد په څير و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې د هغوی دوه گشتي ډلې د سلطان ايوبي د مجاهدينو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللې وې ، غشي ويشتونکو د خاورينو غونډيو څخه اور بلونکي غشي ويشتل او بيرته پتيدل ، دا شپيني عمليات ان د سهار د رڼا د را پيدا کيدو پورې روان و . په دې عملياتو کې هم سوډاني باغيانو او ددښمن لښکرو ته د تيرې شپې څخه زيات زيان وراوښتې و .

مانبام علي بن سفيان سلطان ايوبي ته د خپلې شبکې د غرو دارپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توگه راوړاندې کيږي چې د شپيني عملياتو د ډلو په هکله مالومات پيدا او د هغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ايوبي سره نژدې يو شمير فوځيان و ، هغوی د شپې له اړخه يرغل و نکړ ، هغوی ته

مالومه وه چې د بنمن رابیدار شوې ، په بله ورځ هغه څلور سوه فوځیان د سوډاني لښکر کین اړخ ته نژدې نیم میل لرې ور ولیرل ، او څلور سوه نور ئې د هغوی بڼې اړخ ته . هغوی ته ئې دا هدايت ورکړ چې هغوی دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانيانو د لښکر د اړخونو څخه تیرې شوې نو سوډانيانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او یا د شا له خوا پردوی يرغل وکړي ، د سلطان ایوبي د هدايت په مطابق د هغوی قومندانانو خپلې ډلې د هغوی څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانيان په دوکه کې و لویدل ، هغوی خپل لښکر بڼې او کین اړخ دواړو لورو ته و غوځولې . ناڅاپه د سلطان ایوبي پنځه سوه سپاره د غونډیو د پټو ځایو څخه را ووتل او د سوډانيانو په منځ باندې ئې برید وکړ . دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدینو دا حمله ډیره گړندی ، تیزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا گډه شوه ، د اړخونو څخه هم پیاده عسکرو غشي توغول پیل کړل ، او په دې ترتیب نژدې د بارلس سوه مجاهدینو د بنمن شپږ زره فوځ د تینبتي او ماتې سره مخامخ کړ ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او یو زیات شمیر سوډانيان بندیان هم شول او څه په تینبته بریالي شول ، ویل کیږي چې د تینبتيونکو شمیره لږه وه .

دا د سوډانيانو دویم بغاوت او پاڅون و ، چې سلطان ایوبي د همغوي په وینو کې ور ډوب کړ . اوس نو سلطان ایوبي د ډیپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بندیانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، د هغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې گډون درلود په بندي خانو کې واچول ، د تخریب کونکو بڼې ئې هم را پیدا کړې ، هغوی ته ئې د مرگ سزا ورکړه ، د رجب په خیر سالاران ئې په عمري بنديخانه کې ورواچول ، سلطان ایوبي په دې ډیر حیران و چې یو شمیر داسې حکام هم په دې سازش کې شریک ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره گڼل ، هغه خپلو باوري ملگرو او سالارانو ته وویل چې د مصر د دفاع او د سلطنت د تینبتي له پاره په سوډان باندې يرغل او دهغې هیواد ولکه کول ډیر اړین دي .

هغه خلیفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بیرته را وسته او هغه ئې له کاره گوښه کړ . او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم چې د خلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ایوبي ”ام عراه“ د اته ساتونکو سره یوځای نورالدین زنگي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله .

***** (۵۵)

مسلمان به يواځې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيايې را پيدا شي، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنگ کې ورنګول شي (سلطان ايوبی)

هغه نجلی چې له فلسطينه راغلي وه: (۶)

سلطان صلاح الدين ايوبی په خپلې خونې کې ګرځیده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل «قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم، مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالي له منځه وړي او يا خو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايد بن دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي . تا وکتل ! علي! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يواځې لوړې پورې چارواکي کوي ، دغه لوړ پورې او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست يم چې هغوی ئې خوبونه کتل.»

د سلطان ايوبی خبرې علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړې اونۍ يو ماښام و ، د جون او جولای په مياشتو کې صلاح الدين ايوبی د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاڅون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکر ئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکي کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

نه وه ورکړې ، د ډپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتیب د هغه جنګي تاکتیک او ډپلوماسۍ دواړو ډیر ښه اغیز پیدا کړې و. اوس چې سوډانیانو یو ځل بیا سرراپورته کړې و نو سلطان ایوبی د تل له پاره ددې سر د ټیټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمرې د جګړې په ډګر کې د سوډانیانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بیا ئې چې څوک هم نیول نو هغو ته ئې د هغو د رتبي او مقام د په نظر کې نیولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډیر ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا گانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او یائې د هیواده وویستل او د سوډان په لور ئې وشړل.

«نن دوه میاشتې تیرې شوی دي» سلطان ایوبی وویل «ما لار اوسه د سلطنت د پرمخ بیولو او د قوم د سوکالی په لور هیڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کیږي او زه د ډیر فکر او غور وروسته هغوی ته د مرگ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځیږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس گني شمیر مسلمانان ووژل شول»

«درونده امیره ! بهاؤالدین شداد ورته وویلې «که یو کافر او یو مسلمان د یو ډول جرم مرتکب شي نو ډیره سزا باید مسلمان ته ورکړل شي ، ځکه چې هغه ته د الله ددېن رڼا ور رسيدلې ده خو بیا ئې هم گناه ته لاس ور اچولې دې ، کافر خو په عقل هم روند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې ده ، هغوی غداران و ، د اسلامي سلطنت باغيان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره د خاورې کولو له پاره د کفارو سره یووالې او اتحاد کړې و.»

«شده ! زه په دې غمجن یم» سلطان ایوبی ورته وویل «چې زه مصر ته د حکمران په څیر نه وم راغلې ، که چېرې ماد حکومت کولو شوق درلودای نو د مصر اوسني روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تیار و. هغوی چې یواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بیا د سازشي ذهن حاکمان خونبوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کار کونکو کې شیطان صفته وگړي ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادگانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وایم چې له ما څخه دا مقام واخلي ، خو له ماسره به وعده کوي چې زما په لار کې به هیڅ ډول خنډونه نه را پیدا کوي ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې یم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پرېږدئ ، نورالدین زنگي د زرگونو وگړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدېنو په سرو وینو دنیل ددریاب څخه په تیریدو سره د مصر او شام یووالې و ساته ، زه ددې یو او متحد سلطنت پراخیدل غواړم ، سوډان په مصر کې راگډول غواړم ، او فلسطین د صلیبیانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صلیبیان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسیدو سره په گوندو کړم. زما دا فتوحات او سوېې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله د حکمرانۍ د ترلاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل گرځیدلې دې ، داسې کونج نه شته چې دهغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

«دې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي» علي بن سفيان ورته وويل «زه حيران يم چې هغوى په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي، په داسې حال کې چې د هغو نجونو بڼايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دي»

«د ژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير ژور وي» سلطان ايوبي ورته وويل «هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز او په داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تیکې کې ننه باسې او د دښمن په قدمونو کې به ئې کيردې، د صليبيانو سره دوه ډوله وسله ده، الفاظ او حيواني جذبې، هغوى په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او بڼايسته نجونې استعمالوي، ان تردې چې هغوى د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دي»

«درونده اميره! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل «د مصر په عامو وگړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دي، دا د صليبيانو کمال دي، د شتمنو مسلمانو وگړو په کورونو کې هم بې حيائې او فحاشي پيل شوى ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل «زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابلې کولې شم او کړې مې هم ده، خوزه ويريږم چې د صليبيانو دا يرغل به تم نه شم کړاي، او کله چې زما سترگې را تلونکې ته وينې نو زما وجود ولرزيږي، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دي، په هغوى کې به د صليبيانو په خيږ بې حيائې را پيدا کيږي، او دهغوى تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنگ کې رنگول شوي وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پوهيږم، مسلمان خپل دښمن نه پيژني، او دهغوى په خپور کړل شوى جال کې پخپله ورنښلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوي هم معلومې دي، که څه هم هغوى د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوى دي، خو دهغوى زړونه يو له بله جدا دي، فرانسويان او جرمنيان يو د بل پر خلاف دي، انگليسان او ايتالويان يو بل نه خونبوي، خو هغوى مسلمانان د يوه گډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوى دي، پخپله د هغوى تر منځ سترې سترې دښمنۍ شتون لري، دهغوى پادشاه آگستيس دوه مخې پادشاه دي، او پاته نور ئې هم همداسې درواخله، خو هغوى مسلمان حکمرانان د بنځو د بڼايست او د زرو او جواهراتو په وړښولو سره رانده کړي دي، که چېرې مسلمان حکمرانان يو لاسي شي نو صليبيان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سوډا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرگ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل «د عمارة اليميني شاعرۍ زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروتو د اسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې»

عمارة اليميني دهغه وخت ډير مشهور شاعرو، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله. شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پوکاوه، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځای پيدا کړې و د هغه، هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنگ به ئې د فاطمي خلافت د عظمت او ستروالی ويره دخلکو په زړونو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پر خلاف په زهرو خپرولو هم پيل وکړ. دهغه اخري اشعار داو چې «ای د فاطمی خلافت سره د مینې په خاطر زما ملامتونکو! پر ما لعنت وکړئ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت وړ گڼم،...د فاطمي مانيو په وړانو ويجاړو او بڼکې توی کړئ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر رارسيدلي هغه هيڅکله هم د جوړيدو وړ نه دي.»

دهغه په کور په ناڅاپي توگه يرغل وروړل شوی و، هلته ليکلې ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکې او د صليبيانو تنخوا خور دي، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دې دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي، د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او..... په دې خاطر ورته د مرگ سزا ورکړل شوه.

«د يوه قوم او ولس شاعر چې د دښمن تنخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائې وي»، سلطان ايوبي وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلي دي، د سلطان ايوبي د تندي نښې نورې هم ژورې شوی، او ويې ويل «د خلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلې شي؟»
دروازه چې ته ئې وويل «هغه دننه را وليږه»

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ويل «د خليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دي» سلطان ايوبي ورته وويل «دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره گونبه شوی او په خپلې ماني کې بندي دي»

«بښنه غواړم درونده اميره!» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل، العاضد د سلامه وروسته ويلې دي چې [ناروغتيا په بستره باندې پريستلې يم، پورته کيدل را ته شوني نه دي، غواړم له تاسره ووينم، که چېرې محترم امير دلته تشریف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»

سلطان ايوبي په ناقراری سره خپل لاس په وړانه وواهه او وئې ويل «هغه ما هلته غواړی، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه گڼي»

«نه د مصر اميره!» قاصد ورته وويلي «د هغې روغتيايي حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډير نبت مومي او اوس خود را پورته کيدو څخه هم وتلې دې.» قاصد لږ څه په وارخطايي سره وويل «هغه دا هم ويلي دي چې ته که يواځې راشې، درې څلور دراز خبرې دي، چې د نورو تر مخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل «اوس دې دراز خبرې د الله سره کوه، الله دې درته بښنه وکړي»

قاصد ناهيلي ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويل چې طبيب را وبولي، هغه بهاؤالدين شداد او علي بن سفيان دواړو ته وويل «هغه زه په ځانته ځان ور غوښتې يم، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي، ايا زما اندېښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي، هغه غواړي پرما وار وکړي، او دا دهغه خپل حق دې.»

«تا ډير ښه وکړل چې ور نه غلې»، شداد ورته وويل او علي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې او سلطان ايوبي ورته وويل «ته العاضد ته ورشه، زه پوهېږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې، داسې بريښي چې دهغه خپل طبيب نور نهيلې شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووينه او علاج ئې وکړه. دا هم کيداي شي چې هغه ناروغ نه وي، په هر صورت ماته اطلاع راکړه.»

***** (۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و، د اوسيدو اجازه ورکړل شوی وه، هغه ددې محل څخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، دهغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې تر سره کولې، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړول، خود سلطان ايوبي انقلاب ددې محل او ماني دنيا بدله کړه، خليفه اوس هغه پخواني خليفه نه و، خو په محل کې دعيش او عشرت ټول وسايل لکه دپخوا په خير پاته و، د فوځي قومندانانو ساتونکي ډلې ئې له دې ځايه څخه لرې کړې وې خود ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و، څرنگه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه، العاضد اوس په خپل محل کې تر څارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د گونښه کولو غم، د عمر زياتوالي او د شرابو او عيش او عشرت... ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولي و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په خيرو وگرځيد، دهغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نيم عمر خوړلې ښځې او يو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و، العاضد به چې کله سترگې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل، خو

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترگې بیرته پټولې ، دمحل طبیب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځوانې نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا دهغه دمحل بنایست و ، دهغوی څخه یوې ئې دخلیفه لاس په خپل لاس کې ونیو او په هغه ورتیتیه شوه او دهغه دروغتیا حال ئې وپوښته ، او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونیوه او دهغې دروغتیا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو یوې بلې ته په سترگو کې وکتل ، نو یوې ئې وویل ، «ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا نا ارامه کړو» بلې ورته وویل « مونږ هر وخت ددې ترڅنګ خونې کې اوسېږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه دخلیفه دخونې څخه بیرون ولاړې .

العاضد زېږوې کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نیم عمر تیرو بنځو ته ئې وویل ، «دا دواړه نجونې زما دروغتیا د مالومولو له پاره نه وې راغلې ، دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم ، زه پوهیږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټینګه کړې ده . دا د غوښې خوړونکو کجیرانو په څیر دي ، زما دمړینې انتظار کوي ، دهغوی سترگې زما په مال او دولت باندې بنځې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟... هیڅوک نشته ، هیڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکي څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کیښود او اړخ ئې بدل کړ . هغه په ډیر تکلیف کې و .

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وویل « دمصر امیر د راتلو څخه ډه ډه کړې ده »

« اوه ! بد نصیبه صلاح الدېنه ! » العاضد په زېږوېجنه لهجه وویل « زما دمړینې تر مخه خو به یوځل دلته راغلې وې » ددغه خبر ټکان دهغه تکلیف نور هم ورزیات کړ . هغه په ډیر کمزوري اواز سره وویل « اوس خو به زما وینځې هم زما په رابللو دلته را نشي ، دمصر امیر به ولی راځي... ماته دخپلو گناهونو سزا راکول کیږي . زما د وینې اړیکي هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته راځي ، او هر هغه څه چې په محل کې ترگوتو کوي اخلي به ئې . »

هغه تریوه وخته پورې زېږوې کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې بنځې حیرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوریدلې ، دهغوی سره خلیفه ته دډاډ او تسلی ورکولو او دهغه دحوصلې دزیادښت له پاره هیڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ویرې خپل اغیز کړې و او داسې بریښیدې چې هغوی دهغه خدای دقهر او غضب څخه په ویره کې وې چې دپادشاه څخه گدا او دامیر څخه فقیر جوړوي .

دواړو یو ناڅاپي ددروازې په لورې وکتل ، هلته یو سپین ږیرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نیولې دننه راننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کیښود ، « اسلام علیکم ، زه دمصر دامیر ځانګړې طبیب یم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولي یم ، »

«ایا دمصر امیر دومره مروت هم نه درلوده چې راغلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وویل « هغه زما په رابللو هم را نه غې . »

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ويلاي» طبيب ورته وويلې ، «هغه زه ستا د علاج په خاطر را استولې يم ، زه به ددې ويلو جرأت وکړم. چې ددومره سترې پيښې وروسته ، چې هلته ستره جگړه وشوه او په زرگونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امير شايد دلته نه وي راغلي ، خو هغه ته ستا د روغتيا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه وای نو هغه به زه ستا د علاج له پاره نه وای راليرلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکليف ور رسيږي ، او که نه علاج به دې شونې نه وي»

«زما علاج وشو» العاضد ورته وويل «زما يو پيغام په غور سره واوړه او صلاح الدين ايوبی ته ئې ټکې په ټکې ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوايو څخه بې نيازه شوې يم. طبيبه ! واوړه ! سلطان ايوبی ته ووايه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا دښمنانو په جال کې را نښتي وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که صلاح الدين ، خو زه د خپلو گناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شايد د يوه ساعت ميلمه واوسم ،... صلاح الدين ايوبی ته وواياست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره يو ځای له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادې چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پيدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وينځي هم زما د مړينې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅيدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ماته دکرکې او نفرت په سترگو گوري ، ... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداي له ياده و باسي ، او دا ئې له ياده ووځي چې دهغه خدای په لور سفر کوي چېرې چې يو انسان د بل انسان د گناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداي جوړ کړ خو اوس چې د ريښتوني خداي بلونکې راغلي دې نو ماته هم حقيقت را څرگند شو بډي.....»

«ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدالاره غوره کړې چې زه په خپلو گناهونو اعتراف وکړم. او صلاح الدين ايوبی دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه . هغه ته ووايه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دي ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دي ،

هغه د تللو په وخت کې ماته ويلي و چې د فاطمي خلافت د بيرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانيانو اود باوري مصريانو څخه يو فوځ تياروي او د صليبيانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي صلاح الدين ايوبی ته ووايه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې څارنه وکړي او بيرون دې ځانته نه وځي ، د شپې له اړخه دې د ډير احتياطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدايانو سره يو ځای د هغه د قتل او وژلو پلان تيار کړې دي . هغه ته ووايه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکي غره په څير دي ، هغوی چې ته ډير دوستان گڼي هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز يوځای کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړيدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صليبيانو روزل شوی ماران شتون لري

«ستا د دفاع په شبکې کې د فيض الفاطمی په نامه يو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پېژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفينو په صف کې ولاړ دې ، هغه د رجب نې لاس دې ، يواځې د ترکانو ، شاميانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهيانو څخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، يواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دې ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم . هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې برید وکړ ، ته نه پوهيدې چې ستا د دوو دلگيو قومندانانو ستا د جنگي تاکتيک د ناکامولو له پاره ستا په هداياتو باندې بل منگه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک او عربو سپاهيانو او مجاهدينو جذبې او احساس و چې هغوی دخپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانيانو باندې د قهر او غضب په څير را نازل شول. او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنگ لورې بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دریده اوبيا به ئې پيل کاوه ، يو ځل دوه طبيب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پرمخ داسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شيندلې وي ، دواړو بنځو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چپنې په څير پرې را روانې وى . هغه په همدې ترتيب د فوځ او ولسې څو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ايوبې پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې يو تر ټولو زيات خطرناک کس يو فدایي و چې دهغه دنده پټه په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډير ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صليبيانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصيلي مالومات ورکړل او ورته ئې وويل «دوی ته مسلمان مه وايه ، دوی خپل ايمانونه پلورلي دي ، ... صلاح الدين ايوبې ته ووايه چې الله ﷻ دې تا بريالې کړي ، خودا په ياد ساته چې يو خو هغه خلک دې چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوره مالۍ سره تا ته دخدايه وروسته دويمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زيات خطرناکه دې چې په پټه دوکه درکوي هغه ته ووايه چې کله چې د بنمنان و ځپوي اوبيا په ډاډ سره د حکومت په مقام کيناستې ، نو زما په څير درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي يواځې او يواځې د الله له پاره ده ، په همدې مصر کې د فرعونيانو پخواني وړانې ويجاړې ووينه ، بيا زما انجام ته وگوره ، او خپل ځان د داسې خراب انجام څخه خوندي وساته

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، او پرمخ ئې د خفگان نښې ورکې او په ځاي ئې د آرامۍ اوسکون نښې را پيدا شوی ، هغه دخبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سربې يوې لورې ته وغورځيد او د تل له پاره چپ شو . دا پېښه د (۱۱۷۱) زيږدېز کال د سپتمبر د مياشتې ده ، طبيب سلطان ايوبې ته ځواب واستاوه ، او په محل کې دخليفه د مړينې خبر لکه د اور په څير خپور شو ، د محل د هيڅ يوه کونج څخه د ژړا غږ خو پريږده چې د چاد پوزی د تريويدو خبر هم را پورته نه شو . يواځې دهغه دوو خدمت کونکو بنځود سترگو څخه اوبنکې تللي ، چې تراخه پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود ...

سلطان ايوبې د يوڅو نورو دولتي لورپوړو چارواکو سره محل ته راغې ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځايونو کې څه فعاليتونه روان دي ، هغه ته شک پيدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې راوغوښت

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې وگرځېږي او ټول نارینه او ښځې د کوټو څخه بیرون را وباسئ او په انگر کې ئې کینوي ، او حکم یې ووکړ چې هیڅوک بیرون تللو ته پری نږدئ ، هیچاته ، که څه هم ډیره زیاته اړتیا ولري ، هم دتبیلې څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ایوبی په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډیره حیرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وایه او یواځې د شرابو او ښځو سره په مستیو کې ئې ژوند تیراوه ، اوس ئې په مړي باندې د ژړا خو پریږده چې د خفگان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طیب سلطان ایوبی له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بیان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرگند کړ چې « دهغه د ژوند په اخري گړیو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وي او ورته راغلې وي. سلطان ایوبی هغه ته وویل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نیولو په اساس را نه غي چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې دا و چې هغه د ایمان پلورونکو څخه کرکه کوله ، خو اوس چې د طیب په خوله د العاضد پیغام ورته ورسید نو سلطان ایوبی سخت پښیمانه شوې و ، هغه ډیر زیات ناقراره و او وئې ویل « که چېرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ویستلې وای ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سینه کې وړې وي»

بې شمیره تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې لیکلي دي چې العاضد ډیر زیات عیاش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ایوبی پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ایوبی د محبت نه ډک هم و. دوه تاریخپوهانو دا هم لیکلې دي چې که چېرې سلطان ایوبی د العاضد په ورغوبنتلو هلته ورغلې وای نو العاضد به هغه ته ډیرې نورې پټې خبرې هم ښوولې وای.

په هر حال تاریخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوبنتلو کې هیڅ ډول فریب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او د سلطان ایوبی سره د محبت له مخې د خپلو گناهونو د بښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډیرې مودې پورې سلطان ایوبی په دې غم کې ځوریده چې د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بې برخې پاته شوې و. د هغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خلیفه د یو شمیر وگړو په هکله په گوته کړي و صحیح ثابت شول.

سلطان ایوبی د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفیان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوی ټولو څارنه وکړي خو د هغوی څخه هیڅوک هم د ثبوت او گوډۍ پرته و نه نیسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوی له مخې ملزمان تور لاس و نیول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تیرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خلیفه د مړي د جنازې او ښخولو د مراسمو له پاره انتظامات پیل کړل او په همدې مانام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هدیره کې خاور ته وسپاره. سلطان ایوبی ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډیره زیاته طلا ، جواهرات او نور ډیر قیمتي او ارزښتناکه تحفې ترلاسه شوی ، سلطان ایوبی ددې دومره زیاتو شیانو او قیمتي تحفو په کتلو حیران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفیان ته ورحواله

کړې او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځایه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غیرمسلمان او فرنگیانې دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات ترلاسه کړئ چې هغوی دکومو ځایو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمنې ازادې نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ایوبی د خلیفه العاضد دمحل څخه ترلاسه شوي مال او شتمني هغو روزنیزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وویشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

***** (۵۸)

العاضد د مرینې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ویلي و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځایه څخه د سلطان ایوبی پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفیان شپږ داسې سرتیري و ټاکل چې جنگیدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده ، هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم یې ورته وکړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونیسي او که نه هملته دې ئې ووژني .

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه د فلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسیده ، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځای خپل مرکز گرځولې و ، د همدې ځایه ئې مسلمانان ډیر زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنگ کړې و ، مسلمانان له دې ځایه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتیدل ، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و . صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر د اړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لوټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبی تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرو ل غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا یو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و . خود مسلمانو د امر او حال و چې هغوی د صلیبیانو سره د دوستۍ اړیکې کلکول او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ایوبی پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره د صلیبیانو څنگ ته ورغلي و .

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل گرم کړې و ، رجب دا احساس هم و نکړ چې ویني چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنی والي کې تښتولی او بیایې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لوني دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهمغوي د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو ، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل ، په دې

غونډه کې د صليبيانو مشهور پادشاه «گائي لوزينان» او قومندان «کونارډ» هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا يو څو نور عيسايي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب وييلې و چې سلطان ايوبی د سوډانيانو د قبيلې عبادتخاي له منځه وړې او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئې هلاک کړې دې، د سلطان ايوبی پر خلاف سوډانيانو برید وکړ خو د صلاح الدين ايوبی په لاسو د ماتې سره مخ شول، سلطان ايوبی د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځای ئې عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هيڅ خليفه نه اوسيدې. رجب هغوی ته وويل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ايوبی به پخپله د مصر خپله واکه حکمران وگرځي. رجب د صليبيانو دې غونډې ته وويلې چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلې دې او غواړي له دې ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د گډوډيو د راوستلو له پاره ئې هم د صليبيانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«زمونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چې بايد پاملرنه ورته وشي» کونارډ وويلې، «دهغې حبشي قبيلې په مذهبي چارو کې چې صلاح الدين ايوبی په ډيره ظالمانه توگه مداخله کړې ده بايد د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شي. ددې تر څنگ څومره مذهبنه او عقيدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبی پر خلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتخاېونه او دهغوی د دېوتا بُت ځاېونه هر چپري چې وينې وړانوي ئې مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقيدې باندې يرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توگه د خلکو مذهبي جذبات را و پارول شي او هغوی په مصر باندې د يرغل له پاره په اسانۍ سره تيار کړل شي.»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبی پر خلاف درولې شو» يوه صليبي قومندان وويل، «که چپري محترم رجب باندې بده و نه لگيري نوز به دهغې دگتې خبره وکړم، د مسلمانانو تر منځ د مذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده، لکه څنگه چې زمونږ يو شمير پادريانو خپل ځانونه د گرجو حاکمان گرځولې دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خداي تر منځ درولي دي، بلکل په همدې توگه په اسلام کې هم يو شمير امامانو په جوماتونو ولکه کړې او خپل ځانونه ئې د خداي نماينده ټاکلي دي، زمونږ سره شتمني شته، چې دهغې په ځواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولې او د مصر په جوماتونو کې ئې کښينولې شو. زمونږ تر څنگ داسې عيساي پادريان هم شتون لري چې د اسلام او قران څخه په بڼه توگه خبر دي، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولې شو.»

د صلاح الدين ايوبی پر خلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتيا نه شته دهمدې ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسې توهم پالنه پيدا کولې شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدين ايوبی هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پيدا کړې دي.»

«دا پلان خو سمدستی پيلول په کار دي» رجب ورته وويل «سلطان ايوبی په مصر کې مدرسې جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې ځوانانو ته د مذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي، په داسې حال کې چې پخوا داسې

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ ایښوده ، چې په هغو کې به د خلیفه ډیره زیاته ستاینه کیدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که چېرې په عامو وگړو کې د علم او پوهې رڼا زیاته شي او ذهني بيداري په کې را پيدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهیږئ چې د حکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجه !» یو صلیبي قومندان ورته په خدا کې وویل «تا ته دخپل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دي ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړې و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بیړه په روم کې ډوبه کړه ، مونږ په ډاګیزه تخریب کاري باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځاپونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووینه چې څومره شتون لري؟ ایا په هغو کې ډیر زیات زیاتوالې نه دي راغلې؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د نیوکې وړ معشوقې نه دي پیل شوی؟ کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته وراستولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و ترمنځ د رقابت د پیدا کولو او وینې تویولو کارونه نه دي ترسره کړي؟ مونږ په قاهره کې ډیره په زړه پورې جوارې پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځای په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډیره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وگړي ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جگړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به ترڅو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالي کې ورننوي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډیر فخر سره مسلمان وائي خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به د صلیب اغیز سپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارګڼۍ نظام ډیر فعاله دي» رجب ورته وویلې ، «که چېرې دهغې د څارګڼۍ د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کون شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شې کولې ،» کونار د ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شې وړلای ، که چېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وگړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژنې ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسي»

«دا کار به زه پخپله ترسره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

تاسې د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امنی را پیدا کولو ته دوام ورکړی ، « کونارډ ورته وویلې « د هیواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخریبي کارونو ته دوام ورکړو ، د بله اړخه هلته په عربو کې یو څو امراء زموږ په لاسو کې کیوتی دي ، دهغوی څخه یو شمیر مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزیه را کوي . مونږ کوچنی کوچنی حملې کوو او دهغوی په لږه لږه ځمکه باندې ولکه کوو او مخته ځو . تاسې د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې یواځې همدا دوه وگړي پاته شوی دي چې یو ئې نور الدین زنگي او بل ئې صلاح الدین ایوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبیدو شي ، په دې شرط چې تاسې خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتیا به نه وي چې مصر به همستا وي ، »

ددې ډول بنسټیزو خبرو اترو وروسته ، تر ډیره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څیړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډیرې بنایسته او چالاکه نجونې او په زرگونو طلائي سکې ورکړل شوې . هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه یوه ته ددې نجونو ورسول ډیر زیات اړین ول ، ددې دواړو وگړو څخه ئې یو دسلطان ایوبي د جنګي او دفاعي څانګې رئیس فیض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ویل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره ویل شول چې د فیض الفاطمي سره ئې اړیکې شته دي ، هغه پوهیږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ، همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی باید څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډیره ښه توګه ویلای شوه .

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکي د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل . هغوی دهر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سیمې ته تلل چېرې چې دنجلی قرباني ورکول کیده ، او چېرې چې د سلطان ایوبي سرتیرو مجاهدینو ام عراره د حبشیانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلې و ، او د فرعون د وختونو مانی ئې په خرابو بدلې کړې وې . رجب د سوډانینانو ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کیدلو وروسته تبتیدلې و او په همدې ځای کې پټ شوې و ، او بیا ئې همدا ځای دخپلو فعالیتونو مرکز ګرځولې و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشیانو همغه قبیله راټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ایوبي د مجاهدینو په لاسو هلاک شوې و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځای د دپوتاګانو ځای ځیګې ګاڼه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل ، هلته یواځې څلور زاړه حبشیانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه یو ددوی مذهبي مشر و ، او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځای ناستې ګاڼه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنی سیمې یو بل کونج ځانته د کورګي په څیر ټاکلې و ، هغه د تینستې وروسته دغه ځای خپل پټ ځای ګرځولې و ، او بیا په مصر کې میشت د کوم صلیبي جاسوس په مرسته تر فلسطینه پورې تللې و .

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نومیده ، ډیره په ویره کې وه ، يو خو د هغوی د دېوتا قرباني پوره کړل شوی نه وه . او بل دا چې د هغوی مذهبي مشر پروهت و وژل شو . او دريم دا چې د هغوی د دېوتا بُت ، او ځای له يوې مخې په کنډوالو بدل شوي . او څلورم مصيبت پرې دا نازل شوې و چې د قبيلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر د سلطان ايوبي د مجاهدېنو په مقابل کې د ماتې وروسته وژل شوی و . د دې قبيلې په هر کور کې غم او ویر ګډ و . د هغوی څخه يو شمير خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې د هغوی دېوتا له منځه وړي هغه به د هغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځای ناستي چې کله د خپلې قبيلې د خلکو دا حال وکوت نو لمړی څوئې دا وويل چې د دېوتا سترې څمخاری وړې دي د هغوی گيډې ډکې کړئ ، حبشيانو يو څو وزي د سترو څمخارود خوراک له پاره پروهت ته ور وليږلې ، يو کس د دې قربانۍ له پاره خپل اوبن هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمخارو ته په ډنډ کې ور اچول کيدل ، خو د قبيلې څخه ويره لرې نه شوه .

يو شپه نوي پروهت د قبيلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وويل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسيدو لارې پيدا کړي دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنگه چې نجلی په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبيلې باندې داسې ستر مصيبت راغلې دي ، دېوتاګانو ويلې دي چې اوس به په يوه وخت کې د دوه نجونو قرباني ورکوي نو مصيبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبيله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وويل چې نجونې به د انګوک د قبيلې څخه نه وي ، هغوی بايد سپين رنگه وي د دې خبرې په ويلو سره د قبيلې زيات شمير زړه ور او جنگجو وګړي را پورته شول او وئې ويل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او يا فرنگي نجونې د قربانۍ له پاره را تښتوي .

هلته رجب د فلسطين څخه د درې صليبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره يوځای دې لورې ته را روان و . د هغوی سفر ډير اوږد او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ايوبي د فوځ تښتيدلې سالار او باغي عسکر و . هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دگشتي پهرو انتظام کړي وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په يوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوبنان و چې اوبه ، خوراک او د صليبيانو لخوا ورکړل شوی ډير سامانونه پرې بار و ، پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانو د اوسيدو غرنی ځای ته را ورسيدل ، د دې څخه يواځې يوه ورځ د مخه د قبيلې پروهت ويلې و چې د دوه سپين پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړينه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپين پوسته او ډيرې ښايسته نجونې وکتلې ، نو د هغه سترګې د خوبسۍ څخه وځليدې ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وې ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل ، نو رجب ورته وويل چې هغوی ئې د يوه ځانګړې موخې د ترسره کولو له پاره له ځانه سره راوړي دي .

رجب دا نجونې د غرونو تر منځ داسې يوې سيمې ته يوړې چې ډيره شنه او شادابه وه . داسېمه د درې اړخونو څخه په غرونو کې را گيره شوی وه . رجب هلته د پخوا څخه څيمي ښخې کړې وې . نجونې بايد په ډيره پټه توګه او د ډيرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واي چې صليبيانو ئې په هکله مالومات ورکړي

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره ټولې اسانتیاوې شته وې، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن در را رسیدو په خوشحالی کې جشن جوړ کړ. صلیبې ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل، اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمې شپې وروسته، کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملگري چې د پخوا څخه هلته شته و ټول په خواږه خوب بیده شول، نو رجب یوه نجلی له لاسه و نیوله او خپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلی دهغه په نیت و پوهیده، هغې رجب ته وویل، «زه فاحشه نه یم، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولای.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کښوله خو نجلی ترې خپل مټ خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلی ترې خپلو نورو ملگرو نجونو ته و تنبیدله، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې، هغوی هڅه وکړه ترڅو رجب و پوهوي، چې دا نجونې غلطې او فاحشې ونه گڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل «زه پوهیږم چې تاسې څومره پاکې یاست، بې حیایې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

«دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د ترسره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي» نجلی ورته وویلې «مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي، بلاخره نجونو ورته وویلې «زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي، سبا هغوی بیرته ستنیري، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چې پاته شو، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې ونه بښي، هغه شپه تیره شوه، بله ورځ کله چې رجب د فلسطین څخه راوړي ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل،... نو هغه ورځ هم تیره شوه، د ماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهت د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې «زمونږ د پوتا له مونږه خفه شوې دې هغه ددوه فرنگي یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتي ده، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته را حواله کړه.»

په رجب باندې سرو خرخید، او ځواب ئې ورکړ، «دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو، او د همدوی په لاسو غواړو ستاسو د دپوتاگانو دښمنان له منځه یوسو.»

«ته درواغ وائي» پروهت ورته وويلي «تا دا نجوني دلته د تفریح له پاره را وړي دي ، خو مونږ به دهغوی خخه دوه نجوني قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دليلونه وويل خو پروهت هيخ دليل ته غاړه نه ايښوده ، دهغه په ذهن باندې دپوتا سپور و ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بيا بيا لاس رابښكوده او وئې ويل «دا دواړه د دپوتا له پاره دي ، د انگوک خلاصون ددې نجونو په لاسو كې دې» دائې وويل او ولاړ ، بيا ودریدل او رجب ته ئې وويل . «د نجونو سره يو ځاي ددې ځايه د تينبستي هخه و نه كړې ، ته بايد په دې پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا كړو.»

نجوني په سوډاني ژبه نه پوهيدلي ، حبشي پروهت دهغوی په سرونو لاس رابښكود ، خو رجب ئې اندېښمن وكوت ، درجب خخه ئې وپوښتل چې دا حبشي خه ويل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په خرگنده توگه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قرباني له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پوښتنې په ځواب كې هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې كړي او د وچېدو له پاره ئې كيږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډه ته ورواچوي تر څو هلته ئې سترې خمخاري و خوري ، دنجونو رنگونه و تښتيدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندي كولو په خاطر خه فكر كړې دې ، رجب ځواب وركړ ، «ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زيات شمير دليلونه وړاندې كړل خو هغه په يوه هم د پوهيدو هخه و نه كړه . زه د همدې خلكو په رحم وكرم پورې تړلې يم . زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملگري كړم ، دوی زما په فوځ كې د يو ځاي كيدو له پاره تيار دي ، خو په خپله گروهه دومره پاخه اوكلك دي چې غواړي تر هر څه لمړې خپل دپوتاگان خوشحاله كړي ، بيا به زما خبره اوري ،»

درجب د خبرو او دهغې دلېجې خخه نجونو ته شك را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي كړي ، او يا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي كولو هخه و نه كړي ، ځكه هغوی تيره شپه درجب د نيت يو څرك هم كتلي و ، د هماغه نيت د په نظر كې نيولو په اساس هغوی نا هيلې شوې وې ، رجب هغوی ته په رسمي توگه هم ډاډ ورنكړاې شو چې هغوی به خوندي كړاې شي ، نجوني بيرته خيمې ته ستنې شوی او په را پيدا شوی حالاتو ئې غوراو څيړنه پيل كړه ، او دې پايلو ته ورسيدې چې هغوی دلته نه درجب د عياشۍ وسيله كيدو ته او نه د حبشيانو پردپوتاگانو د ځانو د قربانو لولو له پاره راغلي دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځايه د تينبستي اراده وكړه . خو تښتيدل او تر فلسطينه پورې په خيريت سره رسيدل څه اسانه كار نه و . خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجوني يواځې بنايسته او زړه وړونكې نه وې بلكه د آس د ځغلولو او عسكري زده كړو روزنه هم وركړل شوی وه تر څو د اړتياو په وخت كې خپل ځانونه خوندي كړاې شي ، هغوی پريكړه وكړه چې له دې ځايه به تښتي او فلسطين ته به ځانونه بيرته رسوي ،

هغه شپه په خیر سره تیره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبیله کیږي ، اودا چې دهغه ځایه څخه دوتلو لار کومه ده . حبشي پروهت د ورځې له اړخه یو ځل بیا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بیرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وویل ؟ هغه ورته وویل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځایه څخه غواړي یوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پیدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو څمخارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تیننتې د پلان په هکله څه و نه ویل ، ځکه هغوی د رجب په نیت باندې شکمنې شوې وې ، هغوی ډیرې زیاتې ذهینې نجونې وې ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پیل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وویستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاگه کیدله چې هغه د هغوی د په څنگ کولو پر ځای د حبشیانو خوشحالي غواړي ، ترڅو حبشیان دې هملته له ځانه سره پټ و ساتي او د سلطان ایوبي پر خلاف ورسره د یوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي . نجونو ته دا شک هم پیدا شو چې رجب به دداسې یوه قیمت په ورکولو سره د هغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړین نه بریښي .

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تیره شوه ، رجب ته هیڅ ډول شک پیدا نه شو چې نجونې به و تینتیري ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وویل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې شنې سیمې شتون پخپله د قدرت یو عجوبه ده . راځه او پر مونږ ددې سیمې لږ څه سیل وکړه . رجب هغوی ته د سیمې د ښوولو او سیل کولو په خاطر دهغوی په گرځولو باندې پیل وکړ . مخته هغه ویرونکی جهیل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ویرونکې سترې څمخاری ناستې وې . د ډنډ اوبه ډیرې بد بویه او خرابې وې ، یوې نجلۍ وویلې چې داسې بریښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چېنه را خوټیږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د یوې نجلۍ د خولې څخه چېغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې یو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وویل ، «دا هغه سترې څمخاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کیږي» دداسې ویرونکي منظر په کتلو سره د نجونو د تیننتې روحیه نوره هم زیاته پخه شوه . هغوی د سیل په بهانه د تیننتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې وکتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کیده ، دهغوی د سیل او گرځیدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی ترلاسه کول غوښتل .

د بله اړخه هلته حبشي پروهت د خپلې قبیلې په یوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زیرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پیدا شوی دي اوقربانې به د نن څخه څلور شپې وروسته ، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي . هغه ورته وویل چې قربانې به د دپوتاگانو د اوسیدو په ځای کې او د عبادت ځای په کنډرو کې تر سره کیږي . ددې وروسته به دا عبادتځای مونږ په خپله جوړوو . اوکله چې ددې عبادتځای جوړښت پای ته ورسېږي نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دپوتاگانو سپکاوي ئې کړې دي ، دبدلې د اخستلو تیارې نیسو .

تڙدې نیمائې شپه تیره شوی وه ، په رجب او دهغه په ملگرو نجونو دخپل ځانگړي فن له مخې دومره زیات شراب څښلې و، چې دهغوی دبیرته راویننیدو خطرې ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره راټول کړي او تړلي و، په درې آسونو ئې زینونه کینودې و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ورپریښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سیمې په یوه برخه کې څلور کسه حبشیانو شتون درلود خو هغوی هم ویده شوی و ځکه هغوی په دې پوهیدل چې ددې ځای څخه څوک د تینبنتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لویه لاره کې به ئې له منځه یوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ویرونکې بندیکانې څخه وتلې وې ، هغوی دهغې لارې څخه غوښتل فلسطین ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډیرې هوښیارې او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وې خو هغوی په دې نه پوهیدې چې په صحرا کې دومره دوکې اوفریبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائې سفر له پاره خلک د قافلو په شکل کې روانیږي ، او دخپله ځانه سره د صحرا دهر مصیبت دمقابلې له پاره اړین سامانونه او وسایل را اخلې.

دشپې له اړخه د صحرا هوا یخه وه ، درې واړو نجونو تر یوه ځایه پورې آسونه سوکه سوکه یوړل او بیائې په ځغاسته کړل ، د څه ډیرې لارې د تللو وروسته هغوی یو ځل بیا د آسونو د تگ رفتار راکم کړ او پاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته یوړل ، کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شگلورپه غونډۍ تر سترگو شوی ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په منځ کې پراته و. دوتلو هیڅ لاره ترې نه تر سترگو کیدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ، او د غونډیو په منځ کې ورننوتې ، آسونه ئې تندې اخستي و، دهر آس د پاسه د اوبو یوه یوه کوچنۍ مشکیزه ایښې وه ، چې د یوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړای شي نو نجونې د خرما د بوټو د ځنگل په لټون کې شوی. لمر همداسې سرته را پورته کیده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړیده ، خو د خرما د بوټو د ځنگل کوم نښه نښانه نه تر سترگو کیده .

رجب او دهغه ملگري د لمر د راختلو وروسته هم را وینس نه شول ، هغوی د بې هوشۍ په خوب ویده شوی و ، پروهټ دخپلو درې نورو حبشي ملگرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړی د نجونو څیمې ته ولاړ ، وئې کتل چې څیمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وویل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و برید او را پورته شو او د پروهټ د قایلولو هڅه ئې پیل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضایع نه کړي . هغه ورته ټوله خبره په تفصیل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار باید واخستل شي. خو پروهټ دهغه یوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملگري هم را پورته کړي خو حبشیانو هغه و نیو ، پروهټ ورڅخه و پوښتل « نجونې چېرې دي ؟»

رجب دهماغه ځایه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړای ، هلته څیمې ته ورغې وئې کتل ، بیائې اخوا د پخوا مخ و اړاوه ، خو هغه ته نجونې په هیڅ ځای کې تر سترگو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

زینونو ته وکتل، گوري چې درې زینونه غائب دي، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تبیله کې نه شته، رجب پروهت ته وویلې «هغوی ستاسې له ویرې تبتیدلې دي، تاسو زما د ډیر سترکار نجونې له ما څخه په تینسته مجبور کړی»

«هغو ته به تا د تینستې ویلې وي» پروهت ورته وویلې او خپلو درې واړو حبشیانو ته ئې د رجب په هکله وویلې «دا هلته یوسی او وئې ترئ، هغه یو ځل بیا د انگوک د پوتا ناراضه کړې دې، ښه سپاره راوبولئ او د نجونو د نیولو پسې ئې ورو ځلوی، هغوی لري نه شې تللای»

درجب د ټولو عذرونو او زاریو سره سره بیا هم حبشیانو هغه له ځانه سره یوړ او له یوې سره ئې داسې وټاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ویدو ملگرو وسلې ئې راواخستې او بیا ئې هغوی هم سره راوین کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځایه و خوځیږي نو هلاک به کړل شي... لږه شیبه وروسته شپږ آس سپاره او اوبن سپاره را حاضر شول او د نجونو د نیولو له پاره واستول شول، خود نجونو نیول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تینستې او تعاقب ترمنځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوي تر لاسه وي چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پوهیدل، او بل دا چې ټول نارینه و، هر ډول سختی او ستونزی ئې تیرولای شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لگیدو شوه او دې هوا د شگو په الوزلو باندې د نجونو د آسونو د پینو ښې له منځه وړې وی خوبیا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددې څلور ساعتونو د تللو وروسته، هغوی ته د یوې لورې څخه د اسمان پرافق باندې پورته سره شانتي هوا تر سترگو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وویریډل او یو بل ته ئې وکتل، اسونه او اوبنان ئې بیرته شاته راوگرځول او په ځغاسته ئې کړل، دا د صحرا هغه توپان و چې د شگو سترې غونډۍ، ئې د شگو د زرو په خیر له ځانه سره الوزلې، که کوم انسان یا ځناور به په هر ځای کې ولاړ او یا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دریدې او هغه به ئې ژوندي په شگو کې ښخاوه، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله، هلته ددې توپان څخه د خوندي پاته کیدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترگو کیدله. هغوی و تبتیدل او غوښتل ئې چې بیرته خپلې غرنۍ سیمې ته ځانونه ورسوي خو هغه هم ډیره لري پاته شوی وه..... اوس نو هغوی ته دا توپان رارسیدلې و، دهغې ځای ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چېغې ئې وهلې، د جهیل (ډنډ) سترې ځمخاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل. پروهت په یو ځای کې خپلې غونډې ښخې کړې وي او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړي او په زوره زوره به ئې پر ځمکه بیا بیا وهل، او په لوړ اواز به ئې ویل «ای د انگوک د پوتا! خپل قهر و زغمه، مونږ به ډیر ژر دوه ډیرې ښایسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو». هغه دا توپان د د پوتا قهر گناه، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل یو دبل سره مل وي خود ډول سخت او توند توپان به کله کله را پیدا کیده، نجونې هم په همدې توپان کې راگیر شوې وې، دهغوی له پاره هیڅ پناه ځای او یاد وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشیانو د خطري د ځای څخه ډیرې لري وتلې وی خود صحرا په داسې یوې خطري کې را

گيرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتيدايې شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغې چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ، په خپل سر خوشې شوی و. دا اسونه تر ډيره ځايه پورې يو ځای يو له بل سره ځغلیدل، ددې يوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندي بنځيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، او هغه ځای به بيا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په آسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګرندۍ منډه ووهي ، هغوی تندې اخستي و او د نيمې شپې راهيسې په پرلپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتيا او تندې اسونه بې حاله کړي و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاراک را و غورځيد او په هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پريوت او نجلۍ يې د ځان لاندې کړه ، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل او د پوه بل آس د زين پټۍ را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ، پر هغې سپور هم همغې لورې ته پريوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې درېيمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو د هغې مرسته ئې و نه شوه کړاې ځکه د هغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوریده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم بنځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زين اس و دريد ، خو درېيمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولاې ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، او په دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، د هغه سپرلۍ خولا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

درېيمه نجلۍ يواځې پاته شوی وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، د هغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړي و او په ستوني څيړولو سره ئې خدای را باله ، « زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر وښته ګناهګار دې ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی يم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس رازده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او راته ئې وويل چې ورځه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه . د هغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه او فريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه ، هغوی ماته ويلې و چې دا د صليب فرض دي که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې . » هغې دليونو په څير چېغې وهلې او د هغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار او قطار سره ژړل او خپل خدای ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې ريښتوني وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه . »

د هغې عقیده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس د هغې پر ذهن باندې ولکه موندلې وه ، د مړينې ويرې د هغې د ياده ويستلي و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوی په ګناهونو کې ډوبه

بنسکاريده ، او په زړه کې ئې دا احساس را پاریده چې هغه د نارینه و د استعمال یو شې دې او هغه د هغوی د فریب او دوکې له پاره استعمالیږي ، خو اوس سزا یواځې هغې ته ورکول کیږي .

په هغې بې هوشۍ اغیز کړې و خو دا اغیز ډیر ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل وینستان را و نیول او سر ئې رانېستله چې او په لوړ او از ئې وویل ، «زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم .» ددې دعاو سره سم هغه ته په یاد شول چې هغه یوه یتیمه نجلی وه ، د مرگ تر مخه انسان تل د تیرې شوی زمانې لورې ته ور گرځي ، او دا د انساني فطرت یو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځوانې نجلی هم خپلې ماضي ته د پناه د ور وړلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور ، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته یواځې همدومره را یاد شول چې هغه د صلیبیانو په لاسو پالل شوې ده او په هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه یوه بنسکلي دوکه او فریب و گرځید . هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې بنسکه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه یو ځل بیا بې هوشۍ و نیوله ، دهغې د آس تگ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډیره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دریدلې و او نجلی خپل هوش هم له لاسه ورکړې و .

***** (۲۲)

سلطان ایوبي دخپل هیواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکي درولي و ، د سوډان سره په نښتې پولې ئې هم د گشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلگيو قشله د سوډان د عسکري مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه میله دننه پرته وه . ددې عسکري قشلي څیمې داسې بنځې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندي کیدو خورا ډاډمن ځای گڼل کیده ، خو دې توپان د هغوی څیمې هم له بیخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوبنانو سنبالول هم ستونزمن شوی و . کله چې توپان و درید نو سپاهیان او نور کارکونکي ټول د څیمو او نورو سامانونو په بیرته جوړولو کې و نښتل ، ددې درې وارو عسکري قشلو قومندان یو ترک نژادې احمد کمال نومیده ، هغه یو بنایسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کیدو سره یوځای بیرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په لیدنه کتنه بوخت شو . اوس نو فضا هم د گرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، یو سپاهي یوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وویل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خوزمونږ د ډلې څخه نه دي ؟»

«مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دي را گډې کړي» احمد کمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلی بنسکاري ، وینستان ئې خواره واره دي ، چې د ورايه تر سترگو کیږي .»

هغه د هماغه سپاهي سره یوځای هغه لورې ته ورمندې کړې ، یو آس ټیټ سر ډیر سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د گیاه بوي په پوزې شونو سمدستي د تبیلې په لور رهي شو ، په اس باندې یوه نجلی داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا د پخوا باندې غوځیدلې وی او نجلی پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلی وینستان خواره مخته را پریوتې و ، د احمد کمال تر ورسیدو پورې هغه آس د

نورو اسونو تبیلې ته ستون شوی و او د گیاه په خوړلو ئې پیل کړې و، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وویستی او د آسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه. سپاهي ته ئې وویل «ژوندۍ ده او فرنگۍ مالومېږي، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ»، هغه دا نجلۍ خپلې خیمې ته یوړه، د نجلۍ وینستان د شکو له لاسه یو له بله سره سلینت شوی و. احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشیندلې اوبیا ئې په خوله کې د اوبو څاڅکي ور واچول.

نجلۍ خپلې سترگې پرانستې، خو لمحې ئې احمد کمال ته په حیرانتیا سره کتل، اوناڅاپه را پورته شوه او کیناستله، د احمد کمال رنگ ئې تور وکوت او په انگلیسې ژبه ئې ترې وپوښتل، «ایا زه په فلسطین کې یم؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهیږي، نو نجلۍ په عربي ژبه بیا ترې وپوښتل چې «ته څوک ئې؟ او زه چېرې یم؟»

«زه د اسلامي فوځ یو مامولي قومندان یم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ. «او ته اوس په مصر کې ئې»

د نجلۍ سترگې د اوبو ډکې شوی او دومره وویریدله چې تا به ویل چې اوس به بیا بې هوشه کیږي. خو احمد کمال ورته وویل «مه ویرېږه، خپل ځان کنترول کړه»، هغه دهغې په سر باندې د شفقت او مهربانۍ لاس راښکود او ورته ئې وویل «زه پوهیږم چې ته فرنگۍ ئې، ته زما میلمنه ئې، د ویریدو هیڅ علت نه شته.» هغه یو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را وغوښتل.

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پیاله ئې پورته کړه او په ډیره بې صبری سره ئې دهغې په څښلو پیل وکړ. احمد کمال دهغې د خولې څخه پیاله لرې کړه او ورته ئې وویل «سوکه، لمړې غذا وخوره او بیا اوبه و څښه»، نجلۍ د غوښې یوه ټوټه را پورته کړه او بیا ئې په خوراک پیل وکړ او اوبه ئې پسې و څښلې، نو په مخ کې ئې رڼا را پیدا شوه.

احمد کمال هلته یو تشه خیمه ښخه کړې وه. چې هغه ترې د غسل د ځای کار اخست، هلته د اوبو کمښت نه و، دا خیمه ځای د خرما دېوه ځنگل سره یوځای و، احمد کمال نجلۍ د خوراک څښاک وروسته د غسل خیمې ته ور ننویسته او پرده ئې و تړله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډیره ویریده، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځای کې نښتې وه، او هغه د دې دښمن څخه د ښه سلوک هیله نه درلوده، هغه ته د کوچنیوالي څخه دا په ذهن کې ور کینول شوی و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د څیرونکو حیواناتو په څیر دي. د دې ویرې تر څنګ پر هغې د حبشیانو، د سترو ځمخارو او صحرائي شگلور په توپان ویره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسې ویرونکی مړینه چې د انسان وینستان را ولاړوي، هم ئې په ذهن کې را څرخیده. هغې د غسل کولو په وخت کې ډیره زیاته دا محسوسوله چې هغه دخپل داسې ناپاک وجود د مینځولو هڅه کوي چې د دنیا اوبه ئې نه شي پاکولې، هغې دغه ټول حالات تر سترگو لاندې و نیول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهیر ته ورحواله کړ. احمد کمال وکتل چې د داسې ښایسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولې نجلۍ نه شي کیدای، دمصر دې برخې ته داسې فرنگۍ نجلۍ څنګه را تللې شي؟ هغه د نجلۍ څخه و

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه د قافلې څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو، خو احمد کمال د داسې ځواب څخه ډاډمن کيدای نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پوښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوی، احمد کمال ورته وويلې که چېرې تا دا ويليې وای چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوی وای، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره يوځای و د خيمې پرده پورته کړه او يو کڅوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه، او ويي ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل دا کڅوړه پرانځي نو نجلۍ وويريدله او په کڅوړې ئې لاس کيښود، دهغې د مخ رنگ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميدله لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په خير کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چې داسې خو نه شي کيدای چې زه تاته ووايم چې څه او ددې ځابه ولاړه شه، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د ابادو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نو بيا خو هغه زه يواځې نه شم پرېښولای، دا زما انساني دنده ده، ماته خپل ځای را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځای دې نه را ښئې، نو بيا تا د شکمنې نجلۍ په توگه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

د نجلۍ د سترگو او ښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصيبتونو څخه را خلاصه شوی وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کڅوړه د احمد کمال مخې ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانسته نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و، او يوه کڅوړه په کې هم وه چې د طلا او سروزرو سگې او د طلا يو کوچنی زنجير د يوه صليب سره يو ځای پراته و. احمد کمال ددې څخه همدومره و پوهيده چې نجلۍ عيسوي ده، هغه ته غالباً چې مالومه وه چې هر هغه صليب چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښکر کې شاملېږي نو هغوی په يوه صليب باندې سوگند يادوی او يو کوچنی شاتنه صليب د تل له پاره له ځانه سره گرځوي، خو احمد کمال ورته وويل چې زما د پوښتنو ځواب په دې کڅوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنگه مرسته؟»

«ما فلسطين ته ورسوه» نجلۍ ترې و غوښتل «او له ما څخه نوره پوښتنه مه کوه»

«تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پوښتنه به هم کوم»

«که چېرې له ما څخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم»

«هغه څه دي؟»

«آس به تاته درکرم» نجلۍ ځواب ورکړي. «او تردري ورځو پورې ما خپله وينځه وگڼه»

احمد کمال پخوا هيڅکله هم په لاسو کې دومره زيات سره زرنه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حيرانونکي بنياست او صورت ترسترگو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځليدونکې طلا وکتل او بيا ئې د نجلۍ د ورينسمو په څير وينستانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څير ځليدل بيا ئې دهغې سترگو ته وکتل ، چې يو طلسماتي څرک په کې و ، داسې څرک چې پادشاهان ئې يو د بله سره د بنمنان گرځول ، هغه يو توانمند ځوان او قومندان و ، او دهغو ټولو دلگيو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه څخه د پوښتنې گرويزنی هيڅوک نه و ، خو هغه دا ټولې طلاي سکې او صليب په کڅوړه کې ورواچول او کڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې؟» نجلۍ ترې وپوښتل «ايا دا قيمت ډير کم دي؟»

«ډير کم» احمد کمال ورته وويل «د ايمان قيمت د خدايه پرته بل څوک نه شي ورکولای» نجلۍ غوښتل څه ووايې خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وويل «زه خپل فرض او خپل ايمان نه شم پلورلای ، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ويده دي ، درې مياشتې وشوې چې سوډانيانو په مصر باندې د يرغل کولو هڅې کړې وې ، که چېرې زه دلته نه وای او يا ما دهغوی په لاسو خپل ايمان پلورلې وای نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتې و او ډيره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډيره خطرناکه ښکارېږې ، ايا ته جاسوسه نه ئې؟»

«نه هيڅکله!»

«ته همدومره ووايه چې ته دي توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او يا ته د توپان څخه څنگه خوندي راوتلي ئې؟» نجلۍ ډير بې معنا غوندي ځواب ورکړ ، نو احمد کمال ورته وويل «ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتيا هم نه شته چې ته څوک ئې او دکومه ځايه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ يوه محکمه ده ، هغه پوهيږي او ته پوهيږي. ما به خپله دنده اداء کړي وي»

«که چېرې اجازه وي نوزه اوس ارام کولې شم» نجلۍ ورته وويل و «سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نو شايد چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووايم»

نجلۍ تيره ټوله شپه بيداره تيره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ويرونکې سفر کړې و چې د ځملاستو سره سم بيده شوه. احمد کمال وکتل چې هغه په خوب کې بېرېږي او په نا ارامۍ سره خپل سراخواد يخوا وهي ، داسې ترې راڅرگندېده چې په خوب کې ژاړي.

احمد کمال خپلو ملگرو ته وویل چې یوه فرنگي نجلۍ مونیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملگري دهغه د کړچار سره بلد و. هیچا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلي نسل څخه دې ، او کله ئې چې دهغه زین وکوت نو بیا خوشک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه. دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ایښې و ، هغوی بیرته ژوندي ستانه شوي و ، پروهت هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې څوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه څخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چېرې دي ؟ او هغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړي و ، د توري په څوکو ئې دهغه وجود زخمی کړې و او خپلې پوښتنې به ئې ترې بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملگري هم د ونو د تنو پورې تړلي و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس او خپل هیواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل. نور نو دهغوی جسمونه سره راوخوریدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوی وه ، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمد کمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې څخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چېغې کړې ، د احمد کمال سترگې و غوریدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لږزیرې ، ویریدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډیر ژر دهغه سره ځان وریو ځای کړ او په ژړا کې ئې ورته وویلې «دهغوی څخه مې وساته ، دوی غواړي ما سترو څمخارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک؟»

«هغه و حشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکې لهجې سره وویل ، «هغوی دلته راغلي و»

احمد کمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتله ، هغه د نجلۍ څخه وپوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې وړ واچاوه ، او ورته ئې وویل «ما مه پوښتنه ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلي ورکړه ، او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د وړلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل «چې زه نه شوم ویده کیدای ، ته زما سره خبرې نه کوی ، زه یواځې وینښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیرم»

احمد کمال ورته وویل «زه به له تاسره وینس پاته شم»، هغه د نجلۍ په سرلاس را بنکود او ورته ئې وویل «تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نوتاته به د ویریدو احساس هم ونه شي»، هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه، هغه د نجلۍ څخه د حبشیانو په اړه او یا په همدې رابطه هیڅ خبره ونه پوښتله، هغې ته ئې د ترکیبې او مصر قصې کولې، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه، د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه، هغه د نجلۍ ویره لرې کړه او نجلۍ یو ځل بیا ویده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوی نوسهار راختلې و، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کول، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې ورو و نښلولې، کله چې احمد کمال د دعا څخه فارغ شو نو نجلۍ ترې و پوښتل «تاله خدایه څه و غوښتل؟»

«د بدبو په مقابله کې همت او توان!» احمد کمال ځواب ورکړ.

«تاد خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتي دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي» احمد کمال ځواب ورکړ. «خو زما پر هغوی باندې هیڅ حق نه شته، شاید چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تاته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدۍ په مقابله کې همت او توان درکړي؟»

«ایا تا ونه کتل؟» احمد کمال ځواب ورکړ «ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دې چې ماته ئې راپه برخه کړ.»

«ایا خدای گناهونه ښيي؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

هو! زمونږ خدای گناهونه ښيي، احمد کمال ځواب ورکړ، «خو شرط دادې چې بیا به گناه نه کوي.»

نجلۍ سر تیت کړ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوریدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړې، نجلۍ د احمد کمال لاس و نیوه، او هغه ئې څو څو ځله ښکل کړ خو احمد کمال ترې خپل لاس را بنکود، نجلۍ ورته وویلې، «نن به مونږ جدا کیږو، ته ما قاهرې ته لیږدوی، زه به اوس ازادېږم نه، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووايم چې زه څوک یم او له کومه ځایه رالیږل شوی یم، بیا به زه تاته ووايم چې اوس زه څوک یم.»

«زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وویل «زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

«ایا نه غواړې چې واورې زه څوک یم او له کومه ځایه راغلې یم؟»

«پورته شه» احمد کمال ورته وويل «دا اوريدل زما کارنه دې» او هغه د خيمې څخه بيرون راووت.

***** (۲۳)

لږه شيبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول، په يوه احمد کمال سپور او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور آسونه يو د بل ترڅنگ روان وو ددې ټولو ترشا په يوه اوبن باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و. تر قاهرې پورې لږو زيات شپږدېرش ساعته سفر و، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره يوځای کړي، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وويل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره يوځای کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم ونه کړه. د لمر د لويدلو وروسته احمد کمال د پړاو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې يو ځل بيا نجلۍ ته په خپله خيمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پريښوده، هغه په خواږه خوب ویده شوی و، کله ئې چې سترگې خلاصې شوی نو چائې په تندې لاس را کشاوه، هغه نجلۍ د خپل ځان ترخوا وکتله، د نجلۍ لاس دهغه په تندې باندې و، احمد کمال په ډيره تيزۍ سره را پورته شو او کيناست، وئې کتل چې د نجلۍ د سترگو څخه اوبنکې را روانې دي، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې ونيو او بنکل ئې کړ او د کوچنيانو په څير په ډکه خوله په ژړا پيل وکړ. احمد کمال ورته کتل، نجلۍ خپلې اوبنکې وچې کړې او وئې ويل «زه ستا دښمنه يم، ستاسې هيواد ته د څارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنگولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو د پلان سره د فلسطين نه دلته راغلي يم، خو اوس زما د زړه څخه دښمنۍ وتلې ده»،

«دا ولې؟» احمد کمال ترې وپوښتل «ته خو ډيره بې زړه نجلۍ وختې، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوي، تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صليب باندې څارېږو!»

«ددې علت واوړه» هغې ورته وويلې «ته لمړۍ نارينه ئې چې زما ښايست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شپې و گناه او هيسته ته دې پريښود..... او که نه څه خپل او څه پردي، ټولو زه يوه د لوبو نانځکه گنهم، او ما هم د ژوندان هدف همدا شيان گڼل چې د نارينه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عيش کول، زما روزنه هم د همدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حيايې او فحاشي وائې شوی وه. خود ا بې حيايې زما له پاره يو هنر دې، يوه وسله ده، زه په دې نه پوهېږم چې مذهب څه شې دې، او يا دا چې دخداي احکام څه دي؟ يواځې د صليب په هکله ماته د کوچنيوالي څخه دا په ذهن کې کينول شوي و چې دا دخداي له اړخه ورکړل شوی نښه ده او دا چې دا د عيسايت د عظمت علامه ده، او دا چې عيسايت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري، او دا چې مسلمانان د صليب دښمنان دي که چېرې ژوندي پاته کيدل وي نو د صليب په قدمونو کې ژوند تير کړئ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنسټيز اصول گڼل، ماته د مسلمانانو د جرړو او ريښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده گڼله،.....

«ايا ته خپل يو سالار (رجب) پيژني؟» نجلی ترې وپوښتل ،

«هغه د خليفه د ساتونکې ډلې سالار و» احمد کمال ورته وويل « هغه هم د سوډانيانو په بريد او سازش کې شريک و ،»

«اوس چېرې دې؟»

مالومه نه ده « احمد کمال ورته وويل «ماته يواځې دا حکم شوی دې چې رجب د فوځ تښتيدلې عسکر دې ، هر چېرې چې تر سترگو شي هغه ونيسئ او که و تښتی نو په غشوئې وولئ او وئې وژئ ،»

«زه به درته ووايم چې هغه چېرې دې؟» نجلی ورته وويلې «هغه په سوډان کې د حبشيانو سره دې ، هلته يوه ډيره شيرازه ځمکه ده ، هلته حبشيان نجونې د دېوتاگانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دې ، زه پوهيږم چې هغه د فوځ يو تښتيدلې افسر دې ، مونږ درې نجونې دهغه سره يوځای د فلسطين څخه راغلي وو.»

«هغه پاته دوه چېرې دي؟»

نجلی يو سوډاسويلې وکړ او وئې ويل «هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړينې زه بدله کړې يم ،»

نجلی احمد کمال ته يوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وويل چې څه ډول د فلسطين څخه د رجب سره يوځای راغلی وه ، څه ډول حبشيانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د دېوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلای ، بيا څه ډول دهغه ځایه را و تښتيدې او بيا په لاره کې هغه دوه نورې څه ډول د توپان قرباني شوی او بيا ئې ورته وويل «ما خپل ځان يو شهزادگی گڼله ، ما د پادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هيڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړينه هم . زه ئې په گناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقيدم ، هغه ډوبيدل هم ډير د خونده ډک و . خو ماته هغه سترې څمخاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کيدل ، دا سترې څمخاری اوس د اوبو په څنډه ويدي پرتې وې ، دهغوی د وپرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړي و ، دهغې سترو څمخارو د خوراک له پاره ور غورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله ، حبشيان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سردپرې کولو له پاره راغلي و نو د مرگ د وزرونو پر کار زما تر غوږو کيده ، زما د وجود هر رگ را بيداريد ، زما له وجوده ماته وويل شوه ، د خپل ښايست او زړه وپرونکې شکل او صورت دا حال دې اوس ووينه ، ... مونږ خپل سرونه په لاس کې نيولي و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره يوځای د فلسطين څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خو هغه هم ما ته لاس واچاوه

«مونږ دهغه ځايه را و تنبستيدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تنبستيدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځاي نه شو موندلای ، مونږ د توپان او آسونو په رحم و کرم پورې تړلی و. لمړۍ يوه نجلی و غورزیده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بيا دويمه نجلی د آس څخه را پريوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوهم ميلو پورې له ځانه سره کښوله ، دهغې چېغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم دهغې چېغې اورم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چېغې به زما پر غوږو کې وي ، او بيا هغه نجلی لاش و گرځيد. زما آس هم دهغې سره يوځای را ځغليده ، خو زما په واک کې نه و. خود هغې نجلی لاش دهغې د اس سره يوځای له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس يوځای وم ، ماته خدای دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه ونبوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډيرې بنايسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د بنايست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو گوتو نخول ، خو په داسې ويريديونکې مرگ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شکو په نوم ورکي قبرونو کې بنځي شوی دي. زه ځانته پاته شوی يم د توپان غرار زما له پاره د مرگ خدا و گرځيده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، بني او کيڼ لورې ته ، دبد روحو ، پيريانو او نورو بلاگانو خداگانې اوريدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلی نه يم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خدای ماته زما د گناهونو سزا راکوي ، داسې ويريونکې مرگ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم ليدلې وي ، ماته خدای را په ياد شو ، ما خپل خدای په لور او ازرا وباله ، او په ژر ژر مې ترې دخپلو گناهونو بښنه و غوښته ، او بيا زه بې هوشه شوم....

«او کله چې بيداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې يم ، ستاد تور رنگ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او ومې وويل چې ته به اروپايي ئې او زه به په فلسطين کې يم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه وپوښتل ، چې ايا زه په فلسطين کې يم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه د مسلمانانو په ولکه کې يم ، نو زما زړه يو ځل بيا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه د دښمن په ولکه کې راغلې وم ، ماته د مسلمانانو په هکله ويل شوي و چې هغوی د بنځو سره د وحشي څيرونکو په خیر سلوک کوي ، خو تاله ماسره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هيڅ هيله نه وه ، تا زما طلا او زما بنايسته وجود دواړه ټکر کړل او هسې شيان دې وگڼل ، زه دومره ويريدي و چې ويل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما دخپلې سيني سره و لگوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډه نه و تر لاسه شوی چې ستا کړچار پاک دې ، ما دا هيله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زيان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمخارو ، توپان او هغه حبشيانو دهشت او ويره کتله ، زه د ويرې راپورته شوم نو تا زه له سيني سره و لگولم ، اود کوچنيانو په څيردې ماته قصې کول پيل کړې او زما ويره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تيره شوه نو ما د را وينيدو سره سم ته د خدای په وړاندې په سجدي کولو وکتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترگې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوبني ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هيڅ انسان د طلا او زما په څير د بنايسته نجلی څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

ما ستاپه مخ باندې سکون او خوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ، ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تاته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغيز و شينده ، چې ما ستا په څير د يوه انسان دوکه کول ډيره ستر گناه و گڼله ، ما غوښتل تاته دا ووايم چې زه به تاته په خپل اړوند هره خبره ډاگيزه کړم ، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذيت راکوي خو تا زما خبره وانه وريده ، ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالوميدل .»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نيول او ورته ئې وويل « ته به اوس هم دا يو فريب او دوکه گڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د گناه په لور بلنه در کړې وه او درته مې ويلې و چې ما خپله وينځه و گڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تيروم . ما خپله وينځه و گرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته را کړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و .»

«زه به هيڅکله هم تاته ونه وایم چې تاته دوکه راکوي» احمد کمال ورته وويل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولای ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولای ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندو کې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پای ته ورسيرې چې زه تا اړوندې محکمې ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمد کماله ته بيرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه .»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وويل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرگ سزا راکوي نو بيا ته زما لاس و نيسه ، اوس مې همدا يوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطين ته يوسه ، زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پيدا کوم ، خوماته همدومره ووايه ، چې ما ستا مينه منلې ده . زه تاته د اهم نه وایم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه يوه ناپاکه نجلۍ يم ، زما روزونکو زه د تيرې په څير کړې يم ، زه په دې هم پوهيدم چې انسان څخه تيره نه شي جوړيدای او هغه به يوه ورځ نه يوه ورځ مجبوريرې چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه يوه ده»

شپه تيريدله اودوی دواړو خبرې کولې ، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هيواد ته ستاسې په څير د نجونو د راليرلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډير زيات کارونه ترې اخلي .» نجلۍ ځواب ورکړ ، «يو شمير د مسلمانو امراؤ په حرم سرايو کې د مسلمانې په لباس کې ورننه باسي او هلته بيا هغوی دخپلې روزني په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پيدا کوي ، په هغوی باندې د صليبيانو دخوښې وگړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صليبيانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښايسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرايو له پاره ټاکل کيرې خو يو عيسايي يا يهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې گرځوي ، تردې وخته پورې د اسلامي حکومت د اميرانو او وزيرانو او د کلاو دخاوندانو تر نيمايې زياتې پيرکړې زمونږ د قوم په حق کې کيرې ، د نجونو يوه بله ډله هم شته ، دا نجونې په اسلامي

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنیو د نجونو دماغ او کړچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشریفو کورنیو د نجونو او هلکانو ترمنځه معاشقی پیدا کړي ، او زما په څیر نجونې پت په پته ستا په څیر حاکمانو ته ورځي چې بیا هغوی زمونږ په لاسو کې لوبیږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سگو په شکل کې بدله ور کول کیږي ، هغوی زمونږ په څیر د نجونو خوندي ساتنه په همدې توگه کوي ترڅو هیڅ ډول شک پرې ونه کړل شي ، دا نجونې دلوپوړو چارواکو تر منځ غلطې انگیرنې او رقابت را پیدا کوي اودصلاح الدین ایوبی او نورالدین زنگي پر خلاف تبلیغات کوي. زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره یوځای د رجب ترڅنگ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صلیبیانو دپتو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ایمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمد کمال ورته غوږ ایښې و.

***** (۲۴)

په دویمه ورځ د لمر دپریوتو نه ډیر دمخه دا قافله قاهرې ته ورسیده ، احمد کمال علي بن سفیان ته ورغې او ددې نجلی په هکله ئې ټول راپور په تفصیل سره ورکړ. اونجلی ئې همغې ته وروسپارله ، هغه ورته دا هم وویل چې رجب د همغه حبشیانو په لاس کې دې او هغه د هغې ځایه څخه ، چې حبشیان په کې نجونې خپلو دپوتاگانو ته قربانې کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وویل که چېرې هغه ته حکم ورکړل شي نور رجب به مړ یا ژوندي راوړي ، علي بن سفیان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د ترلاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شویو سپاهیانو شتون درلود. احمد کمال ورته هغه لاره وښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسیدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلی له خوا د ورنښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفیان لا د پخوا څخه یوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلی څخه د تحقیق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را وبلل ، او هغوی ئې احمد کمال ته ورحواله کړل او ورته ئې وویل ، چې د احمد کمال د ورنښول شوی لارې مطابق دې دبرژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بیرته ستیندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سراي ته و استاوه ، اونجلی ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلی څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وویل چې که احمد کمال زما تر منځ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووايم ، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلا د په لاسو کې ورکړی.»

علي بن سفیان احمد کمال را وغوښت او د نجلی تر مخه ئې کیناوه ، نجلی مسکۍ شوه او په وینا ئې پیل وکړ. هغې هیڅ هم پت نه کړل ، خو وئې ویل چې که چېرې ماته سزا را کوی نو زما یوه اخرې غوښتنه ومنئ ، او هغه دا چې زه د احمد کمال په لاسو مړینه غواړم ، هغې په تفصیل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مړیده گرځیدلې ده.

علي بن سفيان نجلی په بنديخانه کې د اچولو پر ځای احمد کمال ته ورحواله کړه ، او پخپله د سلطان ايوبی څنگ ته ورغې ، هغې ته نجلی ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ د بنمن دې ، دا نجونې ټولې د هغې څنگ ته را تللي ، د سلطان ايوبی سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائي او تاسې يې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دې »

« درونده اميره ! تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دې ؟ » علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې د فاطميانو او فدائيانو ترمنځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي . »

سلطان ايوبی په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي . د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ، « علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمي و نيسي ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې ونيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دې ، هغه د جنگ او دفاع د څانگې په څير د حساسې ادارې حاکم دې . د سلطنت ټول جنگي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر داسې ثبوت پيدا کول اړين دې چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه .

علي بن سفيان د همدې کارونو پوه و. او خداي ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه او سلطان ايوبی ته ئې وويل « هغه نجلی چې دکومو مرحلو څخه تيره شوی او راغلې ده دهغې ويرې دهغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وگړي هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او دهغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئې خبرې هم نشوای کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلی به استعمال کړم . »

« هڅه وکړه او وگوره » سلطان ايوبی ورته وويل « خودا په ياد ساته چې زه د څرگندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولای چې فيض الفاطمي و نيسي ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د بنمن په لاسو کې ولوبېږي . »

علي بن سفيان نجلی ته ورغې او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلی ورته وويلې « که احمد کمال ووائي نو زه به په اور کې هم ور ودانگم ، » احمد کمال ورته وويل « لکه څنگه چې حکم کيږي همغسې وکړه . او ددوی په خبره ځان پوه کړه . »

« ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟ » نجلی و پوښتل .

ته به په خوندي توگه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شي » علي بن سفيان ورته وويل ، « او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شي ، »

«نه!» نجلۍ ورته وويل. «دا خو ډير لږ انعام دې، ماته زما د غوښتنې سره سم انعام راکړئ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توگه ددې خبرې څخه انکار وکړ. علي بن سفیان هغه بیرون وويست، احمد کمال ورته وويل «چې بې شکه دا به اسلام ومني خو زه به بیا هم هغه د اسلام دښمنه گڼم»، خو علي بن سفیان ورته وويل «دهیواد او ولس د سلامتیا په خاطر به ته دا قرباني ورکوي» احمد کمال بلاخره دهغه خبره ومنله، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئې وويل چې «څرنگه چې زه تر اوسه پورې تابهې باوره گڼم نو په دې خاطر مې له تاسره د واده کولو څخه ډه ډه کړې ده، خو که چېرې ته ثابتته کړې چې ستا په زړه کې زما د مذهب له پاره د قرباني جذبه شته نو بیا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم».

نجلۍ علي بن سفیان ته وويل «وایه چې زه اوس څه وکړم؟ اوزه به دا هم ووينم چې مسلمانان څومره په خپله وعده باندې ولاړ خلک دي، زما یو شرط به دا وي چې احمد کمال به له ماسره یوځای وي»

علي بن سفیان دهغه همدا شرط هم ومانه، او خپل یو کس ئې راوباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئې د اوسیدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه وټوله او نجلۍ ته ئې د احمد کمال په شتون کې دهغې دندې وروښودلې.

***** (۲۵)

د علي بن سفیان سرتیري په درېیمه ورځ د حبشیانو هغه مقدس ځای ته ور ورسیدل دکومه ځایه چې دا نجونې را تښتیدلې وې، او چېرې چې اوس رجب د حبشیانو په قید کې و. دوی شپږ کسان و چې ټول په اوبنانو سپاره و، هغوی خپل کالي بدل نه کړل، هغوی د مصري فوځ په بڼه کې و دهغوی سره توري، برچې، غشي او لیندۍ هم وې، هغوی ته احمد کمال دنجونو حال بیان کړې و او د هغې په مطابق علي بن سفیان هغوی ته لاره ښوولې وه، هغوی په دې غرنۍ سیمه کې دننه ورغلل، دې غرونو هلته د یوې ټینګې کلا شکل خپل کړې و. مالومه نه وه چې یوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کې ورننوتله، ددې مطلب داو چې تم شی. تاسې په محاصره کې یاست، هغوی ودریدل او حبشي پروهت ورته مخته راغې، چې خپل درې کسه حبش ملګري ئې له ځانه سره درلودل، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چې هغوی اوس د حبشیانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندې دي، که چېرې دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به یو هم ژوندې ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلې وسلې حبشیانو ته ورکړې او دخپلو اوبنانو څخه لاندې را کوز شول، د هغوی مشرد حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئې وويل «مونږ ستاسې دوستان یو د محبت په خاطر دلته راغلي یو، اوستاسې محبت به له ځانه سره وړو، ایا تاسې دهغه درې نجونو قرباني کړېده؟»

مونږ د هیڅ نجلۍ قرباني نه ده کړې» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسې ولې پوښتنه کوئ؟»

«مونږ د مصر د فوځ باغيان يو» د ډلې مشر ورته ځواب ورکړ «مونږ ستاسې دهغه فوځ سپاهيان يو چې د مسلمانانو څخه به ستاسو د دېوتاگانو د سپکاوي بدله اخلي، مونږ ته ستاسو خلکو ويلې و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ويلې و چې مونږ به درې فرنگي نجونې را تښتوو او دلته به ئې را رسوو، او دېوې پر ځاي به درې واړه قرباني کوو. او د دېوتا سترو څمخارو ته به ئې ور غورځوو، مونږ د ډيره لرې څخه درې نجونې په يوه بهانه را وتښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی، اوس مونږ ددې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه؟»

حبشي پروهت په دوکه کې ولويد، هغه ورته وويل «رجب زمونږ سره ډيره بې ايماني کړې ده، هغه نجونې له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نيت خراب شوی او بيرته ئې نجونې ددې ځايه څخه تښتې ته مجبورې کړې، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتېږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده، خونجونې زمونږ له لاسو وتلې دي. ايا تاسو يوځل بيا ددوه همداسې نجونو د راوستلو مرسته کولای شئ؟ د دېوتاگانو قهر ورځ په ورځ ډير زياتېږي.»

«مونږ به ضرور ددې تيارې وکړو» قايد ورته وويلې، «تر لږو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجونې دلته راوړو، مونږ تر رجبه پورې يوسئ، مونږ به دهغه څخه و پوښتو چې نجونې څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره يوړل، هلته په يو ځاي کې د خاورو څخه جوړ شوی يو لوبښې ايښول شوی و چې د همداسې يوه بل لوبښې په واسطه پټ کړل شوی و، پروهت پورتنې لوبښې پورته کړ او په هغې لاندې لوبښې کې ئې لاس ورنښکته کړ خو کله ئې چې لاس بيرون را وويست نو په لاس کې ئې د رجب سرو، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و، سترگې ئې نيم خلاصه وی او خوله ئې بنده وه. دهغې سر ئې دهغې د جسم څخه غوڅ کړې و دهغه څخه اوبه څڅيدلې، دا کومه دوائې وه چې حبشيانو په کې د رجب سر ايښودې و، ترڅو خراب نه شي پروهت ورته وويلې «دهغه جسم مو په سترو څمخارو وخور، او دهغه ملگري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو څمخارو ته ورحواله کړل، ځکه سترې څمخارې د ډيره وخته را هيسې وږې وی.»

«که چېرې تاسې دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملگرو ته وښايو» يوه ورته وويل «او هغوی ته به ووايو چې هر هغه څوک چې د انگوک د دېوتاگانو سپکاوی وکړي نو انجام به ئې همداسې وي.»

«تاسې دا سر په دې شرط له دې ځايه وړای شئ چې سبا د لمر د پريوتو دمخه ئې بيرته دلته را ورسوئ»، پروهت ورته وويلې «دا د انگوک د دېوتا ملکيت دي، که چېرې بيرته ئې را نه وړئ نو بيا به ستاسو سر ونه له جسم څخه جدا کړل شي.»

په درېیمه ورځ د رجب سرد سلطان ایوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ایوبي په یوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پېښه ده --- احمد کمال او نجلی. دهغې خونې په برنډې کې ویده و چې دهغوی د اوسیدو له پاره هغوی ته ورکړل شوی وه، په دې ځای کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تیرې کړې وې، په دې وخت کې به نجلی. احمد کمال ته ویل چې هغه سمدستي مسلمانیدو ته تیاره ده، او احمد کمال دې ورسره واده وکړي، مگر احمد کمال یواځې همدا یو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده ترسره کړه » نجلی. دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دپو لاس لرې کینولو هڅه کوله، تردې وخته پورې د نجلی. د زړه څخه هغه ویرې هم تللې وه، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولای شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ویده شوي و، بیرون یو سپاهي دهغوی په ساتنه ولاړ و، د نیمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې دهغه ځای د شاوخوا گڼیدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو یو چا دشا له اړخه دهغه گردن په بازوگانو کې و نیوه، او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کیښوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسیو باندې کلکې و تړلې، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه، یو کس ددې پور سره شا یوځای کړه او ودرید او بل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددې پور څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله، هغه پاته درې کسان هم دننه ورننوتل، دهغوی څخه یو چې تر ټولو زیات ځواکمن و دنجلی. په خوله باندې ټوټه کیښوده، دنجلی. تر را ویښیدو پورې هغه نجلی. تر فشار لاندې و نیوه او بیا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله، درې نورو کسانو احمد کمال په رسیو کې و تارې او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله او په خپل کټ ئې همغسې تړلې پریښود. هغه ته د دفاع له پاره هیڅ وخت نه و تر لاسه شوی، بیرون وتلو سره سم هغوی نجلی. په کمبله کې را ونغاړله، چې که څوک ئې وویښي نو دا گمان و نه کړي چې هغوی نجلی. په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندي د فرعونیانو د وخت وړانې ویجاړې کنډرې وې دهغوی په اړه به خلکو ډیرې ویرونکې خبرې کولې، او ویل به ئې چې په کنډرو کې یو ستر غردې ددې غره په سوري کولو سره هلته ډیرې زیاتې خونې جوړې کړل شوی دي او بیا ددې هرې خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې دلارو څخه ښه خبر او دبیرته راوتلو لارې ورته مالومه وي. د ډیرې مودې راهیسې چاهغې کنډرته د ورننوتلو جرأت نه کاوه، ویل کیده چې هلته دننه د پیریانو او دېوانو ځای ځیگې دي. او هلته د مارانو شتون خو اړین و، دمارانو له ویرې به څوک ددې کنډرو دمخې تیریدل هم نه. په هر صورت ددې ځای په هکله ډیر ویرونکي ویرونکي خبرونه خپاره شوي و. خوددې هر څه سره سره بیا هم هغه څلور کسان چې دا نجلی. یې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ورننوتل، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځاپو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم خندا پرته تیر شول ، مخته د مشالونو روڼاگانې وی د هغوی د قدمونو د شور سره به شوپړکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکنی خزنه گانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوې جوړې شوی خونې ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړ او هغه بیا ددوی تر منځ منځ روان شو . مخته زینې وی چې لاندې کوزیدلې ، هغوی ټول لاندې بنکته شول او په یوه اړخ کې یوې پراخې خونې ته ور داخل شول . هلته په فرش باندې بستره غوړیدلې وه . چې تر څنگ ئې یو بنکلې درې هم وه . خونه بنایسته کرل شوی وه ، نجلۍ ئې په بستره واچوله او د هغې د خولي څخه ئې ټوټه لرې کړه ، نجلۍ په غصې سره وویل «ولې موزما سره داسې سلوک وکړ؟ زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

«که چېرې ته مو دهغه ځابه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړې ورته وویل . «زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتلې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی؟ ته څه ډول ځانته و نیول شوی؟ رجب چېرې دې؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه او وئې ویل «زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې يم ، اوس خپل ځای ته را ورسیدلم» هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او د احمد کمال په لاسو کې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ . فیض الفاطمي هغه ته تسلی ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سرو زرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې او هغوی ته ئې وویل «تاسې اوس په خپلو خپلو ځاپو باندې ودریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسېږي زه به هم د شپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسېږي نو بیا به ئې ددې ځابه څخه یوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځاپو کې کیناستل چې بیرون ترې څارنه کیدای شوه ، د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو او هغه هم د مصري فوځ قومندان و . فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب د انجام په هکله مالومات نه و . هغه وویل «د هغه ځابه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دي راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوي منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملگرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووايم . اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري؟» نجلۍ ترې وپوښتل .

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ،» فیض الفاطمی ورته وویل .

«ما ته څرگنده شوی ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدین ایوبی د وفادارو شمیره ډیره ده.» نجلی-ورته وویل «او دا چې فوځ هم دهغه وفاداره دې.»

«دا صحیح ده،» هلته ناست یو قومندان ځواب ورکړ «دهغه د څارکښۍ محکمه ډیره هونبیاره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدین ایوبی پر خلاف کار کوي، د هغوی نومونه به محترم فیض الفاطمي تاته ووايي.»

فیض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل او په مسکا سره ئې نجلی-ته وویل، «تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي، یواځې ددوه کسانو ترمنځ ټکر پیدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي، او دا کار ته په اسانۍ سره کولای شې، خو اوس دا ستونزه را پیدا شوی ده، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولای، ته به د حجاب لرونکې مسلمانې نجونې په خیر کار کوی، او که نه و به نیول شې. شونې ده چې زه تا بیرته فلسطین ته واستوم، او بله کومه نجلی-را وغواړم چې هیڅوک ئې ونه پیژني، زما ډله ډیره ذهینه او فعاله ده، دا د سالارانو څخه د ټیټې رتبې د خلکو ډله ده، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتیا دلته را وړې ئې دهمغې ډلې خلک دي، مونږ د ایوبی په فوځ کې بې اطمینانې خپره کړې ده، قوم او فوځ یو له بله لرې کول او د هغوی ترمنځ یو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړین دي، په دې وخت کې حالات دادي چې شامي او ترکي عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک، کړچار او جنگیدو له مخې ډیر زیات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترگو گوري، سوډانیانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځای د اوسیدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځای پیدا کړې دي. مونږ ته اړینه ده چې د فوځ دا د عزت مقام زخمی کړو. سالاران او د فوځ نور حکام باید رسوا رسوا کړو، ددې پرته مونږ د صلیبیانو او سوډانیانو سره هیڅ مرسته نه شوکولای، د بیرون یرغل به ناکامه وي، فوځ به هغوی کامیابیدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ ودرېږي، که په هغه وخت کې له یوه لورې سوډانیان او له بلې لورې صلیبیان په یوه وخت کې یرغل وکړي نو قوم او فوځ به یو شي او د قاهرې څخه به داسې یوه کلا جوړه کړي چې بیا به ئې سوبه شونې نه وي. د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هواروو، دخلکو په ذهنونو کې به وهم، او اندېښنې ور ځای کوو، او د ځوانانو کړچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پیدا کول وي.»

«ماته خو ویل شوي چې دا کار د تیرو دوو کالو را پدېخوا روان دې» نجلی-ترې وپوښتل.

«څه خاصې بریاوی مو په برخه شوي هم دي» فیض الفاطمي ورته وویل «په بدکاری کې ډیرښت راغلې، خو هلته صلاح الدین ایوبی له یوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتونو کې د جمعې د خطبې څخه دخليفه نوم هم لرې کړې دې، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پیل کړي دي.»

خبره لاهمدي ځاي ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمي ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير گډ پر دې.»

فيض الفاطمي وويږيد. دهمنغه سړي سره بيرون ولاړ ، په يوه لور ځاي کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمۍ ټول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطي کړېده ، دوی خو فوځيان مالومېږي ، دهغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته وويئئ ، چې زه د کومي لارې څخه بيرون وتلای شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سړي ځواب ورکړ ، « داسې تر سترگو کيږي چې مونږ په مکملې محاصرې کې يو ، ته هملته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځايه د وتلو غلطي و نه کړئ ، هلمته هيڅوک هم نه شي در رسيدلای ،»

فيض الفاطمي په همنغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله دهغه لور ځايه رابنکته شوه دننه تللو پر ځاي د دېوال سره يوځاي سوکه سوکه بيرون ووت ، هلمته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، او شل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوی ته ورغې او د يوه فوځي څخه ئې وپوښتل ، «علي بن سفیان چېرې دې؟» کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنده کړه ، دهغې ډلې قومندانې علي بن سفیان په خپله کوله ، دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکې ورته وويل «دنه کومه داسې خطر نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې دهغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلی ئې تښتولې وه ،

علي بن سفیان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملگري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاي کنډرې ته ورننوتل. هغوی وکتل چې يو سړي دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لارښود علي بن سفیان ته وويلې «دا دهغوی سړي دې او ددنه خلکو دخبرولو له پاره هلمته ورغې ، تاسو لږ څه گړندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چېرې دا خلک د لارښود پرته وائې نو په هغه کږو وږو کې به بند پاته و او يا به له ويرې بيرته را ستانه شوي وای ، هغوی دخپل لارښود سره يوځاي په ډيره گړندي توگه منځته روان و ، خود يوه بله اړخه يوبل سړي په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر راشئ ، داسې ددې لارښود ملگري و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسيد چې زیني ئې لاندې تللې وي ، هلمته دلاندې څخه دوی ته اوازونه راتلل «له مونږه سره دوکه شوی ده ، دا دواړه دهغوی سړي دي ،» بيا دتورو دټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې گواهي ورنکړي»

علي بن سفيان د احمد کمال سره يوځای د مشال لرونکو په ملتيا په منډو منډو لاندې ورکيوټ ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وینو سیلاب روان و . نجلۍ په گيډه باندې دواړه لاسونه ايښي ناسته وه .
د فيض الفاطمي سره چې کوم قومندان و هغه او يو بل کس د فيض الفاطمي او يوه ساتونکی سره په جنگ اخته و . علي بن سفيان فيض الفاطمي ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فيض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډيرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمد کمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نيوله ، دهغه گيډه څيرلې شوی وه ، احمد کمال د بستري څخه څادر را پورته کړ او د نجلۍ په کيډه کې ئې ور نويست ، او علي بن سفيان ته ئې وويل « که ماته اجازه وي نوزه به هغه بيرون يوسم ؟ » علي بن سفيان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډيره په تکليف کې وه ، خو بيا ئې هم په خدا کې احمد کمال ته وويل . « ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو ونيو . »

فيض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکې څلور کسانو څخه دوه ئې ونيول شول ، پاته دوه کسان او يو قومندان چې د فيض الفاطمي سره ملگري و هغوی د علي بن سفيان کسان و ، دا يوه ډرامه وه چې د فيض الفاطمي د بالفعل نيولو له پاره جوړه شوی وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمی شوله ، دا ډرامه داسې تياره کړل شوی وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې يو بل ته د ورسيدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ويلي و چې هغه ته تر فيض الفاطمي پورې ورتگ و . علي بن سفيان خپل درې ذهينه جاسوسان استعمال کړل چې يو په کې قومندان هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وويل ، او ورته ئې وويل چې هغوی دې د فيض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووايي چې د درېو څخه يوه نجلۍ دلته رارسيدلې ده ، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځايه ئې بيرون ويستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ويل شوي و چې فيض الفاطمي ته درجب د درواغو پيغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنگ کړئ او خپلې کړنې نورې هم گړندۍ کړئ .

دې جاسوسانو په دريو ورځو کې دننه دننه فيض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسول ، او هغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی دهغه د ځمکې د لاندې گروپ وگړي دي . فيض الفاطمي ته دا خطر هه وه چې څرنگه چې نجلۍ تر څارني لاندې ده نو په دې خاطر به دلر څه تکليف په ورکولو ووايي چې هغه هم دهغوی سره ملگري دې .
فيض الفاطمي ته خپله ساتنه هم اړينه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ . په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملگري کړ . هغه سړي ته د علي بن سفيان د دوو نورو ورليږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بهې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د يوه وخته راهيسې خپل پټ مرکز گڼځولې و . کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفيان ته دهغې خبر ورکړل شو . هلته احمد کمال او نجلۍ ته ويل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ويده کيږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کيږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه يو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علي بن سفيان د محکمې يو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې بريد کيږي او دا ورته هم مالومه وه چې بريد به څوک کوي او څه ډول

به وي ، برید کونکې پخپله هم د هغه ملگری او د علي بن سفیان دمحمی غړی و ، که چېرې د فیض الفاطمي د ډلې څوک وي نو بیا خو ئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پېره دار باندي برید و شو . اونور د دېواله ورو او بنټل ، په دې وخت کې احمد کمال وینس پروت و هغه وکتل چې نجلی ئې پورته کړه ، خو خپلې سترگې ئې ترلې وي او پروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې ترل شوی و ، نجلی ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمی د نجلی د تنستولو پلان جوړ کړې و ، او په هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا درینتیا و تنستول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته . ان تراخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو . د تینستې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستې دهغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده او سواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته .

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، او دا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمري ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیرې او پخپله همدا سړي بیرون را ووت او علي بن سفیان او احمد کمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ورننوتل ، دا دهغه سړي پوهه او درایت و چې فیض الفاطمي ئې بیرته همغې کمري ته و لیرې ځکه که چېرې هغه د کنډرو په نورو وړانو و یجاړو کې ځان وهلي وی نو بیا به ئې نیول دومره اسانه نه و . کنډرې ډیرې پراخه او خورې وړې وی ، او دننه تیاره هم وه ، او د بوچاتعاقب کول د دې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي . بلکه په هماغه اخری وختو کې فیض الفاطمی خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملگری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي . دنجلی څخه دا غلطی وشوه چې دهغې دخولې څخه داسې الفاظ راوتل چې دهغې څخه دا په ډاگه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده . د فیض الفاطمي دوه ملگري چې هغه ته ور ورسیدل ، نود دوکې څخه پرده پورته شوه ، او جگړه پیل شوه . فیض الفاطمي دنجلی په گیده کې د توري نوکه ورننوېسته او دهغې گیده ئې پرې و خیرله ، هغه نجلی په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف د شاهدي له پاره ژوندی پاته نه شي .

فیض الفاطمي او دهغه نور ملگري ئې په بندیخانه کې ورواچول ، علي بن سفیان هغوی په یواځي یواځې ځابو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر وروښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو و وینئ ، که چېرې تاسې د دې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو څخه وکارئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې وساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ او نه به مو مرگ ته پریردم .»

دنجلی حالت بنه نه و ، طبیبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هر ډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هیڅ علاج نه کیده ، هغه بیا هم ډاډه وه او داسې مالومیده چې هغې ته د گیدې ددې خطرناکه زخم هیڅ پرواه نه وي ، دهغې یواځې یوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ایوبی هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمد کمال چې خپل سالار او دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظیم له پاره ودرید خو نجلۍ هغه له لاسه و نیوه او له ځانه سره ئې کیناوه ، خو احمد کمال د سلطان ایوبی په شتون کې نه شو کیناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کیناستو اجازه ورکړه ، سلطان ایوبی د نجلۍ په سر د شفقت لاس راښکود او په ډیره مینه ئې دهغې د روغتیا د حال پوښتنه وکړه .

درېیمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په یوه ځانگړې لهجې سره و پوښتل ، «احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟ ... ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړې ده ؟ خدای به زما گناهونه ماته ښلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نیوه ، خو کلکوالی بیرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمد کمال سمدستی کلیمه وویل ، او نجلۍ ئې په خدای و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ایوبی د حکم په مطابق هغه ئې د مسلمانانو په هدیره کې خاورو ته وسپارله ،

فیض الفاطمي او دهغې ملگرو یواځې دوه ورځې اذیتونه وکالل ، او د خپلې ډلې ټول وگړی ئې په گوته گوته و ښول ، هغوی هم و نیول شول .

مراکشي پېښې لیکونکې «اسد الاسدي» د سلطان ایوبی دوخت د یوه کاتب په حواله لیکلې دې ، کله چې سلطان ایوبی د فیض الفاطمي د مرگ په سزا باندې لاسلیک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل .

***** (۲۸)

د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نو بیا د فوځ حملې ته اړتیا او جنگ و جگړې ته توبت نه رسیږی ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسی نو په هغوی کې د جنسې جذباتو اور تازه کړئ (صلیبی قومندان)

او کله چې عيسائي پادري د مسلمانانو امام وگرځيد: (۷)

دا د (۱۱۷۱) زيږدېز کال پيښه ده:

په قاهره کې يو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې د جمعې لمونځ وکړي او دومره کوچني هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځاي ور نکړاي شي. دا د قاهرې په هغه سيمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بيروني سيمه وه، ددې سيمې اوسيدونکي د منځني او يا دهغې څخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زيات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصيبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه وړونکو ويناو څخه ډير ژر اغيزمن کيدل، او هغه به ئې ډيرې ژر منلې. صلاح الدين ايوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځاي څخه ئې نوي فوځ تيار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځاي دکورنيو زيات وگړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، يو دا چې دا د معاش يواځنې ښه ذريعه وه، ځکه سلطان ايوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زياتوالي را وستې و، او تر څنگ ئې عسکرو ته هم زياتې اسانتياوې ورکړل شوې وې. او بله علت ئې دا و چې دې خلکو جهاد خپله دېني فريضه گڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تيار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډير اړين گڼل کيده. په سرکاري توگه هغوی ته ويل شوي و چې صليبي نړۍ د اسلامي پوهانو او عالمانو د نوم او نښې د ورکولو له پاره هر ډول حربې په کار اچوي.

د تيرو شپږو اوو مياشتو راهيسې دا نوم ورکې جومات ډير مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکينې امام يواځې درې ورځې مخته په داسې يوي ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هيڅ حکيم او معالج ئې پيژنه و نه شوه کړاي، هغه به دگيډې د درد او د گلمو د سوځيدو نه شکايت کاوه، او دهمدې شکايت څخه هغه و مړ. هغه يو عام مولوي و چې يواځې د جمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړينې نه يوه ورځ وروسته د سره او سپين مخ او سرې ږيرې خاوند يو مولوي را پيدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندي د تر سره کولو وړاندېز وکړ. دهغه وړاندېز خلکو ومانه، هغه چېرې په کومې چونپړه کې اوسيده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وويل چې هغه د علم ليواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترگو نه گوري، دهغه اړتياوې يواځې دادي چې هغه ته يو پراخه او ښه شاتنه کور تر لاسه شي، ترڅو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حيا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته هملته د جومات تر څنگ يو ځاي خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و ليدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته راغې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترگو کيدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند اړتياوې وپرساوه او هملته ئې اباد کړل. که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصيت د ليدلو

خه ډيرزيات اغيزمن شوي و، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مريدان و گرځول. کله چې ددې جومات خه هغه لمړې اذان وکړ نو هلته په سيمه کې د اذان په اوريدونکو کې چپتيا شاتنه را پيدا شوه. دېو پاک ترنم په خير ئې په ځمکه او اسمان کې يوه لړزه را پيدا کړې وه، دا داسې يو طلسم و چې هغه وگړي ئې هم جومات ته د لمانځه له پاره را بنکل چې په کورو کې به ئې لمونځ اداء کاوه او يا خوبه ئې بلکل لمونځ نه کاوه، په هماغه شپه هغه لمونځونکو ته خپل لمړۍ درس ورکړ او هغوی ته ئې وويل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپو مياشتو کې هغه ددې سيمي وگړي خپل پيروان کړل، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کيده، دغه امام چې په اصل کې يو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پيل کړل،

د شپږ اوه مياشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډيرو ډيرو ځابو پورې ورسيد. ان تردې چې د بناره به هم يوشمير خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډيرو بنسټيزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مينه وه. هغه به د جگړې، جنگ او جدل پر خلاف درس ورکاوه، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کينولې وه چې انسان خپل تقدېر پخپله نه شي جوړولای، هرڅه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي، انسان د يوه کمزوري چپنجي په څير دې. ددې عالم بيان او درس ډر اغيزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخيست او خپله هره خبره به ئې د قران په يوه آيت نه يوه آيت باندې ثابتوله. هغه به د صلاح الدين ايوبی هم ډير صفت کاوه، او زيات وخت به ئې ويل چې دا د مصر د خلکو د خوبسۍ ځای دې چې ددې هیواد امارت د اسلام د يو سرور کونکي سپيڅلي مجاهد په لاسو کې دې. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بيا هم دکوم دليل پرته د سر په سترگو منلې.

يوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پيل کړ نو يوسرې را پورته شو او پوښتنه ئې ترې وکړه «درونده عالمه! الله دې ستاد علم رڼا ان تر پيريانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترگو کيږي، زه د خپلو اتو نورو ملگرو سره د ډير لرې ځايه دلته راغلي يم، مونږ ستا د درس او علم اوريدلې و ځکه ستا خواته را غلو. که چېرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفگان سبب و نه گرځي نو مونږ ته د جهاد په اړه لږ څه ووايه. مونږ په شک کې يو ځکه خلکو ويلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کيږي.»

او ه اته نور او زونه هم را پورته شول «چې مونږ هم دا درس نه دې اوريدلې»

يوه وويل «دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئې په غلطه توگه ورځای کړې دې. مونږ غواړو په دې هکله صحيح خبره واورو.»

عالم ورته وويلې -- «دا د قران اواز دې چې هيڅوک ئې نه شي بدلولاې، دا زما دنده ده چې د قران دا صحيح اواز زر کرته تکرار کړم ترڅو هر هر غوږ ته ورسېږي،..... د جهاد خه مقصد دا نه دې چې د نورو

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی خټونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله فرمان دې چې تاسې به د بدې او گناه پر خلاف جنگیږئ ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دې. —ایا تاسې نه دې اوریدلې چې اسلام د توري په زور نه دې راغلي بلکه د مینې او محبت په واسطه خپور شوی دې؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او وروړل شوه ، دا هغه چا وروړلې ده چې د پادشاهی غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راگډولو له پاره جنگ او جگړې مقدس او پاک جنگ گڼي او مسلمانان هم همدی د وژلو ، چورولو او تباہ کولو کار ته جهاد وایي ، دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنگوي ئې او په دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنگوي مو.» همغه کس چې د جهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله!» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدین ایوبي دې د الله رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په څیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت او کرکه کرلې ده او هغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غورو فکر وکړئ ، چې د عیسایانو او مسلمانانو ترمنځ توپیر څه دې؟ دواړه د یوه گډ نبي خاوندان دې خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسیٰ د وروړگلو او مینې پیغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړې ، نو بیا دا توري او ذرې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان دهغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخدای په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهغه حکمراني ده ، خپل حکومت او حکمراني جوړول غواړي او د خدای بندگان خپل غلامان گرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضرېږم او دهغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله ، د ناپوهۍ او جهالت پر خلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دې او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دې ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دې خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالې را وستې دې چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزنې هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته دخدای په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري داستعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره ، کمان ، غشي او لیندۍ په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایي چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په گوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دې ، هغه له منځه یوسي»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره رابښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و. —هغه وویل «خپل کوچنیان ددوړخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه دهغوی سره

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې ياست چې خپل کوچنيان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته يو نه سي ، هغه دېني عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب او علم رڼا نيولې وي ، لکه څنکه چې تاسې په دنيا کې دهغه پسې روان ياست نو د قيامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قيامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وينو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو بڼو کړچارونو سره يو ځای دوزخ کې ور اچول کيږي. يوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بيت المال ته ورکوئ او بيت المال د وخت د حاکم ملکيت دې ، په داسې حال کې چې زکات د غريبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار او غريب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بيت المال ته ځي په هغې د جنگ جگړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کيږي او بيا پرې انسانان وژل کيږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د هماغې فرض په اداء کولو ستاسې ځای دوزخ گرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بيت المال ته مه ورکوئ»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ويل «ډيرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهيږي او که پوهيږي هم نو څوک نه شته چې هغوی ته ئې ورو بنځي، ايا تاسو نه وينئ چې ستاسو ترمنځ يو حيواني جذبه شتون لري؟ ايا تاسې د بنځو له پاره اړتيا نه محسوسوئ؟ او ايا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکاری په لور را کاري؟... دا جذبه په خپله خدای پيدا کړې ده ، دا د کوم انسان له اړخه را پيدا شوی نه ده. تاسو ددې جذبې تسکين کولای شئ ، په همدې خاطر خدای تاسې ته حکم کړې دې چې په يوه وخت په خپلو کورونو کې څلور څلور بنځې ساتلای شئ ، او که چېرې تاسې غريب ياست او يوه بنځه هم نه شئ کولای ، نو بيا کومې يوي بنځې ته څه ورکړئ او خپله دا حيواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پيدا کړې ده ، پرې تسکين کړئ. ځکه پخپله انسان هم د همدې جذبې پيدا يښت دې ، خود بدی څخه ځان و ژغورئ ، يوه يوه ، دوه دوه ، درې درې او څلور څلور بنځې په کورنو کې و ساتئ ، دانځې او خپلې لوبې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وينم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کيږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوبن ځغاسته وروښوول کيږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخميانو ملهم پټی کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کيږي تر څو هغوی د جنگ په ډگر کې د زخميانو څخه ليدنه وکړای شي او که اړتيا ورته پيدا شي نو په جگړو کې ورگډې کړل شي.... دا يو بدعت دې ، خپلې لوبې ددې بدعت نه و ساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او گانډيانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خدای په کارونو او احکامو کې گوتې مه وهئ ، دا ډيره ستره گناه ده.»

***** (۲۸)

کله چې عالم درس پای ته ورساوه نو اوریدو نکي چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځای د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دېوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول او عالم ته ئې در خصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د ټیټولو

مصافحه خوهر يوه وکړه. خلک ټول يو يو د هغه ځاېه ووتل ، يواځې دوه کسان د عالم ترمنځ ناست پاته شول. ددوی څخه يو هغه کس و چې د جهاد په هکله ټي پوښتنه کړې وه ، دې سرې يوه اوږده چوغه اغوستې وه ، يوه کوچنۍ شاتنه لونگۍ ټي په سروه او دهغې د پاسه ټي يو گلداره دستمال اچولی و. هغه اوږده توره ږيره او اوږده بریت درلودل ، د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاریده ، دهغه په يوه سترگه شين رنگه ټوټه تړلې وه ، چې دې ترلو دهغه يوه سترگه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وويل چې دهغې يوه سترگه خرابه شوی ده ، دهغه بل کس لباس هم مامولي شاتنه و. هغه هم اوږده او گڼه ږيره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد د درس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوی بيرون د جومات د دروازې ترڅنګ ولاړ وو. شونې وه چې هغوی به دخپلو ملگرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خدا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترگه پټۍ ايښي کس ورته وويلې.

«مونږ شايد همستا په لټه کې يو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځاي ځيږې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نيمايې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترگو نه شو؟»

«نه ! مونږ يواځې ستا لټون کاوه ،» هغه سرې ځواب ورکړ. «ايا مونږ صحيح ځاي ته را غلی يو ؟ ستا درس خو مونږ ته وښووله چې مونږ يواځې ستا لټون کاوه»

عالم بيرون لورې ته وکتل او په ډيره بې پروايې سره ټي وويل ، « معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کيږي» دپټۍ خاوند وويل.

«اسمان خو بلکل صاف دې» عالم ورته وويل.

«مونږ به د وريځو غرونو را وړو» په سترگې د شني پټې خاوند ورته وويل.

عالم و خندل او په راز سره ټي ترې و پوښتل له کومه ځاېه راغلي ياست.

«مونږ د يوې مياشتې را هيسې په سکندريه کې يو» هغه سرې ورته ځواب ووايه ، «او ددې تر مخه په (شوبک) کې و»

«مسلمان ياست»

«فدائيان» د ترلې سترگې خاوند ورته وويل. «اوس مو مسلمان وگڼه» او دخپل ملگري سره ئې په زوره وخنډل. «زه تا ددې فن استاذ گڼم»، هغه بل سړي هم عالم ته وويل، «ماته دا ډاډ نه كيده چې دا ته ئې، ته ناكاميدلې نه شې.»

«او كاميابي هم اسانه كار نه دې» امام ورته وويل «تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ، بې شكه چې ما د ټولو خلكو په زړه كې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شكوك را پيدا كړي دي، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستې هغه به زمونږ برياوى مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه كړي»، هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما څخه وپوښتل چې زه د جهاد په هكله درس وركړم؟»

«مونږ ته په (شوبك) كې ويل شوي و چې ستا د پيژندگلوۍ تر ټولو ستره نښه همدا ده.» د ترلې سترگې خاوند ورته وويل. «دغه ټول الفاظ چې تا په درس كې وويل مونږ ته هملته ويل شوي و، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبي خبره هم كوى، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد كړې دې.»

«زما څه نوم دې؟» عالم ترې وپوښتل؟

«ايا مونږ په ازمينت كې اچوي؟ او امتحان را څخه اخلي؟» هغه سړي ځواب وركړ، «ايا ستا پر مونږ شك دې؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلكې نښې نښانې وايو»

«تاسو د څه له پاره راغلي ياست؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي دڅه كار له پاره راغلي!» هغه د ترلې سترگې خاوند ځواب وركړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را ليرلې ياست؟» عالم ترې وپوښتل.

«د يوي [اوبنۍ] له پاره» هغه سړي ځواب وركړ، «له تاسره دوه دي، مونږ به ئې تا ته نه وائې را ليرلې خو تا ته به دا خبر را رسيدلې وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبك) څخه ددرې اوبنو سره ليرل شوى و، دهغوى څخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه، خو مالومه نه شوه چې پر هغوى څه وشول، هغوى درې واړه له منځه ولاړې، درجب كوپړۍ او يوه تر ټولو ښكلې اوښايسته اوښه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو!» عالم د افسوس نه په ډك اواز سره وويل. «مونږ ته ډير سترزيان را ورسيد. د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او كاركونكې سالار چې زمونږ په ولكه كې و د جلا د له توري تير شو... ځئ چې دننه ولاړ شو... دا ځاې خوندي نه دې.»

هغوى دواړه د عالم سره پورته شول، او بيرون را ووتل، بيرون شپږ كسان ولاړو خو ځانونه ئې په تياره كې خواره كړل.

اوس نو هغوی د عالم په کور کې ورننوتی و ، صاف او پاک کور و ، خو خونې ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر ځمکه خو وه خود ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا ترې ډاگیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ او هغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او ورپسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره بنایسته جوړه کړل شوی وه. د دېوال تر څنګ یو طلائي جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسی (ع) انځور او بل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و. «دا زما گرجا هم ده او پناه ځای مې هم»

«د خطري په وخت کې دې څه انتظام کړې دي؟» هغه یوه کس ترې په راز سره وپوښتل. «تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورونه داسې ښکاره را ځوړند کړې»

«تر دې ځایه د چا د راتللو خطر نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: «مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دي او په احساساتي ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان څاروي. جنس د انسان تر ټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سوکه سوکه ئې د بدکاری په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدې هم را ټوکولې شم او نیکې هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوي او درواغ هم رینستیا گڼي ، زما تجربه ډیره بریالی ده. مونږ ته زمونږ په څیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کیني او قران مجید په لاسو کې ونیسي او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبي هم د ښځو عسکري روزنه پیل کړې ده ، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندي وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائې ابادي بیکاره کړم.»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دي» هغه د سترگې د پټۍ خاوند ملگري ورته وویل: صلاح الدین ایوبي همدا کمال کړې دي چې قوم او فوځ ئې سره یو کړي دي. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بیت المقدس سوېې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره یو ځای ولاړه شي.»

«خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي» عالم ورته وویل - «هغه پوه او عالم دي ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه یواځې یو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره گڼي ، هغه په پوځو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دي چې دا قوم د حقیقت او روزني څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځای جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او د دښمن په لمړې غشي باندې له منځه ولاړ شي.»

مونږ په دوی کې یواځې جوش پرېږدو ، تاسو واوریدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبی ډیر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو» هغه سړي ځواب ورکړ ، «هغه دواړه اوبنی را وبنایه ، اودا راته ووايه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلاې شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.»

«نه !» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی ترمنځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د هماغه پتو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوني څخه راووت ، کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیرې بنایسته او بنکلي نجونې هم ملگرې وې ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلې و چې دوی دواړه ئې بنځې دي ، هغه به دوی د سر نه ترپینو پورې په بورکو کې پټې راوستلې ، خو اوس ددې دواړو سړو ترمنځ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړو ته ور وپیژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یو نجلۍ گیلاسونه راوړل او شراب ئې په گیلاسونو کې واچول ، هغوی دواړو سړو شرابو ته لاس هم یو نه وړ. لمرۍ د کار خبره وکړه « هغه د سترگې د پټۍ خاوند ورته وویلې.

«مونږ باید دوه کسه ووژنو؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبی او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو، ځکه مونږ هغه دواړه نه دې کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وبنایاست. ایا تا هغوی لیدلې دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلې شم.» عالم ورته وویل. «کوم کار چې ما پیل کړې دې دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په بڼه توگه و پیژنم ، علي بن سفیان خو دومره ذهین او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د رالیږلو پر ځای پخپله هم را تلای شي خو که هغه کالې او بڼه بدله هم کړي او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه و پیژنم.»

«او دصلاح الدین ایوبی په هکله څه فکر کوئ؟» په سترگې د پټۍ خاوند ورته وویلې.

«هغه هم ډیر بڼه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترگې د پټۍ خاوند خپل لاسونه تر زني لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت دهغه د منځ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږیره را بنکاره شوه چې په ډیر بڼه ترتیب سره جوړه شوی وه ، بریت ئې هم تراشلي و. دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعي ایښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترگې څخه پټۍ لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و هملته د بُت په څیر پاته شو ، دهغه سترگې پراخي شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیراني دریانې ودریدې ، کله یوه سړي ته ویني چې خپل ځان ئې بدل

کړې او کله خپل عالم ته چې رنگ ئې د مړي د لاش په خیر گړځیدلې و. د عالم دخولې څخه د سختې ویرې په حال دا خبره راووتله چې «صلاح الدین ایوبی؟»

«هو دوسته !» هغه ته ئې ځواب ورکړ. «زه صلاح الدین ایوبی یم ، ستا شهرت مې اوریدلې و اوستا د درس اوریدو ته راغلې وم ،» صلاح الدین ایوبی دخپل ملگري ږیره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وویل «دابه هم پیژنې؟»

«ږیرنه ئې پیژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وویل «علي بن سفیان !»

د علي بن سفیان په زنه یو څو وینستان و ، عالم او نجونې یو ناڅاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وویستی خو کله چې بیرته را وگړځیدل نو دهغوی توري ټیټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدین ایوبی او علي بن سفیان هم دخپلو چوغو څخه همدا ډول توري را ویستلې وي ، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله ونه شواې کولای ، پر هغوی باندي توري کینسول شوی ، علي بن سفیان بیرون را ووت ، او د سترگو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بیرون ولاړ و د همدې ډول تورو سره یوځای د کړکۍ له لارې رانوتل .

په بله ورځ ددې مسجد تر منځه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې یوڅو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بیا بیا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سیدنا عیسی او بی بی مریم انځورونه په کې را څړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلوونه هم وروښول شول. هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصلیت ور ښکاره کاوه او د جهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

***** (۷۰)

د سلطان ایوبی په لارښونه علي بن سفیان په ټول هیواد کې د جاسوسانو یو جال و غړاوه ، ځکه دا ثابته شوی وه چې په هیواد کې او په ځانگړې توگه قاهره کې صلیبپانوزیات شمیر جاسوسان او تخریب کاران را لیږلې او ځای په ځای کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروگرام چې صلیبپانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پیل کړې وه هغه سلطان ایوبی ته ږیرزیات د اندېښنې وړ و. کله چې هغه ته علي بن سفیان دا خبر ورکړ چې د یوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقاید د رنگ او مفهوم د بدلولو هڅه کوي نو سلطان ایوبی سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم ونیسی ، هغه ویلي و «علي ! د مذهبنو په نوم ډلې ټیپلې جوړیدل پیل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کیدای شي چې هغه د قران خپل تفسیر بیان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم یم عالم نه یم. خو که چېرې ته پوهیږی چې هغه کوم تخریب کار دي نو د نیولو تر منځه ئې په هکله پوره پوره مالومات ترلاسه کړه. د امام درجه زما څخه ږیره پورته ده.»

علي بن سفیان په خپله دې مسجد ته د درس د اوریدو له پاره نه و ورغلي ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په ریښتیا هم د دینمن له اړخه رالیږل شوی تخریب کاروي نو به ئې پیژني ، هغه دخپلې شبکې ډیر پوه او ذهن وگړي هلته وراستولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې گډون کړې و. او هغه درس چې هغوی اوریده نو هغه به ئې ټکې په ټکې علي بن سفیان ته وراوه ، اخريوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ. او هغه تاویل ئې وړاندې کړ چې وروسته بیا صلاح الدین ایوبي پخپله هم واورید. کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفیان ته واوراوه نو بیا په دې کې هېڅ ډول شک نه پاته کیده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفیان سلطان ایوبي ته وویل او دا سلا ئې ورکړه چې که چېرې دا وگړي د صلیبیانو جاسوس او تخریب کار نه وي هم نیول ئې اړین دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې یواځې دینمنان ئې وړاندې کولای شي او یا هغوی چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ایوبي دا راپور په ډیر غور سره واوریده او وئې ویل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پریکړه وکړه چې هغه به د علي بن سفیان سره یوځای په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره ددې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او هملته به پریکړه کوي چې دهغه اصلیت او نیت څه دې ! د جهاد سره یوځای د حیواني احساساتو یادول د سلطان ایوبي وینستان ودرول ، هغه د علي بن سفیان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تیار کړل چې د پیژندگلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفیان د څارکښۍ د امورو ماهر و او هغه سلطان ایوبي ته د خپلې یوې بلې بریا په هکله هم ویلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صلیبي نجلۍ چې فیض الفاطمي ئې تور لاسې نیولې و او د احمد کمال تر نامه لاندې د یوه قومندان په خاطر د مسلمانیدو او دهغه سره د واده کولو هیله ئې درلوده وفات شوه ، خو هغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته ښوولې وې چې صلیبي جاسوسانو د یوه بل د پیژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې ورنښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې د صلیبیانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښایسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نیول شوي و. هغوی هم علی بن سفیان ته په بندي ځایو کې ددې خبرو تصدیق کړې و چې همدا اشارې او الفاظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمړي ځل له پاره له یوه بل سره ویني ، او یو د بل ډاډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه یو د آسمان په لور سرپورته کوي او وایي به چې «مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډیره بې پروایې سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپي توګه موسم په یاد راغلي وي. بل به ووايې «باران به ورپري» نو هغه ته ځواب ورکول کیږي چې «آسمان صاف دې» نو هغه بل به ووايې چې «مونږ به وریځې را وړو» او په قهقهه خدا باندې به خاندې ، ددې ډول خدا اړتیا په دې خاطر وه چې که چېرې دا خبرې بل څوک واورې او یا هغه بل سرې ددوی د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې یو ټوکه وه. علي بن سفیان ته ویل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلای شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

چې علي ته مالومه شوی وه، هغه دا چې جاسوسان یو بل ته خپل نوم نه نسي، دهغوی مرکز د فلسطین یو بنار (شوبک) و. دا د صلیبیانو د څارکښی مرکز و.

دهمدې څرگندونو په پایلو کې سلطان ایوبي او علي بن سفیان دخپلو ځانونه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه، بیا هغوی دهغه سره یواځې پاته شول او دغې پتو نښانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بیا بیان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر منځ خپل ځان برنډ کړي، هغه په هغه پتوالفاظو کې را ونښت، ځکه دا مکالمه هر یوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لورپورو وگړو مکالمه ده. دهغوی څخه راښکته هیڅ جاسوس په دې پتوالفاظو نه پوهیږي، ددې مکالمې نه وروسته د قهقهه خدا په ځانگړي توگه د یادولو وړ وه ځکه دهغې پرته یو بل ته خپل راز نه شو ویلای. سلطان ایوبي قهقهه خدا وکړه، هغه دخپله ځانه سره شپږ سرتیري هم وړي و چې د اړتیا په وخت کې ئې مرسته وکولای شي.

علي بن سفیان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ورواچولې، او د هر څه دمخه هغه سیمې ته د پلټنې له پاره ولاړ ترڅو پیدا کړي چې دې وگړي په دې جومات څنگه ولکه و موندله، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړۍ کې اوسیده، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځای مختلفو خلکو چې کوم بیانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاگیزه شوه چې دا شخص دخپلو دوو ښځو سره یوځای دلته راغلی و، لمړې د یوه سړي په کور کې میلمه شو، خو کله چې خلکو وکتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه، دلته په دې جومات کې د ډیرې مودې راهیسې یو امام اوسیده، او دې به هم هلته دلمانځه له پاره ورته، دا شخص دهغه امام مرید و گرځید، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په گیده او کلمو کې درد پیدا شو، دهغه دا درد دومره په توندۍ سره ډیرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بیا جومات ته د راتلو څخه ووت، حکیمان او طبیبان دهغه کور ته ورغلل او هر ډول دوائیانې ئې ورکړې خو په هماغه درېیمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغیز پیدا کړ چې خلک دهغه منونکي شول او هغه ته ئې دهغه د اړتیاو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفیان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وویل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفیان وپوهیده چې هغه امام ته دې سړي زهر ورکړي دي، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پیدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زیات شمیر وسلې چې په مختلفو ځایو کې ئې پټې کړې وې، ترلاسه شوی. دهغه له کوره د زهر یو بوتل هم وموندل شو. دوی هغه زهر یوه سپي ته ورواچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقاراره وه او په درېیمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفیان خپلې پلټنې د سلطان ایوبي تر منځ کینولې، نو سلطان ورته وویل چې «درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وویروئ، خوزه به هغوی جلاد ته وروحواله نه کړم، او په بند کې به ئې هم تر ډیره و نه ساتم.»

«بيا به نو ته څه پرې وکړې؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بیرته واستوم»، علي بن سفیان په ډیره حیرانتیا سره د سلطان ایوبی خولي ته کتل، سلطان ایوبی ورته وویل «زه غواړم یوه جواړي وکړم، علي! اوس زمانه څه مه پوښته، زه فکر کوم چې دا لوبه ولوبوم او که نه». هغه د لږې وقفې وروسته وویل: سبا د ماسپینین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران، سلاکاران، او د لوړپوړو چارواکو دهرې خانگې څخه یو یو کس زما ځای ته له ځانه سره راوړه، خو ستاشتون ډیر زیات اړین دي»

***** (۷۸)

علي بن سفیان په دې شپه د لمړي ځل له پاره د دې عالم څخه پوښتنې گرویزني کړې وې، خو هغه ډیر سخت انسان وخت، هغه وویل «علي بن سفیان! زما خبره په غوراو دقت سره واوره، مونږ دواړه د یوه ډگر سپاهیان یو. که چېرې ته زما په هیواد کې کله و نیول شي نو ته به پوه شي چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ ته زما څخه هم همداسې هیله ولره، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي؟ که چېرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووايم چې ته ئې له ما څخه پوښتنې، نو بیا به هم تاسې ما ونه بښی، زه به په همدې تاخاني کې مرم، دا که د جلا د په لاسو وي او یا د کوم سخت اذیت لمخې، نو بیا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم؟»

«زه هیله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې». علي بن سفیان ورته وویل «ایا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندي ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې؟»

«څه ډول عزت؟» هغه ځواب ورکړ. «دهغوی سره یواځې ښایست او ناز و نخري پاته دي او یا هغه استاذي ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تیري هم ویلې کولې شي. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شي شته نه دي. هغوی ته همدا ورزده کول کیږي چې دخپل عزت نه لاس په سر شي، مونږ خپل ځان او عزت ډیر لري غورځوو او بیا راځو، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ، هغوی زما تر مخه ذلیله کړئ، بیا به هم زه تاسې ته څه ونه وایم، او نجونې به هم تاسې ته څه ونه وائي.»

«مونږ جاسوسو نجونو ته د مرگ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه»، علي بن سفیان ورته وویلې، «زمونږ مذهب ښځو ته د اذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

«زما دوسته!» جاسوس ورته وویلې «که ته د مینې حربه استعمال کړې او که د اذیت حربه، خو مونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملگري، چې ستاسې د سلطنت د جرړو په پرې کولو لگیا دي، تاسې ته په نښه نه کړو. تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ویلاي شم چې دا زما او ستا شخصي جنگ نه دي، دا د صلیب او ستوري او سپوږمۍ تر منځ جنگ دي. زه دهغه ماملې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم، چې دهغه ځای خبرونه دلته وړي راوړي، او ستاسې د راتلونکو پروگرامونو په هکله

مالومات ترلاسه کوي. په دې خانگه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې د مذهب کړې ده. د قران او انجیل ژورتیا ته مې ځان رسولې دې، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پیچ وټاو او بنسخته پورته نه شته. او د مقبولیت علت ئې هم همدا دې، خو زه تاته دا هم ویل غواړم چې ستاسې د بنسټانو ستاسې د مذهب اصلیت له منځه وړې دې، تر څو دهغې مقبولیت له منځه ولاړ شي. یهودیانو د مسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسټه روایات ورگډ کړي دي، اسلام د توهमतو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زیات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې، ما دلر او سپورمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلې چې مسلمانانو نذرانې ورکولې او سجدې ئې کولې، او په دې ډول نور ډیر بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شويدي.....

«مونږ د ډیرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظریاتو د اصل په اړولو کې مشغول یو، ځکه مونږ پوهیږو چې به نړۍ کې یواځې دوه مذهب پاته کیږي، یو عیسویت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځي شخړو کې را نښتي وي تر څو چې د دواړو څخه یو له منځه ولاړ نشي. هیڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللی، او نه کوم مذهب د تبلیغ په واسطه له منځه تللای شي، ددې همدا یوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه یواځې نه یم، پوره یو ډلې ستاسې په نظریاتو باندې یرغل کړې دي.»

علي بن سفیان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بیړۍ او په لاسو کې ځولنې وراچولې وي، د هغه اراده خو دا وه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څیر د اذیت د داسې مراحلو څخه تیر کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي، خو هغه د قیدخانې یو ملازم را وباله، او د هغه بیړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې، هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې، هغه ورته وویل «زما دې سلوک ته د شک په سترگه مه گوره، مونږ د عالمانو درنښت کوو، که هغه دهر مذهب څخه وي، زه به له تاڅخه هیڅ هم ونه پوښتم، هر څه دې چې خوښه وي او ویل ئې غواړي وئې ویه.»

«اوزه ستا قدر کوم علي! جاسوس عالم ورته وویلي، «ما ستا ډیره ستاینه اوریدلې ده، په تا کې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صلیبي پادشاه غواړي تا ووژني، ددې مطلب دادې چې ته د صلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي سره یو شان قیمت لرې.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا ترلاسه کړي دي چې د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ور خراب کړه نویاد فوځ حملې ته اړتیا او جنگ و جگړې ته توبت نه رسیږی، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسی نو په هغوی کې د جنسې احساساتو اور تازه کړئ، که ډاډ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو وویئ، ستاسې رسول ص ویلې دې چې نفس ووژئ چې همدا د تباهی جرړه ده. ستاسې قوم تر کومه ځایه په دې وینا باندې عمل کړې دي. د رسول ص تر ژوندانه پورې یهودیانو د

خپلو بنایسته و نجونو په واسطه ستاسې قوم په غلطو لارو روان کړي. نن ستاسې قوم د نفس غلام گرځیدلې دې ، ستاسې څخه د هر بوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه دمخه خپل حرم سرايې د بنځو او نجونو څخه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غریب وي خو څلور بنځې له ځانه سره ساتل غواړي، یهود پانو د مولویانو په لباسو کې ستاسو په آند کې جنسیت وراچولې دې. که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه دا په ډاډمنه توګه ویلای شم چې نن به د دنیا د څلور څخه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د څلورو څخه درې برخې مسلمانان یواځې په نوم مسلمانان دي ، اوستاسې سلطنت ورځ په ورځ را غونډیږي او رژیږي ، ته نه پوهیږي چې دا دهمغې حملې بایلې دي چې زما په خیر عالمانو ستاسو په مذهب ، تهذیب او تمدن باندې کړې ده .

«زما دوسته ، دا حملې به روانې وي ، زه وړاند وینه کولای شم چې یوه ورځ به اسلام په دې دنیا کې نه وي ، او که وي هم ، نو د یوې له منځه تللې او خرابې نظرې په شکل کې به وي. پیروان به ئې په جنسې لذتونو کې مست وي ، هر څوک صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنگي نه شي کیدلای ، هغوی به نن سبا لکه د نورو په خیر له دې نړۍ څخه سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به مونږ په نفس پالنۍ کې ککړو ، ما به ووژنۍ. خو زما مهم نه شی وژلای ، دانسانانو د وژلو په واسطه مقاصد له منځه نه ځي ، زما پر ځای به بل څوک راشي ، مونږ اسلام یا ختموو او یا ئې خپل غلام گرځوو ، ... که ته غواړې ما جلاد ته ورحواله کوي نو کولې مي شي ، زه نور څه درته نه وایم.»

علي بن سفیان دهغه څخه نور هیڅ هم و نه پوښتل ، هغه شاید دخپلې دندې په فکر کې وه چې څومره سخته او څومره نازکه ده ، دغه صلیبي تخریب کار چې څه وویل ټول ریښتیا و . هغه کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباہیو جراثیم را خواره شوی دي ، د عربو امران او وزیران په مکمله توګه ددغه جراثیمو په واسطه تباہ شوی دي ، صلاح الدین ایوبي د جنگ په ډګر کې صلیبیانو ته ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت د پراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صلیبیانو دداسې اړخ څخه یرغل راوستې چې دهغه مخه نیول د سلطان ایوبي د وس نه وتلې خبره ده ... علي بن سفیان دا عالم جاسوس په خونه کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و درید چې نجونې په کې قید وي ، هغه یوه خونه پرانسته او دننه ورننوت ، نجلۍ په فرش ناسته وه ، دده په کتلو سره را پورته شوه ، علي هغې ته وکتل ، او د څه ویلو پرته ترې بیرون ووت .

***** (۷۲)

بله ورځ د غرمي د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظاميې ټول مهم مسئولین په هغه خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدین ایوبي هغوی ته احکامات ورکول اولارښوونې ئې ورته کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې یو جاسوس ددوه نجونو سره نیول شوی دي . هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ایوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تیر کړل لکه څوک چې د چا تلاشي اخلي .

«زما درنو ملگرو!» هغه وويل «تاسې به اوريدلې وي چې مونږ په يوه جومات کې يو صليبي نيولې دې چې هلته ئې د هغه ځاي د اوسيدونکو خلکو امامت کاوه،» هغه په تفصيل سره وويل چې هغه په څه ډول او څنگه ونيول شو او بيا ئې ټولې هغه خبرې واورلې چې هغه جاسوس علي بن سفیان ته په بندي خانې کې کړې وې. علي بن سفیان دا ټولې خبرې سلطان ايوبې ته رسولې وې.

صلاح الدين ايوبې وويل «ما تاسې دلته د نصيحت داوريدلو له پاره نه ياست رابللي، چې درته ووايم چې د جاسوسانو او تخريب کارانو څخه ځانونه په څنگ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه ووايم چې د اسلام د دښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي، زه يواځې دا ويل غواړم چې د کفارو سره دوستي کونکې ته به دا ځاي دوزخ وگرځول شي، زه اوس هيڅ غدار ته د مرگ سزا نه ورکوم، مرگ دخلاصون لار ده، ما اوس د يوه غدار له پاره دا سزا ټاکلې ده چې دهغه په غاړه کې به رسې. اچو او يوه تخته دهغه مخته او يوه شاته نښلوو او هره ورځ ئې په بازارونو کې گرځوو او په چوکونو کې ئې دروو چې په تختيو به ليکل شوې وي» زه غدار يم، هغه به هره ورځ سهار او ماښام په همداسې ځايو کې درول کيږي ترڅو هغه د لورې او تندي له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بيرون و غورځول شي. دهغه خپلوانو ته به ددې اجازه نه وي چې د هغه جنازه وکړي او يانې خاورو ته و سپاري.....

«خوما خوږو دوستانو! زمونږ ددې کار څخه دښمن ته کوم زيان نه رسيږي، هغوی به يو بل غدار را پيدا کوي. تر هغې چې د هغوی سره د ښځو د بې حيايي او زړو جواهرات په زياته پيمانه شتون ولري او زمونږ سره د ايمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کې غداران اخلي، ايا دا ستاسې د غيرت له پاره چېلنج نه دې؟ چې ستاسې دښمن ستاسې په جومات کې ناست وي ستاسې قران په لاسو کې اخلي او ستاسې د رسول ص فرمان مسخ کوي؟ په دې اړخ هم غور وکړئ چې هغه نجونې چې صليبيان د څارکښۍ او زمونږ د ولس د کړچارد خرابولو له پاره راليري نو دهغوی له ډلې څخه ډيري ئې د مسلمانانو لوني دي، دا هغه نجونې دي چې کفارو د مسلمانانو د قافلو څخه تښتولي دي او بيا ئې ورته د بدکاری، د شرمناکه روزنې ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره راليرلې دي، فلسطين د کفارو په ولکه کې دې، هلته چې په مسلمانانو کوم تيري او ظلم کيږي، هغه په لنډه توگه دادې چې صليبيان دهغوی کورونه لوتوي، که چېرې هغوی شکايت وکړي نو په بندي خانو کې ئې اچوي، دهغوی تنکي بچيان دهغوی څخه اخلي او پتوي ئې، په دې کوچنيانو کې چې کوم يو ئې ډير ښايسته او په زړه پورې وي دهغوی د ذهنونو څخه د قوميت او مذهب فکر باسي، او هغوی ته د بې حيايي درس او روزنه ورکوي ترڅو پرې دنارينه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سيمو ته د څارکښۍ او تخريب کارۍ له پاره استوي، په دې ډلو کې دهغوی خپلې نجونې هم وي. چې په کې د حيا، حجاب او عصمت هيڅ ارزښت نه وي، هغوی د مسلمانانو لوني هم د فحاشت او بدکاری له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهيسې چې هغوی په فلسطين ولکه کړې ده او تر ټولو ستر انقلاب ئې چې هلته راوستې هغه دادې چې هغوی په مسلمانانو باندې د ژوند ساحه را تنگه کړې ده، هغوی ئې په عامه توگه ووژل، دهغوی

کورونه ئې تالا کرل، دهغوی د جوماتونو څخه ئې گرجی، دعیسیایانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کرل، د مسلمانانو نجونې ئې و تنستولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی، هغوی چې ډیرې بنایسته وی هغوی ئې د تخریب کاری او بدکاری له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې، او هم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی د مسلمانو کورنیو د کوچنیانو په غاړو کې صلیب را څوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تنستیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدان کرل، په لویو لارو ئې زمونږ د لونیو او خویندو عزت واخست.

زما د کلیمې ورنو! د لړۍ پای ته نه ده رسیدلې، اوس هم روانه ده، د صلیبیانو موخې دادې چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. او مسلمانې نجونې عیسایې نسل و زیږوي، پرمونږ ټولو الله لعنت وائی، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کارو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي. ددې نه ستره گناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت بنکار گرځیدلې دي.... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریغ باید غوره کړو، ستاسې تر منځ تجربه لرونکي فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل «د مصر امیره! مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي، دا خود الله حکم دې چې که ستاسې په گاونډې کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کیرې او دهغې ځای مسلمانان د الله د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پرمونږ فرض گرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیرې څخه نجات ورکړو، مونږ ته په کاردې چې په فلسطین باندې فوځي برید وکړو.»

د نائب سالاری د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځي برید تر مخه د هغه مسلمانو امر او حاکمانو پر خلاف فوځي برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینگوي، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري، د فیض الفاطمی د مرتبې سرې هم غدار کیدای شي نو بیا خو په وړو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلمانې لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویرې، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کاردې. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکاری له پاره تیار کړي، او پخپله پرمونږ د هغوی سره بدکاری کوي. درونده امیره! که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نوزه دوړاندې کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي، ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنۍ قبله اوس د بدکاری مرکز گرځولې دي.»

یو بل کس را پورته شو خو سلطان ایوبی هغه د لاس په اشارې سره بیرته کینوه ، او وئې ویل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسېږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړۍ هدف فلسطین دي. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطین برید کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډیره موده تیرېږي چې ایمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې يم لکه زه چې په کوم دلدل کې را نښتې اوسم. لږ څه په دې تیرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته په ډاگه به شي چې تاسو همدلته د صلیبي تخریب کارانو په خلاف په جگړه کې را نښتې یاست ، زمونږ پر خلاف د سوډانیانو را پارول هم زمونږ دخلکو څخه و ، د سوډانی حبشیانو له لورې په مصر باندې د یرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او د همدې قومي خزاني څخه ئې ، چې د ولس پیسې په کې دي او د الله په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا گاني اخستلې ، ما په دې هیله دا دوه کاله تیر کړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکي او دهغوی ملاتړ کونکي او ایمان پلورونکي له منځه یوسم او په فلسطین باندې په ډاډمنه توگه برید وکولای شم. خو زه دې پایلو ته ورسیدم چې د تخریب کاری د لړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ باید هغه چپنه بنده کړو چې د اسلام دښمني خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صلیبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په لیکو کې غداران را پیدا کړي.....

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي یاست چې زه اوس پر فلسطین په برید کولو کې ډیر ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنگی تمرینات او روزنه زیاته کړئ ، مجاهدینو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو او شامی عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصریانو او وفاداره سوډانیانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتیا ده ، دهغوی په زړنو کې دښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دي چې په هغوی کې غیرت را پیدا کړئ ، او هغوی ته وویاست چې دا همستاسې لوبې او خویندې دي چې د صلیب ښکار گرځیدلي دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وگړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤلیت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلکو ته د جهاد اهمیت او فرضیت وښئ ، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزني له پاره فکر را پیدا کړي ، هر هغه امام یا خطیب چې اسلامي نظریات په غلطه توگه دخلکو تر مخ رږدي ، سمدستي ئې له امامته گوښه کړئ ، که چېرې کړچار صحیح وي نو هیڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پرېږدئ ، پرانستې ئې مه پرېږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډیر ژر در ورسېږي. الله دې ستاسې حامی او ناصر وي.»

***** (۷۳)

اوه ورځې تیرې شوی -

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ایوبی ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ایوبی ورته وویل چې دوی په هغه بله خونه کې کینوئ ، دهغوی په پښو کې بیږی او په لاسونو کې

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کينول هغه د سلطان ايوبې د ځانگړې خونې سره نښتې وه، د دې دواړو خونو تر منځ يوه دروازه وه، د دروازی يوه دره پرانستې وه، سلطان ايوبې په خپله خونه کې گرځيده، او په دې گرځيدو وگرځيدو کې وويل، «ما په (کرک) باندې د سمدستي بريد پرکړه کړې ده»

(کرک) په فلسطين کې د بوي کلا په خير سيمه وه، هلته مشهوره سيمه (شوبک) نومیده، دا هم يوه ډيره مستحکمه کلا وه، (شوبک) د صليبيانو مرکز و، صليبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډير وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټوليدل، دا د صليبيانو د څارکښۍ مرکز هم و، او په همدې څانگه کې به خلکو ته روزنه ورکول کيده. د سلطان ايوبې په فوځ کې او دهغه په انتظاميه کې دا په ډاډ سره ويل کيده چې سلطان ايوبې به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې بريد کوي. ځکه همغه ځای ډير اهميت وړ ښکاريد، او دا ويل کيده چې که چېرې دا ټينگه کلا ووهل شي نو بيا د صليبيانو دملا تير له منځه ځي. خو سلطان ايوبې به ويل چې زه لمړۍ په (کرک) بريد کوم، دا ځای د (شوبک) نه وروسته دويم اهميت وړ ځای گڼل کيده، يو نائب سالار ورته وويل «درونده اميره! ستا حکم د سر په سترگو، خو زما ناقصه رايه داده چې لمړۍ په (شوبک) باندې بايد بريد وکړل شي. د دښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړين دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست، نو بيا خود (کرک) ولکه کول گران کار نه دي. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضايع کړو نو بيا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و، دروازه هم نيمايې پرانستې وه، د سلطان ايوبې د خونې خبرې دلته ډيرې پاکې اوريدل کيدې، د عالم جاسوس غوږونه و دريدل، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو، په همدې وخت کې سلطان ايوبې ويل «زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي، زه غواړم په هغې ځای کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) د بريد حکم کوم، زمونږ د جاسوسانو په مطابق د دې سيمي دفاع دومره ټينگه ده چې مونږ بايد هغه ځای تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره وساتو. زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډير ځواک ضايع نه شي، مونږ ته تر ټولو لمړۍ هلته يوه نظامي هډه او عسکري تمځای ته اړتيا ده، او د لوژيستيکې موادو د رارسيدلو داسې ځای چې دهغې ځايه مونږ ته سمدستي مرسته را ورسيرې.

عالم جاسوس د دروازې تر څنگ ناست و او خبرې ئې اوريدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنگ ناستې وې، علي بن سفیان هم د دې راز په اوريدو څه توجه ونه کړه، شونې وه چې سلطان ايوبې او علي بن سفیان په دې خاطر احتياط نه وي کړې چې جاسوسان بيرته (شوبک) ته تللاي نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکوميرې او يا به ئې جلا د سرونه پرې کوي،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وويل «کاش زمونږ څخه کوم يو د دې ځای څخه وتلې شوای، او د صلاح الدين ايوبې د دې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې وای، دا څومره ارزښتناکه راز

دې ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسېږي نو د مسلمانانو فوځ به (کرک) ته د ورسیدو دمخه په لارو کې د جنگ جگړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډیر لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ باید دا هر څه په پوره راز سره عملې کړو» سلطان ایوبي په خونه کې د گرځیدو په وخت کې وویل « که چېرې صلیبیانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسېږي نو بیا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسیدلای ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صلیبیانو د فوځ څخه ډیر کم دي. د صلیبیانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډیری ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنیز واسکتونه لري او په ځان زړه هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتیک په واسطه زمونږ غشي ویشتونکي بیکاره شوي دي ، زه غواړم چې صلیبیان په بې خبرۍ کې راگیر کړم ترڅو هغوی ته په پراخه ډگر کې د جگړې کولو موقع په لاس ورنشي ، که چېرې هغوی په پراخه ډگر کې و جنگیږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د موادو د را رسیدو لارې پر مونږ و تړي ، او پایلې به ئې ماتې او په شا تگ نه اخوا نور څه نه وي. زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډیو څخه تیرېږي ، دا ډیره ستره او پراخه سیمه ده ، خوماته یواځې دا خطر تر سترگو کیږي چې که چېرې صلیبیان په لاره کې راشي او و جنگیږي نو بیا باید مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

«د دې علاج دادې چې فوځ په درې څلورو برخو باندي وویشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزبنت ونه شي.» علي بن سفیان ورته وویل «په لاره کې چې هر چېرې کوم اجنبی انسان یا قافله تر سترگو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسیدو پورې ئې له ځانه سره ملگري کړئ ، د څارکښۍ پر خلاف همداسې اقدام مناسب گڼل کیږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ایوبي د خولې څخه دومره مهمي او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوریدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صلیبیانو د مهمو شخصیتونو او قومندانانو تر منځ یو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی تر منځ د حاتم الاکبر په نامه یو مصري مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصیل سره اورول شوي و چې خلیفه العاضد د گونبه کیدو نه وروسته مړ شوی دي. او مصر اوس د بغداد د خلیفه تر نیغې ولکې لاندې اداره کیږي. د صلیبیانو وفاداره نائب سالار رجب هم په پټه توگه له منځه تللې دي ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وی هغوی هم له منځه تللي دي ، او د صلیبیانو یو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فیض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دي ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې د دوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په هماغه وخت کې د نجونو سره یوځای و نیول شو چې خپله دنده ئې په بریالیتوب سره تر سره کوله.

«دا ددې خبرې ثبوت دې چې د سلطان ايوبي د څارکښۍ نظام ډير هونبنيار او فعاله دې» کونارډ ورته وويلې ، «کونارډ د صليبيانو يو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وويلې : دهغه ځايه دهغو نجونو ازادول خوشوني نه دي ، ډيرې ښې او دکار نجونې زمونږ له لاسو ضايع کيږي.»

«دصليب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړيو.» د صليبيانو يو بل پادشاه او فوځي قومندان «گي اف لوزينان» وويل ، «مونږ به هم مړه کيږو ، زمونږ کوم کسان چې نيول شوي دي هغوی له ياده وباسئ او دهغوی پر ځاي نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجونې مو له کومه را وړې وې ؟» هغه وپوښتل « او هغه درې نورې انجونې څوک وې چې درجب سره ووژل شوي ؟»

«په هغوی کې دوه عيسايانې وې» دهغوی د جاسوسۍ شبکې مشر ځواب ورکړ . «دواړه ايتالويانې وې ، او درې مسلمانې وې ، هغوی په کوچني والي کې را تنستول شوې وې ، ډيرې ښکلې وې او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوی ته په ياد نه و چې هغوی مسلمانې وې ، هغوی ته د کوچنيوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوي وه ، په دې اساس داشک پرې نه شي کيداې چې هغوی مسلمانې وې او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وې ؟» کونارډ وويل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وويل « زمونږ گران دوست حاتم هم مسلمان دې ، ايا هغه ته دخپل مذهب خيال نه شته ؟» هغه د شرابو گيلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وويلې « حاتم پوهيږي چې صلاح الدين ايوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنجيرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پيل کړې . مونږ ته په کار دي چې مصر دهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدين ايوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر د صليبيانو د لاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائيد له پاره سر خوراو . هغه وويل :

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هيڅوک هلته و نه نيول شي..»

« که چېرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندي عمليات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدين ايوبي پر مونږ خپل فوځي يرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» يو صليبي قومندان وويل . «دا زمونږ بريا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو.»

«ايا دهغه او دهغه د څارکښۍ دشبکې د مشر علي بن سفيان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کيداې ؟» کونارډ وپوښتل .

«څو څو ځله شوي دي» د څارکښۍ د شبکې مشر ئې وويل « خو بريا مو نه ده په برخه شوي ، د ناکامۍ لامل ئې دا دي چې دواړه د تيږي په خيرانسانان دي ، نه شراب څښي او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کيداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو . خو اوس د کاميابېدو

هيلي زياتې دې ځکه د ايوبي په ساتونکو کې څلور کسان د فدائيانو دي ، ما هغوی په ډيره چالاکۍ سره هلته ورنويستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پيدا شي نو يا خوبه دواړه او يا به ئې يو له منځه يوسي»

«ايا دلته هم د ايوبي له لورې را استول شوي جاسوسان شتون لري؟» (لوزينان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به !» د څارکښۍ د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ. «دهغې وخته راهيسي چې مونږ په مصر کې اوبيا په شام کې تخریب کاري پيل کړې ده نو صلاح الدين ايوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې څخه ئې دوه مونږ نيولي دي ، هغوی په اذيت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل درېمگري نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ويلې.»

«دهغوی بريايوي تر کومه حده پورې دي؟»

«تر ډيره حده پورې» يوبل ځواب ورکړ. «هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخيرو ته اچول شوی و او په کې تر نيمايې زياتې ذخيړې او يولس آسونه و سوځيدل هغه ټول د ايوبي د تخریب کاري او جاسوسي نظام د کړونو پايلې دي ، زه تاسې ته دا هم ويلاي شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدين ايوبي ته پوره پوره مالومات رسېږي ، دهغوی جاسوسان د ستاينې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي او په پوره ريښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډيره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زيات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته د صلاح الدين ايوبي د حکومت کمزوري اړخونه او قوي اړخونه ورنښول ، اخر پريکړه وشوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي .

په دې وخت کې سلطان ايوبي خپلو دوو نائبينو او علي بن سفيان ته د خپلو راتلونکو پروگرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ويل چې هغه په (کرک) باندې د يرغل له پاره تيارې نيسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د بريد ورځ ياده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروگرام هم ورکړې و . دا ټول پروگرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملگرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ايوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم يوځل بيا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې يو ډير مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، يوې نجلۍ ورته وويلې «زه به هڅه وکړم چې صلاح الدين ايوبي ما خونښه کړي ، که چېرې د ډير لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره يواځې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پيدا کړم . زه هيله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړاې شم»

«مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللي يو؟» جاسوس عالم وويل «تاسو دواړه په ياد ولرئ چې که چېرې هغه تاسو يواځې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حيوان جوړ کړئ ، او

که چېرې هغه شراب و څښي نو بيا تاسو پخپله پوهيږئ چې پر هغه څومره و څښي چې هغه بې هوشه کړي ، نو بيا دهغې وروسته د تينبتي په لارو چارو تاسو پخپله ښه پوهيږئ، بيا تاسو په دې هم پوهيږئ چې د تينبتي وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دي.»

«زه پوهيږم» يوي نجلۍ ورته ويلې «مهدي ابادان»

«هو!» عالم ورته وويل «که چېرې تاسې تر مهدي پورې ورسېږئ نو بيا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې ورسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تينبتي له پاره خو هيڅ لار نه تر سترگو کيږي. تاسو خود ايوبې جنگي منصوبه او پلان واوريد ، د فوځ د کوچ تاريخ په ياد ساتئ ، لاره هم درڅخه هيره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هيڅ ډول خوزښت نه کوي ، يرغل به (کرک) باندې کيږي ، زه هيله من يم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ ترڅو زمونږ فوځ د ايوبې د فوځ لارې بندې کړي او ايوبې پخپله هم د همداسې حال څخه په ويره کې دي. (شوبک) ته په وررسيدو سره دا په ځانگړې توگه ياده کړئ چې ايوبې په همواره ځمکه جگړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شميره لږه ده.»

د سلطان ايوبې د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پاې ته رسيدلې وي ، اونائبين بيرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستي دهغه ځاېه څخه بېرته هغه ځاې ته چې دوی په کې کينول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنگونو کې داسې کينول چې تا به ويلې چې هيڅ ئې نه دي اوريدلې او نه د خپل چاپيريال څخه خبر دي چې څه تيرېږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خوبيا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چائې په اوږه باندې لاس کينېد او ورته ئې وويل «پورته شه - او زما سره را ځه» دا علي بن سفيان و ، علي نجونې هم له ځانه سره يوږې او هغوی ټول ئې د سلطان ايوبې کمرې ته ورننويستل.

«زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاينه کوم» سلطان ايوبې جاسوس عالم ته وويل او حکم ئې وکړ «د دوی زنجيرونه خلاص کړئ ،... تاسې درې واړه کښينئ» علي بن سفيان بيرون را ووت ، سلطان ايوبې دغه عالم ته وويل «ته دا علم په کوم شيطاني کار کې استعمالوی ، د دې په ځاې چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبليغ وکړې نو ما به د زړه له کومي ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ايا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاې کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورگډ کړې؟ ايا ستا په زړه کې د مقدس صليب ، د سيدنا عيسيٰ ؑ او د پيغلې مريم ؑ ته همدا درنښت دي چې د درواغو او د ابليسيت په څير ستره گناه کوئ او هغه هم خپل عبادت گنيئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرايضو کې شامل دي» عالم ورته وويل «هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صليب په خاطر کړي دي.»

«ته وائې چې ما د انجيل او قران ژوره مطالعه کړې ده» سلطان ايوبې ترې وپوښتل ، ايا دهغو دواړو څخه په يوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوی ده چې دا ډول نوی پيغلې شوی نجونې د بدکارۍ په

لارو روانې کړئ. پردې نارینه و ته ئې ورواستوئ او خپل مقصد پرې ترلاسه کړئ؟ ایا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم د لویو عصمت او پاكي نورو نارینه و ته ورحواله کړئ؟ ایا تاسې کومه مسلمانانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلې چې خپل عصمت ئې نورو ته ورحواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت د بنمن گڼم،» جاسوس عالم ورته وويل - «ماته چې هر زهر ترلاسه کيږي د اسلام په رگونو کې به ئې وړخاي کړم»

«ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوڅو مسلمانانو کړچار خراب کړې» سلطان ايوبې ورته وويل. «خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ورسولې» هغه نجونو ته مخ واپاوه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوني يا ست؟ تاسو ته دا مالومه ده؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې ووايست.» دواړه چپ ناستې وى سلطان ايوبې وويل ، «تاسې خپل پاکوالي له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډيري درنې بنځې گرځيداي شئ ،؟»

«زه غواړم د احترام وړ بنځه وگرځم» يوي ورته وويل. «ايا ته ما قبلوی؟ او که نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د گناهونو څخه توبه باسم»

سلطان ايوبې وخنډل او دلږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل «زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني او بنايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي..... واوره نجلۍ! که چېرې ته رښتيا هم د گناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليرم ، خو هغه هيواد ستا نه دې ، هغه هم زمونږه دې ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه بنځه وگرځه،... زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه نويستي وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنگر سره يو ځاي خونې ته را ننوت. ددرې واړو زنجيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل «علي! ما دوی پرې ايښي دي» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې د سلطان ايوبې خولې ته کتل ، سلطان ورته وويل «دوی ته درې اوبن ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه. داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي ترڅو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، دلارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، او همدا نن ئې وليږه.» هغه عالم ته وويل «هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انگيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبې جاسوسانو ته بښنه کوي ، زه هغوی د دانې په خيړ ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم. تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ، تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

لمرلا تر اوسه پورې نه و پريوتې ، چې هغوی ئې په اوبانو سپاره کړل او د څلورو ساتونکو سره يوځای ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانگړي ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. يودا چې په لاره کې دغلو خطرو ، اوبل داچې هغوی دصليبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی بڼه ځوانان و او د هغوی سورلي هم د بڼه او غوره نسل د آسونو څخه ا خستل شوی وه. خو ټول حيران و چې سلطان ايوبي دا فياضي ولې وکړه. دهغه شيوه ددښمن بڼل نه و ، کله چې علي بن سفیان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وويل « علي ! ما تاته ويلي و چې زه يوه جواړي کوم ، که چېرې ما بيلوده نو يواځې همدومره زيان به را ورسيرې چې ما به پخوا پورته کړې وي او هغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې څخه زيات بل کوم زيان ترې نه ترسترگو کيرې ،» خو کله چې علي بن سفیان ددې جواړۍ کولو له پاره وضاحت وغوښت نو سلطان ايوبي ورته وويل چې په خپل وخت به ئې درته ووايم»

هلته نور ټول ډير خفه و خو يواځې پريښول شوی کسان د خوشحالي نه په کاليو کې نه ځاېدل. خوشحالي يواځې په خوشې کيدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره څخه لرې وتلي و ، دهغوی اوبنان څنگ په څنگ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ويلي و چې هغه هم دهغوی په ژبه پوهيرې ، دغه څلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهيدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانگړي توگه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وويل ، «د يسوع مسيح خداي معجزه و ښووله ، ددې نه دا په ډاگه کيرې چې هغه زمونږ سره مينه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دريښتوني مذهب ښه ده ، دصلاح الدين ايوبي او علي بن سفیان په خير پوه خلک خداي له عقله داسې رانده کړل چې ډير زيات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ، مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ايوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې يوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسيدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هيله لرم چې زمونږ قومندانان به جنگ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې وړ خيژې ، مصر به د فوځ څخه خالي وي او دا سوبه به ډيره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجربه لرونکې هم» يوي نجلۍ ورته وويلې ، «مگر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته يوخطر ترسترگو کيرې خطر ده څلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بيرته ستانه شي. صلاح الدين ايوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځای دې خلکو ته ورحواله کړي يو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بيا به مو له منځه يوسي.»

«او مونږ بې وسلې يو» عالم ورته په داسې لهجې سره وويل لکه دهغه له زړه څخه چې هغه څو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وويل «تا چې څه وويل هغه درست ثابتيداي شي ، هيڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښيي او بيا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په خير ښايسته نجونې خو بلکل پريږدي نه.»

«مونږ ته د شپې له اړخه بيدار پاته كيدلو ته اړتيا ده ،» هغې بلې نجلۍ وويل ، كه چېرې دوى د شپې له اړخه ويده شي نو دوى بايد د همدوى په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږڅه همت او جرأت ته اړتيا ده.»

«مونږ به دا همت كوو» عالم ورته وويل «دا كار كه همدا نن شپه تر سره كړو نو بڼه به وي ، ترسهاره به مونږ تر ډيره لرې ځايه پورې ورسپرو.»

دوه ساتونكي مخته او دوه ورپسې په خپلو خبرو كې مصروف روان دي ، دهغوى د تللو څخه دا راپه ډاگه كيدله ، لكه هغوى ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډيرې بنايسته نجونې دهغوى په ولكه كې دي ، لمر پريوتو ته ورنژدې و ، يوه عالم ته وويل چې اوس مونږ تم كيږو نه ، د شپې اوله برخه سفر كوو ،... هغوى تلل او د صحرا شپه نوره تياره كيدله ، عالم او نجونو خپل اوبنان را نژدې كړل ترڅو د ساتونكو د وژلو پلان جوړ كړي ، ډيره لرې يوه شادابه او شنه سيمه مخ ته راغله ، ساتونكي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوى د خوراك څښاك له پاره جاسوسانو ته سامانونه وركړل او بيانيې د ويده كيدو چمتوالي ونيو ، جاسوس وكتل چې درې ساتونكي ويده شوي دي ، او يو گرځيده را گرځيده ، ساتونكي څه تكار وا وريد او هملته ئې ورمنډه كړه او هغه ځاي يې په بڼه توگه تر سترگو تير كړ او بيرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تير شوي و ، هغه خپل يو بل ملگري را پورته كړ او په خپله دهغه په ځاي ويده شو. هغه چې را ويني شوى و هغه د پړاو په چاپيريال كې گرځيده راگرځيده ، كله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې كتل او كله به ئې ويده انسانان له نظره تيرول ، عالم نجونو ته وويل ، «مونږ نه شو بريالي كيداى ، دا كمبخته همداسې په پهره ولاړدې ، هرڅه چې كيږي ، كيږي به ، ويدي شئ» او هغوى ټول ويده شول .

شپه تيره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تياره غونې و ، چې ساتونكو هغوى را پورته كړل او دروانيدو حكم ئې ورته وكړ. لږه شيبه وروسته هغوى يوځل بيا په هماغه ډول سفر پيل كړ چې تيره ورځ ئې درلوده ، درې اوبنان څنگ په څنگ ، دوه ساتونكي مخته او دوه شاته ، هغوى يوځل بيا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوى داسې كومه خبره هم ونه كړه چې داسې شك ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلك بد اخلاقه او يا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډيو كې ورننوتله ، دخاورو او شگو غرونه د منحنۍ شكله د بوالونو په څير ولاړ و . په هغو كې لارې وى او د غرونو سيوري پرې را پروت و . نجونې وويريدې ، ويره د هغوى په مخونو باندي څرگندېده ، دهغوى له آنده دا ځاي د جرم ، وژني او ... له پاره مناسب ځاي و. خو ساتونكو دهغوى په لور سترگې هم نه وراړولې .

«هغوى ته ووايه چې زمونږ سره خبرې وكړي» يوي نجلۍ عالم ته وويل. «د هغوى چپوالي او بې پروايي ما ويريوي ، هغوى ته ووايه چې كه مونږ وژني نو سمدستي دې مو ووژني ، مونږ د دې زيات دمرگ انتظار نه شو كولى»

عالم چپه خوله و . هغه د نجونو سره هېڅ ډول مرسته نه شواي کولې ، دوی درې واړه دهغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلي و..... لمر سر ته راوخوت ، نو دوی دهغو غونډیو په یوه داسې ځای کې تم شول چېرې چې د شگو غرونه و او دې غرونو دا ځای لږ سیوري کړې و . په همدې سیوري کې دوی لږ څه دمه وکړه ، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل ، «تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ ؟»

«هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دي ، مونږ ئې نه کوو» د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ . «که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ایا تاسې ته دا مالومه ده چې مونږ څوک یو؟» عالم ورنه وپوښتل .

«تاسې درې واړه جاسوسان یاست» ساتونکي ځواب ورکړ . «دا نجونې بدکاره دي دا دهغو د استعمال له پاره دي چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ ، تاسې ته مالومه ده چې د مصر امیر صلاح الدین ایوبي ، الله ﷻ دې دهغې په نیکو ارادو کې خیر و برکت وا چوي ، تاسې ولې و بښلئ ؟ مونږ ته حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ورسوو او بیرته راستانه شو ، تاسې له مونږه سره امانت یاست ،..تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

«زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ، «دومره اوږد سفر د بې پروايې او پردېتوب سره کول ډیر ستونزمن تمامیږي ، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ او مخته ځئ ،»

«مونږ د سفر ملگري یو ،» ساتونکي ورته وویل ، «خو زمونږ لارې جدا دي ، دوه ورځې وروسته به مونږ یو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په خبرو باندې ځان کون کړ لکه هېڅ ئې چې نه وي اوریدلي او لرې په کتلو شو لکه څه شې چې ویني . هغه د صحرا څخه بڼه خبرو ، د صحرا د خطرونو څخه بڼه خبرو ، دهغه سترگې د حیرانتیا څخه او یا د ویرې څخه نورې بوتي راوتلې ، ساتونکي هغه لورې ته ، چې عالم ورته کتل ، هم وکتل . د ساتونکي سترگې هم را ووتې ، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه گزه فاصله کې دوه په اوبنانو سپاره هلته د غونډۍ په سر ولاړ وو . د سپرو په سرونو او مخونو باندې پگړۍ را تاوی شوې وې ، د اوبنانو پښې نه تر سترگو کیدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکي شاته و . دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نیولې وه ، دهغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دي .

«پوهیږې چې دا څوک دي ؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه وپوښتل .

«صحرايي غله ،» عالم ځواب ورکړ ، «خودا مالومه نه ده چې ټول ټال به څو کسان وي .

«و به گورو» ساتونکي ورته وویل ، هغه خپل یوبل ملگري ته وویل «زما سره را ځه .»

هغوی دواړه په آسونو سواره شول او د غلو په لور ورو خوځیدل ، دهغوی سره د تورو تر څنگ برچې هم وی ، او بن سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوبنان ئې بنکته کړل او له سترگو ورک شول . دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وویل ، «زه فکر کوم ستا اندېښنه صحیح ثابتېږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه رالیږل شوی وگړي مالومیږي ، او که نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللای ، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیه اوسوا کړي ، ماته خو مرگ لیکلې دي ، خو تاسې ته به ډیره ویرونکې سزا درکول شي.»

«ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه یو.» یوي نجلې و پوښتل ، «مونږ تراوسه پورې بندیانې یو،»

«همداسې مالومیږي» هغې بلې نجلۍ وویل .

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول ، دهغوی ملگري او جاسوسان ترې راټول شول . د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی ته وویل «دا صحرائې غله دي ، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو ، دهغوی شمیره نه مالومیږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترگې نیولې وی وائې چې د سهار راهیسي زمونږ تر شا را روان دي ، هغوی ماته وویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست ، خودا نجونې مسلمانې نه دي دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپاری ، مونږ تاسې ته نوره ستونزه نه پیدا کوو ، ما هغوی ته وویل چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دي ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو در سپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نه کړو ، ما هغوی ته وویل چې تر هر څه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړې شی ، هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې «ایا تاسې کومه وسله استعمالولې شی؟»

«دې نجونو ته د هر ډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وویل «له تاسې سره برچې دي ، توري هم شته او غشي او لیندی هم ، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وویل «زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چېرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې در کړم ،.... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوبنانو جگړه ونښته نو دا سیمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جگړې له پاره دا ډیر خراب ځای دي.»

دوی سمدستي ددې ځای څخه روان شول ، ساتونکو لیندی په خپلو لاسو کې و نیولې ، او دغشو خلطی ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو تر مخ و ، ملگري ئې ورته وویل ، «حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کیدای شي چې د غلو سره یوځای شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ویل «ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې دراکولو نه ډډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري او ما به ووژني.»

دواړو يو په بل باندې باور نه درلود، او په دواړو باندې د غلو ويره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ويلې و چې که کوم نقاب پوښ درته ترسترگو شي نوماته د وينا پرته پرې غشي وتوغوئ، دهغوی سره به ټکر خامخا کېږي، خو کتل په کار دي چې چېرې به کېږي او څه وخت به کېږي،... هغوی په ډيره گړندی، توگه مخته روان و، آسونو او اوبنانو ته اوبه او گيا ه ورکول کيده، په دې خاطر پرې د ډيرې سترتيا اغيز نه ليدل کيده، د غونډيو داسېمه تر ډيره پورې غځيدلې وه، په خو ځاېو کې دا قافله د غونډيو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ويريده چې غله د غونډيو دلور و څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو د ځغلولو حکم وکړ، او جاسوسانو ته ئې وويل چې هغوی دې هم خپل اوبنان د آسونو د رفتار سره يوځای کړي او د غونډيو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سيمې څخه ووتل، هيڅ غل ترسترگو نه شو. لمر په پريوتو شو، يو ځل دوه اوبنان ددوی په لور دراتللو په حال کې ترسترگو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په يوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو ځناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تردې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تياره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ويل «دا ځای د جنگ له پاره موذن دي، ځکه چې شاوخوا کوم خنډ نه ترسترگو کېږي.» هغه د آسونو څخه زينو نه پرانه نستل، تر څو د اړتيا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوبنان ئې کينول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو ترمنځ ويده کړي، او ورته ئې وويل چې هوبنيارې اوسئ ساتونکو ته ئې وويل چې هغوی دې خپلې ليندۍ تيارې وساتي، ويده کېږي دې نه، ځملاستي دي وي، هغه ډاډمن و چې د شپې له اړخه به غله بريد کوي.

***** (۷۵)

شپه نيمائې تيره شوی وه، صحرا ډيره د سکون او اطمنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خود نيمې شپې نه وروسته یو نا ځاپه دهغوی تر مخه تور سيوري د بوتانو په څير راښکاره شول او بيا دې سيورو منډې او ځغاستې پيل کړې. د اوبنانو د قدمونو ټپ ټوپ اوريدل کيده، او ځمکه لږ ځيدله، د اوبنانو شميره دلسو څخه ډيره مالوميده چې يو يو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکي او ورسره بنديان په هسې اخوا دپخوا منډو ترپرو باندې وويروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکيدو نه وروسته د غلو د ډلې يوه وويل «نجونې مونږ ته را وسپارئ، نومونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بيرته ستانه شو»

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته يو غشي ورو توغوه، د غشي په لږيدو يو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته يو غشي د غلو په لور ورو ويشت، دوه اوبنانو بربړې وهل پيل کړل او بی واکه شول. (حدېد) نجونو ته وويل «تبتئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوبن سپرو څخه ئې کوم يوه وويلې «ور ولويږئ پرې، هيڅ يو هم ژوندې پرې نه ږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ»

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بيا هم تر لرې لرې پورې د سترگو ليد رسېږي. اوښ سپاره د اوبانو څخه را کوز شول او د تورو او برجو جنگ و نښت، د دواړو ډلو تر منځ جگړې د صحرا زړه چاوه، هيڅ يوه د بل په هکله هوش او فکر نه و، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ايسارې کړې وي چې د ساتونکو شاولی د نجونو په لور او منځ کې د دښمن سره په جگړه کې و، نجونو څو ځله وويل چې مونږ ته څه راکړئ، (حدېد) ورته وويل «زما توره زما د تیکي څخه راوباسه»، هغه پخپله په برچې سره په جگړه بوخت و، يوي نجلې د هغې د تیکي څخه توره راوويستله، او د دواړو ساتونکو له منځه ووتله، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کيږه مه، د غلوزيات فشار په نجونو باندې و، خود جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کيده.

دا جگړه تر ډيره وخته پورې روانه وه، خلکو په خپريدو پيل وکړ، ساتونکو يوبل ته اوازونه کول، او بيا دهغوی اوازونه خپ شول، د جگړې شور او زوگ هم له منځه ولاړ، (حدېد) خپلو ملگرو ته ورغږ کړ خو هيچا ځواب ورنکړ، هغه د يوي نجلۍ اواز واوريد، هغه ورته چېغې وهلی، دهغې د اواز سره سم د يوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو، (حدېد) و پوهيد چې کوم غل نجلۍ د اوبن پر ځاي د ساتونکي په آس باندې اچولۍ او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تريوه آس ئې ځان ور ورساوه، په هغه زين همغسې تړلې و، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ، هغه د تښتونکو د آس د پښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه، خو د بلې نجلۍ په هکله هغه ته جوتنه نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر منځ خنډ شي، آس په هوا کې الوت، مخکې آس هم د ښه نسل څخه و يواځنې توپير دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د يوه ميل په فاصله (حدېد) ته دهغه لمړي آس سپورې تر سترگو شو، هغه ورپسې همغسې گړندې روان و او فاصله رو رو کميده، (حدېد) وکتل چې دهغه پسې هم يو اس را روان دې، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او يا کوم غل. هغه شاته وکتل، وروسته آس را نژدې شوی و، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو. هغه خپل تگ ته دوام ورکړ، او دخپل اس د نور گړندې کيدو هڅه ئې وکړه، مخته آس نيغ روان و، داسې مالوميده چې دهغې واگې د نجلۍ په لاس کې راغلې وې، ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښي لورې ته او کله کيڼ لورې ته کېږي او رفتار ئې هم را کميږي، هغه ور ورسيد، برچه ورسره وه، هغه په مخکې سپور د برچې وار وکړ، خو اس يوي لورې ته شو سپور په څنگ شو خو برچه په اس ولگيده، (حدېد) اس و دراوه او را وگرځيد، مخکې سپور هم دخپل آس د را گرځولو هڅه وکړه، خو نجلۍ چې دهغه تر منځ ناسته وه د اس واگې اخوا د پخوا کولې او د اس مخ ئې را گرځيدو ته نه پريښوده، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال وگرځاوه، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) دخپل آسه را کوز شو، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وويل «نجلۍ نشې ولاړې» يوه غل نجلۍ په

ولکه کي واخستله اوبل د(حدېد) سره جنگ پيل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې بنوده ، او پر(حدېد) باندې ورپريوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وويل «ته په آس کينه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره ميړانې سره د دواړه مقابلې وکړه ، غلو ورته بيا بيا وويل ، «ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ،» او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه «اول به زما ځان ځي او بيا به نجلۍ له ځانه سره يوسئ ،» او هغه څو ځله نجلۍ ته وويلې «ته دلته ولې ولاړه ئې ، تنبته ، ددې ځايه تنبته.» اخر نجلۍ ورته وويلې «هيڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدېد) زخمي شو او يو ځل ئې بيا نجلۍ ته وويلې «زه زخمۍ شوی يم ، زما دمرگ نه دمخه ددې ځايه ځان وکاره ،»

يو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت ترلاسه شو او په يو برجې ئې دهغې تشۍ سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ يو غل لويدونکې وکوت ، منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننويستله ، هغه نيغ شو خو د (حدېد) برجې هغه نيغېدو ته پرې نښود او دهغه په سينه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دريدو وړ نه و. نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وويل «ته خو به بڼه ئې؟ ما پريږده ، په آس کينه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، الله به تا په خيريت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملگرو ته ورشه ، داسې بريښي چې هلته به هيڅ يو ژوندې نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځايو زخمي شوی ئې؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ! ما خپل مرگ ته پريږده ،» (حدېد) ورته وويلې «ته ولاړه شه ، د خداي له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائې غل) دکوم ځايه راپيدا شي»

د نجلۍ غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وگړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پريښولو ، څخه په څرگنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زين سره ئې ترلې د اوبو بتک را پرانسته ، او د(حدېد) پر خوله ئې ورکيښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بيرته د اس د زين سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بيا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځايو کې خوړلې دې ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځايونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې و دراوه او تر آسه پورې ئې يوړ ، په ډيره ستونزمنه توگه ئې په اس کينه و ، په خپله په يوه بل آس کيناسته ، نو (حدېد) ورته وويل «زه په اس باندې ځانته نشم کيناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل او پوهې څخه کار واخيست ، چې د آسونو پريښول ئې مناسب و نه گڼل ، دهغو

دوه نورو آسونو واگې ئې هم د يوه اس په زين پورې و نبلولې او پخپله د (حدېد) پسې سپره شوه. هغې د (حدېد) ملاد خپلې سينې سره يوځاي كړه ، او دهغه سر ئې پر خپلې اورې باندي كينېدو .

«د (شوبك) لور را بنولې شي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل .

(حدېد) د اسمان په لور وكتل ستوري ئې و ليدل ، او يوې لورې ته ئې اشاره وكړه او وئې ويل . « په هغې لورې ولاړه شه ، » بيا هغه ورته وويل «زه كيداې شې ژوندي پاته نه شم ، زما وينه روانه ده ، په هر ځاي كې چې زما روح ووځي ، نو هملته مې خاورو ته وسپاره ، او كه چېرې تا زما په نيت باندي كوم شك درلود نو هغه له زړه و كارې او ماته بښنه وكړه . ما په راسپارل شوي امانت كې خيانت نه دې كړې . خداي دې تا ژوندي او سلامتته تر خپله ځاېه ورسوي .»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه .

***** (۷۲)

سهار راوخوت او (حدېد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال كې و ، هڅه ئې كوله خپل ځان په هوش كې راوړي ، وينه ئې دريدلې وه ، خود ډيرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تك ژير او مړژواندي گرځيدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په يو كوچني ځنگل كې را بنكته كړ ، او به ئې ور كړې او د آسونو سره د خوراك خبناك څه شيان تړل شوي و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږ څه غذا هم وركړه ، د خوراك وروسته دهغه ذهن لږ څه را ژوندي شاتنه شو . هغه ته دا فكر پيدا شو چې لمړۍ دا د هغو نجونو ساتونكې و خو اوس دهغې بندي دې نجلۍ هغه ځملاوه .

« (شوبك) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي ، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسپړې ، زما كه وجود ښه و بيرته ستنيږم » حدېد ورته وويل .

« ته بيرته ژندي نه شې تللاي » نجلۍ ورته وويلې ، كه چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه ، تازه ځانته نه يم پرې ايښې ، نوزه به تا څنگه ځانته پريږدم ، »

« زه نارينه يم » (حدېد) ورته وويلې ، « زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وكړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم .»

« زه د هغو مامولي نجونو څخه نه يم چې په كورو كې لوست او زده كړه كوي ، » نجلۍ ورته وويلې ، « او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شې ايښولاي ، ما يو فوځي نارينه و گڼه ، توپير يواځې په دې كې دې چې زما وسله ، زما ښايست ، زما ځواني او زما غوره ژبه ده . زه هم ستا په څير ستونزې گاللي شم ، زه تر (شوبكه) پورې پيدل هم رسيدلاي شم .»

«زه ستا د احساساتو قدر کوم،» (حدېد) ورته وويل «دې غلو مونږ دواړه خومره يو له بله سره را نژدې کړي يو، خومونږ يو دبل دبنمان يو، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهيواد بنستونه له منځه يوسئ، خو يوه ورځ به زه ستا په هيواد باندې د بريد له پاره راځم.»

«خو اوس زما دوستي قبوله کړه» نجلی ورته وويلې «ددبمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غيتائې حالت دې ښه شي او بيرته خپل هيواد ته ستون شي،» هغې د(حدېد) د ورميږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کيداې شو. هغه پورته شو او تراسه پورې ولاړ، نجلی د هغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کيښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلی هم په هماغې آس باندې سپريدل غوښتل، خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او مننه ئې کړه او ورته ئې وويل «اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم،»

«خو ددې سره سره به بيا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کينم،» نجلی ورته وويلې «او تا به د خپل ځان سره يوځاي کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بيا هم هغه نجلی په هماغه اس سپره شوه، او کله چې ئې خپل يو لاس د هغه په سينې باندې کيښود، نو (حدېد) پرې نښوده او ورته ئې وويل «ما پريږده چې په خپل توان سره کينم.» خو نجلی هغه په زوره ځانته راکش کړ، او د هغه سر ئې په خپله اوږه باندې کيښود، او د(حدېد) څخه ئې و پوښتل، «زه پو هيرېم چې ته ما يوه بد کاره نجلی گڼې اوزما څخه لرې والې کوی»

«نه هيڅکله،» (حدېد) ورته وويل «زه تا يواځې نجلی گڼم او د خپله ځانه دې دلرې کيدو هڅه کوم، که چېرې ستا سره د نژدېکيدو هيله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډيرې بې وسۍ په حال کې زما سره قيد وې، ما کولې شول تا خپله وينځه وگرځوم، خو ما په خپل ځان باندې د شيطان غلبه پرې نښوله، اوس راته داسې احساسيري چې زه په خپل امانت کې خيانت کوم، زما په وجود کې د گناه احساس را پيدا کيږي.»

«ته خو تيره نه ئې؟» نجلی ورڅخه وپوښتل. «زه خو چې هر نارينه کتلي يم، نو په وړو سترگو سره ئې را ته کتلي دي، ما خو همدومره قيمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ايمان اخستې و.»

«خومره قيمت؟» (حدېد) ترې وپوښتل.

«يواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنگه کينول، اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ايښودي و.»

«دهغوی سره بلکل ايمان وه نه،» (حدېد) ورته وويل.

«هر څه چې ورسره و،» نجلی ورته وويلې، «هغه مې دهغوی څخه واخستل، او دهغې پر ځاي مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري ورواچوله،»

«دهغوی څوک و؟» (حدېد) ورڅخه وپوښتل.

« اوس ئې درته نه شم ويلاي » نجلۍ ځواب ورکړ ، « لکه څنگه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توگه ماته هم خپله دنده ارزښت لري »

(حدېد) چې پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرې شانتنه بوي احساساوه ، دنجلۍ وينستان هم د هغه په مخ را لويديلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډير لري د هغه سترگې خلاصې شوي لمر هم تر سره راغلي و ، هغه وويل « آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسېږو » نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په گړندۍ توگه دهغوی تر شا پاته کيدله .

***** (۷۷)

لمر پريوتې و او د (شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو ترمنځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و او ويلې ئې چې « زه دا په ډاډ سره نه شم ويلاي چې د هغو دواړو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پريږده چې دهغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې دهغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولې وای ، ډير ارزښت درلوده . لکه څنگه چې ما تاسو ته وييلې دي چې غلو ډاډه و او چوله نو ما دوخته په گتې اخستلو سره ځان يوی لورې ته کړ او تريوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خوزما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره وينې تويونکی جگړې څخه سلامت را ووتم . هيڅوک هم زما پسې را نه غي .

زه فکر کوم چې هغوی غله او ډاډه ماران نه و ، د سلطان ايوبې را ليرل شوي وگړي و ، زه دا نه شم ويلاي چې هغه مونږ درې واړو ته ولې پخپله سزا رانکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذيتونه به گالي ، »

« ايا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولې و ؟ » يو صليبي حاکم وويلې ، « دا ځان ځارنه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او د همدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تيارې کړئ ، ټول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تاله ځانه سره راوړې دي .

جاسوس عالم هغو ته وييلې و چې هغه څنگه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته ونيول شو . په قيد خانې کې دهغه سره او د هغه ملگرو نجونو سره هغوی څه ډول سلوک وکړ . او څه ډول د سلطان ايوبې له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو . هغه دا هم وويل چې داراز دوی د سلطان ايوبې څخه څه ډول تر لاسه کړې دي . هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره وويل ، « صلاح الدين ايوبې به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلې چې لمړۍ بايد (شوبک) ونيول شي ځکه چې دا ډيره ټينگه کلا ده ، خو صلاح الدين ايوبې به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

ورکړي، هغه (کرک) کمزورې ګاڼه او لمړۍ ئې ددې ځای د نیولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځای دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکي موادو مرکز وگرځوي، اوبیا به د همدې ځای په رارسیدلو مرستو او وسایلو وروسته په (شوبک) باندې برید کوي، هغه په ځانګړي توګه دا وویل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبرۍ کې تریرغل لاندې راوړي، ددې علت هغه دا وایه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته، هغه په څرګندو ټکو کې وویل، چې که چېرې صلیبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بیا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي. هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ویره ښووله، «جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه د سلطان ایوبي له خولې اوریدلې وې.

د دومره قیمتي او ارزښتناکه راز په اوریدلو سره، نجونې د ټولو هیرې شوی، او په همدې مسئله ئې بحث او څیړنه پیل کړه، هغوی دې پایلو ته رسیدل چې سلطان ایوبي په غیر مامولي توګه یو تکړه او ذهین جنګجو دی، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دی، د هغې څخه دهغه د جنګي پوهې څرګندونه کیږي، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولو پریکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دی. ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د یسوع او مسیح د خدای ځانګړی فضل دی چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات ترلاسه شول. او که نه هغه د (کرک) د نیولو وروسته د (شوبک) په څیر مضبوط مرکز ته ستر خطر پیدا کولې شو..... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ایوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل و حرکت او د دفاع په پلان جوړولو پیل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صلیبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځای به همدا د (شوبک) کلاوي، د سامانونو د رارسیدو ځای به هم همدا وي او همدلته به ذخیري جوړیږي او جنګ به د همدې (شوبک) څخه کنترولولو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوی،

--ایوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سیمه کې تم کړل شي، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره زیات شمیر فوځ هلته ور واستوی، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوبن سپاره ترټولو زیات وي. هڅه وکړئ چې د ایوبي فوځ په محاصره کې را ګیر کړئ، د اوبو په چپنو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو. هر یو خوشحاله و ځکه دا لمړۍ ځل و چې د سلطان ایوبي کوم جنګي راز دوخته مخکې دوی ته مالوم شوی و او که نه هغه به تل صلیبیان تش لاسونه را ګیرول، خو په دې به د حیرانتیا څرګندونې هم کیدلې، چې د سلطان ایوبي په څیر د یو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کیدای شي چې دا جاسوسان، چې د پریښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پریکړه کړې وه، په یوې بلې خونې کې کینوي او بیا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واورې، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو یو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځایه څخه ډیر لرې پروت و دا پیغام ور ولیږه، چې د فلانکۍ ورځ نه تر منځه هغې ځای ته ځان ور ورسوی چې د نور الدین زنگي له اړخه را لیږل شوی کومک سلطان ایوبي ته را ونه رسیږي.

په همدې وخت کې يو صليبي افسر را ننوت ، او د انتليجنس د مشر په غوږو کې يو څه وويل . هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه يوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسیده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره يو مسلمان ساتونکې هم دې . جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمري څخه ووت ، او ورپسې نور خلک هم . نجلی . (حدېد) هملته په برنډه کې ځملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه ، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حدېد) زخمونه راپرانستي و ، دهغه وينه چې سهار بنده شوی وه ، يو ځل بيا روانه شوه ، او بې هوشي پرې راغله ، صليبي قومندانانو د (حدېد) په لور هيڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ويل شوي و چې د غلو حمله يو ډرامه وه ، هغوی نجلی د لاسو و نيوله ، او خوني ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ . هغه ډيره ارزښتناکه نجلی وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروگرام شاته کړ تر څو چې د (حدېد) ملهم پتۍ نه وي شوي ،

د انتليجنس مشر [هرمن] جرمني و ، هغه نجلی لږ څه اخوا يوږه او ورته ئې وويل «ته غواړې د مار د بچي ملهم پتۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسيدې ، او که نه دې څيرونکو به ته دهغو نورو وحشيانو په لاسو کې ورکړې وې چې د غلو په بڼه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي» نجلی ورته په سخته ژبه وويلې ، «اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خودې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل او زه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پيښه بيان کړه ، او دا ئې هم ورته وويل چې دې انسان ماته بيا بيا ويل چې ماهمدلته پريږده چې ومرم او ته خپلې پښې وکاره ،»

د صليبيانو په زړونو کې د مسلمانانو پر خلاف دومره نفرت او کرکه وه چې د دې دومره افسرانو څخه ئې يو هم و نه ويل چې دهغه زخمي ملهم پتۍ وکړئ ، ان د جاسوس عالم پورې هيچا ورته توجه و نه کړه . نجلی دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخريو چا وويل چې زخمي دننه خونې ته يوسئ او سمدستي ئې ملهم پتۍ وکړئ ، هغه ئې خونې ته بوت او نجلی دخپلو افسرانو سره روانه شوه . هغې ته ئې وويل چې ووايي چې څه ډول ژوندۍ پاته شوی ده . هغې د پيښې ټول تفصيل بيان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک او شراب راغلل ، خو هغې وويل « که چېرې زخمي ته مو خوراک څښاک ورکړې وي نو بيا ئې زه هم خورم ، زه به هغه يو ځل ووينم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه .

«لوزينا) و دريره !» هرمن په پوره ددبې سره پری ورغږ کړ . «ته يو ځل بيا د صليب د احکاماتو خلاف ورځي کوی ، لمړۍ مو درته دراننوتلو وويل ، نو تاد زخمي تر پورته کيدو پورې ډه ډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپين سترگۍ سره بيرون وځې ، دا ټول د صليبي فوځ ستر چارواکي دي ، اودلته دوه صليبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهيږې چې د دې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟ لس کاله قيد . او کله چې بيا ته د حکم نه منل د دښمن د يوه مامولې مامور له پاره کوی نو بيا تاته د مرگ سزا هم درکول کيداې شي.»

«ايا صليبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چې يوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځان په قيمت خوندي کړې ده ؟ نجلی ورته وويلې «زه پوهيږم چې هغه زما ددبمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دبمن ووايم چې کله هغه خپل فوځ ته بيرته ستون شي.»

«دبمن په هر حال کې او په هر ځای کې دبمن وي» يو صليبي قومندان پرې چېغې کړې او وئې ويل «خومره مسلمانان مونږ په فلسطين کې ژوندي پری ايښي دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه يوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دبمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دبمنان دي ، په دنيا به دصليب حکمراني وي ، يوزخمی مسلمان زمونږ له پاره هيڅ حيثيت نه لري . کښينه !»

نجلی کيناسته اوسترگې ئې د اوبنکو ډکې شوی .

***** (۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سيمه کې څه بل ډول خوزبنتونه روان وو ، دا عسکري ډوله خوزبنتونه و . د (شوبک) دسيمې وگړي د دې خوزبنتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و ، دکلا څخه فوځيانو په وتلو پيل کړې و ، سامانونه هم له يوه ځايه بل ته وړل کيدل ، د بهر څخه دراغلي فوځ دخيمو د بنځولو له پاره سملاسي ځاپونه خالي کيدل ، دلورښتکې موادو دراټولولو له پاره داوبنانو ليکې جوړې شوې وې ، په دې عسکري مرکز کې منډې ترې روانې وې ، داټول چمتو والې دصلاح الدين ايوبي د شونې حملې د مخنيوي له پاره کيده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پيل شوي و چې تيره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و . هريو فوځي افسر په دې منډو تررو کې مصروف و او ترڅنگ يو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و .

يوآځي يوه نجلی و ه چې ددې ټولو منډو تررو څخه بې پروا ناسته وه . اودا همغه نجلی و ه چې زخمي (حدېد) ئې له ځانه سره را وستې و . دهغې افسر هرمن هغه د (لوزينا) په نامه يادوله ، هغه ته د شپې له اړخه دکانفرانس د خونې څخه نژدې نيمه شپه فراغت په برخه شو . هغې دڅارکښی د ځانگړي شبکې سره اړيکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتيا وه ، دهغې څخه د قاهرې دهغه وگړو په هکله را پورونه اخستل و چې نوموړی به هلته ورتلله ، دنيمي شپې وروسته د خوب او دآس د سپرلی د سترتيا څخه هغه نوره په ځان نه پوهيدله ، دکانفرانس نه وروسته يوه افسر هغې ته وويلې و ، «هغه مو ډاکټر ته وسپاره ، ته دهغه په هکله ډيره انډېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پرېږدي.» او دهغې دخپلې څانگې ستر افسر هرمن هغې ته ويلي و ، «که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (گې آف لوزينان) په خير پادشاهان هيڅوک نه بښي ، هغوی به ته په قيد کې وراچولې وې ، اوس ستا د ساتونکې غم مو خوړلې دې او تاته دا حکم کيږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وينی.»

«ولې ؟» (لوزينا) ترې په حيرانتيا او نهيلی سره وپوښتل . «ايا زه به دهغه ممنويت هم ونه شم کړای ؟»

«نه هیڅکله!» هرمن ورته وویلې «ځکه چې هغه د دښمن فوځي دي، اوته دخپلې شبکې مسئولیت درک کولای شې، مونږ تاته دهغه سره د بیا لیدلو کتلو اجازه نه شو درکولای، او همدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده، زه دا وینم چې ستا دهغه سره احساساتي اړیکې ټینګ شوی دي. او تاته د دښمن سره داسې احساساتي اړیکې ټینګول نه دي په کار»

«ماته همدومره ډاډ راکړئ، چې دهغې علاج به کیږي» (لوزینا) ورته وویل «او هغه به سم سلامت بیرته واستول شي.»

«(لوزینا)!» هرمن په قهرېدلې اواز سره وویل «زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره، ته د ډیر خطرناک او حساسه دندې د اجراء څخه بیرته را ستنه شوی یې. سفر دي هم د خطرونو نه ډک و، تاته د آرام له پاره لس ورځې رخصت درکول کیږي. مکمل آرام به کوی»

دا خبرې د شپې شوي وې، هغه خپلې خونې ته ولاړه، د جاسوسو نجونو د اوسیدو ځای د مرکزي دفتر نه ډیر لرې په بل ځای کې و، دهغې په څیر دسترې درجې جاسوسې ته به ئې د اوسیدو ډیرې بڼې اسانتیاوي برابرولې، په ډیرو بڼو او بڼایسته خونو کې به ئې د شهزادګیو په څیر ساتلې. او هر ډول عیاشي ورته میسر وه. دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هیوادونو ته استولې، هلته به ئې د ګیریدو په وخت کې هر ډول ذلت، سپکاوی او ستونزې ګاللې، مرګ او یا مرګونې سزائې مقدر و. ددې دندې غوښتنه دا وه چې نجونو ته د نړۍ هر ه اسانتیا، برابره کړل شي. (لوزینا) خپلې خونې ته د رسیدو سره سم ویده شوی وه، بله ورځ دهغې جسم د سترتیا له لاسه ماتیده، هغې نه غوښتل را پورته شي، خو هغه را پورته شوه، سهار ناشته ئې وکړه او بیرون ووتله، دهغې د څنګ سره اوسیدونکې نجونې راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واورې، خو هغې ورته په ډیره لنډه توګه یو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه.

***** (۷۹)

هغه ډیره لږه تللې وه چې ورسره ئې یوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه یوځای شوه او ترې وئې پوښتل، «لوزي چېرې څې؟ تو خو ډیره اندېښمنه ئې، دا د سترتیا اغیز دي، او که بله کومه ځانګرې پېښه در پېښه شوی ده؟ ایا رخصتي نه ده درکړل شوی؟»

«رخصتي راکړل شوی ده» هغې ځواب ورکړ، «یوه ځانګرې پېښه شوی ده چې زه ئې ډیره اندېښمنه کړې يم» هغه دخپلې ملګرې سره د یوې ونې د سیورې لاندې کیناسته او ټول هر څه چې ورپېښ شوي و ورته ئې بیان کړل، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بیان کړل او ورته ئې وویل چې «زه غواړم د (حدېد) سره وویښم، زه ویرېږم چې دهغه به علاج نه وي شوی، او د ښاره به ئې بیرون ویستلې وي او یا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

«تاته خو ویل شوي چې ته ئې د هغه سره د لیدلو کتلو څخه مننه کړې ئې» ، ملگرې ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا گير کړي نو بیا پوهیږې چې سزا به ئې څه وي؟»

«دهغه وگړي له پاره زه د مرگ سزا اخستلو ته هم چمتو یم» (لوزینا) ورته وویل. «ماتا ته وویل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو گواښ نه و ، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم وای نو یو څو ورځې به ئې خرابه کړې وای او بیا به ئې کوم امیر کبیر باندې پلورلې وای ، خو (حدېد) زما ددې انجام څخه بڼه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د سترگواښ سره مخ کړ . غلو هغه ته ویلي و چې نجونې مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهیده چې زه پاکه نجلۍ نه یم ، خو هغه زه امانت وگنلم.»

«ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوی ئې» ملگرې ئې ورته وویل.

«هو» (لوزینا) ځواب ورکړ. ما دهرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړاې خواوس خپل زړه ستا تر مخه رډم ، ته هم زما ملگری ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شی دې؟ مونږ یوه ښکلې توره او خواره زهر یو. زمونږ وجود دنارینه و د تفریح او فریب له پاره استعمالیږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هیڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالی احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره یوځای کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاریدل. زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د یو چا محبوبه گرځیدلې یم ، کیدای شي دا د همغې اغیزوي ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د یوي حکمرانې شهزادگۍ په څیر گانه.....

«ماته ئې دومره لارې او طریقي ښوولې دي چې دهغې په واسطه ډیر ستر او ظالم حکمرانان هم په خپلو دوو گوتو نڅولې شم ، خو غلو زه یوه پلورونکې څیز و گنلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څیر نجونې هره شپه پلورل کیږي او یا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کیږي او هغوی ئې د حرم سراپو وینځی جوړوي. دغه سړې چې نوم ئې (حدېد) دې زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قید کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه گنلم چې ما دخپلې ساعت تیری اله و گړځوي ، او هغه داسې کولې هم شول. هغه زه له سترگو غورځولې وم ، او بیا کله چې هغه زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نوزه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غیر کې راوینو او دخپلې سینې سره مې یوځای کړ. او بیرته هغې سطحې ته راغلم د کومې څخه چې زه غورځول شوی وم. ما ته د صلاح الدین ایوبي خبرې هم را په یاد شوی ، هغه ماته ویلي و چې ته ولې د کوم عزتمنده سړې سره واده نه کوی؟ ما په خپل زړه کې ویلې و چې دا مسلمان څومره بې عقله دې ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وایم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنیوالي څخه اچولې دې ، هغه د صحرا ویریدونکې شپې ، د غلو ویرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وینې بوي زما څخه لرې کړې دي.»

« که چېرې تا دومره اوږدې خبرې هم نه وایې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوي؟ » دهغې سهیلې ورته وویلې، « خوددې حقیقت نه دې خبرول اړین گڼم، هغه به ددې ځایه ځي او ته به ورسره نه شي تللای، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وي نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شي کتلې، که چېرې و نیول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه یوسي.»

« ته زما سره مرسته وکړه، » (لوزینا) ورڅخه غوښتنه وکړه، « دا راته ډاگیزه کړه چې هغه چېرې دې، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه، نو زما زړه ته به آرام را پیدا شي.»

« هو کې ! » سهیلې ئې ورته وویل. زه دا کار کولې شم، ته بیرته خپلې خونې ته ولاړه شه، »

هغه خپلې خونې ته بیرته ولاړه او سهیلې ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

***** (۸۰)

په قاهره کې هم د فوځي خوزبنتونو نښې را برسیره کیدې، فوځ ته جنګي تمرینات ورکول کیدل، یو څو دلګي ئې جدا کړي و. هغوی ته ئې د شپینې غلچکي عملیاتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شمیرې سره د دښمن په زیاتو فوځونو باندې بریدونه کول، او د [ترپ او د خرپ] تمرینات ئې ورکول. دا تمرینات په دې ترتیب سره روان و چې د شپې له اړخه به هم فوځي دلګي د عسکري تم ځایو څخه بیرون استول کیده. سلطان ایوبي په خپله ددې تمریناتو سره زیاته علاقه درلوده، هغه به هره ځلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانو ته او ان تر دلګیو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشواو انځورونو په مرسته، جنګی لوبې ښوولې، هغه ددې روزني بنسټیز اصول دا ډول کینسول چې:

■ د کم شمیر په واسطه زیات شمیر دښمن ته زیان رسول، او د وسلې څخه زیات د عقل او فکر استعمالول،

■ د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل، مخامخ برید نه کول، د لس دولس کسانو د غلچکي عملیاتو په واسطه دښمن ته زیات زیان رسول.

ددې نه اخوا د دښمن کومه کلا یا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نیولو لارې چارې او یا د کلاگانو په دېوالونو کې ئې د نقب (سوري) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوبنانو، کچرو او آسونو څخه لیدنه کړې وه، کمزوري او یا عمر خوړلي ځناور یې ورڅخه جدا کړي و، د برید وخت او ورځ ټاکل شوی وه، هغه منصوبه چې سلطان ایوبي د فلسطین د سوبې له پاره جوړه کړې وه، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کامیابۍ سره د داخلیدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې د تم ځایو په هکله هم فکر کیده.

ددواړو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې یو بل به د تل له پاره له منځه وړي او نابوده وي به ئې. د صلیبیانو د چمتوالې دایره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه، هغوی په دغه پراخه دایره کې د سلطان ایوبي له پاره داسې ځنډۍ برابروله، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالې دسلطان ایوبی دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسیدلې و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په (شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خودې لوبې د جنگ سره هیڅ ډول اړیکې نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکې تړل شوي و. (لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدېد) له پاره ناقراره وه، او سهیلې ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدېد) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترگو کیدای شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په گډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ورپه برخه و. خودې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي راغلې و هغه اوس چېرې دې؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده «ما خو هغه نه دې کتلې» ، په درېیمه ورځ یو افسر ورته په غوږو کې وویل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دې او دهغې وروسته د مسلمانانو پندځالي ته لیږدول شوی دې ،

کله چې سهیلې دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي راغله ، «دمسلمانانو پندځالي؟!» دا یو ویرونکې ځای و ، په هغه ځای کې د پخوانیو جنگونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولې و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوتولې ، دا پندځالي بندیخانه نه وه ، او نه د جنگي بندیانو پندځالي و ، دا یو بیگار پندځالي و ، چې داسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پېښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وگړي هلته وروړل او کار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په ځیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولې وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ ، دا د بدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یواځې ددې جرم سزای تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبی ته دهغه جاسوسانو ددې پندځالي په هکله خبر ورکړې و ،

(حدېد) ئې هم همدې پندځالي ته ورلیږلې و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني ، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي تړون دې خو (لوزینا) دهغه حکم نه و منلې ، کله چې هغې واوریدل چې (حدېد) د مسلمانانو په پندځالي کې دې ، نو هغې خپلې سهیلې ته وویلې چې هغه به (حدېد) ازادوي ، سهیلې دهغې د احساساتي حال په کتلو سره د مرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې د یوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړې چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائی. ډاکتر ترې د دې علت و

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلې « هغه يو غريب شانتنه مسلمان دې چې زما د کورنۍ ډير خدمت ئې کړې دې . هغه چېرې په کومه جگړه کې زخمی شويدي ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، څرنگه چې دلته ټول ډاکټران عيسايان دي نو په دې خاطر د مسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادې چې که چېرې د بنار بناروال ته دا خبره وروسيږي چې ددې مسلمانانو ترمنځ جنگ جگړه شوی ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پندغالي ته ئې ليري ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې خدمت بدله ورکول غواړم ، چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه د شپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا به څومره اجرت کيږي . زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم .

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ د بنيايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډگر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترگو پوهيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څير ويلي شو ، (لوزينا) د سرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، او کله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل «ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه» .

ډاکټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د راز په ډکه مالومېږي ، خود (لوزينا) په کتلو سره ئې دا خطر په قبوله کړه ، او وئې ويل «راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ويده شوی وم راويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې او په بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس ونيوه .

***** (۸۱)

ددې کار د ترسره کولو تر ټولو زياته او خطرناکه مرحله د (حدېد) د پندغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او دا چې هغه څه ډول د پندغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پېره نه وه ، او علت ئې دا و چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تينبتي توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پړيو تونه وروسته به ئې بيرته راوړل ، ددوی ټوله شميره يونيم زر کسان برابرېدل ، د(لوزينا) ملگرې د پندغالي په اړوند څه مالومات ترلاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينیک ته هره ورځ ور استوي ، چې يواځې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځای ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې راوړل ، هغوی ډير انتظار و نه کړ ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ، دهغوی ساتونکي په لاس کې کوتک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې .

دواړه نجونې مخته ورغلې هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخور ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترگو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائې تللې وه چې (لوزینا) د زخمې کیدو تر مخه کتلې وه ، د (حدېد) اوږې را پریوتې وې ، او کالي ئې په وینه ککړې ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترگو کې اوبنکې را غلې ، خود (حدېد) په سترگو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واپاره ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو (لوزینا) و د هغې ملگرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوې لورې ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملگرې ئې ساتونکې په خبرو کړې. (حدېد) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترگو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو (لوزینا) ورته په کلاره وویلې «ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم ونه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه څرگندوو چې مونږ خبرې کوو.

» زه پرتا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم» (حدېد) ورته په کمزوري مگر غضبناکه اواز سره وویل ، «ماته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجرا کونکې سره همدا ډول سلوک کوئ؟»

«چپ شه حدېده ! (لوزینا) ورته په غبرگونې اواز وویل «دا خبرې به بیا کیږي ،ماته ووايه چې ته دشپې په کوم ځای کې ویده کیږي ، نن شپه به تا له هغه ځایه راباسم ،»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوبنکو په تویولو په ډیر سخته توگه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه افریب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وویل چې په هغه ځای کې چې هغه ویده کیږي دهغه ځایه راوتل گران کار نه دې ، خو چې را ووځي نو هغه به ځي چېرې؟... هغوی ډیر ژر د تینتې پلان جوړ کړ.

***** (۸۲)

د مسلمانانو پټې غالی په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدېره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځایه تر اوسه پورې څوک تښتیدلې هم نه و. اوکه تښتیدلې هم واټې نو چېرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاگیزه وه چې که چېرې کوم یو و تښتي هم ، نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړۍ برخه پای ته رسیدلې وه ، چې د بوی پخوانۍ شکیدلې خیمې څخه یو کس دگیدې په خویدو سره بیرون را ووت ، او ترهغه ځایه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترگې پرې نه لگیدې ، مخکې هغه ته په

تیاره کې هم د کجورو ونې په سترگو شوی ، مخته ورته یو سیوری د سر نه تر پنبو پورې پټ تر سترگو شو ، خویدونکې راپورته شو او د کجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدېد) و او (لوزینا) دهغه انتظار کاوه .

« تیز تلای شي؟ » (لوزینا) ترې و پوښتل .

« هڅه به وکړم » (حدېد) ځواب ورکړ .

د پندډغالي څخه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سیمه پرته وه ، ستونزه دا وه چې (حدېد) تللای نه شو . (لوزینا) ورته لاس ورکاوه تر څو گړندي گامونه واخستلای شي هغه ته ئې په لاره کې وویل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي . هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې او بیا د ډاکټر کور هم راوړسید ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بیرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه یوړ . د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ویل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کیږي . ددې خبرې په اوریدو سره د (لوزینا) مخته یو ستونزه راغله ، او هغه دا وه چې د دومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځای کې پټوي ، بیگار پندډغالي ته ئې هم بیرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاوه . ډاکټر دهغه علاج پیل کړې و ، نو ورته ئې وویل چې دې ته د ډیرې قوي او ښه غذا اړتیا ده .

(لوزینا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وویل چې په کوم ځای کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کیږي ، ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره گټه وړ دي هغه ورکړه ، ته چې له ما څخه څومره اجرت غواړې همغومره درکوم .

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډیر زیات و ، (لوزینا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وویلې ، « ته پر ما ډیر خطرناکه کار تر سره کوي ، زه پو هیږم چې دا شخص مو د مسلمانانو د پندډغالي څخه راوړې دي . اودا د مصر د فوځ سپاهي دي ، ته له دې سره څه اړیکې لرې ؟ ته چې ماته زما د غوښتلو سره سم اجرت راکوي نو ستا دا راز به هم زما له کوره بیرون نه وځي .

« ماته منظور ده » (لوزینا) ورته وویلې ، او ډاکټر دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شي .

ډاکټر (حدېد) په یوه خالي کوټه کې ځملاوه ، او هغه ته ئې وویل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسي ، هغه ورته شیدې او میوه راوړه ، او (لوزینا) ئې یوې بلې کمرې ته یوړه ، بله ورځ (لوزینا) او دهغې سهیلی د پندډغالي جاسوسي وکړه ، کلینیک ته ولاړې ، ناروغ قیدبان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصي فن له مخې ئې دا ډاگیزه کړه چې د (حدېد) په ورکیدو سره په پندډغالي کې کوم بدلون نه دي راغلي اونه کومه هنگامه پیدا شوی ده .

ورځې تيريدې ، او څرنگه چې ډاکټر دخپلې خونې قيمت اخسته نو په دې خاطر هغه (حدېد) هملته له ځانه سره پټ ساتلې و ، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله ، (لوزينا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کيناستله او ډيروخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تيراوه ، په همدې جريان کې شل ورځې تيرې شوی ، د (حدېد) زخمو نه هم راټول شوي و ، روغتيا ئې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزينا) ډاکټر ته وويل . چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځايه څخه باسي .

بله ورځ هغې خپله سهيلۍ بيا استعمال کړه ، د يوې کمې رتبې افسر چې تل به دهغې د سهيلۍ تر شا د تنگولو له پاره دهغې پسې ته ، په يوه چل راگير کړ . افسر ئې په يوه کوټه کې بند کړ او (لوزينا) ترې عسکري کالي وکښل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپير لوي خاورين دېوال و او څلور دروازي ئې درلودې ، چې د شپې له مخې به تړل کيدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا درواځې پرانستې وې ، ځکه چې د سلطان ايوب د راتلونکي يرغل له پاره د فوځيانو او دهغوی له پاره د سامانونو تگ راتگ روان و .

دلمر د پريوتو تر مخه ، د کلا د لوی دروازي په لور يو صليبي افسر په اس سپور روان و دهغه په ملا باندې را ځورنده توره د مسلمانانو په څير کړه نه وه بلکه نيغه ځورنده وه ، اولاستې ئې د صليب په شکل و ، هغه له هره اړخه صليبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوبانو يوه بار کړل شوی قافله بيرون روانه وه ، داسې ښکارېده چې د آس سپور افسر د دې کاروان سره يوځای روان دې ، هغه دروازی ته ورسيد ، نو د صليبي جاسوسي شبکې مشر هرمن د دروازي څخه داخلیده ، هغه بيرون له کومه ځايه را ستون شوی و . هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خدا ځواب په خدا ورنکړ . هرمن چې څو قدمه مخته راغي نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزينا) ورته ترسترگو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډيره تيزۍ سره دخپلې کمري په لور ولاړه ،

د علی بن سفیان په څير هرمن هم په څار کښۍ کې پوره ما هرو ، هغه سمدستي خپل آس د دروازي په لور واړاوه ، او ورو ئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بيرون چې ووت هرمن وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تير شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بيکاره و . هغه آس سپور د دروازي څخه د وتلو وروسته سمدستي خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډير تيز تلونکې و ، او په دې ترتيب (لوزينا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه .

***** (۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وگرځاوه او بيرته دننه ولاړ ، تر هر څه لمرې د مسلمانانو پڼډغالي ته ولاړ ، او دهغې ځای د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دنښو نښانو ويلو وروسته وپوښتل چې هغه چېرې دې ، خو په هغه خيمه کې چې (حدېد) ساتل کيده دهغې ملگرو وويل چې يو سهار هغه د دې ځايه غايب شوی ، مونږ

داسې وگڼله چې شايد هغه ئې اخوا د پخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بڼه کې يې ددروازې څخه وتلې وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټنې له پاره د (لوزينا) کمري ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه او ژړل ئې .

«ايا هغه تا و تښتاوه؟» هرمن ترې په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل «که درواغ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې درباندي ثابت کړم چې هغه ته تا د تښتې ټولې لارې چارې برابرې کړي دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغود ويلو اړتيا» (لوزينا) ورته وويل «زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډيره بنياسته دوکه او فريب دې ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر دريښتيا په ويلو ځان مرگ ته ورکړ.» دهغې په اواز کې پرکالي وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزیدو شوی ، ورسره نژدې يو گيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه گيلاس پورته کړ او د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل «ما خپل ځانته د مرگ سزا ورکړې ده ، ددې گيلاس دغه څو څاڅکي اوبه ددې گواهي وايي چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرگ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس د بښمن مې د قيده خلاص کړې او د تښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي. بلکه زما جرم دا و چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم ، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دې. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خو هغوی زما د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلود خولې څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه ريښتيا وایم او مړه کېرم، دا به ډير ډاډمن مرگ وي.»

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه گيلاس واخست او هغه ئې و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او د هرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لرې ترې و دريده ، په ژرغوني اواز ئې وويل چې «ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دې. دغې زهرو په دې کې ريښتاوی ورنويستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،... هو هغه ته ما د تښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فريننډس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللای مگر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولای ، په دې خاطر ما زهر و څښل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وي نو ما زهر څښلې و ،» -- هغه په پالنگ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخري خبره تر غوږو شوه «په ريښتيا ويلو سره په مرگ کې څومره سکون دې» هغې خپله اخري ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه . «اه» .

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې «ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړينې خبر ورکړئ»

«دهغي کورنی همدا مونږ و» هرمن ځواب ورکړ، «هغه په لس یولس کلنی کې د کومې قافلي څخه را تښتول شوی وه»

د صلاح الدین ایوبي د فوځ د کوچ درېیمه ورځ وه، صلیبیانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زیات شمیر فوځونه استولي و. د پلان په مطابق حمله په (کرک) کیدونکې وه نو په دې اساس صلیبیانو د (شوبک) څخه هم زیات شمیر فوځونه کرک ته ور استولي و، هغوی د خپلو فوځونو یو برخه د شام په لور هم استولې وه، ترڅو چې د نور الدین زنگي د مرستندویه فوځونو د راتګ مخنیوي وکړي، د همدې فوځ یوه برخه هغوی په لار کې د سلطان ایوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ورو استولې وه. د کوچ په وخت کې سلطان ایوبي خپل فوځ په درې برخو ویشلې و، او درې واړه برخې ئې یو له بله څخه لرې لرې ساتلې وې، کله چې هغه هغې ځای ته ورسید چېرې چې د صلیبیانو سره ټکر کیدل و، نو هغه د درې واړو برخو قومندانان او دهغوی نائین خپلې څیمې ته راوبلل.

«مونږ اوس هغه ځای ته راغلي یو چې زه باید تاسې ته راز را څرګند کړم»، سلطان ایوبي ورته وویل، «تاسو به حیران شوی یاست چې زه تاسې ته دا ویل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې یم، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي یاست، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم، زموږ منزل (شوبک) دې، یوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې یوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وې ولې ازاد کړل، او هغوی ته مې ولې ساتونکي ورکړل، ددې پوښتنې ځواب واورئ: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کینول، منځنۍ دروازه مې پرانستې پرېښوله، او علي بن سفیان او دوه نورو نائیبونو ته مې په لوړ اواز وویل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکي تاریخ باندې په (کرک) حمله کوم، زه پوهیدم چې جاسوسان ئې اوري، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله، چې زه د صلیبیانو سره په پراخه ډګر کې د جنگ څخه ویرېږم....»

همدا ډول خبرې مې دهغوی په غوږونو کې ورواچولې او ازاد مې کړل، او ساتونکي مې ورکړل ترڅو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسید چې په لاره کې یوه پېښه وشوه، غلو یوه نجلۍ او درې ساتونکي وژلي دي، څلورم ساتونکې پروڼ شپه د (شوبک) څخه بیرته را ستون شوی دې، هلته چې زموږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسیدلې او همغه زما پلان ته بریا ورکړې ده، صلیبیانو خپل فوځ زما د خونې په مطابق ویشلې دې، اوس ستاسې د فوځ د بني لورې برخه د صلیبیانو د ډیر ستر فوځ بني لورې د فوځ څخه څلور میله لرې دې»

هغه د بني لورې د برخې قومندان ته وویل «نن به دلږد پریوتونه وروسته، خپل اس سواره دوه میله مخامخ مخته یوسي، بیا به کین لورې ته شې او څلور میله به مخامخامخ ولاړ شې بیا به بني لورې ته دوه میله نور هم ولاړ شې، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شې، برید کول ستا کار دې

خودا به ډیره گړندی حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه یې یوسئ او بیرته را ووځئ ، او هماغه ځای ته ځانونه ورسوئ د کومه ځایه چې تللې وئ ، دویمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه میله لرې به بیا کینې لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژیستکې موادو قافلي تر سترگو شي ، ددې تر څنگ به تاسې د دښمن تر شا یاست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تریرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتئ ، دورځې ډیر وروسته راځئ ، د شپې له اړخه به بیا برید کوئ ، خو دربرېئ به نه. که صلیبیان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا برید کوي او دښمن به راټولیدو ته نه پرېږدئ ، دغه درېیمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرگردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پرېږدئ چې ور ورسیري ، او کله چې د اوبود چپنو څخه لرې شول سمدستي په هغو چپنو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خود جنگ له پاره به تم کیږئ نه ، د سرتیرو ډلې به تل د هغوی په حیواناتو باندې اور وروي.

دا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال اخري ورځ وه چې د (کرک) د اوسیدونکو د اړود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په څیر مهمه کلا د سلطان ایوبی د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زیات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او یو شمیر ئې په دښتو کې د سلطان ایوبی د فوځ د له منځه وړلو له پاره میشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسیدونکو سره هیڅ کومک نه شوکولای ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، د صلیبیانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جگړه نه کوي ، هغوی د غلچکي او کمانډو عملیاتو په واسطه هغوی وار خطا کړي دي ، دهغوی د خوراکې موادو قافلي له منځه تللې وې ، په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صلیبیانو دې فوځ د جنگ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللای نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صلیبیانو د کلا او د ښار د ډېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډیره کلکه مقابله وکړه خو د سلطان ایوبی لقب ویستونکو ډلو د ډېوالونه مات کړل ، دا محاصره یوه نیمه میاشت روانه وه ، اخر سلطان ایوبی (شوبک) ته ورننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بیگارانو پنډه غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، د صلیبیانو صحرائې فوځ په ډیره بې نظمۍ سره د (کرک) پورې را ورسید چېرې چې ډیرې فوځیان بیکاره ناست و او د سلطان ایوبی د ورتللو انتظار ئې کاوه.

***** (۸۳)

«دا ستا د قوم د سپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانو د غوښتنو ښکار
گرځيدلي چې د اسلامي سلطنت د له منځه وړلو له پاره د انگليستان ، فرانسې ،
جرمني ، ايټاليې او ... د کومو کومو ځاپو څخه دلته راغلي و» (عماد هاشم)

او کله چې «ايونا» په عايشې بدله شوه: (۸)

د (۱۱۷۲) زېږدیز کال دويمه مياشت په تيريدو وه ، د (شوبک) کلا د مجاهد پښو په ولکه کې راغلي وه خو په
ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړود ورو روان و. عيسايانو دخپلو کورنيو سره يوځای دهغه ښاره د
تېښتې هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تېښتيدلي و. هغوی ويريدل چې لکه څنگه چې هغوی د خپلې واکمنۍ
په وخت کې د (شوبک) په اوسيدونکو مسلمانانو ظلم او تيرې کړې و نو په همدې توگه به اوس مسلمانان
هم د هغوی د ژوند ساحه را تنگه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ويره کې و چې کله چې
هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تېښته ، د صلاح الدين ايوبې د غشې ويشتونکو په لاسو مړه او وسله
غورځونکي کتل نو يواځې خپل کوچنيان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو
سپاهيانو هغوی تللو ته نه پرېښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسيدونکي بلې
لورې تللو ته مه پرېږدئ ، هماغه و چې سپاهيانو به تېښتيدونکي عيسويان د شگلور په لورې لارو ، د
غونډيو او نورو سيمو څخه نيول او بيرته به ئې ښار ته راوستل.

دا خلک په حقيقت کې دخپلو حکمرانانو د گناه د سزا څخه په تېښته کې و ، هغوی د دې ځای اوسيدونکي
مسلمانان د چنچيو په څير سپک او بې ارزښته گڼل و او د «مسلمانانو پند غالي يا بيگار کيمپ» د دې
سترثبوت و. سلطان ايوبې ته د دې پند غالي په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم
همدې پند غالي ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قيد او بند په اذيتونو اخته پراته و. عيسايانو دغه
دوه زره کسان ژوندي لاشونه گڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حيواناتو په څير کار اخسته ، د دې بنديانو تر
منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړي و او همدلته ئې عمر تير کړي و او اوس اذيتونو زړښت
ته رسولي و. هغوی دا له ياده ويستلي و چې دوی ريښتيا هم انسانان دي ، په دې ځای کې د پخوانيو
جنگونو بنديان هم و ، خود هغو بدنصيبو شميره په کې زياته وه چې صليبيانو د قافلو او يا د ښاره څخه
نيولي او پند غالي ته ئې را وړي و. که هغه به ستر تاجر و او يا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نيوه
دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او يا به ئې لوني ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځای ته را رسول. په دوی
کې د ښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او
د صليب د ښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسيدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په
پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او هڅه به ئې کوله چې غږ ئې بيرون ونه وځي..... هغوی به يو مامولي شاتنه

عیسائی ته هم ټیټیدل او سلام به ئې ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلمانې لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پری ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول .

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوبنکې ئې د سترگو روانې شوی او وئې ویل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ، » هغه د هغوی د غذایي او روغتیايي حالت د ښه کولو له پاره سم دلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځای کې وساتئ او بستري او نور اړوندې اسانتیاوي ورته برابرې کړئ ، د سلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي . بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خودا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه . حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د خپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنگرونه نیولې و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوې و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکي عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځایو کې د هغوی چریکان محاصره شوي او ډیر زیان ورته رسیدلې دې ، دا خطر هم وه چې هغه فوځیان چې د (کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دخپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي .

ددې حالاتو سره د مقابلې له پاره د سلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تراوسه پورې په پوره توګه نه و خپل شوي ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاتړي په مختلفو سازشونو کې مصروف و ، همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وې ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي او هغوی یو دبل سره د سلطان ایوبي پر خلاف را یوځای کړي ، تر ټولو لویه خطر د اوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردېو سره یو ځای په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حبشیشین د مسلکې قاتلینو مرسته هم تر لاسه کړې وه ، او د سلطان ایوبي د وژلو پلان ئې تر لاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي خو ځله ویلي و ، چې دا د صلیبیانو څومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غداری کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکي وو . خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، څومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې .

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دېوالونو دخپلو فوځي سلاکارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د [الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ، خود بله اړخه په اوبناتو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

دهغه دوست بهاؤالدين شداد په خپلو ليکنو کې ليکي چې «دصلاح الدين ايوبي په مخ او تندي د سوبې اوبريا څه نښې نه ليدل کيدې، د (شوبک) د مسلمانانو يوه ډله چې خوشحالي څخه په نڅاو کې ودهغه دپوال ترڅنگ ودریدله، چېرې چې مونږ ولاړ و، نو صلاح الدين ايوبي هغوی ته کتل، دهغه په ليدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زياته شوه، خود ايوبي په شونډو باندې مسکا هم را پيدا نه شوه، ان تردې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالي کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته يواځې کتل، د ډلې څخه يوه په لوړ اواز وويل «صلاح الدين دنجم الدين ايوب ځويه! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پيغمبر راغلي ئې.» دا دعربي نژاده و، او عربو به يوبل د پلار په نوم پيژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډيرو صلاح الدين ايوبي ته بن ايوب يا بن نجم وايه، پخپله سلطان ايوبي دکرد د نژاده و....

«د نخيدونکو څخه کوم يوه نعره پورته کړه، -- دکرد ځويه! مونږ ستا پيغمبرۍ ته سجده کوو، صلاح الدين ايوبي يو ټکان وخور، په سخته لهجه ئې وويلې، دوی ته ووايه چې ما نه گنهگاروي، زه د پيغمرانو غلام يم، د سجدې کولو وړ يواځې يو الله دې.» ماد سلطان يو ساتونکي ته وويل، ورمنده کړه او هغه خلکو ته ووايه چې داسې نعرې دې نه وهي، دمصر امير پرې ناخوښه کيږي، ساتونکې ورغې نو ايوبي هغه تم کړ او ورته ئې وويل چې «په کلاره ورته ووايه، دهغوی زړونه مه خفه کوه، پريږده چې نڅاوی وکړي او سندري ووايي، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحاليو له پاره وقف دې....

هغه نور څه نه شو ويلې ځکه دهغه اواز دژړا ډک و، داد احساساتو غلبه وه، مخ ئې واړاوه، غوښتل ئې خپلې اوبنکې له مونږه څخه پټې کړي، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل، او وئې ويل «مونږ اوس اوس د فلسطين دهليز ته را رسيدلي يو، زمونږ منزل ډير لرې دې، مونږ ته دشمال په لورې تر هغه ځايه تگ ته اړتيا ده چېرې چې د روم د بحيرې ساحل د لمر پريواته لورې ته ورگرځي، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخري صليبي د ويستلو او د روم په بحيره کې دهغوی د ورډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ايوبي هملته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول بناړ کار کې اعلان وکړي چې هيڅ غير مسلمان دې په دې خاطر د بناړه نه تنبتي چې مسلمانان به ئې په تنگ کړي، هر چاته چې دکوم مسلمان بناړي او يا عسکر څخه څه ستونزه ورسپري نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکايت درج کړي، دهغې به پوښتنه وشي. هغه وويل چې مونږ دهيجا له پاره هم ستونزې او مصيبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مينې پيغام مو راوړې دې، که چاهم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره يا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي، په ياد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غير مسلمان، يو هم خوندي نه شي پاته کيداې. ددې ترڅنگ هغه حکم وکړ چې که په بناړ کې کوم صليبي جاسوس او يا عسکر پټ شوی وي او يا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسليم کړي.

دسلطان ایوبی فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د څارکښۍ د شبکې مرکز و. ددې جاسوسانو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډیر مالومات ورکړل شوي و او لارښوونه ئې هم ورته کړې وه ، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و ، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و ، او ټول اسنادې ترې له ځانه سره وړي و ، د هغوی د جاسوسې شبکې مشر (هرمن) او د هغوی نور چارواکي د هغه ځایه تښتیدلي و ، هلته یواځې اته نجونې نیول شوې وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوې وې ، هغه د هغوی څخه مالومات ترلاسه کول ، هغو نجونو ویلي و چې لږ و ډیر شل نجونې له دې ځایه څخه وتلي دي . هغوی ټولې په خپله تښتیدلي دي ، د هغوی سره کوم نارینه نه و ، نارینه جاسوسان هم وتلي و ، د هغو اتو نجونو څخه یو د خپلې ملگرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل ، چې هغې یو مسلمان فوځي (حدید) ته ددې کلا څخه د تښتې لار برابره کړې وه او بیایې په زهرو ځان وواژه .

په (شوبک) کې د امن د ټینګښت او نورو اموراتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په څوگ سره روان و . صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبی څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول . خو صلیبیان د بلې حملې له پاره دومره ژر ، چې هغوی ئې هیله کوله ، نه شواې چمتو کیدای . د هغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه دا وه چې : په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډیر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبی پر (کرک) یرغل کوي ، د هغه فوځونه د (کرک) په لور را روان هم و ، د هغوی د قاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبی فوځ به په (کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم د هغه په غاړه وي ، خو په نیمایې لاره کې د هغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟ او داسې چال ئې و لوباوه ، چې هغه صلیبی فوځ چې د مسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلې و د غلچکي عملیاتو لاندې راغې او سلطان ایوبی د (کرک) څخه ډیر لرې په (شوبک) باندې یرغل وکړ .

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه ، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول ، د هغوی د څارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبی په قاهره کې د نیولو وروسته ازاد کړې و د ملزمانو په څیر په دې کانفرانس کې ناست و ، جاسوس عالم د (شوبک) د سوېې دمخه په تښتې بریالې شوی و ، هغه ته د کانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې ، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته گټه ورسوله ، او د هغوی د سوېې او بریا سبب وگرځید . هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرگنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول ترلاسه شوی وه چې سلطان ایوبی په (کرک) باندې یرغل کونکې دې ، هغه داهم وویل چې که چېرې د هغه په خبر کې کوم شک وای نو اړوندې ادارې باید پر هغې باندې عمل نه وای کړې . د هغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د څارکښۍ د شبکې د ماهر په څیر څنگه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې .

«زه په دې هکله ډیر څه ویل غواړم» (هرمن) وویل «زه دا په ډاډ سره ویلای شم چې زه د څارکښۍ د شبکې ماهر یم ، خو ډیر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د څارکښۍ کولو محنت له نظره

غورځول شوی دې ، دهغې پایلې دا شوی چې زما مهارت د فوځ د مرکزي قومندې یا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دې ، په دې کانفرانس کې درې پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس د داسې سترې ماتې سره مخ شوی یو چې په کې د (شوبک) په څیر ډیره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ، او ترڅنګ ئې په میلو میلو څپره سیمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، ډېره کاله زیات لوژیستکی وسایل د دښمن په لاسو کې پریوتې دي ، او د (شوبک) ټوله ابادي د مسلمانانو غلامان ګرځیدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامی او احمقانه حرکتونه ستاسې تر مخ کېږم او زه تاسې ټولو ته په ډیر احترام او درنښت سره دا یادول غواړم چې مونږ په صلیب باندې لاس ایښودې او دا مو ویلي چې د صلیب وقار او عزت څخه به ځان څاروو ، نو که چېرې ستاسې د کوم یوه ذاتي وقار ته کوم زیان رسیږي نو هغه دې دخپل وقار او عزت په ځای د صلیب وقار او عزت تر مخ کېږي»

(هرمن) د ستر حیثیت خاوند ګڼل کیده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګې اف لوزینان ، او د شاه اګستس په څیر خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شو کولې ، د څار کښی ټول نظام دهغه په لاسو کې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) د دې جرأت او همت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه یوسي نو وړای شي . هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي .

«زه په دې خبرې د پوهیدو توان نه لرم ، چې د دښمن دراز د مالومولو له پاره یواځې په نجونو باندې ولې دومره زیاته تکیه کېږي؟» هغه وپوښتل .

«په دې خاطر چې بنځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» یوه حکمران وویل ، «د انسان د کړچار د خرابولو بڼه وسیله بنځه ده ، ایا ته د دې څخه انکار کولې شي چې د عربو زیات شمیر مسلمان امراء ، وزراء ... مونږ د همدې بنځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي؟»

«خو تاسې دا فکر نه دې کړې چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دې ،» (هرمن) ورته وویلې ، دهغوی خلیفه خپل حکم نه شي پیاده کولای ، په عسکري امورو کې دهغې هیڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې د سلطان ایوبی حیثیت د هغې ځای د والي په څیر دې خو هغه د هغې ځای خلیفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدین زنگي دې چې د یو سالار او وزیر رتبه لري خو په جنګي امورو کې هغه د بغداد د خلیفه څخه د اجازي اخستلو ته هیڅ اړتیا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به یو څو امیران ، وزیران او د کلاو مسؤلین په خپلو لاسو کې اخستي وي خو دهغوی حیثیت د یو څو غدارانو په څیر دې هغوی تاسې ته دخپل هیواد یو انچ هم نه شي درکولای ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځیان دي . نورالدین زنگي او صلاح الدین ایوبی دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شی کولای د داسې نجونو په واسطه دهغوی د فوځ کړچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړې دې ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دې ، په اسلام کې دهر یوه له پاره شراب حرام دي ، د دې بندیز

اغيز دادې چې مسلمان فوځي وي او كه غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فكر كې وي ، كه چېرې صلاح الدين ايوبی د شرابو عادي وای ، نو نن به مصر زمونږه و ، او صلاح الدين ايوبی به د (شوبك) د كلا فاتح نه گڼل كیده ، بلكه په دې كلا كې به زمونږ سره بندي وای .

«(هرمن) !» يو قومندان ورته په سخته توگه وويلې « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوریدلو له پاره وخت نه شته ،»

«زه همدا ويل غواړم» (هرمن) ورته وويل «چې د څارکښۍ له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چې ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيرې په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ، خطر په هر حال خطرې وي او په زړه او دماغ اغيز کوي . په ځينو وختونو کې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځاي په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ، نجونې د جذباتو څخه مغلوبیږي . همدا اوس اوس زمونږ يوي نجلۍ د صلاح الدين ايوبی يوه قومندان د غلو څخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبك) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مگر نجلۍ هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي ورواغوستل او دکلا څخه ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ، ما هغه نجلۍ ونيوله ، خو هغې زهر وخورل او ځان ئې وواژه ، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس کړې وه چې هغه گناهگاره ده ، او خپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دي ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهر وخورلو ته مجبوره کړه .

«د نجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسي نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چې په کوچني والي کې د مسلمانانو د قافلو څخه او يا د مسلمانانو د کورونو څخه را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځوانې شوی او خپل اصلیت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لوني دي ، خو مونږ يواځې د هغوی نوم بدل کړ ، دهغوی مذهب او کړچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهیږم ، او دا زما تجربه ده ، چې د مسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو څخه توپير لري ، دا نجونې چې کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نو داسې ورته مالومیږي چې هغوی ته يو ناڅاپه را په يادېږي چې دهغوی په رگونو کې هم د مسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينې څخه دهغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې وواځې چې پس له دې کومه نجلۍ د څارکښۍ له پاره مه ليرئ ،» يوه قومندان ورڅخه وپوښتل .
«کومه داسې نجلۍ مه استوئ چې دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوې وي.» (هرمن) ځواب ورکړ . «که

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې څخه وکارئ نو دا به د صلیب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانانو امر او حرم سربيره ته نجونې استوئ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې راگیرولې شئ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاي شي، ځکه چې هغوی د جنگ میدان نه دې لیدلې، د هغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی، د هغوی فوځ مونږ پیژني، یواځې فوځ دې چې د بنمن پیژندلې شي، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه رانښلي»

د صلیبیانو پادشاه اگستس ډیر زیات شېطان فطرته انسان و، هغه د اسلام سره د بنمني عبادت گانه، هغه وویل «(هرمن) ! ستا آند ډیر را نغښتې دې، ته یواځې صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنگی گورې، خو مونږ اسلام وینو، مونږ باید د دې مذهب بیخ را وکارو، د هغوی کړچار او آندونو کې شکوک او شبهات راپیدا کړو، په مسلمانانو کې داسې تهذیب رواج کړئ چې په کې جذابیت وي، دا اړینه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته وروسپارو، څه بریا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بیا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ورو لویږي....

بیا به داسې یو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي، که چېرې اسلام ژوندې هم پاته وي نو بیا به دا مذهب بل کوم صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنگي په څیر بچیان نه زیږوي، زه په ډاډه سره ویلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذیب کې رنگ شوې وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې ونیسو، برې او ناکامي وختي پېښې دي، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ورکړه، د فاطمیانو او حبشي سودانیانو تر منځ یووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشیشینو څخه کار واخله.

***** (۸۴)

غونډه روانه وه چې یو صلیبي افسر را ننوت، سترې ستومانه او په خاورو ککړو، داد هغه فوځ قومندان و چې د بنستي ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و، هغه ډیر اندېښمند و، هغه وویل «د فوځ حالت ښه نه دې زه د دې وړاندې سره راغلې یم چې د (کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور یوځای کړئ او په (شوبک) باندې یرغل یوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنگ ته راشي. اوس د جگړې حال دا دې چې زمونږ فوځي دلگي د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تگ کوي د مسلمانانو چریکې ډلې د لږ شمیره وگړو په واسطه غلچکي شپیني بریدونه کوي او بیا شاته ته تښتي، او دورځې له اړخه د هغوی یو څو کسان غشي ویشتونکي یو څو غشي را توغوي او بیرته ور ککیري، هغوی ډیر وخت اوبنان او آسونه په نښه کوي، او هر ځناور چې په غشي لگیري نو هغه بیا د کنترول وځي، مونږ ډلې څه تم کیدو وروسته خپلې خورې ورې ډلې بیرته سره راټولې کړلې، او د ځوابي یرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جگړه نه کوي، زمونږ یو شمیر دلگي په دې خاطر له منځه ولاړل چې

مسلمانانو هغوی دخپلې خوښې ډگر ته را بنکودل ، اوس په سپاهیانو کې د جگړې کولو جذبه مړژواندې شوی ده ، او ددې جذبې دبیرته را پیدا کیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوي ځوابي حمله پیل کړل شي .

په همدې موضوع باندې بحث او څیړنه پیل شوه ، د صلیبیانو له پاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر بڼه فوځ گانه ، د (کرک) څخه لرې په شگلور په ځمکه کې خوره وره پرته وه . د سلطان ایوبی چال بریالې شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکري ډلو دهغه دغه چال په ډیره بڼه توگه پلي کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهغې تیزی هوا له خپو سره به ئې سمه حمله کوله ، ددې څخه دا گټه تر لاسه کیده ، چې د هوا او آسونو د پښو څخه الوزول شوی شگې به د صلیبي عسکرو په سترگو کې ننوتلې او ړندول به ئې . د سلطان ایوبی سره زیات شمیر وگړي نه و .

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې وای نو د سلطان ایوبی سره دومره وگړي نه و چې (شوبک) ئې ساتلای وای ، هغه د جنگي فهم او فراست څخه کار واخست ، او په صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته د صلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځای نه شو را ویستلای چې سلطان زنگي به سلطان ایوبی ته دهغې لارې مرسته ورسوي .

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړینې کړي و ، خو په (شوبک) کې ایوبی دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړي نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په بڼه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترڅو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو څخه ورته اطلاعات را ورسوي ، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل . هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو څخه په فوځ کې د خدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ . او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو رایوځای شوو له پاره هملته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي . هغوی ته د صلیبیانو زیات شمیر اوبنان او آسونه هم تر لاسه شوی و .

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې د دښمن ځناور د وژلو په ځای ژوندي ونیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته د شپني غلچکي عملیاتو او خوځنده جنگ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسی له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پرېښول او هغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتي یرغل له پاره وگړي را پیدا کړي . ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ او ایا هغه نجونې د هغه ځای څخه را ویستلای شو ؟ (هرمن)

هغوی ته وویل چې یو خو نجونې د مسلمانانو په قید کې ورغلي اوڅه نورې را وتلې دي او یو شمیر ورکې دي ، د نارینه جاسوسانو په هکله هغه وویل چې یو څوئې په قید کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان یو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،... یو صلیبي حکمران وویل چې هغه نجونې چې هلته قید دي دهغوی را ویستل اسانه نه بنکاري خو دا هم شوني ده چې یو شمیر نجونو هلته د عیسایانو په کورونو کې پناه اخستي وي هغوی باید دهغه ځایه څخه را ویستل شي.

د لږ څه بحث او څیړنې وروسته دا پریکړه وشوه چې داسې یوه ډله تیاره کړئ چې د سلطان ایوبی د غلچکي ډلې په څیر هر ډول لویي ته تیار وي ، ددې ډلې هر یو کس باید ذهینه او هوښیار وي په عربي یا مصري ژبه و پوهیږي ، دا ډله د داسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) د عیسایانو د ظلم او تیري له لاسه را تښتیدلي دي ، هغوی ته داکار و سپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځایه ئې را وکارې. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وگړي ډیر مناسب وي چې د هغوی دغو بڼتنې په اساس د زندانو څخه را ویستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمینو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنی د تر لاسه کولو وروسته بیا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خیال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهیان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسیدلي وي او دهغې ځای د کوڅو او لارو سره بڼه بلدتیا ولري ،..... اوس دلته دا ستونزه را پیدا شوه چې مجرم وگړي ددې سیمې په ژبه نه پوهیږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پیدا کړه چې ډیر داسې وگړي ور واستوئ چې دهغې ځای په ژبه باندي پوهیږي.

زیات شمیر تاریخپوهانو د(شوبک) سوې ته مختلف رنگونه ورکړي دي، په دوی کې سپین گویه تاریخپوهان لکه د(ویلیم اف تآئر) په څیر عیسایانو هم ، په صلیبیانو باندي سختې نیوکې کړي دي ، هغوی لیکي چې دهغوی حکمرانانو د بنایسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سیمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخریب کاری او څارکښۍ له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار لید تر سترگو کیږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به د مسلمانانو څو کسه غیر فوځي چارواکې تر خپل اغیز لاندي را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې د مسلمانانو یو قوم هم شته او یو فوځ هم ، د یوه قوم او دهغې د فوځ د عقیدې وژل دومره اسانه کار نه دې ، اوبیا په هغه وخت کې چې صلیبیانو د مسلمانانو قافلي لوټولې ، دهغوی کوچنیان ئې تښتول ، په نیول شوو سیمو کې ئې په پراخه پیمانته د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامی وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بیگار پندغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

د مسلمان قوم اوفوځ جذبې له منځه وړل ناشونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونو کې بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په لیکو کې د یو څو کسه غدارانو د پیدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شي وړل کیدای.

تاریخپوهانو لیکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د يرغل اړتیا وه ، او صلاح الدين ايوبی د جنگي اړخه کمزورې و نو صلیبیانو د (شوبک) څخه د یو څو جاسوسو نښوونو د ویستلو په فکر کې ډوب و او ددې کار له پاره ئې دسرتیرو د ډلې د چمتو کولو حکم کړې و. هغوی لیکي چې صلاح الدين ايوبی د جنگي فراست ستاینه باید وکړل شي چې هغه په صلیبیانو باندې رعب او ویره اچولې وه ، د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ، او صلیبیانو هم دا اغیز منلې و ، هغوی هیڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ايوبی خپل فوځ دلگي دلگي او ډله ډله خور وور پروت دې اودا هم ویل کیږي چې سلطان ايوبی ددې حال څخه غمگین هم و ، د هغه خاص سلاکار ، شداد ، چې د هغه د اندېښنې کومه یادونه کړې نو هغه همدا کیدای شي چې د هغې فوځي دلگي د صلیبیانو د تعقب پسې خواره شوي و او د هغوی مرکزیت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې د هغې دلگي د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنگیدل ، دا سې نمونې هم لیدل شوی دي چې یو شمیر مسلمان فوځي دلگي د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ، د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بیا هم په هر حال کې چې وو ، جنگیدل .

دا د جذباتو او احساساتو جنگ و چې صلیبي سپاهیان ترې بې برخې و ، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شاتگ په حال کې کتل ، نو په هغوی کې به هم د جنگ جگړې روحیه له منځه تلله ، که چېرې صلیبیانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې وای نو د ايوبی خور وور لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په ورو ورو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنگی امورو باندې کیږي .

دلته یوه بله یادونه اړینه ده او هغه دا چې د هغه وخت د صلیبي پیښو لیکونکو په حواله دوه درې غیرمسلمان تاریخپوهانو دا ډول غلط بیاني هم کړیده ، چې سلطان صلاح الدين ايوبی (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توگه تر محاصرې لاندې نیولې و او بیرته ناکامه را وگرځید ، هغوی ددې علت دا بیان کړې دي چې د صلاح الدين ايوبی او نورالدين زنګي ترمنځ غلط فهمي را پیدا شوی وه ، زنګي ته د هغه سلاکارانو ویلي و چې صلاح الدين ايوبی مصر په خپل ذاتي واک کې اخلی او ځان د فلسطین حکمران جوړوي ، هغه به د فلسطین د سوبی وروسته زنګي هم له کاره گوښه کړي ، دامورخین لیکي چې نورالدين زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ايوبی له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنگی امورو په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغې نو سلطان ايوبی ته چا وویل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولې چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د ترلاسه کولو له پاره ئې را ستولې دي . ددې خبرې په اوریدلو سره سلطان ايوبی خفه شو او د (شوبک) محاصره ئې ختمه او بیرته ئې مصر ته کوچ وکړ .

عیسائی تاریخپوهانو د زنګي او ايوبی ترمنځ دغه فرضي تکر ډیر پورته پورته کړې دي خو په هغوی کې د هغو تاریخپوهانو شمیره ډیره ده چې د ئې ثابتته کړې ده چې سلطان ايوبی د یوې نیمې میاشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ورننوتې و . خو دا مالومات هم ترلاسه شوي دي چې صلیبي تخریب کارانو دنورالدين زنګي او سلطان ايوبی ترمنځ د اختلاف د پیدا کولو هڅې کولې خو بریالي نه شول . ددې ثبوت

دادې چې دسلطان ايوبې پلار نجم الدين ايوب تر ډېرې اوږدې او ستومانه کونکې لارې (شوبک) ته ورسيد ، هغه ته داشک پيدا شوی و چې هسې نه چې دهغه ځوي داسې بې عقلي و کړي اويا داسې څه پيښ نه شي چې تخريب کاران دهغه غوږونه دزنګي پر خلاف ډک کړي.

بهاؤالدين شداد په خپلو ليکنو کې زياتوي چې «صلاح الدين ايوبې دخپل پلار په کتلو ډير حيران شو دهغه لاسونه ئې ښکل کړل او داسې وپوهيده چې پلار ئې ورته ددې سترې سوبې د مبارکۍ په خاطر راغلي دي . خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبرې داسې پيل کړې «ايا نورالدين زنگي جاهل او ناپوهه دي چې زما د ورک او غريب د ځوی په خير يو وگړې ئې د مصر حکمران کړ؟ ايا زه به دا اورم چې ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدين زنگي دښمن گرځيدلي دي؟..... ولاړ شه او د نورالدين زنگي څخه ښه و غواړه ،....»

کله چې خبره را برسیره شوه نو مالومه شوه چې د سلطان ايوبې ذهن پاک دي او هغه د سلطان نورالدين زنگي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدين ايوب ډاډمن شو او څرگنده ئې کړه چې دا دصليبيانو تخريکاري او شيطان دي . سلطان ايوبې خپل باورې قاصد او سلاکار (فقيه عيسی الهکاري) دخپل دروند پلار سره يو ځای رخصت کړ ، او الهکاري ته ئې د نورالدين زنگي په نوم يو پيغام ور وليږه ، او ورسره ئې د (شوبک) څه تحفي هم ور وليږلې ، هغه ورته وليکل «تر ټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چې زه ئې ستا په قدمونو کې ږدم ، او ددې وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دې پيغام کې سلطان ايوبې دا ډاگيزه کړې وه چې دصليبيانو د تخريب کاريو څخه بايد بيداره و اوسي ، او دا هم له ياده ونه باسي چې يو شمير مسلمانان امراء هم په دې ډول تخريبيو او سازشونو کې دصليبيانو لاس ورکلکوي . په دې پيغام کې سلطان ايوبې دهغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنگوالي ليکلې و ، او تر څنگ ئې څه انقلابي وړاندېزونه هم کړي و . هغه زنگي ته ليکلي و چې په اوسنيو حالاتو کې دښمن زمونږ پر ځمکه کلاند دي او د جنگ په ډگر کې زمونږ پر خلاف پوره فعاله دي ، د ځمکې لاندې فعاليتونو کې هغوی زمونږ پر خلاف ډيرې غلطې انگيرنې پيدا کوي ، **زه دې نتيجې ته رسيدلې يم چې زمونږ غير فوځي قيادت نه يواځي دا چې ناکامه دي بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر گرځيدلي دي . مونږ د کوره لرې په بې رحمه صحراو کې دښمن پر خلاف جنگيږو ، زمونږ مجاهدېن جنگيږي او شهيدانيږي ، هغوی په لوږه او تنده جنگيږي ، او کفن هم ورته ميسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندې منبل کيږي د صحرايې گيدرو او مرغانو دخوراک غوره مړۍ گرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چې څومره ځان څارنی هغوی کوي هغومره بل هيڅوک نه شي کولای ، خو زمونږ د غير فوځي حکامو او مشرانو يو څاڅکی وينه هم نه توښيږي ، هغوی د جنگ د ډگر څخه ډير لرې په خوندي ځايو کې ناست دي همدا علت دي چې هغوی د عيش او عشرت عادي گرځيدلي دي ، او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپايي شرابو په واسطه خپل مريدان گرځولي دي . مونږ د دېن او ايمان د سر لوړۍ له پاره وژل**

کېږو ، او هغوی د ایمان د دښمنانو په لاسو کې پلورل کېږي او خپل عیش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ایوبي لیکلي و ، چې څرنگه چې اوس زه د فلسطین د هلیز ته رارسیدلې یم او ما عزم کړي چې د فلسطین د سوبي پرته به بیرته نه ستنیرم دا اړین گڼم چې تاسې (نورالدین زنگي) د غیر فوځي قیادت څارنه وکړئ ، د علماؤ امیر ته ووايست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونیزو ځایو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت یواځی او یواځی یو خلیفه لري او هغه د بغدا خلافت دې ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دې ، خو په خطبې کې او په هیڅ جومات کې به دخلیفه نوم نه اخستل کېږي . ستر نوم یواځی د الله ﷻ دې او دهغه درسول ﷺ . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکې کې کله هم خلیفه یا کوم بل حاکم په کومي لوري یا د یو څه د کتلو له پاره راوځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته ټیټ شي او هغه ته سلام وکړي سلطان ایوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شیععه او سني تفرقه ورځ په ورځ زیاتېږي ، د فاطمي خلافت د گونډه کیدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډیرښت راغلې دې ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنیانو سره دي خو هیڅ سني حاکم او یا کارکونکې ته دا حق نه شته چې شیععه خپل غلامان وگڼي ، په حکومت او فوځ کې شیععه گانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ .

په همدې ترتیب څه نور انقلابي وړاندېزونه هم وو ، چې سلطان ایوبي نور الدین زنگي ته واستول . تاریخپوهان په دې خبره کې سره یو دي چې نورالدین زنگي پر دې وړاندېزونو باندې سمدستي عمل وکړ . سلطان ایوبي د خپله اړخه هم د شیععه سني تفرقه د مینې او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه یوړه .

***** (۸۵)

هلته په (کرک) کې صلیبیان د سلطان ایوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام لېږلي و چې د مسلمانانو سره د جنگیدو هڅه مه کوئ ، بلکه دهغو ځایو څخه د راوتلو لارې ولټوئ ، ترڅو د ځوابي حملې له پاره زیات فوځ راټول کړای شو . د دې احکامو تر څنګ هغوی د څلویښتو کسو سرتیرو یوه ډله تیاره کړه چې باید د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته وروښوئ ، او جاسوسې نجونې دهغه ځایه را وکارې ، صلیبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ایوبي د مصر څخه غیر حاضر دې هلته د خپلو تخریبکارانو د ډیرښت له پاره پریکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانیان او د فاطمي خلافت پاته شوني سره را یوځای کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومی .

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه وینې بهیدې ، هغه ټوله سیمه همواره شگلوره نه وه ، په څو ځایو کې هلته د خاورې او شګو سترې سترې غونډۍ پرتې وی او یا د شګو داسې سیمې وی چې که څوک به یو ځل ورننوت نو بیا به یې د وتلو شونتیا لږه وه . په داسې سیمو کې صلیبیان هم له منځه تلل او د

سلطان ایوبي مجاهد پښ هم . او هلته د (شوبک) هغه عيسايان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ويرې د بناره څخه د(کرک) په لور را تنستيدل ، هلته د جنگ منظر داسې و لکه د يوه افق نه تر بله پورې چې انسانان يو د بل وينې تويوي ، په دې پراخه شگلورپه کې يوځای نخلستان يا د خرماو د بوټو ځنگل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کيدای شوی اوستري ستومانه انسانان ، زخمي انسانان او د تندې مړه کيدونکی انسانان هلته ورتلل او لويدل به .

عماد هاشم د سلطان ایوبي د فوځ د پوي کوچنی سرتيري ډلې قومندان و ، هغه شامي نژاده و په دې خاطرې دخپل نوم سره عماد شامي ليکه ، هغه جذبه چې د صليبيانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عماد شامي کې هم موجوده وه ، خو دهغه په جذبه کې د انتقام او بدل اخستلو قهر او غضب زيات مالوميده ، دهغه په اړه ټولو ته ډاگيزه وه چې هغه يتيم و او نژدې خپلوان ئې هيڅوک هم نه درلودل . خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و ، چې هغه يتيم دې او که نه ، ځکه دهغه پلار دهغه د سترگو تر مخه نه وفات شوی ، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تنستيدلې و . په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و ، هغه ته په ياد و چې دهغه په کوچنيوالي کې صليبيانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه ، او بيا يې دمسلمانانو په وينو تويولو لاس پورې کړې و . دهغه کوچنيوالي د صليبيانو په دهشت او وحشت کې تير شوی و ، هغه مسلمان جنگي بنديان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل ، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سروونه هم پرې کړي و ، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و . هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تنبتولو پيښې هم په خپلو سترگو کتلي وې او مسلمانان ئې بيگار کيمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و . د (شوبک) مسلمانانو به ويلې ، کله چې په بنار کې عيسايانو بې له کومه دليله مسلمانانو نيول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو يرغلونه کول پيل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دي .

د عماد شامي کور هم د عيسايانو د يرغل څخه خوندي نه و پاته ، هغه ته خپله خور ياده وه ، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډيره بنايسته او د ناڅکي په څير نجلۍ وه ، په کور کې ئې پلار ، مور او يو ورور هم و . يوه ورځ د عماد دغه کوچنی خور بيرون ووتله ، او درغل شوه ، پلار ئې ورپسې لتون وکړ خو پيدائې نشوه کړاې ، يو مسلمان گاونډي ورته وويل چې هغه عيسايانو پورته کړه او يوړه ئې ، پلار ئې دنبار د حاکم دربار ته فرياد وروست ، خو څنگه ئې چې وويل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې ولگاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لگوی ، کور ته په راستنيدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عيسايانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ . د دې پايلې دا شوی چې د شپې دهغوی په کور باندې يرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وينو کې ډوب وکتل ، هغه پخپله بيرون را ووت او وتښتيد ، او د پوه مسلمان په کور کې پټ شو . دهغې وروسته بيا هغه خپل کور ته ستون نه شو . ځکه هغه مسلمان گاونډي عماد د دې ويرې هلته بيرون نه پريښوده چې عيسايان به ئې ووژني .

لږې ورځې وروسته هغه مسلمان گاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوې قافلې سره روان و ، د ډيرو ورځو د سفر او ستومانټيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه او ژوندې اوسه ، هغه په ذهني توگه بالغ او ځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او د همدې جذبي په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لگيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پريښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ او هلته نوکر شو . عماد هغه ته دخپل تير شوي ژوند پيښې بيان کړې او ددې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي .

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې ونيوه ، هغه د انتقام او بدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې څلورو ځايو کې په جنگ کې گډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن او ميرانه وښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته وليږه ، چې نورالدين زنگي د سلطان ايوب د مرستې له پاره وراستولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځای هغه لورې ته ولاړ . خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شگلورپه ځمکه کې يې د صليبيانو پر خلاف غلچکي يرغلونه کول .

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر گرځيدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډيره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يوځای په صليبيانو باندې اور راښکته کړې و خود هغې د سيني اور مړکيدونکي نه و ، ... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يواځې څلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې څلورو سپرو سره يوځای د صليبيانو په يوې پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ، د ورځې له اړخه يې نه شو کولای دخپلو څلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډيره لرې ځايه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يوځای کې ئې پراو وکړ ، خوزيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمې شپې په وخت کې په اسونو وروځغاستل او د ویدو صليبيانو تر منځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښي او کيڼ لورې وار کاوه ، او دهغه هغه څلور وارو ملگرو هم همداسې کول .

هغوی ته به چې کوم خوزنده شې تر سترگو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، او بيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ویده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشي ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله ودروله ، او دهغې ځايه ئې خوندي ځای ته بوتله ، هغه دا فکر هم نه وکړ چې دښمن بيداره شوی دې هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور وړل ، او په هغوی ئې د بريد کولو حکم وکړ . په تياره کې ورته څه سيوري تر سترگو شول ، پنځه وار په اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، څو کله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځای درې را وتلي دي . دهغو دوه کسان صليبي غشي ويشتونکو را پرځولي و . د عماد

وینه نوره هم گرمه شوه ، او خپلو مجاهدېنو ته ئې وویل : « اوس به بدله اخلو . » دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدېن را وگرځول او د صلیبیانو په لور راغلل او د رانژدې کیدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ . اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و ، او د بنمن هم په پوره توگه بیداره و . ددې یرغل پایلې دا شوی چې عماد یواځې پاته شو . دا ځل چې هغه د بنمن څخه ووت نو د خپلو دوه ملگرو په ځای ورسره دوه صلیبیان و چې د هغه تعقیب ئې کاوه . صلیبیانو پرې و رغړ کړ . هغه هم په تیاره کې د غږ څخه و پیژندل ، او که نه هغه خو هغوی خپل ملگري گڼلي و .

هغوی هغه ته ور رسیدلي و ، او په تورو ئې پرې برید وکړ ، د هغه سره اوږده برچه وه ، په ځغاستي آس باندي ئې ددواړو مقابله وکړه ، ددوی جنگ پوره اوږود شو ، او هغه دواړه بیرته وگرځیدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه یوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د وروستولو له پاره د واگو څخه و نیول . د هغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځایه پورې رسیدلې دي ، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د آرام د ورکولو له پاره په یو ځای کې پراو وکړ هغه د ویده کیدو څخه ویریده ، ځکه چې په هروخت کې اود هرې لورې څخه د بنمن په برید کې راتلای شو . هغه شپه په بیداری کې تیره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دي . او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل ور په غاړه دي ترڅو د خپلو ملگرو سره یوځای شی .

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پیریانو په څیر د لارې د ورکیدو خطر نه احساسوله ، هغه تجربه لرونکې چریک و ، د لارې څخه ئې د خطرې د بوي کولو احساس کولای شو . هغه ته ډیر لري د صلیبیان څلور څلور او یا پنځه پنځه کسانو ډلې ترسترگو شوی نو که چېرې د هغه سره دغه دوه زیاتي اسونه نه وای نو په یوه ټولي څو ئې برید کاوه ، هغه خوندي په خپله لار روان و ، هغه روان و اولمر په اسمان کې را پورته کیده ، مخته ورته د غونډیو سیمه راغله ، دلته ورسره ویره پیدا شوه چې د صلیبیانو کومه ډله به د شپې له اړخه قیام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پریوتو تر مخه د هغه ځایه ځان و کاري ، ددې نه هم ویریده چې په کومه غونډۍ د صلیبیانو کوم غشي ویشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و .

***** (۸۲)

مخته لاره ددووشگلورپه غونډیو تر منځ گرځیدلې وه ، د هغې ځایه چې راتاوشو نو ناڅاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو . داسې مالومیده چې څوک د هغه دڅنگ غونډۍ سره پټ شوی و . هغه دخپل آس واگو ته ټکان ورکړ او دخپل اس تگ ئې گړندې کړ . کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره یوې بلې غونډۍ بنده کړې وه ، دې سیمې د غونډیو تر منځ د یوې پراخه کندې بڼه خپله کړې وه ، د عماد څخه شل قدمه لري په خاورو کې خړې یو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنگنو په مرسته پورته وخیږي ، د هغه شاد عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ورغږ کړ خو هغه د عماد غږ ته د ځواب ورکولو پرته

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړي. غونډۍ شگلورږه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغې هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټینګې نه شوی ، هغه نیم بې هوشه شاتنه و. بیرته را ورغړید او د عماد د آس په قدمونو کې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حیران پاته شو. هغه یوه ځوانه نجلی. وه او دومره ښایسته چې پخوانې کله هم نه وه ترسترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلی په ویره کې وه ، دهغې پاته توان هم ویرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دریرې خو کیناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ، «اوبه راکړه» عماد د یوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړې ، هغې په ډیره بې صبری سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټیدو شوی.

عماد هغې ته د خوراک له پاره هم څه ورکړه ، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسیره شوی ، عماد ورته وویل «له ما څخه مه ویریرې ، ووايه چې څوک ئې؟»

«د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په ستړي او ستومانه اواز وویل «ټول مړه شول ، زه یواځې پاته شوم ، په لار کې مسلمانانو برید را باندې کړي و.»

«ماته ولې ریښتیا نه وائې؟» عماد ورته وویلې «هغه څه چې تاوویل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ گڼې وئې گڼه » هغې په ویریدلې لهجې سره وویل ، «خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

«تر(شوبکه) پورې» عماد ورته وویلې «زه تا (شوبک) ته وړلای شم ،(کرک) ته نه» ته ویني چې زه مسلمان یم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عیسایې فوځ په لاسو ومړم.»

بیا نو ماته یو آس را کړه «نجلی ورته وویلې ، «زه نجلی یم که چېرې په لاره کې د چالاسو ته ورغلم نو ته پوهیرې چې زما انجام به څه وي؟»

«زه درته آس هم نه شم درکولای ، اوتا له دې ځایه ځانته هم نه شم لیږلای ، عماد ورته وویل «دا زما دنده ده چې تاله ځانه سره (شوبک) ته یوسم.»

«هلته به ما چا ته سپارې؟»

«خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وویلې او تسلي ئې ورکړه چې «ستاسره به هغسې سلوک نه کیږي چې ته ترې ویریرې»

نجلي (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هیڅ عیسایې اوسیدونکې ددې ځایه تینستی ته مه پرېږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلی خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسیدلای ځکه چې هغه توررنګه ښایسته نجلی ده. مگر نجلی ددې نه ویریدله چې دا مسلمان

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې بايد ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووايي چې آس را کړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلی- خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئې وويل «زه ډيره ستومانه شوی يم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به (شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه دنجلی- حالت هم همداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې هملته د تم کيدو پريکړه وکړه. ددې تر مخه نجلی- دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې زيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوږو ککړې څهرې ترې وحشي جوړ کړي ، نو هغې دهغه څخه د رحم هيله نه دلورده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نو په دې خاطر ئې عماد په ژوره توگه تر سترگو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ، او فکر ئې کاوه چې دومره بنکلي او بنايسته نجلی- په دې صحرا کې ځانته پاته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبي او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسي د وږو ليوانو په څير منډې ترې وهي ، ددې له پاره څومره خطرناکه دي ، او دا هم شونې ده چې ددې نجلی- په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فربسته نه وه ، دهغې نجلی- سترگو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلی- هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې دنجلی- څخه خپلې سترگي واړوي ، خو دنجلی- سترگو ددې سترگي را ستنولې ، نجلی- په خپل جسم کې کومه داسې جذبې احساسوله چې دهغې له پاره پردی و ، هغې يو ځل سترگې بنکته کړې خوسترگې ئې په خپله را پورته شوی او ډيري نارامه شاتنه بنکاريدي ، دنجلی- په شونډو نړۍ غوندې خدا را غله ، عماد ورته وويل «چې شايد ناواده شوی پيغله ئې؟!»

«هو!» نجلی- ورته وويلې ، اوبيا ئې دڅه فکر او ځنډ کولو پرته وويل «زه په دنيا کې هيڅوک نه لرم ، که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوی غوندې و ، هغه ورته وويل «بيا به ته ماته وائي چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمان شه او واده راسره وکړه»

«زه بايد په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلی- ورته وويلې «که چېرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځي نو ستا دنيا به بدله شي.»

نجلی- د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا دنجلی- مخ او څهرې ته کتل اوبيا به ئې سرتييت کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه دنجلی- خبره اوريدله هم نه ده. لږڅه وروسته دنجلی- مخ او څهره دمانبام په تياروکې ورکه شوه ، هغه دآس دزين سره تړلي دخوراک څبناک شيان را واخستل ، نجلی- ته ئې هم ورکړل او پخپله ئې هم وخوړل ، دهغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئې سترگې ورغلې.

د نیمائې شپې څخه ډیره برخه تیره وه چې نجلی خپل اړخ بدل کړ، او سترگې ئې پرانستې، عماد ته یې وکتل، چې په خواږه خوب ویده و، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړو، د شپې د اولې برخې سپوږمۍ د غونډیو سرته راغلې وه، نجلی آسونو ته وکتل، زینونه پرې ایښي و، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئې زینونه هم نه و رابښکته کړي، نجلی آسونه تیار وکتل او دائې هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ویده دې او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بیرته ترلاسه کړي، په خپله چوغه کې ئې لاس ننویست او کله ئې چې لاس راوویست نو دهغې په هغو ښایسته گوتو کې خنجر و، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترگو کیده، او کتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ویده پروت دې. نجلی د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل، او یو ځل ئې بیا د عماد په مخ سترگې ور واچولې، عماد په خوب کې بریده، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلی داسې وپوهیده چې هغه ته خپل خپلوان راپه یاد شوي دي.

نجلی د عماد سینې ته په غور سره وکتل، او اندازه ئې وکړه چې دهغه زړه چېرې دې، هغې د یوه څخه زیات وار کول نه غوښتل، خودا وار باید په زړه وشي، ترڅو عماد سم دلاسه و مري، او که نه په مړینه مړینه کې به هغه هم له منځه یوسي، نجلی خپل خنجر نور هم په قوت سره و نیو او د آسونو په لور ئې وکتل، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې باید کړې ئې وای را وگرځول، او هغه دا چې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سوری کوي، په آس به سپرېږي او آس به ځغلوې. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر د عماد په سینه کې ور ننویستې وای اوله منځه به ئې وړې وای، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې، او دهغې دښمن. خو هغې به بیا بیا د عماد په مخ باندې سترگې ور غوړولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه، نو زړه به ئې په ټوپونو پیل کاوه. عماد یو ځل بیا و برید، اوس نو دهغه د خبرو الفاظ څرگند و، هغه په خوب کې خپل کورته رسیدلې و، د خپلې مور نوم ئې واخست، خور ئې هم راپاده کړه، او څه داسې الفاظ ئې دخولې څخه راووتل چې هغوی وژل شوي وي او عماد دهغوی قاتلینو پسې گرځي.

دا چې کوم احساس یا جذبې د نجلی لاس تم کړ مالومه نه دې، شونې وه چې ویره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي، نجلی نارامه شوه، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي او سوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د آسونو په لورې ولاړه، خو شگو دهغې پښه را ایساره کړه، هغه ودریده او عماد ته ئې یو ځل بیا وکتل، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خیال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره یوه ځوانه نجلی په یواځې ځای کې یوځای شوی ده، او دا فکر ئې هم ونه کړ چې دا نجلی عیسائی ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژني، هغه د آسونو څخه زینونه هم نه دي رابښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتیاط سره نه دي سمبال کړي -- ولې؟ ایا هغه پر ما باور دلود؟ یا ایا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانۍ په هغه کې هیڅ جذبه راپیدانه کړه...؟ هغې ته داسې احساسیدله، چې هغه سړي دې ته داس څخه

زیات ارزښت هم نه دې ورکړې ، هغه سوکه سوکه تر یوه آسه پورې راغله ، آس و شنړیده ، نجلی و ویریدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم دهغه سترگې خلاصې نه شوی .

هغه ددرې آسونو ترمنځ ولاړه وه ، کله ئې چې په یوه آس د سپریدو اراده وکړه نو د شاله خوا ئې اواز واورید . «څوک ئې ؟» نجلی یو دم شاته وکتل ، یو سړي په خوله باندې شپیلې وواهه «زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخنډل ، نجلی ئې د ژبې څخه و پوهیده چې صلیبیان دي ، یوه نجلی د لاسه و نیوله ، او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلی ورته وویلې «زه صلیبي یم» هغو دواړو و خنډل او یوه ئې وویل « بیا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه »

«لږ صبر وکړی او زما خبره واورئ ،» هغې ورته وویلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتیدلې یم ، زما نوم «ایونا» دې زه د څارکښۍ د شبکې غړی یم ، (کرک) ته ځم ، هلته وویښۍ یو مسلمان سپاهی ویده دې ، هغه زه نیولې وم ، ما هغه ویده پرېښود او ترې تنستم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلي او ما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډیرې خبرې وکړې چې هغه د صلیبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانگه ده .

یوه صلیبي هغه د وحشیانو په څیر په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ویل «هر چېرې چې غواړې رسو دې» خو هغه بل ډیره بیهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلی یوې لورې ته ورتیل وهله ، هغوی د صلیبي فوځ پیاده عسکرو ، چې دمسلمانو چریکانو څخه را تښتیدلې و ، هغوی د شپې چېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه ، دداسې ښکلې نجلی په کتلو د هغوی څخه حیوانات جوړ شول . کله چې نجلی وکتل چې هغوی ته د صلیب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هیله په لور اواز خبرې پیل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهیانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه یوه په ویریدلې اواز د خپل ملگري نوم واخست او ویي ویلې «ځان څنگ کړه» خو دهغې دخبرې دمخه د عماد برچه دهغه په ملا کې ورننوتې وه . هغه بل توره را وویسته ، نجلی چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوگوری چې خنجر ورسره دې هغې دا خنجر د صلیبي سپاهي په اړخ کې ورننوېست او یو په بل پسې ئې دوه واړه پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وویل «تاسو ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته ، تاسې د صلیب په نوم ناولې تور داغ یاست.»

کله چې دواړه صلیبیان بیخ شول ، نو نجلی بې قابو شوه او په ژړا ئې پیل وکړ . عماد هغې ته تسلی ورکړه او ورته ئې وویل «اوس دلته پاته کیدل سم نه دي ، شونې ده چې ډیر سپاهیان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانیږو ،»

هغه دنجلی څخه و پوښتل «ایا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

«نه !» نجلی ځواب ورکړ ، «زه وینښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

« هلته دې څه کول؟ »

« غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم ، » نجلی اقرار وکړ او وئې ویل « ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم . »

« دا خنجر دې له کومه کړې؟ »

« د پخوا څخه له ماسره و » نجلی ځواب ورکړ ، « ما د مخکې نه په لاس کې نیولې و . »

« ولې دې پخوا را خيستې و؟ » عماد ترې وپوښتل « په دې خاطر که زه راوینم شم نو ما به ووژنې ، »

نجلی ځواب ورنکړ . عماد ته ئې همداسې کتل . دلږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وویل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بیا درڅخه وتښتم . » زه تاته دا په ډاگه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کیده . زه دا نه شم ویلای چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننویستلای . ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه یم ، خوبیا هم زه و نه توانیدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه شم ویلای ، کیدای شي ته څه ووائې؟ »

« دژوند او مرگ پریکړې د الله په لاسو کې دي ، » عماد ورته وویلې ، « ستا لاس زما الله له ما څخه منه کړې و ، او ستا عزت هم الله خوندي کړ . زما وجود خو هسې یوه وسیله شوه ، ... په هر آسپ چې سپرېږې سپره شه او ځغله . »

نجلی خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وویلې « زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، او که نه زه دې وژنم »

« ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله » عماد ورته وویل « بیا هم ما نه شې وژلې »

دا ټوکې نه وي ، دواړو په پوره هوش او فکر سره دا خبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول او یو اس ورپسې روان و .

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سیمې ته رسیدلې و چې صلیبي عسکر نور نه ترسترگو کیدل ، د عماد د فوځ خپل څو کسه سپاهیان ترسترگو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، د اپریل د میاشتې لمر ډیر گرم وي هغوی خوله اومخ پټ کړي و اوروان و ، لرې شگي د اوبو د سمندر په څیر را وځیلیدې ، او په بڼې اړخ کې ئې د شگلورپه غونډیو غرونه ترسترگو شول ، د سفر په دوران کې هغوی له یوه بله سره یوه خبره هم ونه کړه ، د گرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځای کې چې پیتا اود ویرې فضا را پیدا کړې وه ، عماد نجلی ته وویلې « دا ستا د قوم د سپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو بنکار گرځیدلې چې د اسلامي سلطنت د له منځه وړلو له پاره د انگلیستان ، فرانسی ، جرمني ، ایټالیا او ... د کومو کومو ځاپو څخه دلته راغلی و . »

نجلی چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل، او دیوه سور اسویلی وروسته به ئې بیرته سترگې وارولې، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسپورې پیدا شي، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل، د لټون وروسته ئې شنه گیاه او بوټي ترسترگو شول، په یوه ځای کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې، د آسه را بنکته شو، اول ئې پخپله و څښلې او بیا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ورپریښول، او ترسیوري لاندې کیناستل.

«ته څوک ئې؟» نجلی ترې وپوښتل، «ستا نوم څه دې؟ او دکوم ځای اوسیدونکې ئې؟»

«زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ، «زما نوم عماد دې او زه شامي یم»

«تا د شپې په خوب کې څوک یادول؟»

«ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل «زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملگرو به هم ماته همداسې ویلې، چې زه په خوب کې گریږم.»

«ستا مور یا خور شته؟ نجلی ترې وپوښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی،»

«وو، یو وخت!» عماد د افسوسه په ډک اوسیلې سره وویل. «اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلی ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه ونه ویلې، هغه نجلی ته وویلې «تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ویلې و. ماته ستا څخه د پوښتنې کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم او بیرته به را ستونږم، که چېرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووايه خو دا مه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو څخه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د څارکنسې له پاره راغلې وې.»

«ته سمه خبره کوي» نجلی ورته وویل. «زه جاسوسه نجلی یم، زما نوم "ایونا" دې»

ستامور او پلار په دې خبر دې چې ته څه ډول دنده ترسره کوی؟» عماد ترې وپوښتل.

«زما مور او پلار نه شته،» «ایونا» ورته وویل «ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې،» هغې دا خبره همدلته پریښوده، او وئې ویلې «زما یوی ملگری دیوه مسلمان سپاهي د په څنگ کولو په خاطر زهر و خوړل، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلی دیوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي؟ خوزه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیدای شي.»

«داسې څرگنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په خیر هغه نجلی د غلو څخه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. او بیا هغې نجلی هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په خیر هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلی څومره بنایسته ده،، لوزینا ډیره بنایسته نجلی وه، زه دا ویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان څارولې شم.»

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ د حکم تابع يو.»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې «ته به مصر ته تللې وى ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلی ورته وويلې ، «خو ته مې هلته نه ئې کتلې ، هغې ورنه په خدا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوي ؟ ايا زه بنياسته نه يم ؟»

«ما ستا د بنياست څخه انکار نه دې کړې ،» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته داپوښتنه ولې کوى.»

ته به حتماً حيرانه شي چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملگرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې دا ويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د وړلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوبنې خلاف له تاسره واده کوم. اويا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلی که زما له مذهبې وي او که له بله مذهبې ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې ، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس د پارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوى وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريرې ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زموږ د کوره پورته کړې وه ، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وي اويا مړه ، که چېرې ژوندۍ هم وي نو د کوم امير په حرم سراي کې به وي ، اويا به ستا په خير جاسوسي کوي. هره نجلی چې وينم هغه خپله همغه خور گڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زما ورکه شوى خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شي ، زه پوهيږم چې په صحرا کې ستا ځانته تگ او بيا پياده تگ تا څه ډول انجام ته وررسوي ، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واي نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ، ماته دخپل بنياست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مريم ، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې داس د ځغلولو او هغوى په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلی هغه ته په حيرانونکو سترگو سره کتل ، دهغې په سترگو کې د تندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چانه وى کړې ، هغې ته د بې حيايې او عياشۍ درس ورکړل شوى و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه او فريب گرځولې وه ، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه ، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملگرو په خير خپل ځان د نارينه و په غيږو کې د وراچولو حکم کړې و. تر څو د هغوى زړونه په خپله ولکه کې واخلي . هغوى دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانونه ئې شهزادگۍ گڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چېرې وه ، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولي و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، د همدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څيردا په ياد راځي چې زه ئې د بوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

خو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وینستانو کې تیر کړل او خپل وینستان ئې په دواړو موټو کې را ونيول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني یادوونه را وینسوي ، هغې وویل «په یاد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عیش او عشرت او په ښکلې فریبونو کې ورکه ده ، ما هیڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور او پلار څوک و او څنگه و ، ماته کله دمور او پلار اړتیا نه ده پېښه شوی ، زما احساس له منځه تللی و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارینه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارینه خو ما دخپلې تفریح داستعمال یو نانځکه گڼي ، په هغوی چې زما ښایست او زما ځواني نشه را نه وړي نوزه هغه دحشیشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ما کې هغه احساسات را بیداره کړل چې دمور ، پلار ، ورور او خور مینه غواړي.»

د هغې نا ارامي زیاتیدله ، هغه به تم تم کیده او خبری به ئې کولې ، او بیا بلکل چپ پاته شوه ، کله به ئې عماد ته سترگې و نیولې او کله به ئې د خپل سروینستان په دواړو لاسو کې و نیول ، هغه په حقیقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جگړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وویل چې پاڅه چې څو ، نو هغه د یوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څیر د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سیمې څخه ډیر لرې یوږل خوبیا هم به هغې عماد ته همداسې کتل ، یواځې یو ځل هغې په خدا کی وویل «ما کله هم د نارینه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دي کړې ، زه نه پوهیږم چې زه ولې احساسوم چې زه باید له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

***** (۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازي ته ورسیدل نو د بلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې یوه شپه تیره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ یوسي نو دهغې ځای په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تیریدل ، او خلکو «ایونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د یوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندي دروازي ته ئې وکتل ، «ایونا» ترې وپوښتل ، «دلته ولې و دریدې ،؟» هغه داسې و لکه هیڅ یې چې نه وي اوریدلي ، دوازي ته لنډه ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازي ډډه و ټکوله. یوزور سړي دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسیري؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

«هیڅوک نه» هغه زور سړي ځواب ورکړ ، «د عیسایانو یوه ښځه په کې اوسیدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو دهغې ټوله کورنۍ و تښتیدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده؟»

زور و ویرید . هغه وکتل چې سپور یو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې گرویزنی کوي ، چې د عیسایي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ایوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

مسلمان په واسطه دې هېڅ عيسائې ته زيان و نه رسېږي. او که نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زور وويل «ما پرې ولکه نه ده کړې، ددې دساتنې له پاره دلته راغلی يم، زه به دا بلکل بند کړم. ددې مالک ژوندې دې هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهيسې په هغه بيگار پندډ غالي کې پروت دې.

«ولی دمصر امير هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي؟» عماد ترې وپوښتل.

«دهغه ځای مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پندډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. «خو دهغوی ټولو روغتيايي حالت دومره خراب شوی دې چې دروند صلاح الدين ايوبی ورته اوس شيدې، غوښه، دواياني او د ښه اوسيدو انتظام کړې دې زيات شمير ډاکټران دهغوی روغتيايي حال څاري، دهغوی څخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ورليږي، هلته چې څوک اوسېږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره هملته ورځي. ددې کور خاوند هم هملته دې، يوڅو هغه ډير زور شوی دې او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې دپنډغالي اذيتونه گاللې دي، هغه يواځې ژوندې دې زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شويدي.»

«دهغه خپلوان چېرې دي؟» عماد ترې وپوښتل.

«هېڅ يو ئې هم ژوندې نه دي،» زاړه ځواب ورکړ او درې څلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل، «هغه زما خپل کور دې، زه ددې خلکو گاونډي يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلي شئ.»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته، دآس څخه رابښکته شو او دننه ولاړ، په دېوالونو ئې لاس وواهه، هغه خپلې اوبښکې وچولې، «ايونا» ئې د اوبښکو دراتلو علت وپوښته، هغه ځواب ورکړ. «خپل کوچنيوالي لټوم، زه ددې کوره تنبیدلې وم،، دا زما کور دې،» دهغه اوبښکې را رواني شوی او دهغه زور څخه ئې وپوښتل، «ددې خپلوان مړه شويدي، دهغې اولاد هم و؟»

«يواځې يو ځوي ئې په څنگ شوی و، چې د عيسائې غلو څخه زمونږ کور ته را تنبیدلې و،» زاړه ځواب ورکړ، «ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلې نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تنبیدلې وه او دگاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه، هغه همدا گاونډي و، خو هغه دې زور سرې ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د (شوبک) څخه شام ته استولې و هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې، د عماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډير گران شول، خوبيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زور ته ئې وويل «زه ددې کور د خاوند سره کتل غواړم، ماته دهغه نوم را وښايه،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود او عماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توگه په ياد و.

« دهغه هلك يوه خور وه ، زاړه ورته وويل «ډيره کوچنۍ وه هغه عيسايانو تښتولې وه ، او دهغې د تښتې وروسته بيا ددې کور ټول وگړي د عيسايانو په لاسو ووژل شول .

«ايونا» عماد نجلی ته وويل « دخپل مقدس صليب د پالونکو کړتوونه دې واوړه »

«ايونا» هيڅ ځواب ورنکړ . هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې يوه پله بنده کړه او دهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ . په دروازې باندې درې څلور وړې وړې خو ژورې ژورې ليکې کندل شوې وې هغه کيناسته او دا کندل شوی ليکې ئې به ډير غورسره کتلې ، عماد هغه د سترگو لاندې څارله ، «ايونا» په هغو کندنو باندې لاس رابنکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د ليدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو ليکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ، «څه گوري ؟»

نجلی ورته وخنډل او وئې ويل « ستا په څير زه هم خپل کوچنيوالي لټوم ، » هغه د عماد څخه وپوښتل « داستاسو کور و ؟ نو ته بيا ددې ځايه تښتيدې ولې ؟»

«د همدې ځايه» عماد ځواب ورکړ او هغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عيسايانو حمله کړې وه او دهغې مور او سترو ورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتيدم او ما تراوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي . خو دا زوړ وائي چې پلار مې په پنډه غالي کې ژوندې دې .

«تا هغه زوړ ته ويلي دي چې هغه هلك همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

«مانه غوښتل اوس ورته ووايم» هغه د تذبذب په حال کې وويل .

«ايونا» هغه ته په ډير غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل او حيران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه گوري . عماد د کوچنيوالي په يادوونو کې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل «ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخور او په حکمي لهجي ئې ورته وويل چې «دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې» او «ايونا» ته ئې وويل «را څه چې څو»

«ايا ته دخپل پلار سره نه وينې ؟» «ايونا» ترې و پوښتل .

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم . «عماد ځواب ورکړ ، «ما به هلته په شگلور په صحرا کې خپل قومندان لټوي ، هغوی به زه په مړو کې شميرلې يم ، هلته ماته اړتيا ده ، را ځه - زما سره - را ځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم .»

نجونې ، نجونې ، نجونې «سلطان ايوبي په غوریدلي اواز سره علي بن سفیان ته وویل: «ایا دا کمبخته صلیبیان زمونږ په لارو کې ولې دنجونو دېوالونه جوړوي؟ ایا هغوی غواړي دا نجونې زمونږ ترمنځ ونځوي او د(شوبک) کلا زمونږه څخه بیرته واخلي؟»

«درونده امیره!» علي بن سفیان ورته وویل، «ته پخپله د خپلو خبرو تردېد کوی، دا نجونې دېوال نه شپې جوړیدای، ددوی څخه د دېمک چپنجي جوړ شوي، او ددېمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدین زنگی ترمنځ د غلطیو د راپیدا کولو کار د همدې نجونو په واسطه تر سره کیږي، او همدې نجونو د شرابو او حشیشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چې مونږ پرې د سلو څلو څخه زیاتې خبرې کړې دي، سلطان ايوبي ورته وویل «ماته دهغو نجونو په هکله څه ووايه، دا خو څرگنده شوی چې هغوی اته واړه جاسوسانې وی، ایا هغوی تر اوسه پورې کوم نوي انکشاف کړې او که نه؟»

«هغوی ویلې چې په (شوبک) کې صلیبي تخریبکاران او جاسوسان شتون لري، علي بن سفیان ځواب ورکړ، «خو دهغوی څخه هېڅ یو په نښه شوی نه دې. ځکه چې دهغوی دکورنو او د اوسیدو د ځایو مالومات نشته، ددوی څخه ئې درې څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی او تازه راگرځیدلي دي، هغه کار چې هغوی هلته کړې هغه مواته پخوا ویلي دي.»

«ایادوی اوس په بندیخانې کې دي؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل.

«نه» علي بن سفیان ورته وویل، «هغوی په همغه خپل پخواني ځای کې پاته دي. ساتونکي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت کې دروازه چې دننوت اووئې ویل چې «عماد شامي قومندان یوه صلیبي نجلۍ له ځانه سره راوړې او وائې چې هغه ئې د (کرک) دلارې څخه رانیولې ده، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راو لیږه» سلطان ايوبي ورته وویل.

د دروازه چې د وتلو سره سم عماد او «ایونا» دننه راغلل، سلطان ايوبي عماد ته وویل چې «مالومیرې چې د ډیر لږې ځایه څخه راغلی ئې، ته له چاسره ئې؟»

«زه په شامي فوځ کې یم،» عماد ځواب ورکړ، «زما د قومندان نوم اهتشم بن محمد دې اوزه د البرق د ډلې قومندان یم.»

«البرق اوس په څه حال کې دي.» سلطان ايوبي ترې وپوښتل، او علي بن سفیان ته یې وویل «البرق په حقیقت کې برق دې، کله چې مونږ په سوډانیانو باندې غلچکي شپیني بریدونه کول نو قیادت د البرق په لاسو کې و. په صحرايي عملیاتو کې ددوی مثال نه ترسترگو کیږي.»

«ستره سالاره!» عماد ورته وويل. «ډله مې د الله په لاره کې قربان شوی ده، زما په ډله کې يواځې زه پاته شوی يم.»

«تاسو خو به ډير کسان له لاسه نه وي ورکړي؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل «د مړو شوو او قربان شوو ترمنځ ډير توپير شته»

«نه درونده سالاره!» عماد ځواب ورکړ. «الله گواه دې چې مونږ د يوه يوه کس په بدله کې شل شل صليبيان له تيغه تير کړي دي. که چېرې د صليبيانو فوځ خپلو ځايو ته بيرته ستانه شوې وي نو هغه به يواځې زخميان وي، مونږ د فلسطين ځمکه د صليبيانو د وینو په رنگ سره کړې ده، زمونږ نور دلگي هم په دښمن باندې دقهر په څير را وريدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته، چې په لږ وخت کې بل جنگ ته ځانونه چمتو کړي.»

«او ته!» سلطان ايوبي د نجلی څخه وپوښتل «ايا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هرڅه ووايي؟»

«هرڅه واييم» «ايونا» ورته په آدب سره وويل او دسترگوټې اوبسکې د اوبو په څير روانې شوی.

«عماد شامي!» سلطان ايوبي عماد ته وويل «فوځي ارام ځاي ته ولاړ شه، ځان پريمنځه، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه، سبا بيرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

«ماله ځانه سره د دښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وويلې «او دهغوی توري هم.»

«آسونه تيبيلو ته او توري وسله تون ته تسليم کړه» سلطان ايوبي ورته وويل. اوبيا ئې د لږ څه ځنډ وروسته وويل «که چېرې په هغو آسونو کې کوم يو ستا داس څخه غوره وي هغه بدل کړه، هلته په محاذ کې د آسونو حال څنگه و؟»

«کومه اندېښنه نه شته» عماد ورته وويلې «چې يو اس مو له منځه ځي نو د صليبيانو دوه آسونه ترلاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بيرون راووت، هغه خپل امانت سم ځاي ته رسولې و. عماد که له يوه اړخه فارغ شوی و خود بله اړخه ئې زړه دروند و، دا د جذباتو دروندوالي و، دا د کوچنيوالي د يادوونو دروندوالي و اودا دهغه پلار د محبت اوميني دروندوالي و چې تر اوسه په پنډوالي کې شته و. د جنگ تر ختميدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره وويني، ويريدنه چې د پلار مينه او د زړه پخواني زخمو نه به ئې د دندې تر منځه ځنډ وگرځي..... هغه خپل آس پسې دوه نور آسونه ترلي و او د تيبيلې په لور روان و هغه ته د چاپيريال په هکله هيڅ احساس نه کيده، هغه آسونه يوه لورې ته يوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه ټوله تر سترگو کيږي، ودريد او د کلا ليدنه ئې پيل کړه، چېرې پيدا شوی و دکوم ځايه وطن پريښوولو ته اړ شوی و، جذباتو پرې نور هم ډير دروندوالي کاوه.

«دلارې لرې ودریږه!» چا پرې اواز وکړ، هغه شاته وکتل چې يو اس سپوره ډله را روانه ده، هغه خپل آسونه يوه اړخ ته کړل، کله چې داس سورو اخري کس ددې څخه تيريده نو د عماد څخه ئې وپوښتل «د بيرون څخه را غلي ئې؟» دهغه ځايه څخه څه خبر دي؟»

«دالله، کرم دې دوستانو! هغه ځواب ورکړ، «دبسمن له منځه تلونکې دې، (شوبک) ته هيڅ خطر نه شته،»

ډله مخته ولاړه او عماد بنې لورې ته راوگرځيد...

***** (۹۰)

«ماله تاسې څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» «ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمنځ ناسته وه او ويل ئې. هغې ويلې و چې جاسوسه ده، دائې هم ويلې و چې په قاهر کې يوه مياشت او سيدلي ده، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چارواکو نومونه هم ونيول، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې کار کاوه، او هغې دا هم ويلې و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپينې غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکولو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په زياتې خبرې وکړي چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د ورکولو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسې خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړوي. د «ايونا» په دې څرگندونو علي ته شک پيدا شو...

«ايونا!» علي بن سفيان ورته وويل «زه هم ستا د فن لوبغاړې يم، زه ستا ستاينه کوم چې د ډيرې سترې مرتبې لوبغاړې ئې، زموږ د بنديخاني او اذيتونو څخه د خوندي پاته کيدو په خاطر او زموږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه او فريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» «ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. «تا به د (هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

«ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنگ ته راغله په دواړو زنگونونو کي ناسته، دعلي بن سفيان بنې لاس ئې را واخست او بنکل ئې کړ. «ستا په ژوندي کتلو باندي زه ډيره خوشحاله شوم، ستا په هکله ماته ډير څه ويل شوي و. (هرمن) به ويلې چې که علي بن سفيان له منځه يوسي نوموږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنگ جگړې پرته به ئې له منځه يوسو» «نجلی- بيرته پورته شوه او په خپل ځای کي ناسته.

«ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و، خوبيا ئې راته و نه ويل چې هغه پلان بريالې شو او که نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم.»

«موږ څه ډول ډاډمن شو چې هغه څه چې ته وائي بلکل سم او صحيح دي؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«تاسې ولۍ پر ما باور نه کوئ؟» نجلی ترې په فهدلې لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صلیبی نه بلکه مسلمانم يم نو تاسې به ووايې چې دا هم درواغ دي ، نجلی-ورته وویل « زما سره هیڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کیږي چې زه د همدې کلي څخه تښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وویل چې هغې ته دخپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وویل چې عماد هغه څنگه او په څه ډول په صحرا کې خوندي وساتله ، او بیا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې دخنجر لاس نه پورته کیده ، او زیاته ئې کړه چې « ما دورځې له اړخه دهغې مخ ته او سترگو ته بیا بیا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بیداریده او زه په شک کې لویدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پیژنم ئې . خو ما ته نه په یادېږي ، ما دهغه څخه وپوښتل نو هغه وویل چې داسې نه شي کیدای د شپې دوه صلیبې سپاهیانو پر ما باندې برید وکړ نو عماد راپورته شو او یو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صلیبې گانه او زما ملاتړ هم د صلیبیان سره و ، خو ما هغه دویم صلیبې په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پردې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلېمې ځل له پاره زما په سینه کې هم احساسات را بیداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلې دي ، ماته همدومره یاد و چې زه په کوچنیوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا یاد به هم په ذهن کې د گرد په څیر ورکیده ، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څیر نجونې څنگه روزل کیدلې ، د کوچنیوالي یادوونه او اصلیت دانسان د ذهن څخه بیرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډه را پیدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پیژنم . دا د وینې رابښکودنه ده ، سترگو سترگو او زړه زړه و پیژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او دهغې احساس اغیزوي چې هغه زما په څیر زړه وړونکې نجلی-داسې له سترگو غورځوله لکه دهغه سره چې هیڅوک ملگرې هم نه وي ، هغه ډیر ځل زه په ژور و سترگو سره کتلم .»

«ایونا» په تفصیل سره خپله خبره اوروله او وئې ویل چې: (شوبک) ته راننوتلو ، بیا عماد د یوه کور تر مخه ودرید او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو هغه وویل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنیوالي یادوونه را بیداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتیا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځای ځای کې گروځولو ته اړ کړم ، ما دیوي دروازي چې اړخ وکوت هلته ما ته دخنجر په څوکه کندل شوی لیکې تر سترگو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په څوکه کندلې و . زما ذهن زه د بوي بلې دروازي شاته یوړم ، هلته هم همداسې لیکې وی ، بیا ما عماد نور هم په ډیر غور سره وکوت ، دهغه د پریږي سره سره بیا هم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډیره ستونزمنه توگه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ویلې چې زه دهغې خور يم . هغه دومره پاک فطرت او

سپيڅلې انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چېرې ما هغه ته ويلې وای نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړې وای.»

په دې وخت کې علي بن سفیان څو ځله سلطان ايوبی ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترگو ليدل ، مگر د نجلۍ احساساتي څرنگوالي ، د هغې اوبښکي او ځيني الفاظو سره د هغې سلگۍ وهلو په دواړو داسې اغيز کړې و چې ووايي چې دنجلۍ خبرې ريښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې د هغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ، ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې موزره غواړې را سره ئې وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندۍ و اوسم. که چېرې تاسې اجازه راکوئ نوزه به دخپلو گناهونو د بښلو له پاره څه وکړم.»

«ته څه کولې شې؟» سلطان ايوبی ترې و پوښتل.

«که چېرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نوزه به دصليب درې څلور پادشاهان او دخپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يو سم.»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبی ورته وويل « خوددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژني ، زه غواړم به تاريخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبی خپل دښمنان ديوي بنسټي په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و. که چېرې ما ته دا مالومات ترلاسه شي چې دصليبيانو کوم پادشاه په کوم لاجه ناروغتيا ککړدې نوزه به دهغه د علاج له پاره خپل طبيبان ورواستوم ، اوبيا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولای. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولای شو ، چې تا ته بښنه وکړو او (کرک) ته دې ورواستوو.»

«نه» «ايونا» ورته وويل «زما په زړه کې هيڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرگ او ژوند مې همدلته وي ، خو زما ديوي غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه وايست چې زه دهغې خور يم ، زه پندږغالي ته دخپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وایم چې زه دهغې لور يم ،» هغې په چغو چغو وژړل.

علي بن سفیان دخپلې اړتيا په مطابق دهغې څخه ډيرې زياتې خبرې پوښتلې وي اوبيا ئې دسلطان ايوبی څخه وپوښتل چې دا نجلۍ چېرې وليږي؟ سلطان ايوبی دلږ څه فکر وروسته ورته وويل چې دا په ډير درنښت او احترام سره وساته ، ددې په هکله به پريکړه دلږ څه فکر کولو وروسته وکړو.

علي بن سفیان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په گوته کړه چې جاسوسي نجونې به په کې اوسيدلې ، خونجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډډه وکړه ، او ويي ويل «زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شوني نه وي چې ما همغه کور کې وساتئ دکومه ځايه چې زه تښتول شوی وم.»

«نه» علي بن سفیان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندې کولای نه شو.»

هغه هلته ساتونکو او ملازمينو ته لارښوونې وکړې ، نجلۍ ئې هملته پرېښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارام ځای ته ولاړ ، ځان ئې پرېمنځه او ويده شو ، خو د دومره زياتي سترتيا سره سره ئې بيا هم سترگې خلاصې شوی ، د ډيرو هڅو کولو تر څنگ هم خوب پرې راغې ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته ، چې دخپل پلار سره وويني او که نه ، سترتيا ئې پرېښوده او را پورته شو او دهغه ځای په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو د پند غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسيدو سره ئې دخپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زور سپرې پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره گرځيدلې وه ، هغه ته ښه خوراک او دوائيانې ورکول کيدې ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وويل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچبانو د جدائې غم او ... دې حال ته راوړې دې ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائيانې هم اغيز نه شي کولې.»

پلار په ډير مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکې بيرون را وتلې و ، خو بيا ئې هم دهغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ ، هغه څو ځلې فکر وکړ چې هغه ته ووايې چې دې دهغه څوې دې ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئې دا خبره ونه کړه . هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړې دا چې پلار به ئې دا ښه لمحې ونه شي زغملاي ، او بله دا چې که وئې هم زغمي نو دهغه تر مخه به خنډ و گرځي ، او دا هم کيداې شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم ونه شي زغملاي ، هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ .

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي . په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځای کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟ دا حکم علي بن سفیان د "ايونا" په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و . هغه غوښتل وويني چې د "ايونا" قصه تر کومه ځايه پورې ريښتوني ده ، هغه هلته پند غالي ته ولاړ ، "ايونا" ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفیان ئې د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوی وه ، مشر ځوی او ښځه ئې وژل شوي و او کشر ځوی ئې د گاونډي کور ته تللې و چې بيا ورته دلته په پند غالي کې وويل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دې .

نيمائې شپه وه ، "ايونا" د بستري څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفیان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئې باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهيږي چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توگه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځای هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچنيوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوی و . او د خوب په څير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته دا هم ور په ياد شول چې هغې ته د تښتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکې او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده او بيا هغې ته هغه گناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې گناه و گرځيدله ، هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقاره وه او همدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پرېښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاي ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس د فکر کولو وړتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تراغيز لاندې را غلې وه .

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښي لورې ته نژدې شل گزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلی د دروازې څخه سر را ويستلې و او هغوی ته ئې کتل او غوږ ئې ورته نيولې و . ساتونکي دهغه ځايه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلی په ډيره سوکه توگه را ووتله او د عمارت بهرنی برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوی وه ، دخپلو پښو په خويديو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالي چېرې دې ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدي ، په دې خاطر هغې ته دا خطر نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ورتلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شائې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې وکتل خو څوک ئې تر سترگو نه شو ، او هغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وگاڼه او روانه شوه ، خودا دبل چا دپښو اواز و ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځايه روان شوی و په کوم ځاي کې چې هغه لاندې راکيوته وه ،

دا اواز يو ځل بيا د «ايونا» تر غوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سراو خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترگو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و . شپه تياره وه او داسې هم اباد نه وه . لږ څه مخکې ئې هغه په يوې کمبلې کې را ونغاړله ، او د يوه لرگي په څير په اوږه کړه ، هلته يونه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوې کوټه کې وو چې دوه ډيوې په کې بليدي ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟ ... او گيرالده ته ؟ ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو او بيرته راغلو» گيرالده ځواب ورکړ ، «ددې ځايه ستاسې د ټولو د ويستلو په خاطر . ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی .»

دا دهغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وگړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولي و ترڅو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځايه را وکارې ، او د (شوبک) خپل

جاسوسان هملته په شوبک کې منظم کړي ، او که شوني وي نو همدلته دې په تخريبيکاري پيل وکړي ، په تخريبيکاري کې ئې دا کار هم شامل و چې په تيلو کې به ور ننوځي او د ځناورو په وښو کې به زهر ور گډوي. لوژيستيکي موادو ته دې اور ور اچوي ، د عسکرو په لنگرځاي کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو ولري.

ددې ډلې قومندان گيرالډ نومي يو انگليس و چې د تباه کونکي څارکښي ماهر و ، "ايونا" هغه ډير ښه پيژانده بلکه د هغه شاگرده پاته شوی وه ، او ډير نژدې دوستانه اړيکې ئې ورسره درلودل ، دهغه په کتلو سره د "ايونا" وينه دانتقام د اخستلو له پاره يوځل بيا گرمه شوه خو ډير ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، گيرالډ داسې گمان هم نه شو کولاي چې "ايونا" به بدله شوي وي ، هغه د "ايونا" څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ايونا" ورته وويل چې د تېښتې فرصت ئې پيدا کړې و. او غوښتل ئې و تېښتېږي.

گيرالډ هغې ته وويل چې هغه دچريکي جاسوسانو يوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د يوي ډلې په خيږ را ننوتې شوه. د جنگ جگړې په اساس خلک تلل را تلل ، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې ترتيب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لاد پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود. دهغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. گيرالډ "ايونا" ته وويل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاي په ښه کې چې نجونې په کې بنديانې دي ، دهغه ځاي په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته ، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خودا ډير ښه اتفاق و چې د "ايونا" سره يوځاي شو. "ايونا" ورته وويل چې د نجونو را ويستل دومره اسانه خبره نه ده ، خو بيا هم شوني کار دي.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ايونا" گيرالډ ته وويل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، يواځې دوه کسه پهره داران دي... او په همدې ترتيب ئې نور تفصيلات هم ورکړل ، دا پريکړه وشوه چې د نجونو د راويستلو له پاره چې څومره وگړو ته اړتيا وي هومره به هلته وليږي ، او نور پاته خلک چې په کوم ځاي کې سره راټول شوي دي هملته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ايونا" ورته دا وړاندېز وکړ چې هغه بايد بيرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکيدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بيا به دا پلان ټول ناکامه شي. گيرالډ د "ايونا" وړاندېز ډير غوره و گانه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسيدو ترځايه پورې يوړه ، ساتونکو چې "ايونا" د بيرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې يواځې يوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته دهغوی د بې پروايې او غفلت سزا ورکول کيدله.

بله ورخ علي بن سفیان په یوه بل کار کې مصروف و ، «ایونا» ساتونکو ته وویل چې هغه سمدستي علي بن سفیان ته یوسي ، ساتونکې ددې کار څخه ډه ډه وکړه او فکرئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو څوک را نشي . «ایونا» په دېر سخته توگه ساتونکی قایل کړ چې هغه بل چاته ووایي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډیر زیات مهم او نازکه پیغام دې . هغې ساتونکی ته وویل که چېرې هغه ددې پیغام و نه رسوو نو دومره زیات زیان به ورسیري چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي..... ساتونکو د پیغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفیان د پیغام د ورسیدو سره سم هغه نجلی وروغوښتله ، اودهغې وروسته نجلی بیرته خپلې کوتې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعالیتونه او خوزښتونه په ځای و دریدل او ښار په خواږه خوب ویده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سیوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کیدې . عجیبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. دهغوی څخه اته کسو د گیلو په خویدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوی ته «ایونا» ویلې و چې نجونې په کومو کومو خونو کې ناستې دي ، هغوی ته د کوتو دروازې او کرکۍ هم مالومه وې ، دوه کسان یوی کوتې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوتو په لورې په ډیره ډاډمنه توگه ورغلل، ځکه هغوی ته ویل شوي و چې هلته یواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسوکسانو ته ددووکسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوتو کې ورننوتل ، خودهغوی څخه یوې هم بیرون راونه ووت.

گیرالد په هماغه ځای کې چې تیره شپه ئې «ایونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې د پلان په مطابق شل کسان وسیدل. پاته نور ئې د بل کوم عیسایي په کور کې پټ شوی و. گیرالد په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تراوسه پورې هغوی باید دلته را رسول شوی وای..... اخر دروازه وټکول شوه ، دا د دروازې د ټکولو ځانگړې شان و. گیرالد پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور د پخوانۍ زمانې یوه ستره ښکلې شاتنه کلا وه ، چې یو امیرکبیر عیسایي تاجر په کې اوسیده. څنگه چې گیرالد دروازه پرانستله نو هغه چا د بیرون څخه رانښکود ، د فوځیانو یو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وي فوځیان د تیز او تند سیلاب په څیر دننه ولاړل ، په یوې پراخه کمرې کې ناست صلیبي چریکي جاسوسانو ته د ځان د خورولو فرصت هم ترلاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی او هغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره یو ځای بیرون راوستل.

همداسې یوه حمله په هغه ځای باندې هم شوه ، چې پاته صلیبي چریکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په یوه وخت کې ترسره شوی ، دا فعالیت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو او سهار علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي تر مخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې گیرالد او دهغه څلویښت کسه چریکان هم و. او نژدې همدومره شمیره دهغو جاسوسانو او تخریبکارانو و چې د نورو ځایو څخه نیول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شیان ترلاسه شوي و په هغو کې ډیره اندازه وسلې ، د زهر و ډیره اندازه ، برچې ، غشي ، اور اچونکي ماده ، او ډیره نقدي هم وه. دا د «ایونا» فعالیت و ، هغې د گیرالد سره پلان جوړ

کړ او هغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. گیرالد په "ایونا" باندې پوره باور درلود، "ایونا" د راتگ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ او د جاسوسانو د ځاپونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځاپونه ئې په نښه کړل، د شپینې عملیاتو له پاره ئې د صلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل، نجونې ئې دکمرو څخه راوویستلې او په بل کوم ځای کې ئې پټې کړې. او دهغوی په ځای ئې په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ورننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی هملته و نیول، په دې ترتیب په (شوبک) کې د صلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالد و. ټول د تفتیش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ایونا" د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را بر بند کړل چې په قاهره کې د سلطان ایوبي پر خلاف مشغول و. هغه منصوبه چې د حشیشینو په لاسو د صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوی وه، هم "ایونا" بې پردې کړه او سلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډیر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا" ئې خورده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې دهغه د لور نوم عائشه دې، نو سلطان ایوبي ددې کورنۍ له پاره ځانگړې معاش و ټاکه او د علي بن سفیان شبکې ته ئې حکم وکړ چې د ټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړي. صلیبیانو نورې نجونې هم د مسلمانانو له کورونو څخه را تښتولې وې، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانانه وي دهغوی کورنۍ ولټوي او لوني ئې په پوره درنښت ور وسپاري.

د سلطان ایوبي فوځ د ډیرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو... د (شوبک) څخه د لرې جنگي محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکې و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ایوبي د همدې موخې د ترلاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نایبونو ته وسپاره او پخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د گړندېو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهغوي په واسطه ئې په یوې میاشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره را ټول کړ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخو ویشله او د (شوبک) دفاع ئې داسې ټینگه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلگي و چې سپرو به ئې گشت کاوه، دهغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او درېیمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالي داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالي نه درلود، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرني کول گړندي کړل او دنوو وگړو د روزنې له پاره ئې هملته په صحرا کې پرواگرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځایه د خبرونو

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځای ځوان مسلمانانو ته ذکرک څخه د وتلو او دلته په فوځ کې
د خدمت کولو په لور ترغیب ورکړي.

***** (۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م ز کال د جون د میاشتې په شپږمه پیل شوې وه د همدې کال د اگست په پنځمه
پای ته ورسیده.

زما نوري ژباړې

- اسلامي سياست: د مولانا گوهر الرحمن (رحمة الله عليه) ليکنه.
- اسلامي رياست: د مولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سيد اسعد گيلاني (رحمة الله عليه) ليکنه.
- حجاب: د مولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- خلافت او ملوکيت: د مولانا ابوالاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- دنبوت پاي: د شيخ الاسلام مولانا عبدالسلام رستمي (غفر الله) ليکنه.
- دقران د انکار نه تر د حديثو تر انکاره پورې: د شيخ الاسلام مولانا عبدالسلام رستمي (غفر الله) ليکنه.
- د ايمان پلورونکو داستان: د التمش ليکنه او د حکايت د مجلې د مدير عنايت الله را ټولونه.
- او يو شمير نورې کوچنۍ رسالې، چې نومونه به يې وروسته، انشاء الله، وليکل شي.